POLIROM

Wendy
HOLDEN

Galerista

Colecția

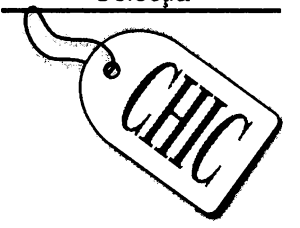

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Wendy Holden, *Gallery Girl*
Copyright © 2010 by Wendy Holden
All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, et. 1, sc. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

HOLDEN, WENDY
Galerista / Wendy Holden; trad. și note de Dan Sociu și Adina Oniciuc. – Iași: Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-1865-1

I. Sociu, Dan (trad.)
II. Oniciuc, Adina (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Wendy HOLDEN

Galerista

Traducere din limba engleză și note
de Dan Sociu și Adina Oniciuc

POLIROM
2011

Wendy Holden s-a născut în 1965, în Cleckheaton, Yorkshire. A studiat la Girton College, iar după absolvirea universității și-a construit o carieră de succes în presă, scriind pentru *Harper's Bazaar*, *Sunday Telegraph* și *The Sunday Times*. În 2000, după ce a fost editor la revista *Tatler*, iar apoi la *Mail on Sunday*, s-a retras din presă pentru a se putea dedica în întregime literaturii. Romanele ei – *Simply Divine* (1999), *Bad Heir Day* (2000), *Pastures Nouveaux* (2001), *Fame Fatale* (2002), *Azur Like It* (2004), *Filthy Rich* (2008), *Beautiful People* (2009) – au devenit bestselleruri internaționale, fiind apreciate pentru umorul și viziunea lor critică asupra societății. În limba română au fost traduse pînă în prezent *Nevestele din Bath* (2005; Polirom, 2008) și *Școală pentru soți* (2006; Polirom, 2008).

Scris în același stil încărcat de ironie și dinamism cu care Wendy Holden și-a obișnuit cititorii din romanele anterioare, *Galerista* (2010) este o satiră *chick-lit* la adresa opulenței și extravaganței din lumea artei contemporane, a falselor pretenții de rafinament ale artiștilor, patronilor de galerii și colecționarilor, a grotescului exponatelor vândute cu prețuri exorbitante la licitații. Cu o mână sigură, autoarea urmărește poveștile mai multor personaje care fac parte sau aspiră să pătrundă în lumea artei și relațiile problematice ale acestora cu partenerii de cuplu, rezolvând tensiunile printr-o magistrală și neașteptată răsturnare de situație. Personajele sale – artiști celebri și rebeli, curatori și patroni de galerii de artă, pictori aspiranți și cântăreți de rock ratați – sunt pitorești, amuzante și, înainte de toate, credibile.

Capitolul 1

În strălucirea candelabrelor din sala împodobită, pometi reconstruiți se ciocneau de tâmple redefinite chirurgical în timp ce buze țuguiate sărutau aerul. Celebrități și mondeni se luptau cu unghii cu manichiură franțuzească și colți îmbrăcați – și aceștia erau doar bărbații – ca să prindă un loc în primele rânduri, pe scaunele aurite și acoperite cu catifea roșie, de unde se vedea cel mai bine.

Dar primul rând de scaune era ocupat de cei mai puternici oameni din domeniu: cei care controlau piața, cei care făceau jocurile. Acest rând de miliardari, colecționari și *connaisseur*-i – în special bărbați, dar și ceva femei, de dragul aparențelor –, era vizibil mai puțin animat decât toate celelalte din spate. Înclinau ușor capul în semn de aprobare, schimbau câteva cuvinte bine cântărite, dar aruncau priviri suspicioase și aveau fălcile încleștate. Țineau atât de strâns cataloagele și paletele lor, că li se albiseră încheieturile degetelor. Numai pentru ei, aceasta era o competiție și numai unul dintre ei avea să câștige.

În față, orbitor, era trofeul pentru care se luptau. Instalat în centrul estradei, având în spate o oglindă menită să-i amplifice strălucirea, obiectul artistic pregătit pentru licitație trimitea ocheade tantalice, rotindu-se ușor în fluxul de aer cald.

Protezeu înlănțuit[1] era compusă din cinci proteze ortopedice înfășurate în bandaje, poleite cu vopsea aurie și atârnate pe o sârmă de întins rufele, tot aurie.

Artistul responsabil pentru această creație nu se vedea nicăieri. Mulțimea era străbătută din când în când de zvonuri despre el, ca o mare învolburată de vânt. E oaspetele unui cap încoronat. E invitat într-o croazieră pe vasul unui megastar. E în clădire. Se ține deoparte, om modest de felul lui, se ferește de publicitate. Acest ultim zvon era singurul pe care nimeni nu-l credea.

Participarea la eveniment se făcea pe bază de rezervare, exclusiv pentru licitatori înregistrați, dar se înscriseseră atât de mulți, încât a fost nevoie de amenajarea unei alte încăperi, de partea cealaltă a holului. Înăuntru, femei cu părul de culoarea mierii și pometi înalți se învârteau derutate alături de bărbați subțiri, eleganți, mirosind a aftershave scump.

Maestrul de ceremonii a apărut și un „șșșt" scurt și eficient a traversat sala. Ai fi putut auzi cum cade pe podea un ac de cravată Van Cleef sau cum se scufundă în plușul roșu al covorului un inel cocktail cu diamant de la Tiffany.

Toți ochii erau îndreptați spre distinsa personalitate ce-și ocupa locul său din spatele tribunei de lemn, semănând cu un amvon, pictat cu logoul casei de licitații. Era un bărbat a cărui prezență semnala răsunător faptul că luau parte la un eveniment artistic de o importanță supremă.

Maestrul licitator Jeremy Silk nu-și scotea ciocănelul chiar pentru orice. Prezida numai vânzările de milioane. Cu prezența sa remarcabilă, figura saturniană și calmul desăvârșit, era o atracție aproape la fel de mare ca lucrările pe care le vindea.

Jeremy era spectaculos la tribună. Când se încingea atmosfera, dansa în jurul amvonului precum Carlos

1. *Protheseus Bound* în original – joc de cuvinte, *prothesis* înseamnă „proteză" (n.r.).

Acosta şi felul în care deseori i se încreţeau colţurile ochilor le făcea pe colecţionare să-şi piardă capul şi să liciteze împotriva oricărei logici. Se spunea că zâmbetul lui topeşte cărţile de credit.

Astăzi, ca de obicei, era îmbrăcat impecabil, în costumul său cu dungi subţiri, îşi pieptănase părul cu cărare într-o parte şi purta un inel cu blazon. Pantofii de piele făcuţi la comandă străluceau ca oglinzile. Fiecare detaliu al apariţiei sale fusese coregrafiat cu atenţie, chiar şi interiorul costumului. *Mai ales* interiorul costumului. Interiorul costumului său marca momentele de vârf ale licitaţiei; când aceasta urca la primul milion, lui Jeremy îi plăcea să semnalizeze cu o rapidă expunere a căptuşelii strălucitoare de satin. Gestul său înnebunea publicul negreşit.

Întorcându-se şi dezvăluind publicului un profil ascuţit şi elegant, Jeremy scrută brigada de asistenţi care-l înconjurau pe estradă. Era privirea unui dirijor către orchestra sa, înainte de a ridica bagheta.

Aparent calmi, asistenţii îşi trădau starea de tensiune prin ticuri. Tinerii suavi cu laptopuri, responsabili de licitatorii de pe internet, clipeau şi îşi umezeau buzele. Fetele suple, cu piele catifelată, fuste scurte şi tocuri, responsabile de licitaţiile prin telefon, îşi tot îndesau pe după urechile ca nişte scoici şuviţele de păr negru, lucios.

Sprâncenele întunecate ale lui Jeremy coborâră, în semn de discretă încruntare. Buzele lungi, senzuale, se crispară uşor. Erau toate fetele? Nu lipsea una dintre ele? Augusta? Îşi adusese aminte de ea mai devreme, când încerca să contacteze un client din Insulele Virgine Britanice. Se pare că fata nu-şi deschisese mobilul.

Aceste fete erau atât de proaste! Drăguţe, dar proaste. Cineva făcuse o licitaţie în avans de un milion pe telefonul Ariadnei, dar ea ameţise zerourile şi îi spusese că a fost vorba de zece mii. Oricum, jucătorii se aşteptau să vadă frumuseţi sclipitoare

pe tocuri, manevrând telefoane, aşadar Jeremy ştia că trebuie să le suporte.

Ecranul uriaş din spatele său, pe care urmau să fie afişate sumele licitate pe parcurs, exprimate în cinci monede diferite, se aprinse. USD, CHF, GBP, euro, ruble.

Unde naiba *e* Augusta? Sub masca sa de calm, Jeremy era furios. Lăsând la o parte neînsemnata ei datorie de a monitoriza licitările din Moscova, îi plăcea să-şi aibă asistenţii aranjaţi simetric de-o parte şi de alta, precum corurile din spatele unei vedete rock, ceea ce de altfel şi erau. Hugo, Milo şi Romeo se aflau în stânga sa, cu laptopurile, dar în dreapta erau în continuare numai Ariadne şi Anastasia.

Lăsându-se pe spate brusc, într-un mod care l-ar fi făcut pe osteopatul său din Harley Street să-şi dea ochii peste cap, Jeremy îi făcu un semn lui Hugo.

— Pune pe cineva s-o găsească dracului pe Augusta, i-a şuierat.

Jeremy le dădu câteva minute pentru căutarea fetei, timp în care le-a zâmbit şi a înclinat capul către cei din primul rând, licitatorii obişnuiţi ai casei. Aceştia au zâmbit şi au înclinat şi ei capul, conştienţi de semnificaţia gestului, în asemenea circumstanţe. În lumea artei, se spunea că Jeremy Silk îţi acorda atenţie în funcţie de câţi bani ai cheltuit la licitaţia precedentă. Un milion îţi aduceau un salut printr-o mişcare a capului, două milioane un salut şi un zâmbet. Pentru cinci milioane şi tot ce sărea de cinci primeai tot pachetul: un salut, plus un zâmbet, plus o aplecare peste tribună şi câteva cuvinte şoptite.

Jeremy îşi făcu loc şi înaintă în primul rând, către o blondă bine conservată, cu păr în genul Ivana Trump şi un costum alb Chanel.

I-a zâmbit, a înclinat capul şi s-a aplecat uşor.

— Doamnă Klumpp. Încântat să vă văd, a şoptit.

Chipul blondei a rămas imobil, fără expresie, deşi a dat şi ea din cap şi şi-a dezvelit, ţeapănă, dinţii foarte albi şi foarte egali. Jeremy era destul de versat

în descifrarea feţelor înaltei societăţi ca să-şi dea seama că pe faţa cuiva injectat cu mai puţin *botox*, acesta ar fi fost cel mai larg dintre zâmbete.

Doamna Herman T. Klumpp al III-lea, ca să folosim întreaga titulatură, cheltuia regulat milioane din miliardele soţului în interesul de a părea interesată de arta contemporană. Alături de o mână de oameni aflaţi la acelaşi nivel financiar exaltat, Fuchsia ţinea în viaţă galeriile şi casele de licitaţii din Londra, ca şi pe cele din Geneva şi New York.

Veşti bune pentru Jeremy, care avea o pasiune serioasă pentru vinurile de colecţie şi o a treia casă în Toscana, după o prima şi o a doua în Chelsea şi St Mawes. În prezent, casa din Toscana avea nevoie de un acoperiş nou şi pusese ochii şi pe un Aston Martin.

Se întrebă dacă era adevărat ce se spunea, anume că Fuchsia Klumpp îşi descheia câte un nasture al hainei în loc să ridice paleta. Sigur că nu. Nici unul dintre cunoscuţii lui n-o văzuse vreodată; Fuchsia, în ciuda faptului că era o legendă a sălilor de licitaţie din Londra, ba chiar din întreaga lume, apărea rar în oricare dintre ele. Colecţionarii de nivelul ei rareori îşi materializau prezenţa, preferând să trimită un slujbaş să presteze munca epuizantă de a sta pe scaun şi a licita.

Faptul că se afla acum în sală în carne şi oase părea să confirme, simţea Jeremy, cel mai de durată zvon preferat al lumii artistice. Se spunea că Fuchsia are o aventură pasională cu artistul ale cărui picioare false se bălăngăneau acum tentant înaintea tuturor.

În spatele lui Jeremy, Hugo murmură ceva. Căutarea Augustei, înţelese Jeremy, se dovedise un eşec. Mulţimea începea să se foiască. Marele ceas auriu din capătul holului arăta că trecuse de ora 11. În rândul din faţă, în vreme ce îşi atingea uşor cu vârful degetelor coafura ridicată a părului ei blond imaculat, tocurile cui roşii ale Fuchsiei Klumpp se frământau neauzite şi nerăbdătoare pe covor.

Show-ul, şi-a dat seama Jeremy, trebuie să continue. Ariadne va fi nevoită să se descurce şi cu Moscova. În nici un caz n-ar fi lăsat pe mâna Anastasiei această îndatorire: ea credea că CHF e ceva legat de China şi îşi imagina că KFC e o unitate monetară internaţională.

Şi-a mormăit noile instrucţiuni, apoi, ca un dirijor, şi-a ridicat mâinile lungi, bine îngrijite. Publicul, care începuse să şuşotească, s-a liniştit instantaneu.

— Înălţimile voastre, doamnelor şi domnilor, bine aţi venit, începu Jeremy în stilul său care era de mult o marcă înregistrată – tărăgănat, patrician şi cu o notă de amuzament. Fără nici o altă introducere, Lotul Unu.

Şi-a ridicat ştrengăreşte sprâncenele pensate şi i-a privit pe cei din primul rând.

— Începem licitaţia de la un milion. Avem o licitaţie telefonică pentru un milion.

Oftaturi şi încurajări din mulţime. Ecranul din spatele lui se umpluse de cifre. Văzând că toţi ochii erau aţintiţi nerăbdători asupra sa, Jeremy nu mai pierdu nici o clipă şi îşi făcu numărul. Descheindu-şi cu dexteritate nasturii din faţă ai costumului, îşi împinse, cu aceeaşi dexteritate, un şold mai în afară. Marginea jachetei se răsuci şi dezvălui o sclipire din căptuşeala portocalie de mătase. Se auzi un ropot de aplauze.

Jeremy îşi ridică din nou mâna. Imediat, aplauzele încetară şi o tăcere respectuoasă le luă locul.

— Un milion s-a licitat, cer un milion două sute cincizeci de mii...

Privi cu încredere în jur, cuibărindu-se în senzaţia familiară că ţine totul sub control, că mulţimea îi mănâncă din palmă.

Îşi pierdu puţin controlul când o văzu mai jos în faţa lui, pe Fuchsia Klumpp descheindu-şi relaxată primii, cei de sus, dintre mulţii nasturi mari, aurii, ai jachetei şi apoi privindu-l fix. Isuse, era adevărat!

Jeremy se forţă să se concentreze.

— Mulţumesc, doamnă Klumpp, pentru licitare.

Era întotdeauna extrem de politicos. Simţea că politeţea îi sporeşte impresia de importanţă pe care o dădea.

— Trei milioane două sute cincizeci de mii s-au licitat. Cer trei milioane cinci sute...

„Hai! *Hai*! deschideţi-vă, în pana mea, portofelele!"

Mârâitul febril se auzise undeva la un metru deasupra amvonului lui Silk. Acolo sus, neştiut de mulţimea de dedesubt, starul spectacolului se pitise într-o firidă cubică din spatele ornamentelor frescei clasice care înconjura tavanul sălii.

De la mica fereastră cu gratii a cămăruţei, pitit viclean în spatele ornamentelor greceşti de ghips, avea o panoramă a-ntâia. Vedea publicul emoţionat, vedea *Protezeu înlănţuit*, vedea ecranele laptopurilor, îi vedea pe Fuchsia Klumpp şi pe Jeremy Silk, care, din acel unghi, se vedea clar că era chel în vârful capului.

Artistul îşi aruncă pe spate coama de păr negru, lung şi drept, de apaş şi îşi ţuguie buzele, amuzat. Nu-l avea deloc la inimă pe Silk. Îi era silă de exhibiţionismul licitatorilor, dar îi era şi mai silă de partea pe care şi-o lua casa de licitaţii din vânzări. Având în vedere publicitatea pe care o câştigau de pe urma unui asemenea eveniment, se gândi artistul, *el* ar trebui să primească un comision de la *ei*.

Cât despre Fuchsia, amanta şi protectoarea lui, voia s-o vadă punându-şi banii acolo unde îşi punea şi gura, adică unde tocmai şi-o pusese. E surprinzător, se gândi el, cât de aranjată e acum în comparaţie cu pisicuţa care gâfâia, zgâria şi se arăta nesătulă doar cu o oră înainte. Nu strică niciodată să ai stilistul tău, oricând disponibil.

— Ahhhh. Mmmmm...

Ceva cald şi gol se mişca la picioarele lui.

Artistul clipi. Contemplând scena de dedesubt, aproape uitase că începuse ceva şi acolo sus unde se

afla, dar el fusese oricum mereu capabil să separe lucrurile. Lucrul spre care îşi redirijă acum atenţia era o tânără frumoasă, brunetă, care-şi freca sugestiv trupul gol de al lui.

Maximum de nuditate la care consimţi a fost să-şi descheie fermoarul blugilor săi negri mulaţi; mângâindu-i sfârcurile cu podul palmelor, se împinse cu putere între picioarele albe, suple, încolăcite în jurul feselor sale strânse în denim negru.

— Oh! Aaaahhh!

Capul îi căzu pe spate, rochiţa neagră, pe jumătate dezbrăcată – nu mai ţinea minte dacă o dezbrăcase el sau ea – zbură pe podeaua prăfuită, la câţiva metri distanţă.

— N-ar trebui să fac asta, gemu ea. Ar trebui să fiu acolo jos şi să muncesc.

Îşi aruncă pleata strălucitoare în direcţia scenei de dedesubt şi râse forăind, cam ca un cal.

— Faci o treabă excelentă aici sus, mormăi artistul. Probabil una mult mai bună decât ar fi făcut acolo jos. O găsise într-o cameră din spate înaintea licitaţiei, încercând fără succes să restabilească o legătură telefonică. Priveliştea fundului ei strâns în *lycra* i-a oferit soluţia la problema surplusului de testosteron care-l inunda înaintea unei vânzări. A fost un fleac să o convingă să urce cu el.

Iarăşi râdea nechezând. Încercă să-şi amintească numele ei. Anastasia? Augusta? Aurora? Mai curând un cal astmatic. Se ştia despre el că e meşter la pat, dar nu auzise vreodată pe cineva care să facă atâta gălăgie.

— Eşti fantastic, oftă fata, şi ochii i se închiseră în extaz, în vreme ce el se năpustea din nou în ea.

Nu, nu era Aurora. Avea alt nume. Augusta? Ce conta? Fetele astea care lucrau la casele de licitaţii erau toate la fel. Toate fetele erau la fel oriunde. Disponibile. Când eşti băiatul rău al scenei artistice britanice, sexy, bogat şi răsfăţat de succes, nimeni nu te refuză.

Vocea încrezătoare a lui Silk abordă un ton ascensional.

— S-au licitat patru milioane. Cer patru milioane, două sute cincizeci de mii...

— *Mmmmm*, gemu Aurora/ Augusta/ sau alt nume, cui îi pasă. Incredibil. *Nimeni* nu mi-a mai făcut aşa ceva.

Se întrebă ce i s-o fi părut aşa incredibil. Tehnica lui sau banii care i se ofereau pentru arta sa? Oricare ar fi fost, şi una, şi alta erau destul de năucitoare.

— S-au licitat cinci milioane...

— Ohhh. Oooooh!

Îşi înfipsese degetele în spatele lui. Tocurile îi loveau aţâţător gambele. Se credea călare pe un armăsar sau ce dracu'?

Tensiunea crescândă din sala de dedesubt era pe măsura ritmului din cămăruţa de sus. Jeremy îşi flutura căptuşeala portocalie ca un toreador pe măsură ce licitaţia începuse să-i întreacă aşteptările sale cele mai îndrăzneţe. Unul câte unul, cei din primul rând abandonaseră, aşa cum făcuse, spre uşurarea lui Jeremy, bărbatul dubios cu un impermeabil şifonat de pe al treilea rând, care îşi ridicase în mod repetat paleta de parcă i-ar fi cerut voie profului să se ducă la toaletă.

Publicul se agita entuziasmat, dar având grijă totodată să nu-şi ridice paletele din greşeală. S-ar fi putut dovedi o greşeală costisitoare.

De fapt, singura paletă care se mişca era pe primul rând şi îi aparţinea unui faimos colecţionar miliardar, un bărbat mare, cu părul răvăşit, purtând o cămaşă albă lălâie. Se lupta cu nasturii Chanel ai Fuchsiei Klumpp şi cu un licitator misterios, cu care Ariadna ţinea legătura prin telefon.

— S-au licitat opt milioane, cer opt milioane două sute cincizeci de mii..., exclamă Jeremy, nevenindu-i să creadă, calmul său faimos evaporându-se dintr-odată.

Se aştepta la maximum trei milioane pentru *Protezeu înlănţuit*.

— Da, nu... da, nu? insistă el. Doamnă Klumpp, renunţaţi?

Fuchsia Klumpp nu renunţase, deşi clar renunţase la jumătate dintre nasturii jachetei. Şi chiar dacă nu era, strict vorbind, genul lui Jeremy, fără îndoială metoda ei crea confuzie.

Sus, artistul se năpusti din nou în vintrele topite ale cuceririi sale. Picioarele ei albe se încleştară şi mai strâns în jurul lui.

— Strângi bine, îi şopti cufundat în gâtul ei fierbinte, lipicios.

— Clubul Poneilor, gemu ea, apucând marginile vestei sale negre ca pe nişte hăţuri.

Pentru o clipă, el se clătină, încercând să-şi menţină echilibrul în adidaşii săi negri, înalţi, cu şireturile desfăcute şi tălpile groase.

— Nouă milioane s-au licitat...

Un ropot de aplauze se stârni jos după ce Jeremy îşi scoase de tot haina. Un strigăt de încurajare îl întâmpină când îşi slăbi nodul cravatei.

— Hai, Jeremy, dă-le jos! strigă o doamnă obeză, îmbrăcată în portocaliu, tulburată de gândul, pe care evident îl tezauriza de multă vreme, că Jeremy ar putea să se dezbrace de tot.

Cât despre Jeremy, văzând-o pe Fuchsia întinzându-şi unul dintre picioarele ei ca nişte beţe şi scoţându-şi unul dintre pantofii roşii cu toc, speranţa lui era ca *ea* să nu se dezbrace.

— Zece milioane...

Băieţii cu laptopurile ţopăiau, practic, pe scaune. Buzele fetelor se mişcau rapid în dreptul telefoanelor.

Uralele publicului se intensificau pe măsură ce creşteau sumele. Când s-a trecut de unsprezece milioane, s-a auzit un muget visceral. Sala era febrilă, volatilă. Părea că e suficient să aprinzi un chibrit ca să explodeze.

— Douăsprezece milioane s-au licitat, icni Jeremy.

Era cea mai bună oră din întreaga sa carieră, dar începuse să se întrebe dacă o să-i supravieţuiască. Însă trebuia. Nu voia să intre în istorie ca unul care a murit la vânzarea a cinci picioare aurii de plastic, indiferent ce nou record marcase această vânzare.

În cămăruţa de sus, fata îşi flutura capul dintr-o parte în alta, biciuindu-i artistului faţa cu părul ei.

— *Treisprezece* milioane...

Bărbatul cu cămaşă albă abandonă. Lupta se dădea acum între nasturii Fuchsiei Klumpp şi vocea misterioasă din telefonul Ariadnei.

— Oh! *Oh!*

Sus, fata se destrăma sub el. Clubul Poneilor avea dreptate. El era călăreţul. Ea era calul. El călărea toată şandramaua, întreaga licitaţie.

— *Paisprezece* milioane...

Artistul măcina înăuntrul fetei. Ea sălta pe el şi necheza.

— *Cincisprezece* milioane... mulţumesc, doamnă Klumpp.

Plimbându-şi provocator unghia roşie pe marginea nasturelui, Fuchsia îşi desfăcu jacheta. Privirea lui Jeremy patină pe deasupra toracelui ei osos şi peste un sutien de dantelă roşie foarte mic.

În firidă, fata ţipă. Jos, publicul urlă; aplaudau, tropăiau, voiau mai mult.

— Şaisprezece milioane avem la telefon, gemu Jeremy şi Ariadne încuviinţă din căpuşorul ei strălucitor.

El, care nu transpira niciodată, care mirosea întotdeauna a Trumper's West Indian Limes, puţea acum a sudoare. Trase de nasturii cămăşii.

— Asta e! strigă femeia în portocaliu.

Sus, el se scufunda în ea. Mai adânc, mai în forţă, mai sălbatic. Ea se pierdu în extaz. Jos, mulţimea delira. Doamna Klumpp îşi întinse şi celălalt picior şi îşi mai aruncă un pantof.

— *Şaptesprezece* milioane de la doamna Klumpp... aud cumva optsprezece milioane? suspină Jeremy.

Aston Martin-ul era al lui acum. Dar oare o să mai trăiască să-l şi conducă?

Sus, fundul artistului era înecat în transpiraţie. Jos, fusta doamnei Klumpp alunecă pe piciorul subţire şi-i dezvălui jartierele crem.

— *Optsprezece* milioane avem la telefon...

Jeremy Silk îşi ştergea sprâncenele ude.

— Aud cumva...

Abia reuşi să conceapă suma.

Clubul Poneilor ţipa; ţipetele se amestecau cu zgomotul mulţimii de dedesubt.

— Nouăsprezece milioane de la doamna Klumpp...

În timp ce unghiile roşii rulau şi celălalt ciorap, trăgându-l de pe picior, Jeremy se temea că o să-şi iasă din ţâţâni. Inima îi bătea nebuneşte. Îşi simţea venele pulsându-i pe frunte. Cât se mai putea lungi povestea? Fuchsia Klumpp era practic dezbrăcată...

Ah, dar, dracu' s-o ia, încă se mai putea. Ariadne dădu din cap.

— Nouăsprezece milioane şi cinci sute de mii de la licitatorul nostru prin telefon...

Sus, artistul îşi adună toate forţele pentru încă o ultimă invazie. Clubul Poneilor râdea şi se cutremura sub el. Jos, licitatorul o văzu pe doamna Klumpp descheindu-şi nasturii fustei.

— *Douăzeci de milioane,* scheună Jeremy. Am ajuns la *douăzeci de milioane.* Un record pentru acest artist la o licitaţie.

— Oh, Doamne...

Sus, odată cu lovitura ciocănelului lui Jeremy în lemnul tribunei, artistul se descărcă într-un jet prelung, dulce, fierbinte, triumfător.

Jeremy îşi ridică braţele tremurătoare. Imediat, gălăgia se stinse.

— Înălţimile voastre, doamnelor şi domnilor, gâfâi el. Permiteţi-mi să-mi ofer felicitările mele cele mai umile. Nu numai doamnei Klumpp, care a câştigat

licitația, dar fiecăruia dintre dumneavoastră. Aici, astăzi, ați asistat la un moment istoric. Ați asistat la un moment de vârf al artei contemporane. O sumă record pentru acest artist, și, într-adevăr, și pentru casa noastră de licitații, s-a atins. *Protezeu înlănțuit*, de Zeb Spaw. Vândută pentru douăzeci de milioane de lire!

Capitolul 2

„Protezeu înlănțuit aparținând lui Zeb Spaw a fost vândută ieri la licitație în schimbul sumei de douăzeci de milioane de lire..."

Alice, care, până în acea clipă, nu fusese atentă la ce se spune la radio, se trezi întinzându-se ca un arc în apa călduță din cadă.

Douăzeci de milioane! Clipi și privi neîncrezătoare micul tranzistor gri de pe pervazul ferestrei parțial crăpate a băii.

„...un record al tuturor timpurilor pentru casa de licitații și un record personal al lui Spaw", continuă Sarah Montague.

— Zeb Spaw n-a fost de găsit pentru un interviu, dar îl avem pe Jeremy Silk, cel care a prezidat licitația. Bine ați venit la emisiunea noastră, domnule Silk. O știre năucitoare, nu-i așa?

— Ha, ha, da, mulțumesc, Sarah, îi răspunse o voce masculină rafinată. E o încântare pentru mine să fiu oaspetele acestei emisiuni, al cărui admirator înfocat, dacă îmi e permis să o spun, sunt.

— Domnule Silk, continuă vioi prezentatoarea, ignorând lingușirea sa grosolană, ascultătorii noștri se întreabă probabil cum se poate justifica o sumă de douăzeci de milioane pentru ceea ce, în esență, sunt cinci picioare artificiale pe o sârmă de rufe...

— Nu poate fi justificată! strigă Alice din cadă.

— Asta ar veni cam patru milioane de lire de picior, nu?

— Dacă îmi este permis să o spun, Sarah, argumentul tău e uşor reductiv. Dacă mergem pe firul acestui raţionament, ajungem la concluzia că nici un Rembrandt nu e mai mult decât ceva pete de vopsea şi nişte pânză.

— Abureală! strigă Alice către radio.

— Deci ce spuneţi dumneavoastră, domnule Silk, e că *Prometeu înlănţuit*...

— *Protezeu înlănţuit*, draga mea domnişoară Montague. Se referă la protezele ortopedice care constituie nucleul lucrării. Un titlu care recunoaşte moştenirea clasică a artei contemporane şi totuşi nu se teme să se şi distreze puţin cu ea...

— Să se distreze! explodă Alice, care, din cauza cremei întinse pe faţă, făcea spume la gură şi literal, şi metaforic în acelaşi timp. Piaţa de artă e deformată – *distrusă* – de reptile ca tine, şi ca Zeb Spaw, şi ca idiotul care chiar a cumpărat căcatul ăla. Şi cică *se distrează!*

— Ne puteţi spune câte ceva şi despre cumpărător, domnule Silk? O anume doamnă...

Se auzi un foşnet. Era evident că prezentatoarea se uita pe notiţe.

— Doamna Fuchsia Klumpp?

— Doamna Klumpp e o colecţionară extrem de importantă, o mare cunoscătoare a artiştilor contemporani... şi, aş adăuga eu, a artei contemporane.

— Evident foarte bogată, oricum, conchise repede Sarah Montague. Ce le-aţi răspunde, domnule Silk, celor care spun că oamenii ca doamna Klumpp, ridicând atât de sus preţurile lucrărilor, încurajează o situaţie în care tinerii artişti simt că stilurile şi metodele tradiţionale nu mai merită să fie învăţate şi urmate şi că numai ceea ce şochează şi uluieşte e văzut ca interesant şi de valoare?

— Bună întrebare! exclamă Alice, iar între timp, maestrul de licitaţii croşetă o apărare a Fuchsiei Klumpp din care reieşea că e o patroană a artelor mai importantă chiar decât Lorenzo de Medici.

— În acest caz, domnule Silk, să vă pun întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari, deşi, în acest caz, e una de douăzeci de milioane de lire: cinci proteze ortopedice vopsite în auriu pe o sârmă de rufe. E aceasta artă?

— Nu! răcni Alice din toată fiinţa ei.

Micuţa şi şubreda uşă glisantă care separa baia de hol a fost aproape smulsă. O claie răvăşită de păr negru îşi făcu apariţia, iar de sub acesta se iţi o faţă oacheşă încă boţită şi somnoroasă. David. Îl trezise, îşi dădu ea seama, şi se înroşi. Uite-o şi pe ea, cu părul lăsat într-o coadă lungă la spate, cum stă în baia rece, cenuşie şi se ceartă cu radioul.

— Ce e? o întrebă prietenul ei.

Observând că bărbatul arată foarte obosit, Alice se simţi jenată şi vinovată. Se întorsese târziu de la spital, probabil cu vreo trei ore în urmă, judecând după faptul că apa din boiler nu avusese timp să se încălzească după duşul său de la sfârşitul zilei de muncă. De asta era rece baia ei, dar ar fi fost o nesimţire să-l certe pentru aşa ceva acum. Mai bine să-şi direcţioneze nervii către programul de ştiri.

David deschise uşa paradită a băii cât de mult se putea – până la jumătate – şi îşi strecură trupul înalt, gol – nu dormea niciodată îmbrăcat – prin deschizătură. În spaţiul înghesuit, plin aburi al băii, el părea uriaş; ca întotdeauna, Alice se minună, mândră, de statura lui. Atât de înalt, atât de vânjos, atât de chipeş şi de bine legat, ca sculptura care-i purta numele. David era solid fără să fie gras, miraculos de atletic pentru cât de puţine exerciţii făcea.

Ca mulţi alţi doctori, avea un stil de viaţă aproape voit nesănătos. Nu putea renunţa să lucreze la ore absolut îngrozitoare. Dar, se gândea Alice, ar fi putut renunţa să mănânce la ore absolut îngrozitoare. Adesea când se trezea dimineaţa găsea rămăşiţele unui ospăţ cu mâncare indiană sau chinezească decongelată împrăştiate dezgustător pe toată masa din bucătărie, alături de o sticlă goală de Chianti cumpărată de la magazinul din colţ.

Avertismentele ei n-au avut totuşi nici un efect, în afară că îl făceau să râdă şi să o poreclească „Poliţia Sănătăţii". Adevărul e că obiceiurile lui proaste nu lăsau nici o urmă la suprafaţă. David, care nu se urcase în viaţa lui pe o bicicletă pentru exerciţii sau pe o bandă de alergat, era într-o formă mult mai bună decât, să zicem, Rafael, soţul prietenei lui Alice, Suki. Rafael şi Suki erau bogaţi şi aveau o sală de gimnastică în subsolul lor din Notting Hill. N-ai fi zis asta, dacă îl vedeai pe Rafael, care, lăsând la o parte farmecul său natural şi molipsitoarea sa *joie de vivre*, avea un fund imens şi picioarele scurte.

— Cineva a cumpărat la licitaţie cinci proteze vopsite cu auriu cu douăzeci de milioane de lire, raportă Alice indignată.

— De-aia te răţoiai la radio, observă David, aşezat în echilibru precar pe marginea căzii. Am crezut că e doamna Nutt.

Pe lângă faptul că era vecina lor enervantă de dedesubt, doamna Nutt era şi gazda lor, ceea ce l-a făcut pe David să boteze apartamentul lor infim şi prăfuit „Nutthouse". Uneori, când era deosebit de critic, îl numea „Workhouse"[1], din cauza aerului sumbru şi a faptului că ultima piesă nouă de mobilă fusese achiziţionată în anii '50. Dacă fusese vreodată achiziţionată; o altă teorie a lui David era că toate obiectele din Nutthouse fuseseră procurate de doamna Nutt dintr-un container de gunoi. Mai susţinea şi că apartamentul de sub ei, în care nu intraseră niciodată, era un paradis în stilul cărţilor lui Barbara Cartland, cu pene de marabu, paturi cu baldachin şi un frigider plin cu şampanie roz.

— Şi poţi să mă învinovăţeşti? spuse Alice, încercând să-şi scuture părul ud pe spate.

Picăturile reci de pe vârfuri îi atinseră neplăcut sânii.

---

1. *Nutthouse* – casă de nebuni (*nutt* = nebun). *Workhouse* – locuinţă socială.

— Cinci proteze ortopedice pentru douăzeci de milioane. E o nebunie.

David îşi frecă ochii obosiţi şi clipi încet.

— Ai dreptate. Şi pe mine mă scoate din minţi.

— *Pe bune?*

Alice îl privi surprinsă. Cu toate că ea însăşi lucra într-o galerie de artă, deşi vindea lucrări mai vechi, mai tradiţionale decât cea despre care vorbeau acum, David rămânea, în esenţă, neinteresat de subiectul central al vieţii ei. Aşa cum, chiar dacă îi admira munca la spital, medicina nu fusese niciodată pentru ea un subiect prea atrăgător. În primul rând, Alice era genul care se scârbeşte uşor.

David, însă, nu-şi dorise niciodată altceva decât să fie doctor, aşa cum Alice nu-şi amintea de vreo perioadă din viaţa ei în care să nu fi iubit picturile. Arta, simţea ea uneori, era forţa ce-i pompa sângele prin vene. Un portret cu adevărat minunat, un peisaj cu o perspectivă miraculoasă, o scenă de gen evocată cu forţă aveau puterea să o mişte până la lacrimi.

Dar nu şi pe David, a cărui viziune de bază asupra artei era că e ceva de atârnat pe pereţi. Ca să descopere acum că e de aceeaşi părere cu ea, anume că arta contemporană precum lucrarea *Protezeu înlănţuit* e falsă şi totodată periculoasă, o surprinse şi o încântă.

David dădea din cap şi rânjea.

— Normal că-s enervat. Adică eu lucrez atâtea ore pe un salariu mizerabil de rezident, când puteam să fi luat nişte proteze ortopedice din depozitul spitalului, să le vopsesc în auriu şi să devin milionar peste noapte.

— Of, David!

O tachina. Cum de nu înţelegea că e o problemă serioasă?

Alice se ridică din cadă. Zgomotul puternic al apei era ca un ecou al sentimentelor ei.

În timp ce căuta prosopul, îi simţi privirea cântărind-o din cap până în picioare. Alice arăta bine şi era mândră de asta, dar avea pielea albă a adevăratelor

roşcate, care, în lumina singurului bec al băii aceleia urâte, era de un cenuşiu neplăcut.

— Dar pe tine văd că te pune pe gânduri afacerea asta cu picioare de plastic, remarcă David pe când o urma pe holul strâmt către dormitor.

Era atât de puţin spaţiu în dormitor, că înăuntru nu reuşeau să încapă decât un pat dublu şi un dulap, amândouă paradite.

Ea se întoarse, încruntându-şi sprâncenele roşcate.

— Bineînţeles că mă pune pe gânduri. Căcatul ăla şi la un asemenea preţ n-are nimic de-a face cu arta. E criminal pentru piaţă.

David se băgă înapoi sub cearşafurile şifonate şi sub pilotă. Sprijinit de pernă, îşi puse mâinile sub cap şi o privi leneş printre genele groase.

— Da, dar ăsta-i mersul. Uită-te la galeria unde lucrezi. Abia dacă vinde ceva.

— Nu-i adevărat, exclamă Alice înfierbântată.

Descoperise, furioasă, că hainele ei n-o mai aşteptau atârnate pe uşa dulapului, unde le pusese cu o seară înainte. David le răsturnase când se întorsese de la muncă. Cămaşa ei albă proaspăt călcată şi pantalonii negri zăceau pe covor, cu halatul său aruncat în vârful grămezii. Şi pe deasupra, prosoape ude; nu era de mirare că nu le găsise în baie. A deschis gura să se plângă, dar David se pornise şi nu mai era de oprit.

— Recunoaşte, o presă el, că nu eşti de partea cui trebuie pe piaţa de artă. Cine mai cumpără chestiile alea pe care le vindeţi tu şi Adam? Arta Contemporană e cea care aduce bani.

— Dar sunt căcaturi, protestă Alice. False, oportuniste, hainele cele noi ale împăratului... şi că tot veni vorba de haine... Mulţumesc *mult.*

Îşi ridică pantalonii boţiţi.

David nu se uita la pantalonii ei. Continua să o privească în ochi.

— Ai văzut ce e pe Gold Street? Galeriile alea şmechere pline de oameni bogaţi şi celebri care se bat pentru lucrările lui Tracey Emin?

Alice era suficient de surprinsă încât să lase hainele să-i cadă din mână. Sigur că văzuse, de multe ori, galeriile de pe Gold Street: locuri strălucitoare, cu vitrine mari şi pereţi albi şi fete frumoase la birourile de la intrare, galerii aşezate una lângă alta pe toată întinderea Străzii Mayfair, care era epicentrul londonez al artei contemporane. Nu-i plăceau şi nu-i plăcea ce vindeau, dar trebuia să se ţină la curent cu piaţa, aşa că le analiza cu atenţie. Spre deosebire de Adam, şeful ei, care prefera să pretindă că arta contemporană nu există, ea nu se ascundea ca un struţ.

Dar nu-şi imaginase că şi David văzuse galeriile de pe Gold Street. Fusese cu ea, fizic, acolo de câteva ori. Dar nu crezuse că a şi reţinut ceva. Păruse atunci complet neinteresat.

— Când a vândut ultima oară Palladio Gallery ceva cu douăzeci de milioane? insistă el.

— Am vândut un Ben Nicholson pentru două mii săptămâna trecută, replică Alice.

— Ben cum?

— Un important pictor modernist britanic, se apără ea. Un membru al Şcolii St Ives, fostul soţ al sculptoriţei Barbara Hepworth...

David îşi flutură mâinile deasupra patului.

— Lasă detaliile. Nu despre asta-i vorba.

— Dar despre ce e vorba? întrebă Alice, gândindu-se în continuare la Nicholson şi cercurile lui delicat gravate pe hârtie tratată şi închise în rame cu sticlă.

— Două mii de lire! Probabil că nu vă acoperă nici cheltuielile de întreţinere pe o săptămână, râse David.

Amintindu-şi că exact aceeaşi remarcă a făcut-o şi Adam, cumva plictisit, în ziua vânzării, Alice a rămas pe moment fără replică. David a sesizat breşa şi a atacat pe loc.

— Hai, că ştii şi tu ce zic. De ce să-ţi pierzi vremea cu galeria aia bătrână şi cu bătrânul Adam când ai putea fi acolo unde e şi acţiunea? Acolo unde-s banii. Nu ţi-ar plăcea să stai într-una dintre

vitrinele alea de pe Gold Street, cu o fustă strâmtă pe tine, jucându-te cu părul tău roşcat şi romantic, aşteptând ca încă un oligarh să intre pe uşă?

Şi-a ridicat sugestiv o sprânceană.

Ascultându-i discursul, Alice a devenit din ce în ce mai furioasă. Acum însă explodă de-a binelea.

— *Ce? Glumeşti?*

Era la limita dintre amuzament şi furie absolută. David, mai mult decât oricine altcineva, ştia cât de mult îşi iubea munca şi pe bunul şi bătrânul ei patron.

El îi rânjea, fără cea mai mică urmă de regret.

— OK, OK, linişteşte-te. Mă jucam de-a avocatul diavolului.

— Ce?

— E bine pentru concentrare, îi spuse el, mai domolit. Trebuie să-ţi pui uneori întrebările incomode.

Trebuie? se gândi Alice, continuând să privească mânioasă gioarsa de covor gri.

— Hai, măi, îi spuse el, cu căldură. Uită ce-am zis. Te tachinam numai. Îmi pare rău, OK?

Scuza, lucru rar la David, o linişti. Îşi ridică privirea şi văzu că îi zâmbea cu zâmbetul lui special, cel plin de promisiune şi de sugestii. Uitase, surprinsă cum fusese şi mânioasă, că stătea dezbrăcată în faţa lui. Nesiguranţa ei în privinţa înfăţişării – lumina cernută de obloanele ferestrei de la dormitor nu era deloc mai flatantă decât cea din baie – îi pieri când văzu greu de confundatul semn al aprecierii înălţându-se de sub cearşafuri.

Zâmbi deodată.

— Glumeşti. Trebuie să mă grăbesc la muncă.

Dar îi zâmbi în continuare, îşi trecu mâinile prin păr şi îl lăsă să-i cadă greu pe umerii albi. Una dintre şuviţe îi atinse un sfârc întărit şi un val de plăcere o traversă.

— Hai încoa', zeiţo, mârâi el.

Capitolul 3

Alice citise undeva că o partidă bună de sex durează trei minute sau treizeci de minute; nu mai mult de trei minute sau nu mai puţin de treizeci. Aceasta fusese din prima categorie, rapidă, fierbinte şi furioasă, din care ea ieşi scăldată în sudoare, cu vârfurile părului practic sfârâind şi revenite la deplina lor glorie roşie, chiar dacă erau încă nepieptănate.

— Te iubesc, roşcovana mea nebună, îi murmură David în dreptul gâtului.

O ţinea strâns în braţele lui puternice şi senzaţia de protecţie era binecuvântată. Alice ar fi vrut să stea aşa la nesfârşit. Din păcate, avea de lucru; galeria, zona neprofitabilă a pieţei de artă.

Se îmbrăcă, întinzând cutele cât de bine putu. David o privea, pe jumătate adormit, pe sub pleoapele grele. Ea îşi aminti deodată ceva.

— În seara asta mâncăm la Suki şi la Rafael, îi aminti ea, încheindu-şi nasturii.

Nu-l privi în ochi. Ştia care urma să fie răspunsul său.

— *Trebuie*? se văită el, ca la comandă, din pat.

— Da, *trebuie*, spuse Alice hotărâtă.

— Suki e aşa o gheişă, mormăi David, expresie din care ea înţelese că Suki e o femeie frivolă care nu munceşte şi e întreţinută de un bărbat.

Şi deşi era o viziune dură asupra vechii ei prietene, nu era, ştia asta, chiar atât de nefondată.

— E o bucătăreasă bună, îi aminti Alice.

— Păi ar cam trebui să fie, ripostă David. A făcut cursuri de gătit cu toată lumea, de la Rick mare sculă Stein, până la Raymond barosanul Blanc.

Şi asta era adevărat. În bucătăria imensă a lui Suki, pe raftul de deasupra cuptorului profesionist cu şase inele de oţel, era un rând de cărţi lucioase de bucate, pe care prinţii contemporani ai artei culinare îi lăsaseră dedicaţii lui Suki, unele uimitor de călduroase.

— Mai ia şi tu o pauză de la fast-food, îi replică ea, aruncându-şi o privire încruntată în oglinda înceţoşată a dulapului doamnei Nutt.

Dracu' să-l ia, David chiar îi vărzuise părul. Dacă nu folosea uscătorul imediat după şamponare, intra în starea lui naturală de haos sfârâitor. Deşi se pare că lui David îi plăcea aşa. Imaginea lui despre ea, inspirată de părul roşcat, era că e un fel de pisică sălbatică pe care trebuie să o îmblânzească şi această imagine se menţinuse încă de la începutul relaţiei.

Alice medită la asta în timp ce lua un elastic de păr din sertarul de sus, de lângă gentuţa cu cosmetice şi-şi îndepărtă claia de pe faţă. Ea una nu vedea, şi mai ales în acea dimineaţă, ce i se părea lui David atât de irezistibil. Aşa nemachiată cum era, arăta palidă ca o fantomă, cu şanţuri în jurul ochilor şi sub pomeţi. Cu părul strâns la spate, arăta, îşi spuse ea, ca un cadavru victorian.

Poate acesta era adevăratul motiv pentru care Adam îi spunea „Beatrix". Pretindea, în stilul său fantezist, că seamănă cu faimosul portret a lui Lizzie Siddall, muza roşcată a pre-rafaelitului Dante Gabriel Rossetti. Dar Lizzie Siddall mai era, bineînţeles, celebră şi pentru mai puţin romantica ei exhumare făcută de către iubitul de altădată, pentru ca acesta să-şi ia înapoi poemele pe care le îngropase alături de ea şi să facă nişte bani cu ele.

În spatele ei, David încă bombănea referitor la Suki.

— O să ne întâlnim acolo. O să vin direct de la spital, spuse el răutăcios.

Alice, aplicându-şi rimelul, ridică o sprânceană roşcată. Îi cunoştea trucurile.

— Sper că asta nu înseamnă că o să o dai cotită.

— Sigur că nu, spuse David, nu tocmai convingător.

— Ai noua lor adresă? se întoarse Alice de la oglindă, cu rujul în mână.

— Nouă? David exclamă îmbufnat. De-abia terminase milităria cu designerii de la ultima lor reşedinţă.

Alice zâmbi. Era adevărat că Suki n-ar fi trăit într-un loc care n-ar fi fost demn să apară în revista *Lumea interioarelor*. Chiar şi pentru camerele ei de cămin din studenţie culorile fuseseră selectate cu atenţie.

— Da, nouă, spuse ea. Rafa a fost din nou promovat. Şi au găsit..., îşi ridică vocea într-o imitaţie perfectă, comică, a vocii ascuţite, gâfâite şi cumva afectate a lui Suki, *un loc perfect şi micuţ în Notting Hill.*

— Perfect şi micuţ, râse David. Bineînţeles că e de mărimea Palatului Buckingham.

— Dar fără prostul gust, replică Alice.

Fusese recent cu Suki să vadă Colecţia Regală. În timp ce se delecta cu Rembrandt şi Van Gogh, Suki se cutremura de oroare din cauza covoarelor roşii, a candelabrelor şi a tuturor acelor obiecte poleite din jur. „E ca un bordel moscovit!" a ţipat Suki.

— Ne vedem deci mai târziu.

Alice a terminat să se machieze, a plantat un pupic pe capul lui David şi, ignorând braţele care s-au întins ca şi cum ar fi vrut să o tragă înapoi, a ieşit în fugă din apartament. Deja întârziase. Adam era un şef aproape comic de relaxat, dar avea şi el limitele lui.

Ferindu-se de bălţile din pasajul care ducea la lift – erau întotdeauna bălţi acolo, chiar şi vara – Alice îşi spuse că David adormise iar, fără îndoială. Muncea cumplit de multe ore la spital. Muncea ca să fie promovat, pentru a urca o treaptă în ierarhie.

Era o ierarhie greu de parcurs, trebuia să lupți din greu pentru fiecare treaptă.

Chiar și așa, Alice nu se îndoise niciodată, nu mai mult decât David, că făcea ceea ce trebuie. Aveau să mai treacă ani de zile până să ajungă să fie plătit serios. Nu câștiga mai mult decât ea.

Și atunci de ce, se întrebă Alice, nu s-a pus și ea cu tunurile pe el la ultima lor conversație, când David a făcut pe avocatul diavolului, și nu l-a întrebat de ce nu renunță la munca în sistemul medical de stat și nu alege să fie, să zicem, chirurg plastician la o clinică de top din California?

Pentru că, își dădu ea seama, nici nu i-a trecut prin cap. De ce să vrea să-l încurajeze să-și pună la îndoială convingerile sau să-i zdruncine baza pe care și-a construit toată cariera? Și, în cazul ăsta, de ce a simțit el nevoia să-i facă ei așa ceva?

Liftul se zgâlțâi, oprindu-se la etajul de dedesubt. Ușile se deschiseră și în fața ei apăru o bătrână acră, cu o pălărioară de lână gri pe cap, o haină lungă, neagră și ghete cu garnitură de lână. În spatele ei era un cărucior vechi de cumpărături. Doamna Nutt. Lui Alice îi stătu inima în loc.

— E o zi frumoasă, se aventură ea totuși.

Deși era adevărat ce spusese, din cauza refuzului doamnei Nutt de a plăti pe cineva care să spele geamurile de la etajul șase al Nutthouse, acestea erau atât de murdare, că Alice n-avea nici o idee cum e vremea afară. Condițiile meteo rămâneau un mister până când ieșeai pe ușa principală. Și deși asta conferea o aură de mister dimineții, transforma îmbrăcatul într-o ghicitoare.

Oricum, fiind începutul verii, părea mai probabil să fie o zi frumoasă. Faptul că doamna Nutt se îmbrăcase ca și cum pleca într-o expediție polară era irelevant; se îmbrăca așa indiferent de vreme.

— Zici că asta e o zi frumoasă? mormăi răgușit doamna Nutt cu accentul ei de mahala, trăgând înăuntru căruciorul pentru cumpărături.

Alice crezuse inițial că e negru, dar observă pe el o urmă de verde. O fi o geantă militară, se întrebă ea. Sau chestia aia verde e mucegai?

— Po' să ții pen' tine vremea frumoasă, adăugă doamna Nutt, mișcându-și bărbia ridată și făcându-și proteza dentară să scârțâie. Dăloc n-am dormit ast-noapte, dăloc.

— Îmi pare rău, doamnă Nutt.

În fundul orbitelor ei galbene și ridate se văzu o sclipire neașteptată.

— Păi să-ți pară rău, fătucă. La tine-n apartament. Tărăboi mare, la ora aia, dracu' știe cât era ceasu'.

Alice făcu o mutră plină de remușcări. E adevărat că David făcea un pic de gălăgie când se întorcea de la spital. Dar nu era nimic în comparație cu volumul televizorului din unele seri de la bătrână din apartament. N-ai fi zis, dar doamna Nutt era un fan înfocat al emisiunii *The X Factor*.

N-avea nici un rost, Alice știa asta, să-i sugereze instalarea unor covoare groase în Nutthouse care să reducă zgomotul din ambele apartamente. Ultima lor cerere – un aragaz care să și meargă – a avut ca rezultat apariția la ușă a unui bătrân bețiv, ținând în brațe un aragaz second-hand pe care ei tot au trebuit să-l conecteze la conducta de gaz.

Alice își spuse că doamna Nutt trăia singură și că probabil nu avea prieteni. Trebuia să fie drăguță cu ea; puțini alții mai erau.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Nutt, spuse, ea umilă.

Bătrâna îi aruncă o privire rea de sub pălărioara gri de lână.

— Și chiar când băgam cornu', s-aud țipete din baie.

Alice își mușcă buza. Povestea cu radioul.

— Îmi pare rău, repetă ea, eu eram, mă răsteam la aparatul de radio. Se discuta despre cinci proteze ortopedice vopsite cu auriu, care s-au vândut la licitație cu douăzeci de milioane de lire.

Sperase că doamna Nutt o să vadă partea amuzantă. Dar bătrâna nu era decât şocată. Faţa ei galbenă se făcu cenuşie şi bătrâna ei gură fleşcăită îi căzu, deschizându-se.

— Doozeci...?

— De milioane, da. Ştiu. E pur şi simplu ridicol, dădu Alice din cap, nerăbdătoare. Arta modernă aduce o avere. E incredibil.

Bătrâna îşi molfăia iar fălcile, obrajii ridaţi umflându-i-se şi dezumflându-i-se de agitaţie. Îi aruncă lui Alice încă o privire sfredelitoare, evaluatoare.

— Tu lucrezi în una d-alea, aşa-i? Ar trebui să-ţi măresc chiria, aşa ar trebui.

Alice era prea uimită de viteza cu care funcţiona mintea avară a bătrânei ca să mai aibă timp să protesteze indignată.

— Da, dar la o altfel de galerie, doamnă Nutt. Noi nu vindem nimic de douăzeci de milioane. Sincer, recunoscu ea cu tristeţe, nivelul nostru e mai degrabă pe la douăzeci de lire.

Liftul se opri la parter. Alice sări să împingă uşa grea pentru bătrâna doamnă, a cărei gură rămânea lipsită de cel mai mic zâmbet în mijlocul unei explozii de riduri.

— Ş-atunci dă ce mai stai acolo? întrebă doamna Nutt.

— Poftim? spuse Alice, în timp ce bătrâna, pălăriuţa ei, haina lungă şi căruciorul trecură pe sub braţul ei întins să ţină uşa deschisă şi ieşiră pe hol.

Doamna Nutt se opri pe la jumătatea drumului spre uşa principală, pe pardoseala strălucitoare. Se întoarse.

— Lucrezi într-o galerie şi vinzi picturi dă doojde lire când ai putea să lucrezi în una care vinde o pictură la doojde milioane. Ie cam pierdere dă vreme.

Alice se holbă la ea. *Et tu*, doamnă Nutt.

— Dacă vreţi să ştiţi, îmi place, îi răspunse sfidător, trăgând zăvorul uşii principale şi dându-i drumul bătrânei în lumea largă.

Abia se abţinu s-o împingă pe scări, în mijlocul drumului. Doamna Nutt era singură. Dacă eşti nefericit, eşti urâcios.

Doamna Nutt se opri în faţa intrării şi inspiră. Ochişorii ei strălucitori se înălţară către cerul londonez.

— Ziceai că-i o zi frumoasă, remarcă ea acuzatoare.

— Da.

Alice privi în sus. Da, erau nori, dar şi o fâşie albastră.

— Da' nu e.

După ce-şi scuipă cuvintele, doamna Nutt coborî treptele până la nivelul străzii. Căruciorul se hurducă în urma ei.

Alice, care mergea în aceeaşi direcţie, trecu strada în grabă şi începu să mărşăluiască pe trotuarul celălalt, arzând pe dinăuntru de mânie sfântă. În calitate de chiriaşă a doamnei Nutt, era un *client* al ei. Băbătia n-auzise niciodată de „clientul nostru, stăpânul nostru"? Umilirea şi criticarea clienţilor ei chiar era strategia cea mai bună?

Visa de atâta vreme că o să-şi permită să se mute din Nutthouse într-un loc mai salubru. Locuia de ani de zile acolo, de când plecase de la universitate şi se mutase în Londra. Problema era că apartamentul se afla într-o zonă convenabilă – aproape şi de galeria lui Adam, dar şi de spitalul lui David, iar acesta fusese chiar unul dintre motivele pentru care el se mutase la ea atât de repede după ce o cunoscuse. Celălalt motiv era o atracţie fizică reciprocă atât de puternică, încât ar fi fost absurd să nu locuiască împreună încă de la început. Cât din viaţa lor sexuală, se întrebă deodată Alice, aude doamna Nutt de dedesubt? După cum se comporta bătrâna, Alice era norocoasă că n-o ataca în lift şi în privinţa asta.

Cât de minunat trebuie să fie să ai o casă liniştită, toată numai a ta, cum au avut Suki şi Rafael dintotdeauna. Mulţumită jobului extrem de bine plătit

al lui Rafael într-un eşalon obscur al industriei bancare, nu trăiseră niciodată într-un apartament; de fapt, le evitaseră cu îndârjire. Trecuseră ani de zile, se gândi Alice, de când Suki vizitase ultima oară Nutthouse. Mai mult, Suki şi-a exilat amintirea apartamentului din conştiinţă, trimiţând-o într-o zonă dickensiană, unde oamenii împart aceeaşi baie, nimeni nu are camera sa personală în care să se îmbrace şi încălţămintea e depozitată pe fundul dulapului, într-o grămadă înghesuită şi împuţită. Nu ca la Suki, care-şi ţinea pantofii în cutii individuale din plexiglas, cu câte o fotografie a fiecărei perechi lipită pe cutie.

Gândurile lui Alice se redirecţionară înspre cina aniversară. Noua casă din Notting Hill e cu siguranţă perfectă. Toate lucrurile din viaţa lui Suki erau aşa, în special Albertine. Alice zâmbi când îşi aminti de fina ei, o păpuşică adorabilă de cinci ani, cu ochi mari, părul ca al lui Alice din Ţara Minunilor şi o cameră plină de jucării din lemn de bun-gust, a căror armonie pastelată David se bucura să o strice, spre oroarea lui Suki, la fiecare Crăciun, aducându-i cadou câte o jucărie de plastic violent colorată.

Împiedicându-se de o denivelare din pavaj, gândurile lui Alice se întoarseră în prezent. Iritarea pe care i-o produsese doamna Nutt şi viteza cu care mersese de atunci o făcuseră, îşi dădea ea seama acum, să parcurgă o distanţă considerabilă. Pornise de la Nutthouse, lângă St Pancras, şi acum ajunsese de partea cealaltă a Russell Square. Se opri să admire strălucirea soarelui peste înalţii platani londonezi, cu trunchiurile părând îmbrăcate în camuflaj militar şi crengile mari, înfrunzite, întinzându-se către un cer albastru pe care aeroplanele îşi lăsau urmele ca de cretă. Dedesubt se întindea o mare de iarbă verde, învolburată împrejurul spaţiilor cu flori pe care Consiliul din Camden le îngrijea cu atâta râvnă şi asaltând grilajele negre ce separau piaţeta de asfaltul dimprejur şi de inelul de taxiuri gălăgioase şi de dubiţe.

Lumina strălucitoare de dimineaţă se revărsa în fântâna din centrul aleii principale care traversa piaţeta. Băncile din jurul acesteia erau deja pline de adolescenţi pregătiţi să ia cu asalt British Museum. Şi nu numai adolescenţi; înspre Alice venea un batalion de turişti chinezi, mărşăluind câte patru în urma unui ghid care ţinea ridicată o umbrelă Burberry. Veneau dinspre Russell Hotel, a cărui faţadă de cărămidă roşie, semănând cu un castel cu turnuri ca pălăriile vrăjitoarelor se întindea de-a lungul unei întregi laturi a pieţei.

Alice trecu pe lângă vechile case de pe Strada Montague, transformate în hoteluri, iar numele străzii îi stârni, ca de obicei, mirarea că nu e şi o stradă Capulet prin apropiere. După acest gând, îşi dădu seama că a început să se liniştească. Mintea ei, după agitaţia pe care i-o produseseră discursul de avocat al diavolului al lui David şi vorbele neprietenoase ale doamnei Nutt, îşi revenea la normal. Piaţetele înfrunzite din Bloomsbury avuseseră obişnuitul lor efect magic.

Dând colţul înspre Museum Street, întâlni, ca de atâtea ori, un nou grup de studenţi străini în blugi şi adidaşi, abia coborâţi din autocar. Se foiau pe lângă porţile negre, cu ţepuşe, aşteptând să se deschidă muzeul.

Simţind o picătură de ploaie pe vârful nasului, Alice ridică privirea şi văzu că vremea tocmai se schimbase. Cerul albastru şi înnorat era acum gri angora şi picăturile de ploaie se făceau tot mai grele şi mai dese. Îi păru rău de studenţi. Cum ceasul era doar nouă şi jumătate şi British Museum nu se deschide până la zece, tinerii aveau să se mureze în ploaie vreme de treizeci de minute. Doamna Nutt avea dreptate. Nu era deloc o zi frumoasă.

Capitolul 4

Galeria Palladio se afla în interiorul unei vile înalte din Bloomsbury, pictate în galben palid, de culoarea primulei. Fără îndoială, în anii '60, când Adam a inaugurat-o, arăta foarte şic. Chiar şi acum, plină de crăpături şi scorojită, clădirea încă îţi mai ridica moralul în dimineţile mohorâte. Culoarea te trimitea cu gândul la zilele însorite din sudul Italiei şi faţada elaborată semăna cu un decor de teatru de păpuşi; patru arcade încadrate cu ornamente formau fereastra principală şi ochiurile de geam erau separate prin şipci subţiri şi împletite ca nişte acadele. Peste tot în faţă erau firide ovale împodobite şi pervazuri decorative, iar uşa era scufundată adânc într-o intrare placată cu lemn, cu o fereastră-evantai în mijloc şi ştergător metalic de picioare.

Strada pe care se ridicase Palladio apăruse de curând pe lume. Când Alice începuse să lucreze pentru Adam, parterul clădirii din dreapta era ocupat de un snack bar numit „Extreme Sandwiches" şi parterul din stânga de o agenţie imobiliară numită „Motley Properties". Arhitrave din plastic luminate din interior, de prost gust, şi ferestre acoperite cu autocolante caracterizau cele două locuri. Prin contrast, eleganţa desuetă a lui Palladio ieşea în evidenţă.

În ultimele luni, reabilitarea acestei zone a fost urgentată, în parte datorită terminalului Eurostar de la St Pancras. Extreme Sandwiches, care îi hrănea în general pe taximetrişti şi turişti, îşi închiriase firma

de plastic cu una verde-gri, de mai mult bun-gust, pe care era pictat cu litere negre, caligrafiate, noul nume, „Bella Umbria". În loc de hotdogi şi de sendvişuri cu şuncă, acum vindeau *panini* şi *focaccias*. Schimbarea le aducea mai mulţi taximetrişti ca niciodată.

Între timp, Motley Properties se transformase în Tomley's of Bloomsbury şi, la fel, avea o firmă pictată manual, cu litere albe caligrafiate pe un fundal gri deschis. Rezultatul acestor transformări era că Palladio, care până atunci fusese cel mai şic, devenise cel mai rufos, iar managerul de la Tomley's se plângea des de faţada sa scorojită.

Alice răscoli după chei în geanta din piele fără logo pe care i-o cumpărase David de ziua ei. Ca de obicei, ajungea prima la galerie. Astăzi, era singură: Adam se ducea la o licitaţie la ţară de unde îşi procurau cea mai mare parte din marfă. Majoritatea proprietarilor rurali de colecţii erau amici ai lui Adam: cunoştinţe care se zbăteau în casele lor vechi, moştenire de familie, până când acoperişul cădea peste ei şi trebuia să vândă un tablou, două ca să-şi plătească facturile la gaz. Aveau, totuşi, noroc, credea Alice. Ea le oferea întotdeauna un preţ corect pe comorile lor artistice şi, uneori, atins de starea lor jalnică la inimioara sa sensibilă, Adam le dădea chiar mai mult decât făceau.

Alice prefera să nu se gândească la acel mai-mult-decât-făceau pe care avea să-l dea Adam în acea zi. Prietenul său strâmtorat, Binkie, care trăia, ca ei toţi, într-o hardughie părăginită din suburbii, se pare că voia să-şi vândă colecţia de o sută şaptezeci de gravuri ale lui Hogarth. Ar fi fost o achiziţie minunată pentru galerie, dar şi-ar fi permis ei oare investiţia? Ca să nu mai vorbim de spaţiul de depozitare.

Ştia, şi bănuia că şi Adam ştie, că Galeria Palladio n-avea nevoie acum de o nouă achiziţie. Nu le ajungea spaţiul de depozitare pentru celelalte. Ce le lipsea însă lor, cu disperare, erau clienţii.

Vânzările scăzuseră rău, rău. Cât câştigau într-o săptămână abia le ajungea să plătească facturile la curent şi lumină. Afacerea s-ar fi prăbuşit fără îndoială de mai demult, dacă Adam n-ar fi fost proprietarul clădirii.

Băgă cheia cu grijă; broasca trebuia păcălită ca să se deschidă. Îi trebuiau rugăminţi, mângâieri, forţări, convingere, chiar afecţiune. Mai ales dimineaţa, după o noapte rece sau umedă, trebuia înveselită ca să-şi înceapă ziua.

Cu o răsucire finală a clanţei, reuşi. Se deschise cu un scârţâit şi mirosul familiar dinăuntru – uşor mucegăit, uşor prăfuit, de hârtie învechită şi clădire bătrână – îi invadă nările lui Alice. Aprinse luminile şi răsuci grijulie băţul de bambus care deschidea obloanele antice şi delicate de la ferestrele înalte. Palladio îşi deschise iar porţile la începutul unei noi săptămâni.

Era o galerie care vindea tablouri de orice fel – uleiuri, acuarele, desene, gravuri, litografii – datând de la începutul secolului al XVIII-lea şi până la jumătatea secolului al XX-lea. Din cauză că încăperile de sus erau prea jilave şi prost întreţinute pentru a fi folosite ca depozite, aproape toată marfa fusese expusă.

Rezultatul era o fantasmagorie de imagini. Acuarele cu viaţa fantastică a plantelor lângă castele pe malul lacurilor; uleiuri în genul lui Gwen John reprezentând fete palide, alături de tablouri uriaşe de secol XVIII reprezentând ferme de animale sau ciclişti cubişti de proporţii incredibile. Fiecare perete era ticsit cu uleiuri şi acuarele înrămate, legate unele de altele cu lanţuri atârnate de ramele tablourilor şi bălăngănindu-se precum fantoma lui Marley[1]. Chiar şi aşa,

1. Jacob Marley este un personaj din romanul *Colind de Crăciun* de Charles Dickens. Stafia lui Marley apare legată cu lanţuri, în care sunt prinse casete pentru bani, lacăte şi chei (n.r.).

tot mai aveau nevoie de spaţiu. Pe fiecare scaun erau aşezate teancuri de gravuri, desene în peniţă şi acuarele, fixate pe cartoane crem groase. Tablouri diverse, înrămate şi neînrămate, erau expuse pe şemineu, alături de volume de istoria artei şi vechi cataloage; toate erau flancate de suporturi de carte din marmură sculptată şi umbrite de lămpi înclinate. Dar şi mai multe tablouri erau îndesate în sertarele dulapurilor de mahon. Alice l-ar fi crezut pe Adam în stare să expună lucrări pe tavan şi pe podea, dacă gravitaţia nu le-ar fi ameninţat pe primele şi bunul simţ pe celelalte.

Tocmai aprindea luminile în bucătăria micuţă din spate, când a auzit zgomotul uşii galeriei. Surprinsă că au un client la acea oră, ţâşni în magazin şi găsi acolo jacheta de tweed jerpelită şi pantalonii din catifea cord lălâi care compuneau uniforma şefului ei.

Linia părului lui Adam bătea în retragere pe fruntea sa boltită, de unde exploda o chică nepieptănată de păr cenuşiu. Zâmbi când o văzu şi îşi întinse braţele lungi, pe care mânecile jachetei nu reuşeau niciodată să le acopere cu totul, într-un gest de încântare curtenitoare.

— Draga mea Beatrix! Ce mai faci?

— Bine, zâmbi Alice.

Adam punea preţ pe bunele maniere, aşa cum punea preţ pe ceaiul servit în ceşcuţe conform aceloraşi bune maniere, cu farfurioare dedesubt şi pe spălatul meticulos al mâinilor înainte de masa de prânz, chiar dacă acel prânz consta numai dintr-un sendviş de la Bella Umbria. Dar un sendviş special. În ciuda atâtor specii de pâine ultimul răcnet, el reuşise cumva să vrăjească personalul să-i aducă în fiecare zi un sendviş original, conceput numai pentru el dintr-o felie de pâine albă obişnuită şi o felie de şuncă cu un strop de muştar Colman's.

— Credeam că te duci la o licitaţie, spuse Alice.

Silueta înaltă, lălâie a lui Adam se umflă într-un oftat şi chipul său bun se înnoră. Îşi împinse ochelarii

cu rame de forma unor semiluni în sus pe nas și își îndreptă spre ea o privire oropsită. Ghicind că vrea un scaun, Alice sări și dădu la o parte un vraf de schițe de pe cel mai apropiat. Adam se prelinse pe scaun, își lăsă palmele late să cadă peste picioarele lungi și continuă să o privească plin de tristețe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice cu respirația tăiată.

— A murit Binkie, bietu' de el.

Adam își scoase ochelarii, își frecă nasul și clătină îndurerat căpățâna uriașă și claia răvășită de păr cenușiu.

— Of, Adam, îmi pare rău.

Instinctiv, chiar dacă știa că el nu e genul sentimental, Alice îi atinse cămașa cu model asemănător hârtiei milimetrice. Deși, într-adevăr, nu era genul căruia să-i placă atingerile, Adam nu i-o îndepărtă. Își ridică ochii săi mari, ipocriți către ea și aceștia erau plini de lacrimi.

— L-au găsit azi-dimineață în biblioteca sa. Își strângea la piept colecția Hogarth. Mort de tot, adăugă Adam, frecând-și bărbia.

Alice încerca să-și imagineze cum poți să strângi în brațe 170 de gravuri. Dacă erau înrămate, e posibil ca Binkie să fi murit strivit sub ele.

— Cum rămâne cu lucrările? întrebă ea, curioasă. Nu mai sunt de vânzare?

Își dădu seama că, în ciuda rezervelor puternice pe care le avea, în secret visa să examineze un set de peste o sută de lucrări ale lui Hogarth. Ilustrațiile din secolul al XVIII-lea fuseseră, totuși, subiectul lucrării ei de licență.

Adam ridică din umeri.

— Binkie are un fel de fiu, spuse, delicat. Care are alte planuri.

Vorbea relaxat, dar Alice simțea că era profund supărat.

— Credeam că Binkie voia ca tu, în mod special, să-i vinzi Hogarth-urile.

— Voia, dădu Adam din cap, clipind energic. Ştia că o să mă asigur că vor ajunge în nişte case bune.

Părea că vrea să adauge ceva, dar se opri.

— Îmi pare rău, spuse Alice, conştientă că se repetă.

Dar ce altceva ar fi putut spune? Şi *chiar* îi părea rău.

— Un început prost pentru ziua de azi, spuse Adam, dând din cap cu convingere. Îl ştiam pe Binkie de-o viaţă. Am fost la grădiniţă împreună, înţelegi?

Alice dădu şi ea din cap, compătimitoare, încercând fără succes să şi-l imagineze pe Adam în pantaloni scurţi şi sacou.

— Se duc toţi, unul câte unul, spuse Adam blând, ochii umezindu-i-se de nostalgie. Toţi pe care-i ştiu.

— Oh, Adam.

Îşi reveni şi zâmbi.

— Şi pe urmă, continuă, mai binedispus, în autobuzul de întoarcere, am citit *asta*.

De undeva dintr-un buzunar extrase un *Daily Telegraph*. Îl desfăcu şi îi arătă prima pagină, dominată de cinci picioare de plastic bălăngănindu-se pe o sârmă de rufe.

— Le-au vândut pe..., începu el, cu o voce uimită.

Alice îşi ridică o mână.

— Ştiu. Nu-mi vine să cred.

Adam se uită din nou pe ziar.

— Băiatul ăsta, Spaw, spuse, uluit, băiatul ăsta zice că atunci când lucrează pune un grup de sisteme în spaţiu. Sună de parcă ar instala computere.

— Da, spuse Alice, dorindu-şi însă ca Adam să instaleze nişte computere şi în galeria lor.

Încercase, de mai multe ori, să-l convingă pe Adam să achiziţioneze măcar unul, dar el nu avea nici un interes pentru ceea ce numea „drăcii la modă". Pretindea că se descurcase de minune doar cu hârtia şi stiloul. Era o mică exagerare, şi Alice o ştia bine, după mai mult de un an în care se rătăcise în harababura din lista lui de clienţi.

Dar fusese şi interesant: multele adrese şi numere de telefon notate pe cărţile de vizită şi fluturaşii cluburilor din Soho din anii '60, purtând nume provocatoare, indicau faptul că Adam avusese un trecut interesant. Una dintre adrese era „Prinţesa Margaret, Buckingham Palace, SW1". Majoritatea, totuşi, erau inscripţionate indescifrabil pe pachetele de ţigări şi pe spatele plicurilor vechi. Unele numere de telefon aveau vechile prefixe ale districtelor londoneze şi Alice bănuia că mulţi dintre proprietarii lor erau morţi de mult.

Adam citea mai departe, dând trist din cap.

— Spaw zice aici că a fost încurajat încă de la început, spuse Adam, cu vocea sa blândă. Zice că a câştigat competiţii şi a primit burse peste tot.

Privi pe deasupra ochelarilor şi îşi fixă privirea mioapă pe o schiţă îndepărtată a lui Augustus John.

— Ştii, draga mea Beatrix, adăugă el visător, cred că e o mare greşeală. Cu siguranţă tinerii artişti ar trebui descurajaţi.

— Cum adică? întrebă Alice. Zeb Spaw ar trebui descurajat, fără nici o îndoială, şi în modul cel mai radical. Dar *toţi* artiştii tineri?

Adam îşi împinse ochelarii în sus.

— Marea artă e revoluţionară, explică el. Înseamnă să fii neînţeles, să fii împins la margine. Dacă eşti preţuit şi ţi se dau bani de la început, împotriva a ce să te mai revolţi?

— Împotriva a nimic, aprobă Alice.

— De exemplu Michelangelo, continuă Adam. Taică-su îl bătea fără milă pentru că voia să-l facă avocat. Cu toate astea, a devenit cel mai mare artist al tuturor timpurilor. Părerea mea chibzuită e că, spuse el, împăturind ziarul şi punându-l pe jos, ar fi mai bine să se dea burse ca să descurajeze tinerii artişti. Să fie plătiţi ca să se apuce de altceva.

Zâmbi către Alice.

— Nu crezi?

Şi ea îi zâmbi.

— Absolut. Cred că ai pus degetul pe rană.

— Eu sunt de modă veche, ştiu, adăugă Adam, ridicându-se în picioare, cu toţi cei peste o sută optzeci de centimetri ai săi şi deplasându-se către cel mai apropiat perete ca să vadă ce e expus pe el. Dar n-am înţeles niciodată ce e în neregulă cu tablourile frumoase, care chiar seamănă cu ceva sau cu cineva şi nici nu costă o avere.

Alice simţi cum i se pune un nod în gât. Palladio se ghida strict după principiul artei accesibile.

— Nu vreau să fac bani, îi spusese Adam la interviul ei pentru job. Ce vreau e să încurajez dragostea pentru artă. Sloganul galeriei Palladio a fost mereu acesta: orice mijloace financiare ai, la noi găseşti ceva şi pentru tine. Arta nu trebuie să aibă preţuri de neatins.

Cuvintele lui fuseseră curată muzică pentru urechile lui Alice. Credinţa lui Adam că lucrurile frumoase fac o societate mai bună era fix şi credinţa ei.

— Sunt un copil al timpului meu, presupun, adăugase el, scuturându-şi capul, trist. Doar un bătrân hippy, nimic altceva.

Cu ochelarii săi cu lentile tăiate în formă de semilună, jacheta de tweed şi catifeaua uzată, lui Alice i se părea mai degrabă un brigadier ieşit la pensie decât un hippy. Nu şi-l putea imagina dansând dezbrăcat la Woodstock. Dar nu încăpea nici o îndoială, crezul său că arta vindecă răni sociale şi că trebuie să fie accesibilă foarte multor oameni era unul generos şi el era un om bun.

Problema era că, din ce în ce mai mult, arta accesibilă de la Palladio devenea prea accesibilă. Preţurile erau de talcioc, chiar şi pentru pre-rafaeliţii minori sau desenele pe sticlă de la Morris & Co. sau mici schiţe de Stanley Spencer. În ultima vreme, Adam părea că-şi dăruieşte pur şi simplu achiziţiile. Şi nici măcar acelor oameni cărora ar fi vrut; Alice bănuia că proprietarii altor galerii cumpărau de la Palladio şi vindeau lucrările la preţuri mult mai ridicate.

Părea deci că Adam își lichidează stocul, ca și cum ar fi simțit că se apropie sfârșitul. Ca și cum ar fi simțit că nu are nici un sens să continue. Dar așa ceva era imposibil. Alice știa că încrederea lui în arta pe care o vindeau era la fel de solidă ca și a ei. Una dintre lozincile lui preferate era că sunt uniți pentru aceeași cauză, chiar dacă sunt mai mult sau mai puțin singuri. „O insulă de tradiție și gust, draga mea Beatrix, într-o mare de gunoaie moderne!"

Era, oricum, o insulă pe care Alice avea de gând să invite cât mai multă lume. Și fusese sigură că o să și reușească. Motivul principal pentru care acceptase slujba de la Palladio era, în afară de faptul că împărtășea cu Adam aceleași principii și aceeași dragoste pentru același tip de artă, promisiunea lui Adam că, la un moment dat, o să conducă ea însăși afacerea.

Când a menționat, la interviu, că masterul ei în istoria artei o făcea supracalificată pentru acest post, Adam i-a înlăturat nobil temerile. Nu căuta, a asigurat-o, doar o vânzătoare pentru magazin, ci un discipol căruia să-i transmită învățăturile sale.

Voia, i-a explicat, să se retragă și i-ar fi plăcut să lase galeria pentru care muncise o viață întreagă pe mâna cuiva la fel de pasionat de epocile sale preferate din istoria artei pe cât era și el. Cineva tânăr, cu multă energie, care putea să dezvolte afacerea. Prima ei măsură, hotărâse deja Alice, va fi să mărească prețurile cu măcar o treime. A doua va fi să cumpere un computer.

Și totuși Adam n-a făcut nimic din ce promisese. O promovase în funcție, cu câteva luni înainte, făcând-o manager adjunct. Dar salariul și capacitatea ei de decizie rămăseseră la fel de mici. Iar planurile sale de retragere de la Palladio fuseseră abandonate. Rămăsese la cârma zilnică a corabiei, obstrucționându-i lui Alice toate reformele pe care voia să le facă. Pe care trebuia să le facă, pentru ca biata galerie să nu se scufunde.

Din când în când, cu regularitate, avusese pornirea să dea glas tuturor acestor gânduri care-i fermentau în cap, dar s-a oprit de fiecare dată în ultima clipă. Adam era aşa un gentleman, atât de bun, iar ea se ataşase de el. Cum să aibă inima să-i spună că trebuie să plece ca să instaleze computere şi să trimită *newsletter*-e? Trebuia el însuşi să ajungă la această concluzie, dar în ritmul său. Problema era că, pe măsură ce zburau săptămânile şi lunile, pe măsură ce scădeau vânzările şi achiziţiile mucegăiau în sertare, ritmul lui îl bloca pe al ei.

Acum doar putea să se uite cum, ţinându-se de balustrada cojită cu mâna liberă, Adam călca apăsat pe scara strâmtă, îndreptându-se spre biroul său aflat într-un colţ al depozitului de la etajul de deasupra. Nu era o cameră în care Alice să fie încurajată să urce, cu atât mai puţin doamna Shanks, femeia de serviciu. Ce făcea Adam acolo în praf, printre cutiile de carton, sub tavanul igrasios, nu era prea clar. De câte ori intra acolo, îl găsea citind ziarul sau cel puţin aşa părea.

Alice se duse să-şi termine treaba pe care se pregătea să o înceapă: să facă un ceai în bucătărioara din spate. Acum, că venise Adam, ceaiul trebuia să ia cu totul alte proporţii. Simplul plic de ceai scufundat într-o cană trebuia să ia forma unor frunze de ceai pescuite dintr-o cutie de tablă de la Fortnum and Mason şi infuzate într-un ibric preîncălzit, iar apoi turnate în ceşcuţe din porţelan alb chinezesc, aşezate pe farfurioarele cu trandafiri roz ce aparţinuseră mamei lui Adam. În timp ce turna apa fierbinte peste frunzele aromate, Alice se gândi să-l sune pe David.

O conversaţie scurtă cu el, acum, când se simţea atât de nesigură, ar fi fost o rază de soare în mijlocul ploii torenţiale. E adevărat, o descurajase mai devreme, dar i-a spus apoi că doar o tachina. Şi ea ştia din multe, multe alte ocazii din trecut că atunci când voia să fie înveselită, nu putea găsi pe cineva mai

potrivit decât el. Ar fi fost o idee să ia şi prânzul împreună, cine ştie.

Desigur, erau şanse ca el să doarmă în continuare. Dar odată ce ar fi ajuns la spital, n-ar mai fi avut nici o ocazie să vorbească cu el. La muncă era de necontactat. Fusese întotdeauna categoric în privinţa faptului că timpul şi atenţia pe care le-ar fi acordat unei convorbiri telefonice inutile ar fi fost timp şi atenţie răpite unui copil în suferinţă.

Alice turnă ceştile de ceai şi o luă pe a lui Adam cu ea sus, clătinând-o uşor în timp ce ocolea grămezile de cărţi şi de obiecte împrăştiate pe scară. Zilnic o minuna faptul că Adam nu cădea şi nu-şi rupea gâtul.

Se opri în faţa uşii biroului său şi se pregătea să-şi ridice mâna ca să bată, când, deodată, un sunet venit dinăuntru îi îngheţă mişcarea în aer. Un sunet căznit, spart, un hohot. Era clar ce se întâmplă.

Alice coborî repede scările, cu ceaşca valsând sălbatic pe farfurioară. Adam, tocmai el, plângea.

Uimită, supărată şi cam speriată, zbură până la chicinetă şi răscoli în geanta ei după telefonul mobil. Avea o nevoie disperată să stea de vorbă cu David. Şi la telefonul fix, ca şi la mobilul său, de altfel, intra mesageria vocală. Nu ştia nici ea cum se întâmplase asta, dar îl pierduse.

Capitolul 5

Noua casă a lui Suki şi a lui Rafael se profila singuratică la capătul unei străzi mari din vestul Londrei. Suki îi dăduse instrucţiuni să se uite după o basculantă mare, galbenă; şi mică nu era, se gândi Alice, văzând containerul imens din mijlocul drumului, umplut cu ţevărie veche. Suki îşi refăcuse toate băile din casă.

Distanţa de la treapta albă şi largă de jos până la portic era atât de mare, că-i aminti lui Alice de scara pe care cobora în fugă Cenuşăreasa de la balul Prinţului. Trase de clopotul strălucitor de bronz de pe uşa neagră, lăcuită. Se auziră paşi, un hohot de râs şi imediat uşa se deschise într-un hol atât de mare, că întreaga Nutthouse ar fi încăput înăuntru.

— Singură? zâmbi Suki şi dinţii îi sclipiră în aerul luminos al serii.

Ori s-a îmbunătăţit vremea de când am plecat din Bloomsbury, se gândi Alice, ori oamenii ăştia din Notting Hill plătesc pentru mai mult soare.

— David vine mai târziu de la spital, explică ea, sperând să fie adevărat.

Ar fi fost indicat să fie adevărat. Era disperată să-l vadă după ce se întâmplase la galerie. Adam dispăruse la scurt timp după momentul lacrimilor; unde, Alice nu ştia. Nu spusese nimic şi nici nu se întorsese. A închis galeria după o zi moartă, în care a vândut o carte poştală de 50 de penny şi o gravură cu un trandafir de 50 de lire. Înainte să plece, a

aruncat la gunoi ziarul lui Adam şi s-a gândit mohorâtă că vânzările Galeriei Palladio din acea zi erau cumva sub cele ale casei de licitaţie care l-a vândut pe Zeb Spaw.

Suki, pe de altă parte, se prezenta într-o stare de spirit mai bună decât de obicei. Stilul ei vestimentar, inclusiv pentru petreceri, era întotdeauna de la *glamour* în sus: blugi albi, picioare desculţe, şal gri şi părul blond prins lejer în stil japonez. În seara asta, fardată intens, machiată cu nuanţe închise, arăta ca Elizabeth Taylor în *Cleopatra*.

Alice rămase cu ochii ţintă. Corpul suplu al lui Suki şi chipul ei fabulos erau puse în valoare la maximum de un bolero cu paiete roz, sub care era evident că nu purta sutien şi care ajungea fix până la abdomenul plat şi bronzat. Purta pantaloni roz de şifon ceţos, vag transparenţi, prinşi la glezne cu clopoţei ce sunau la fiecare mişcare. La perfecţiunea imaginii contribuiau şi saboţii, şi nenumăratele bijuterii. Alice se simţi deodată prost îmbrăcată şi ruşinată de bluza ei neagră ajustată şi pantalonii trei sferturi. Salariul primit de la Adam nu-i permitea să-şi ia nimic mai mult decât o garderobă monocromă, funcţională; pentru culoare, se baza pe păr. Părul însă, în ciuda eforturilor depuse de ea în ultimele ore, după ce ieşise de la lucru, nu voia deloc să se îmblânzească, iar machiajul ei sărăcuţ, în comparaţie cu cel exotic al lui Suki, părea o improvizaţie neglijentă. Măcar balerinii erau noi şi strălucitori, deşi, după cum sigur o să remarce Suki, arătau ca o imitaţie a unora mai scumpi.

— Ţi-ai adus costumul? o întrebă Suki, veselă.

— Costumul?

— Nu ţi-a spus David că e petrecere cu temă?

— David? clipi Alice.

De ce i-ar fi spus David aşa ceva? Evita pe cât putea să vorbească vreodată cu Suki.

Suki îşi dădu ochii peste cap.

— Of, dragă, pe cuvântul meu. Am sunat ieri să-ţi spun. Tu nu erai şi David a zis că-ţi transmite.

Alice încercă să-şi amintească unde ar fi putut să fie. Ieri fusese duminică; au stat în casă cam toată ziua, pentru că el lucrase cu o noapte înainte. Pe la 11 ea s-a dus să cumpere lapte şi ziare. Dar când s-a întors, David nu i-a spus nimic de mesajul lui Suki.

Privirea lui Suki exprima dispreţ.

— Se mai gândeşte şi la altceva în afară de spitalul lui nenorocit?

— Nu tocmai, recunoscu Alice.

— Biata de tine, îşi dădu iar Suki ochii peste cap. Sper că merită.

— Care era tema? i-o tăie scurt Alice, nevrând să fie atrasă într-o discuţie despre aspectele mai puţin perfecte ale relaţiei ei; mai ales o discuţie cu cineva a cărei viaţă evident nu putea fi mai minunată de atât.

— O mie şi una de nopţi, spuse Suki, ridicând din umeri. Dar lasă, nu-i nimic.

Se întoarse să intre; înainte să o urmeze, Alice arătă spre basculanta din faţă.

— Ce construieşti?

— Nu noi, vecinii, spuse Suki, indicând cu bărbia căsoaia albă identică de alături. Îşi fac un *spa* la subsol. Piscină, jacuzzi, camere de tratament, de-astea.

Alice procesă informaţia că acele case erau atât de mari, încât puteai construi un *spa* în pivniţa lor. Însemna că sumele de bani implicate erau colosale. Cum câştigau unii aşa de mult?

— Proprietarul are o galerie de artă pe Gold Street, adăugă Suki, nepăsătoare. Îl cheamă Cornelius Sump. Dar probabil îl ştii, că vă învârtiţi în aceeaşi lume, spuse entuziasmată.

— Ah, o luăm de la capăt.

Devenise obositor. Alice afişă un zâmbet slab.

— Nu-l cunosc.

Suki se strâmbă.

— Dar credeam că îi cunoşti pe toţi cei care contează în lumea artei.

— Păi... nu. Nu oameni de felul ăsta.

— Pe Damien Hirst îl cunoşti?

— Ăăă... nu.

Suki dădu peste cap ochii puternic subliniaţi de fard.

— Pe cuvântul meu, dragă, numai tu ai fi în stare să lucrezi în lumea *glam*, de milioane de dolari, a artei şi să nu te distrezi deloc!

— Nu lucrez în zona aceea cu milioane de dolari, spuse Alice obosită, gândindu-se că Suki ar trebui să ştie asta.

Erau prietene de cinci ani şi lucra cu Adam de doi ani. Pe de altă parte, dacă nu vorbeai de sume mari de bani şi de vedete, Suki nu auzea nimic, iar orice conversaţie despre Palladio excludea orice posibilă aluzie la aşa ceva. Ce ciudat, îşi spuse Alice, că erau prietene, la cât de puţine lucruri aveau în comun.

Suki reveni totuşi la informaţiile despre Cornelius Sump.

— Unul dintre artiştii săi e tipul ăla cu picioarele false aurite, Zeb Spaw. Douăzeci de milioane! şuieră Suki. Îţi vine să crezi?

Alice ridică din umeri. Dimineaţă, în baie, nu-i venea să creadă. Dar acum era doar un alt fapt mizerabil.

— Cornelius o să-şi instaleze probabil un eliport pe acoperiş cu partea lui din vânzare, rânji Suki, ochii ei verzi luminându-se la gândul gloriei de a fi vecina unui astfel de om.

— Mă îndoiesc, îi spuse Alice, sec. Protezele au fost vândute la licitaţie. Spaw şi-a fentat galeria, după câte îmi dau seama. Nu cred că prietenul tău e prea încântat.

Nu era prea sigură că Suki auzise; se trezi trasă în holul imens, acoperit cu un tapet pe care Alice simţi că încă nu-l înţelege.

— Fabulos, nu? se entuziasmă Suki, urmărindu-i privirea. E făcut manual şi lipit tot manual, iar

modelul e cu fotografii de vacanţă sepia din anii '50. E făcut de o prietenă pe care am cunoscut-o la Universitatea Vieţii.

— Universitatea Vieţii? întrebă Alice.

Tot timpul îşi imaginase că e o metaforă, dar după cum o spunea Suki, părea un loc real.

— Da, e un grup format din artişti, poeţi şi filozofi, zâmbi Suki, senină. Ne întâlnim la un pub din New Cross – totul e *fabulos* de simplu acolo – şi ţin un fel de conferinţe despre stiluri de viaţă înţelepte şi bune.

Şi aşa ajungi să-ţi pui fotografii sepia pe pereţi, se gândi Alice, abţinându-se să nu râdă.

— Şi ce ai învăţat de la Universitatea Vieţii? întrebă ea afişând cea mai serioasă faţă pe care reuşi să şi-o compună.

— Că ar trebui să mai reduc, explică Suki, cu o faţă la fel de serioasă, în timp ce-şi flutura o mână acoperită de bijuterii pe holul ei imens.

— *Să reduci*? Dar tocmai te-ai mutat în cea mai mare casă din lume!

Suki îşi aranjă părul strălucitor.

— Să reduc mental, dragă. Satisfacţia nu vine de la bunurile materiale. Trebuie să mă gândesc la îmbogăţirea sinelui mai mult decât la îmbogăţire. Trebuie să trăiesc mai mult şi pentru alţii, nu numai pentru mine.

Alice o privi uluită. Pentru Suki, satisfacţia venea *întotdeauna* de la bunurile materiale. Ea era dovada vie a faptului că banii te fac fericit.

— Aşa că o să-mi aduc contribuţia la dezvoltarea unei linii de tricotaje făcute din lâna de la un azil pentru oi[1] din Wensleydale, spuse radiind Suki.

În timp ce Alice continua să se holbeze mută de uimire, râsete zglobii se auzeau din bucătărie. Dopul unei sticle pocni.

---

1. *Sheep sanctuary* – ferme non-profit în care sunt îngrijite şi adăpostite oi şi alte ierbivore bătrâne fără adăpost.

— Vino să-ţi fac cunoştinţă cu ceilalţi, spuse Suki veselă, conducând-o pe un covor ciudat, care părea făcut din stuf.

Poate că fusese ţesut de un alt coleg de la Universitatea Vieţii.

— Hei, toată lumea, ea e Alice, anunţă Suki, când cotiră la dreapta şi, lângă scară, se arătă deodată o bucătărie deschisă enormă, cu podele de lemn.

Camera se întindea mult în spate şi conţinea diverse aparate de oţel lustruit şi gadgeturi de ultimă oră, uşi franţuzeşti din podea până-n tavan, dând spre una dintre cele mai vestite grădini din Londra.

Toată lumea, observă Alice nefericită, se îmbrăcase potrivit cu tema petrecerii. Trei cupluri, strălucind în satin oriental, broderii şi bijuterii, stăteau în bucătărie în jurul lui Rafael, ca nişte planete gravitând în jurul unui soare de bonomie şi şampanie. Îndesat şi musculos, era acoperit cu o haină de brocart auriu, iar peste părul creţ şi des purta un turban moale, tot auriu. Faţa lui bronzată, fină, durdulie şi elastică se transformă într-o explozie de încântare drăcească în clipa în care o văzu pe Alice. O îmbrăţişă călduros; mirosea delicios a aftershave scump.

— Ai venit costumată într-un paria, nu?

Rânji şi ochii lui rotunzi, căprui dansară sub bijuteria purpurie din centrul turbanului. Rafael era la fel de insensibil ca şi Suki; din fericire, avea şi obrazul la fel de gros ca al ei. Poate ăsta, reflectă Alice, e unul dintre motivele pentru care se înţeleg ei doi atât de bine.

— Oh, ha, *ha*, rânji ea. Te-ai prins. Şi dacă tot veni, vorba, uite plecăciunea mea de cerşetor.

Căută în geanta ei fără logo şi scoase o pungă şifonată de la Tesco, din care extrase o cutie de ciocolată Bendick's Bittermints.

— David nu mi-a spus că trebuie să ne costumăm, explică, în timp ce Rafael o privea amuzat.

Era, bineînţeles, obişnuit ca el să facă toate glumele pe acolo.

— Prea ocupat să salveze vieţi, nu? spuse.

— Vino încoace să saluţi lumea, reapăru deodată Suki. A venit şi familia Luke-Warm.

Rafael mimă comic neputinţa, în timp ce nevastă-sa îl târa după ea.

O fată cu chipul lipsit de orice expresie şi jachetă albă cu butoni de alamă alunecă până la Alice ducând o sticlă cu gâtul îmbrăcat în olandă albă. Alice privi lichidul auriu sfârâind în paharul ei şi pescui de pe tava unei alte chelneriţe îmbrăcate în jachetă albă o gustare cu un aspect complicat.

— Omletă miniaturală Arnold Bennet, din ouă de prepeliţă, intonă servitoarea, cu un accent est-european la fel de lipsit de expresie ca şi faţa sa.

Alice simţi un acces de simpatie pentru ea. În Polonia, fusese probabil neurochirurg.

Un sunet jos şi ritmat se auzea de undeva, dintr-un sistem invizibil de sunet. Pe pereţi, observă Alice, nu erau tablouri sau fotografii; bucătăria avea ca decoraţiuni, cumva surprinzător, având în vedere predominanţa metalului, doar un candelabru încâlcit de sticlă, ale cărui nenumărate braţe încolăcite se terminau cu flori de sticlă colorate. Ar fi trebuit să arate hidos, se gândi Alice, privind uriaşa minge de sticlă, contorsionată, împodobită. Încărcată cum era, totuşi, mergea.

— Nu-i aşa că e adorabilă? ciripi Suki din spatele ei. E sticlă de Murano. Rafa şi cu mine am luat-o din Veneţia, când m-a dus puţin la Hotelul Cipriani ca un cadou în avans pentru ziua mea.

Asta înainte să-şi dea seama că materialismul nu o face fericită, se gândi răutăcioasă Alice, observând scânteia din ochii prietenei ei. Personal, îi venea greu să-şi imagineze cum ar fi ca David să o ducă puţin la Hotelul Cipriani ca un cadou în avans pentru ziua ei. El era prea ocupat ca să o ducă oriunde, chiar şi ca s-o scoată la o plimbare în Hamstead Heath.

Capitolul 6

Lacheii se întorseseră.

— Cuburi de ton marinate în soia şi *wasabi*, recită neurochirurga poloneză, întinzându-i o tavă cu pătrăţele roz-violacee precis aranjate.

Alice luă una, continuând să studieze casa. Nu vedea nici o urmă de murdărie nicăieri. Suki avea probabil o armată de menajere.

— Alice! exclamă Rafael brusc.

Alice se întoarse. Rafael ducea la braţ o femeie minusculă, dar cu un aer hotărât, tunsă scurt.

— Ea e Caroline. Caro, ţi-o prezint pe Alice.

Lui Alice îi plăcu de Caroline. Avea ochii sinceri şi prietenoşi şi între ei o pietricică magenta, ca o femeie hindusă. Îţi strângea ferm mâna, ca un om de afaceri, chiar dacă braţul îi era decorat până la cot cu tatuaje henna.

— Alice lucrează în lumea artei. Alice, Caro e un documentarist superstar. Lucrează pentru BBC. Sigur ai văzut acea serie incredibilă despre cultura bandelor de cartier. A câştigat o tonă de premii.

— Termină, Rafa! protestă Caroline, zâmbind.

— Lucrezi în lumea artei? o întrebă un bărbat care venise lângă ei şi o privea fix pe Alice.

Purta o haină de mătase albastru-păun şi un turban roz de mătase şi părea să se simtă foarte de-al casei. Alice îl evaluă. Era arătos, într-un fel delicat, uşor bronzat, plin de bani. Părul, cât i se vedea ieşind de sub turban, era blond şi avea un vag accent

străin şi un la fel de vag aer formal. Rus? se întrebă ea. Nu-l mai întâlnise până atunci; era probabil unul dintre prietenii noi şi luxoşi ai lui Rafa şi Suki. Care să dea bine cu noua şi luxoasa lor casă.

Rafael se dădu cu un pas în spate, aruncându-şi o mână împodobită cu inel cu sigiliu, capătul unui braţ îmbrăcat în brocart auriu, ca să-i prezinte pe bărbatul în albastru şi pe foarte subţirea, blonda sa soţie.

— Alice, Caro, daţi-mi voie să vi-i prezint pe Nikolai şi pe Elena. Sunt vecinii noştri, locuiesc la câteva case mai încolo.

— Elena, adăugă Suki, alunecând pe lângă ei, a fost şi ea la Universitatea Vieţii. Am mers împreună de fapt. Lucrează la producerea unui tip de îngheţată pe băţ pentru copii cu conţinut scăzut de aditivi, puţine calorii, şi aromă de legume.

Ochii lui Caroline, observă Alice, îi jucau în cap amuzaţi. Alice ar fi vrut să-i zâmbească, dar, în schimb, se concentră politicoasă să-i strângă încheietura rece, firavă a Elenei. Arăta ca şi cum i-ar mai fi prins bine câteva calorii. Costumaţia ei albă semăna cu a lui Suki, dar alături de figura ei palidă nu arăta la fel de bine.

— Eşti artistă? îi repetă Nikolai lui Alice.

Părea complet neinteresat de Caroline.

— Nu, eu lucrez într-o galerie de artă.

— Fascinant, replică Nikolai, scrupulos de politicos.

Era, se gândi Alice, ceva foarte intens şi distinct la el, privirea concentrată, vocea clară.

— Sunt foarte interesat de artă, adăugă el, cumva pe neaşteptate.

— Chiar eşti? întrebă Alice, uşurată.

Dacă era rus, aveau multe de vorbit. Palladio achiziţionase recent câteva imagini fermecătoare din secolul al XIX-lea ale Catedralei Sfântului Vasile, de la un alt recent răposat fost coleg de şcoală al lui Adam, „un veteran al Moscovei", cum l-a descris el.

— Da, explică Nikolai, cu vocea sa oarecum plată, am o casă de weekend în Suffolk, lângă cea a mult lăudatului artist contemporan Zeb Spaw.

Iar Spaw. Inima lui Alice se frânse. Vorbea oare cineva în Londra şi despre altceva?

— Casa lui e lângă un sat numit Aldeham. Foarte fermecător. Satul e splendid. Casa noastră, concluzionă Nikolai, mândru, şi-a dublat valoarea de când am cumpărat-o, ceea ce e foarte satisfăcător.

— Hm, minunat, spuse Alice.

— Casa lui Spaw e chiar extraordinară, continuă Nikolai în stilul său formal, ca un ofiţer care-şi ciocneşte călcâiele. O frumoasă reşedinţă Queen Anne care valorează cel puţin opt milioane. A făcut o avere. O avere.

Dădu din cap admirativ.

— Dar arta lui nu e aşa de bună, nu? o trânti Alice, iritată de această admiraţie doar pentru banii cuiva.

Nikolai o privi curios, încercând parcă, şi eşuând, să înţeleagă ce o fi vrut să spună cu o asemenea remarcă. Hotărî, în cele din urmă, să o ignore.

— Spaw e de asemenea interesat de maşinile sport şi e deseori văzut testându-le pe drumeagurile de ţară din jurul satului.

— Ce *face*? Conduce maşini sport în jurul unui sat?

— Într-adevăr, încuviinţă energic Nikolai şi ochii lui sticloşi străluciră. Unele dintre aceste maşini ating viteze de peste 200 km/h!

Alice dădu din cap. Clar, oribilele sale opere de artă erau doar o parte dintre defectele sale. Zeb Spaw părea să fie un filistin îngrozitor.

— Îl cunoşti pe Spaw, desigur, o întrebă Nikolai, privind-o atent, clipind spasmodic. Te ocupi de vânzarea creaţiilor lui?

— Nu, Slavă Domnului, spuse Alice pătimaşă.

Nikolai arăta confuz de-a binelea.

— Dar de ce „Slavă Domnului"? La vânzări de douăzeci de milioane, e visul oricărui galerist, nu?

Alice îi explică despre cum licitaţia a fentat galeria. Nikolai ridică din umeri.

— E o piaţă liberă.

— Pentru acel tip de artă, da, spuse Alice, înfierbântată. Dar problema e că acel tip de artă atrage toată atenţia şi toţi banii şi nimic altceva nu mai are vreo şansă. Nimeni nu mai e interesat de altceva.

În ochii spălăciţi ai lui Nikolai nu se vedea pic de înţelegere.

— Forţele pieţei, spuse. Ce fel de artă vinde galeria unde lucraţi?

— Artă din secolul al XVIII-lea până la jumătatea secolului al XX-lea, spuse Alice şi îşi aminti cum îi explicase Adam, la interviu, că deşi deschisese Palladio în 1969, nimic din ce apăruse după 1950 nu era acceptat pe pereţii galeriei. Se pregătea să i-o arunce şi pe asta lui Nikolai, dar se răzgândi.

— Şi nu se vinde? zâmbi Nikolai, cu milă.

— Nu atât de bine pe cât s-ar vinde dacă..., Alice ezită înainte de a se dezlănţui din nou împotriva lui Zeb Spaw şi a tagmei sale, dar se controlă la timp.

Îşi petrecuse aproape toată ziua enervându-se pe acest subiect.

Ochii lui Nikolai rămaseră aţintiţi asupra ei. Acum era de-a dreptul curios.

— Dar de ce să nu vinzi ceea ce se vinde? N-ai auzit de expresia: dacă nu-i poţi învinge, alătură-li-te.

— Da, desigur, spuse Alice, încordată. Dar nu vreau să mă alătur lor. Cred că ce fac ei e un gunoi. Cred că...

Poate din fericire, a fost întreruptă de Rafael, care apăru ţopăind.

— Nu-i aşa că Alice e de vis? strigă el la Nikolai. E singurul om pe care-l ştiu că lucrează în lumea artei şi nu face averi din asta. O face din dragoste, nu-i aşa, dragă? întrebă, în timp ce dispărea din nou.

Nikolai părea şocat.

— Din *dragoste*? repetă vorbele lui Rafael ca şi cum i-ar fi confirmat cele mai rele temeri.

Privind-o o ultimă dată pe Alice, cu suspiciune acum, dispăru şi el.

Caroline, care plecase să stea de vorbă cu un alt grup, pluti acum înapoi.

— Cum voiam să-ţi spun înainte să fim, hm, *întrerupte...*, spuse şi îi aruncă o privire furioasă lui Nikolai, care era acum în colţul opus şi se lăsa potopit de exclamaţiile lui Suki, strâng material pentru un documentar despre arta britanică contemporană, continuă cu vocea ei caldă, profundă. Despre cât de sexy e arta acum, cum e Londra centrul afacerii, despre faimă, personalităţi, sumele incredibile de bani, faptul că arta e noul teatru, lipiciul social...

— Păi cred că nu vorbeşti cu cine trebuie, sări Alice.

Deşi, reflectă ea, Palladio ar fi avut sigur nevoie de nişte lipici pe ici, pe colo. Şi de nişte reparaţii, instalaţii noi, un var nou peste tot.

— Hei, nu te ambala aşa, zâmbi Caroline.

Chipul ei, se gândi Alice, nu era neapărat frumos, nu dacă îl comparai cu o femeie superbă ca Suki. Dar avea trăsături ferme, ochi inteligenţi şi un nas lung şi drept care, împreună cu gura largă şi pielea roşiatică, îi dădeau un aer de spaniolă.

— Nu sugeram că aş vrea să te intervievez. Galeria ta, evident..., îşi ridică ea o sprânceană, e diferită de genul de locuri de care-aş fi interesată.

Alice dădu din cap. Se simţea răzbunată, dar, îşi dădu seama, şi puţin dezamăgită. O apariţie la TV, oricât de mică, n-ar fi fost deloc rău pentru Palladio.

— Ce voiam să spun e că aş putea să te ajut, spuse Caroline.

Alice era surprinsă.

— Să mă ajuţi? În ce fel?

Mintea ei începu să lucreze. Voia Caroline să injecteze nişte capital? Voia să-i convingă pe cei de la BBC să investească în artă? Ar fi fost fantastic.

— Am o mulțime de contacte în lumea artei, zâmbi Caroline. Dacă vrei vreodată să te muți într-o altfel de galerie, spune-mi.

— Vrei să zici... pe Gold Street? o privi Alice, mirată.

Caroline încuviință dând din cap.

— Ai învăța multe acolo, indiferent de ce credeai tu despre artă. Oamenii ăia știu să vândă. Ai câștiga experiență.

Îi atinse brațul lui Alice, încurajatoare.

— Nu-mi place să văd o femeie capabilă trasă înapoi.

Alice își clătină încet capul. Trasă înapoi? Dar Adam o să-i dea ei galeria. În curând. Azi, mâine, de fapt. Trebuia doar să insiste mai mult.

— Nu mă simt trasă înapoi, își ridică ea bărbia, mândră. Și nu sunt sigură că Gold Street e un loc pentru mine... Ah, scuză-mă, adăugă ușurată, văzându-l cu coada ochiului pe David făcându-și, în sfârșit, apariția.

— Sigur, spuse grațioasă Caroline și se întoarse la grupul lui Rafael și Nikolai.

Alice, împiedicându-se de nerăbdare de picioarele celorlalți, își croi drum spre iubitul ei.

— Mai încet! o mustră Elena, mutându-și repede călcâiele argintii din fața primejdiei.

În timp ce-l săruta pe David de bun-venit, Alice îi simți familiarul damf antiseptic. Îi observă ochii dilatându-se alarmați la vederea spectacolului din spatele ei; întorcându-se, o văzu pe Suki apropiindu-se vertiginos și ciripind despre codul vestimentar.

— Din întâmplare, chiar *am cu ce* să rezolv cele o mie și una de nopți, spuse David reticent, își dădu jos geanta de pe umăr și o deschise.

De pe fundul ei scoase ceva alb și mototolit.

— Dacă îi închei toți nasturii și îi ridic gulerul, arăt exact ca un sultan care tocmai și-a omorât una dintre soții.

Îi rânji lui Suki malițios.

— Halatul tău de doctor? întrebă Suki, sceptică.

— Nu le mai purtăm pe astea. Îl am aici nici nu mai știu de când, spuse David, îmbrăcându-l.

— Sper că nu e nimic scârbos pe el, spuse Suki, scuturându-se oripilată.

— Probabil. Dar să sperăm că nu e nimic letal, remarcă David nepăsător.

Alice știa că o tachinează și îi veni să izbucnească în râs văzând figura înspăimântată a lui Suki.

Privindu-l pe David, Alice simți o puternică dorință. Îi stătea bine cu halatul său alb, în combinație cu părul negru și tenul măsliniu. De fapt, îi stătea bine și cu halatul verde. Îi stătea bine cu orice. Chiar și cu umbra din jurul bărbiei, care arăta că n-avea timp nici măcar să se radă ca lumea. Bineînțeles, își spuse mândră Alice, pentru că are lucruri mai importante de făcut.

— Eu unul chiar nu înțeleg cum o suportă Rafael, spuse David mai târziu.

Erau întinși în patul lor, înconjurați de haloul portocaliu, care e cel mai apropiat lucru de beznă pe care îl poate produce Londra noaptea, și ascultând bubuitul televizorului doamnei Nutt.

— Suki e nebună. M-a înnebunit cu prostia aia de Universitate a Vieții, unde-și explorează ea zonele ascunse ale personalității. I-am spus că dacă voia o altă perspectivă, trebuia să-mi fi spus. E destulă perspectivă la mine la spital.

Pe jumătate băgată sub pilotă, Alice încuviință dând din cap. Era de acord, nu fusese cea mai bună seară din lume. Toată lumea nu voia să vorbească decât despre Zeb Spaw; toată lumea era uimită că Alice lucrează, că există cineva care face asta, în orice altă ramură a artei decât în cea care ocupă prima pagină a ziarelor. Această constatare deprimantă o băgă și mai adânc în sticla de șampanie, iar acum se simțea și beată, și deprimată, și cu un început de migrenă. Știa că ar fi trebuit să se dea jos din pat

şi să bea cel puţin două sticle cu apă, dar efortul îi părea atât de mare, încât inevitabila mahmureală de a doua zi dimineaţă pălea prin comparaţie. A doua zi era o altă zi.

— Face tricotaje din lâna oilor dintr-un azil din Wensleydale, dădu David din cap, neîncrezător. O să facă un azil şi pentru brânză, pun pariu.

Alice suspină.

Din hol se auzi un sunet insistent. Alice se foi, recunoscând vag semnalul.

— SMS? murmură.

David se ridică şi ţâşni afară din cameră. Până se întoarse, trecu o veşnicie, i se păru ei, dar în lumea subacvatică a beţiei dimensiunile sunt deformate.

— Cine era? murmură.

— De la spital.

— E totul bine?

Îşi scoase capul de sub pilotă, privindu-i neliniştită faţa. Erau, ştia ea, câţiva micuţi pacienţi care-l îngrijorau pe David în acele zile.

O răsplăti cu un zâmbet delicios.

— Foarte bine, spuse el, iar ochii îi străluceau.

Capitolul 7

Deşi nu era chiar atât de rea pe cât crezuse ea că o să fie, mahmureala o lovi totuşi pe Alice destul de crâncen. Destul cât să n-o lase să se ridice din pat la timp ca să ajungă la muncă. Întinsă pe perne, sorbind delicat din paharul cu Alka-Seltzer, şi-a amintit, cu o vagă uşurare, că Adam era plecat în provincie să achiziţionez marfă şi că n-avea de unde să ştie dacă ea întârzie sau nu. Cea mai mare calitate a lui Adam ca şef, în afară de credinţa sa absolută în standardele artistice şi neclintitele principii ale artei şi democraţiei, era faptul că nu se uita la ceas. Nici măcar nu avea unul.

David, care ţinea mai bine la băutură, s-a dovedit previzibil de lipsit de empatie.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta! a chicotit el în drum spre ieşire.

— Tocmai asta e cel mai rău, a murmurat Alice, răsucindu-şi capul înfierbântat pe pernă, încercând să găsească o zonă mai rece şi, pentru prima oară, bucuroasă că ferestrele murdare ale doamnei Nutt blocau lumina.

Faptul că putea să-şi dea seama că era o zi însorită, chiar şi aşa opace cum erau, spunea multe despre cât de însorită era cu adevărat.

Pe la mijlocul dimineţii, când canicula era deja mai violentă decât şi-o imaginase, Alice şi-a adăpostit capul care îi zvâcnea şi ochii aprinşi sub cea

mai mare pereche de ochelari de soare pe care a găsit-o și s-a aventurat pe trotuarele fierbinți și orbitoare, a trecut pe lângă muncitorii cu picamere care-i sfredeleau creierul și care erau tot timpul acolo prin preajmă, dar a ajuns în cele din urmă la intrarea umbrită a Galeriei Palladio. Își ținu respirația, ca să scape de miasma brânzei de pe sendvișurile cu pâine prăjită ce venea dinspre Bella Umbria.

După lupta cu încuietoarea, de data asta și mai îndârjită, mai ales că începuse deja să se sufoce, Alice reuși să deschidă ușa, dar aceasta se blocă în maldărul de cataloage publicitare și corespondență inutilă de pe hol. Când se aplecă, simți cum i se adună tot sângele în spatele ochilor și cum îi explodează capul, dar reuși să împingă maldărul și intră alergând bucuroasă în întunericul răcoros. Trase lacomă aer în piept și praful o făcu să tușească. Hotărî să aștepte până i se mai liniștește stomacul și să amâne ridicarea obloanelor. Se îndreptă spre chicineta din spate, cu o Alka-Seltzer deja pregătită în mână.

Bang!

Se opri și ridică privirea înspre tavan.

Bang!

Ce se întâmpla? Venea dinspre biroul lui Adam.

În tăcerea asurzitoare care urmă, Alice deveni oribil de conștientă de cât de singură era în acea galerie. Întuneric, liniște; chiar și picamerele de afară păreau la kilometri distanță.

Se gândea să fugă. Se simțea vulnerabilă și bolnavă, îi era frică. Merse în vârful picioarelor de la chicinetă la ușa de la intrare. Mai bine să plece. Acum. Și, odată ajunsă afară, să cheme Poliția.

Dar, când atinse clanța, se opri. O să vină Poliția? Ocupata Poliție Metropolitană ar considera printre priorități o spargere la o galerie de artă – mai ales o astfel de galerie? Furtul unor lucruri de Jeff Koons ar stârni poate mai multă atenție.

Şi dacă veneau şi până când veneau, hoţul n-ar şterge-o deja cu cele mai bune lucrări ale lor în braţe?

Alice aruncă o privire în spate. Chipurile din tablourile înlănţuite o priveau printre umbre. „Salvează-ne", păreau să spună. „Eşti singura noastră protectoare."

Îşi puse ambele palme pe fruntea fierbinte şi gemu. De ce acum? De ce azi? O spargere ar fi OK în oricare altă zi. Dar nu şi astăzi, când tot curajul, puterea şi energia îi trebuiau doar ca să se ţină pe picioare şi cât de cât sănătoasă.

Timidă, parcurse drumul înapoi pe podeaua granuloasă de lemn şi urcă hotărâtă treptele. Nu se mai auzea chiar nimic acum, când muncitorii îşi luaseră încă una dintre multele lor pauze. Poate, se încurajă ea, ceva a căzut de pe masă în toată debandada aia din birou. Da, asta era, clar.

Bang!

Zgomotul îi făcu să-i sară dureros inima din piept şi i se făcu frică de-a binelea.

Fantezii morbide îi cotropiră creierul fragil şi pulsatil. Cine era acolo sus? Un drogat agresiv? Un ucigaş cu un cuţit? Dacă ar ţipa, cine ar auzi-o?

Se uită cu jind pe deasupra unui vraf de schiţe adunate pe un scaun, spre uşa de la intrare. Huruitul picamerelor reîncepu şi numai gândul la căldura de afară şi la mirosul de brânză topită o ţinu în loc. Poate că era înfricoşător ce se întâmpla înăuntru, dar era de asemenea întuneric şi răcoare. E adevărat, nu mirosea prea bine; o lumânare parfumată i-ar fi prins bine. Dar măcar mirosea a praf, nu a *dolcelatte*[1].

Trase adânc aer în piept de câteva ori şi îşi spuse vorbe liniştitoare. Căderea unui obiect de pe masă începea din nou să fie o explicaţie valabilă, când deodată de sus se auzi un râcâit. Desigur, asta însemna că e vorba de o vietate. Dar nu mai mult de atât: un animal. Un şobolan sau unul dintre milioanele de

1. Varietate de brânză produsă în Italia, cu mucegai nobil albastru şi consistenţă cremoasă (n.r.).

porumbei jigăriţi ai Londrei care a reuşit să intre pe horn.

David n-ar fi ezitat. Ca doctor, avea de înfruntat în fiecare zi a vieţii sale situaţii oribile, dificile. Era chiar aşa greu, se mustră ea, să urce câteva trepte?

Puse fermă o mână pe balustradă. Nu prea fermă, totuşi; balustrada era cam şubredă şi s-ar fi putut prăbuşi dacă o apucai prea tare. Încet, se remorcă pe ea însăşi pe treptele prăfuite până la biroul lui Adam. Viziunea unor ucigaşi mânjiţi de sânge îi trecu prin faţa ochilor în timp ce, trăgând iar, profund şi dureros, aer în piept, îşi puse o mână tremurătoare pe clanţa nu tocmai fixă, o apăsă şi deschise uşa.

N-o întâmpină nici un ucigaş cu un cuţit în dinţi. Privirea ei isterică se opri pe imaginea şefului întins pe spate, cu ochelarii aşezaţi şi mai strâmb decât de obicei şi cu gulerul mototolit, zbătându-se pe podea ca un gândac.

— Adam!

Teama ei iniţială că e rănit s-a evaporat când el a privit-o şi i-a rânjit încântat.

— Ah, tu eşti Beatrix. Cât de bine îmi pare să te văd.

Se comporta de parcă se întâlniseră la o serată.

— Eşti, ăăă... bine?

— Bine, răspunse Adam, în ciuda evidenţei.

Vesel, se ridică în picioare.

Purta aceleaşi haine din ziua trecută. Desigur, purta întotdeauna aceeaşi jachetă şi aceiaşi pantaloni, dar cămaşa şi cravata erau de obicei curate. Sau cu o aparenţă de curăţenie. Dar cămaşa soioasă şi şifonată de pe el, îşi dădu seama Alice, fusese complet neglijată în acea dimineaţă.

Îşi petrecuse noaptea pe podeaua biroului. Zgomotele de mai devreme erau ale cuiva ce se trezise din somn într-un loc neaşteptat şi încerca să înţeleagă unde se află.

Îşi dădu seama că faţa lui Adam, de obicei boţită şi galbenă, era acum strălucitoare şi roşie. Apoi văzu

şi sticla goală de Gordon's pe care încerca să o ascundă la subraţ.

— Eşti beat, Adam? întrebă Alice în şoaptă, încercând să nu se gândească la ironia că, în starea în care era ea, îi punea cuiva o asemenea întrebare.

Reuşise să se ridice bine pe picioare şi începuse să fluiere tare, fără să cânte un cântec anume, în timp ce răsfoia ziarele de pe biroul său ca şi cum circumstanţele erau cât se poate de naturale.

— Deloc, deloc, spuse.

Ziarele căzură pe podea cu zgomot şi sună telefonul.

— Deşi, adăugă el, privind-o trist, cu o expresie imploratoare, există posibilitatea să fi fost acum câteva ore.

— De ce? întrebă Alice, dar el ridică grăbit telefonul, trăgându-l după el cu tot cu firele sale care atârnau.

Alice era năucită şi şocată de această abatere de la normă. Adam nu bea niciodată, din câte ştia ea. Deşi, dacă stătea bine să se gândească, au fost recent unele zile în care a plecat înainte de prânz şi s-a întors spre seară fără nici o explicaţie. Oare se duce, se întrebă ea, în vreun bar? Se găseau destule prin preajmă; nu toate erau bufete cu rumeguş pe podea, mobilă nouă şi muzică latino în fundal. Mai existau şi crâşme edwardiene cu ferestre opace, pereţi de cărămidă şi coşuri atârnate, locuri unde oameni ca Adam puteau dispărea în interiorul cu mochete lipicioase şi îşi puteau pierde fără grijă o întreagă după-amiază.

Din mijlocul gunoaielor împrăştiate pe podea, Adam îi întâlni privirea. Ochii injectaţi, urduroşi pâlpâiră, apoi se limpeziră. Oftă din greu, cu vizibil efort, îşi îndreptă spinarea şi rămase aşa, ţeapăn. În timp ce expira aerul, părea că se descompune în faţa ei. Spinarea i se curbă, umerii i se lăsară, se ofili. Era, se gândi Alice, ca şi cum ai fi avut în faţa ochilor coaja uscată, îngălbenită a ceva ce odinioară fusese vibrant, colorat şi viu.

— Pentru că nu mai are nici un rost, spuse el.

Tot aerul prietenos şi de scuză îi dispăru din voce. Vorbea clar şi încet, pe un ton îngrozitor de definitiv.

— Ce vrei să spui? chiţăi Alice, stând în faţa lui cu pumnii încleştaţi.

Se simţea acum mai înfricoşată decât atunci când urcase scările.

— Ce vrei să spui cu asta, că nu mai are rost? Ce rost?

Câteva zeci de centimetri de podea prăfuită îi despărţeau. Ochii lui rămaseră pironiţi asupra ei, nemişcaţi, fără expresie.

— Nu mai are rost să ţin galeria, spuse el, la fel de monoton şi de teribil. Nimeni nu vrea ce vindem noi.

Surpriza şi enervarea îi făcură să dispară, pe moment, mahmureala din cap. Acum însă i se întorsese, de două ori mai puternică şi mai dureroasă. Tresări şi îşi acoperi ochii. Îşi coborî privirea în podeaua prăfuită şi, în aceeaşi clipă, cu viteza fulgerului, nenumărate senzaţii noi şi acute îi traversară mintea.

Sentimentul că urmase o direcţie teribil de greşită în viaţă o cuprinse, în ciuda protestelor ei. Ea şi Adam fuseseră uniţi împotriva agresivităţii artei proaste, dar acum, se pare, rămăsese singură. El era un beţiv în ale cărui mâini slabe o afacere şi o carieră – cariera *ei* – mureau. Se duceau pe copcă sau, mai bine zis, în butoiul cu gin.

— De ce să ne mai batem capul? se auzi vocea mohorâtă a lui Adam, vocea unui învins. De ce să-ţi mai baţi capul când cineva poate să vândă cinci proteze poleite cu douăzeci de milioane?

Referirea la Zeb Spaw îi prinse din urmă gândurile deprimate ale lui Alice. Acestea se legănară, stabilizându-se, apoi se porniră înapoi în sus. Spunea oare Adam – oare *chiar* spunea asta – că e gata să abandoneze o viaţă întreagă de muncă pentru artă

doar din cauza a cinci picioare de plastic întinse pe o sârmă de rufe? Nu-i venea să creadă. Şi totuşi, judecând după convingerea evidentă cu care vorbea, era adevărat. Ceea ce însemna, se decise ea deodată, sumbră, că trebuie combătut.

— N-are rost să plângi pentru aşa ceva, observă Adam, obosit.

Alice pricepu că el îi confundase mina îngrijorată cu bocetul.

— Nu plâng, spuse ea băţoasă, ridicându-şi bărbia. Mă gândeam numai. Nu poţi să te dai bătut, Adam, continuă, privindu-l drept în ochi. Dacă Palladio se duce...

— Şi ce contează dacă se duce Palladio? izbucni el, pătimaş.

Alice se opri din vorbit, uimită; şeful ei, întotdeauna scrupulos de manierat, n-o mai întrerupsese niciodată până atunci, niciodată. Asta arăta mai mult ca orice cât de supărat este.

— Contează foarte mult, îşi forţă ea vocea, ca să nu tremure. Vindem lucrări valoroase. Lucrări extraordinare.

Apoi, pentru că nu reuşise să-i schimbe câtuşi de puţin expresia lui Adam, adaugă mai nervoasă:

— Contează şi pentru că abia mai găseşti în Londra un loc cu artă accesibilă oricui.

Nu mai spuse şi că era important pentru ea, că viitorul ei de galeristă era în joc. Dacă se închidea Palladio ce o să facă ea mai departe?

Dar Adam, el ce o să facă? Şi-l imagină singur, într-un apartament întunecat – interesant: după atâţia ani, habar n-avea unde locuieşte – bând ceai rece dintr-o cană murdară şi gândindu-se la galeria sa pierdută. Nu. Nu se putea aşa ceva. N-o să lase ea să se întâmple una ca asta. Se porni impulsivă să-i ia mâinile într-ale ei, dar se răzgândi. Nu se făceau astfel de gesturi cu Adam; nu era, în ciuda blândeţii şi a idealismului său de anii '60, o persoană de acel soi. E drept că-l găsise beat pe podea

în urmă cu cinci minute, dar își recâștigase demnitatea și distanța într-un timp uimitor de scurt.

— Nu poți să renunți acum, îi spuse ea, grăbită, conștientă că se repetă.

Cum privirea rătăcită a lui Adam părea să fie de altă părere, căută disperată în jur ceva care să-i susțină afirmația.

— Dar mai ales, nu poți să renunți din cauza lui *Protezeu înlănțuit.*

O expresie de năuceală puse stăpânire pe trăsăturile adânci și disperate ale lui Adam.

— Prometeu cum?

— *Protezeu înlănțuit,* îl corectă Alice. Așa se numesc picioarele alea artificiale.

— Așa... așa... se numesc... *Protezeu înlănțuit*?

Vocea lui Adam tremura, dar era mai multă viață în ea, observă Alice. Mai multă vigoare. Mai multă viață decât oribila platitudine de mai devreme.

Speranțele începură să-i învie. Era furios... ar fi putut să-l facă și mai furios? Își frământă mintea încercând să-și aducă aminte ce mai spusese la radio acel maestru licitator alunecos. Surprinzător, având în vedere starea ei fizică deplorabilă, își aminti în detaliu fiecare vorbuliță.

— Se referă la protezele ortopedice care constituie nucleul lucrării. Un titlu care recunoaște moștenirea clasică a artei contemporane și totuși nu se teme să se și distreze puțin cu ea..., recită Alice.

În timp ce asculta, ochii lui Adam își schimbau forma. Se contractară, se rotunjiră și se bombară.

— E chiar așa? spuse el încet, cu vocea gâtuită de neîncredere. N-am suportat să citesc tot articolul din ziar. Dar așa a zis artistul? Că acele cinci picioare false aurite sunt cumva... clasice?

Alice încuviință din cap.

— Așa a zis la radio tipul de la casa de licitații.

Chipul lui Adam se împurpură de emoție. Alice nu-l văzuse niciodată capabil de un asemenea colorit.

Privi în jos; creştetul chel al capului său se împurpurase.

— Monstruozitate... o pată pe obrazul artei... scandalos, îl auzi ea murmurând.

Vocea îi clocotea de furie, ca un vulcan în pragul erupţiei.

— Vezi, nu poţi să te dai bătut acum, îl împunse ea blând, simţind că se află în avantaj.

Adam îşi ridică fruntea. Ochii îi ardeau, nările îi luaseră foc; aproape că-i puteai vedea, se gândi Alice, aburii ieşind din ele. Nu-l văzuse niciodată pe moalele, manieratul ei şef atât de mânios. Îl privi cum se duse lângă masă şi izbi cu pumnul în ea. Un norişor de praf se ridică.

— Dumnezeu mi-e martor, se stârni el. Ai dreptate. N-o să mă dau bătut. Câtă vreme oameni ca Zeb Spaw păşesc pe această planetă, *niciodată* n-o să mă dau bătut.

Alice oftă prelung, uşurată. Pentru moment, planurile se schimbaseră. Încă avea un job.

Şi totuşi, speranţa ei cum că drama de dimineaţă i-ar fi tăiat lui Adam orice chef să meargă în locurile lui secrete de pierzanie s-a topit la ora unu fix, când a auzit clinchetul clopoţelului de la intrare şi a văzut o pereche de pantaloni lălâi fluturând grăbiţi pe trotuar.

Capitolul 8

Trilul spumos al unei privighetori, slab, dar inconfundabil, ajunse la urechile lui Dan în timp ce pedala încet pe cărarea veche și adâncă. Se gândi imediat la Vaughan Williams, a cărui *Ciocârlie în zbor* era difuzată la Radio 3 când a ieșit din casă.

Își închise ochii preț de câteva clipe, rememorând notele ascendente ale viorii. Multă lume considera piesa ca fiind prea populară pentru o operă de geniu, dar asta era, totuși, o operă de geniu. Geniul, simțea Dan, nu trebuie să fie neapărat inaccesibil.

Își deschise ochii și descoperi că tocmai ieșise din umbra rece a unui pâlc de stejari. Privi încântat câmpurile scăldate în soare, punctate de păpădii galbene, de parcă o mână uriașă, nevăzută, aruncase praf galben pe iarbă. După atâtea zile de caniculă, noaptea trecută plouase, ceea ce a împrospătat aerul, l-a curățat și l-a făcut strălucitor.

Dan pedală fericit mai departe, exaltat de măreția naturii și simțindu-și prezența ca abia semnificativă în peisajul infinit de vechi din Suffolk. În minte îi veni, plutind, un alt fragment muzical îndrăgit, *English Idyll No. 1* a lui George Butterworth. O altă romanță rurală pe care, fără îndoială, mulți o desconsiderau. Unii numeau acel stil muzical „școala bălegarului". Dar Dan îl iubea. Iubea cam toată muzica clasică. El era artist, dar meșteșugul său ținea de creionul și de pensula sa. Nu lucra niciodată singur. Radio 3 era companionul său permanent.

Apoi se concentră asupra peisajului. Privind cerul, simți că nu mai văzuse niciodată atâtea nuanțe de albastru. Și se schimbau mereu: acum, de exemplu, nuanța de albastru ceruleu din centru pălea în comparație cu cea perlată de pe margini. Toamna erau apusuri purpurii și portocalii, iar iarna, ceruri de toate culorile, de la cea a oului de rață până la cel mai intens trandafiriu.

Și nuanțele de verde! Peisajul de țară de aici, neregulat, intim, crescând în smocuri, avea atâtea nuanțe. Câmpurile văratice erau de un verde bogat, strălucitor, pe care se distingeau clar vacile albe și negre. Răchita care mărginea câmpurile era de un verde întunecat, profund, ce contrasta perfect cu florile galbene ca gălbenușul pe care le făcea la sfârșitul primăverii. Acest peisaj era, își zicea fericit Dan, un rai pentru un artist, chiar dacă era vorba de un portretist ca el, specializat în studiul oamenilor și nu al peisajelor.

De după colț se auzi ceva puternic și rapid apropiindu-se. Dan îi făcu un vânt bicicletei și intră într-un gard viu. La timp ca să nu fie călcat de Lotus-ul roșu, strălucitor, care umplu cărarea cu un huruit de motor scump. Nu destul însă ca să scape de noroiul din bălți, cu care a fost stropit din cap până în picioare.

Nu încăpea nici o îndoială în privința identității șoferului. Zeb Spaw, *enfant terrible* al artei contemporane, întorcându-se la mărețul său conac stil Queen Anne, după o tură zgomotoasă cu una dintre mașinile sale sport prin peisajul rural.

Dan privi furios în urma vehiculului, reflectând, nu pentru prima dată, la nefericita alegere a satului de reședință. Părăsise Londra ca să scape de chiriile mari și de stresul lumii artistice, tot mai înclinate să glorifice din ce în ce mai mulți artiști contemporani ridicoli. Sperase să poată picta cu puține mijloace și în liniște la țară, ca să descopere că

artistul care reprezenta tot ce ura el mai mult avea o proprietate chiar pe marginea drumului.

— Labagiule! strigă el după bestia roşie, arătându-i pumnul şi fiind în acelaşi timp conştient că nu poate fi nici auzit, nici văzut.

Capota roşie a maşinii se vedea acum undeva la cinci câmpuri distanţă şi dispărea rapid din vedere.

— Aşa, bravo! spuse cineva din spatele său şi Dan, care îşi scosese ochelarii să-i şteargă de noroi, şi-i puse grăbit la loc.

Înaintea sa era un cap familiar, cu păr cenuşiu lung, acoperit cu o pălărie neagră, cu boruri largi. Roger Pryap. Unul dintre studenţii de la cursurile săptămânale de desen pe care le ţinea Dan în cadrul programului de dezvoltare educaţională iniţiat de Primărie, pentru a-şi rotunji venitul său modest de pictor.

— Mi-ar plăcea să trec peste nenorocitul de Spaw cu propria lui maşină, spuse violent Roger Pryap. Pe urmă i-aş decoji hoitul de pe drum şi aş concura cu el la Premiul Turner.

Dan rânji.

— Salut, Roger.

Roger Pryap n-avea însă chef de saluturi politicoase. Mintea lui încă rumega subiectul Spaw. Îşi ridică borul pălăriei cu degetul şi îl privi crunt pe Dan.

— Ai auzit că tocmai a vândut ceva la licitaţie cu douăzeci de milioane?

Dan nu auzise. Exact de astfel de informaţii încerca să se ascundă la ţară. Suspină.

— Douăzeci de milioane?

Îi venea greu să proceseze asemenea cifre, chiar şi când era vorba de unul dintre giganţi, gen Picasso sau Rafael. Dar un *Zeb Spaw*?

— Ce era?

— Cinci picioare false legate de o sârmă de rufe, mârâi Roger.

Soarele îşi alese fix acel moment ca să se ascundă după un nor şi peisajul luminos din jurul lui Dan se întunecă deodată.

— Cinci picioare false...?

Dădu neîncrezător din cap. Ar fi fost incredibil dacă n-ar fi fost *prea* credibil.

— Vopsite cu auriu, adaugă Roger sardonic.

Dan își privi pantalonii. Vopsiți cu noroi, se gândi, și de același mare artist. Îi făcea asta o operă de artă? Bineînțeles că îi făcea; cine ar fi putut spune că nu? Mai rău, *Pantaloni înnoroiați*, operă creată într-o nanosecundă și piesa asociată, *Scaun înnoroiat de bicicletă* ar valora mai mult decât orice ar putea face el însuși, cu efort, cu dragoste, în luni și luni de zile.

Doamne, era nedrept.

— Ai ieșit la o plimbare, Roger? îl întrebă pe celălalt, dorind să schimbe subiectul.

Roger arăta triumfător.

— Am ieșit să fac niște schițe. Cum ai spus tu.

Văzându-l că scoate un mic bloc de desen de sub bluză, Dan își aminti că le recomandase, într-adevăr, la ultimul curs, să iasă în natură și să deseneze. Nu se așteptase ca Roger să-i urmeze recomandarea, interesat cum era mai mult de formele trupului omenesc. Poate chiar prea mult.

— Foarte bine, Roger, spuse vesel, examinându-i schițele.

Se vedea că Roger își petrecuse o bună parte din dimineață bătând coclaurii. Rezultatele erau surprinzătoare. Peisajele din zonă erau mai degrabă joase și ondulate, dar Roger le exagerase curbele până când obținuse rotunjimi ce semănau izbitor de mult cu niște sâni și fese; pe ultimele desenase, strategic, și turnuri celtice.

— O interpretare foarte personală, ca să zic așa, remarcă Dan, dându-i blocul de desen înapoi și întrebându-se dacă o să se mai poată uita de acum înainte la priveliștile locale cu aceiași ochi inocenți.

De câte ori intervieva modele, Dan se străduia să le convingă că atmosfera de la cursurile sale e întotdeauna pură și respectuoasă. Niciodată, le asigura

el, nu trece vreun gând nepotrivit prin capetele studenţilor mei, ei nu văd modelele din faţa lor ca pe nişte femei dezbrăcate, ci doar ca pe nişte forme; lumină, formă şi umbră, atât. Cel puţin aşa fusese în cazul lui, când a studiat la Academia Regală. Se pare însă că lecţiile ţinute de el la Primăria din Aldeham erau altfel; cel puţin de când a venit Roger. Entuziasmul său pentru artă, bănuia Dan, era cel puţin egal cu entuziasmul provocat de faptul că vede sâni dezgoliţi în fiecare săptămână, la numai câţiva metri de locuinţa sa.

Exact această situaţie le-a determinat pe două dintre modele să-şi dea demisia foarte repede, una după alta. Când Zeb Spaw l-a împroşcat cu noroi, Dan se ducea să intervieveze pe o a treia care să le înlocuiască. Acum însă trebuia să meargă acasă şi să se schimbe. Sfidător, a şters noroiul de pe scaunul bicicletei cu un şerveţel, nepăsându-i dacă îşi ştergea odată cu acesta şi banii de pensie.

Capitolul 9

În spatele porţilor duble electrificate ce păzeau aleea de doi kilometri, flancată de copaci, ce duce la Blackwood Park, Zeb Spaw nu era într-o dispoziţie prea bună.

— Ce-mi zici tu mie că Bigsky nu dă patru milioane? mârâi el în telefon. Credeam că oligarhii ăştia sunt făcuţi din bani.

Îşi tot arunca părul său lung şi negru pe spate în timp ce vorbea, scuturându-l după ochelarii albaştri de soare, pe măsură ce migrena îl lovea din ce în ce mai rău. Turele pe alei în noul său Lotus, menite să-i alunge mahmureala, mai mult i-o intensificau. Şi ce-i spunea agentul său, Cornelius Sump, de la Galeria Sump de pe Gold Street, nu-l ajuta mai deloc.

Valetul lui Spaw, Toombs, aştepta nervos alături, cu o tavă de argint întinsă, pe care îi adusese telefonul mobil şi un pahar de şampanie Ruinart, pentru mahmureală. Zeb o smulse de pe tavă şi o dădu pe gât.

— După ce *Protezeu înlănţuit* s-a vândut cu douăj' de milioane, izbucni el, ai zice că Bigsky n-ar trebui să fie aşa un scârţar.

La capătul celălalt al telefonului, Sump, fercheş, în costumul său de caşmir cu pătrăţele, la biroul său alb, bătea nerăbdător ritmul pe podeaua de lemn a galeriei cu picioarele încălţate direct, fără ciorapi, în mocasinii Gucci. Nu voia să-şi supere clientul şi să-i aducă aminte că lucrarea sa cea mai

scumpă a fost vândută printr-o casă de licitații și nu prin galeria care-l reprezenta. Când i-a spus asta lui Spaw, acesta i-a răspuns fără echivoc că Damien Hirst a vândut și el la o licitație și că orice poate face Hirst, Spaw va face înzecit.

— Bigsky a oferit 3,5 milioane pentru *Mâna dreaptă a tatălui*, îi explică Sump. Mi s-a părut rezonabil. Trebuie să înțelegi că nici oligarhii nu mai sunt așa de bogați pe cât erau.

— Rezonabil! explodă Spaw, chipul său frumos întunecându-se de furie.

Agitat, își trecu mâna bronzată prin păr și aruncă o privire disprețuitoare, prin sticla ochelarilor, la tavanul pe care era pictat Helios conducându-și carul pe cer. Când a cumpărat casa, plănuise să vopsească sala neoclasică în stil Robert Adam în negru, și tavanul, și tot. Dar cei de la Patrimoniu l-au oprit. În zadar le-a explicat Zeb că s-a terminat cu căcaturile de secol XVIII și că el și cei ca el sunt viitorul artei.

— Voiam cel puțin patru milioane, îi spuse el bosumflat lui Spaw. Idiotul ăsta nu-și dă seama că e vorba de o bucată din istoria artei?

Din spatele galeriei, de unde se afla el, Sump își aranjă ramele roșii Prada, fără lentile, și privi la piesa în cauză, un scaun cu rotile aurit cu spray-ul, așezat, în toată splendoarea sa, în vitrina din față.

Nu-și punea întrebarea dacă *Mâna dreaptă a tatălui* valora patru milioane. Sau dacă Zeb era un artist atât de important pe cât spunea el că e. Timpul avea să hotărască. Ce conta acum era câți bani urma să ia pe lucrare.

Și la întrebarea dacă ar fi putut să ceară mai mult oligarhului colecționar, Sump știa că răspunsul e „nu".

— Trei și jumătate a fost limita, declară el.

— Glumești, în pana mea! urlă Zeb, tropăindu-și tenișii pe marmura alb-negru a sălii; podea pe care, inițial, voia să pună cauciuc roșu.

Frustrant, tenişii nu scoteau nici un sunet.

— Dar patul? ceru socoteală, tropăind în continuare pe tăcute. I l-ai arătat lui Bigsky?

— I l-am arătat, spuse Sump. Dar nu l-a prins.

— *Nu l-a prins*! tună Zeb. I s-a dat ocazia să facă achiziţia vieţii lui şi el..., făcu o pauză, înainte să repete, sarcastic: *Nu l-a prins*?

— Da, exact aşa, oftă Sump.

— De ce nu l-a prins, futu-i? insistă Zeb, egoul său indignat cerând o explicaţie.

— Nu sunt sigur.

— Ba da, eşti, aşa că spune-mi, în morţii mă-sii.

Sump oftă iar.

— S-ar putea să nu-ţi placă.

— Ştii ce, suport critica, OK?

La celălalt capăt se lăsă o tăcere sceptică.

— Aştept, spuse Zeb, încăpăţânat.

— OK. A spus că patul seamănă cu scaunul.

— Cu scaunul? explodă Zeb. Nu seamănă *deloc* cu împutitul ăla de scaun.

— E posibil să fie totuşi *unele* asemănări, sublinie delicat proprietarul galeriei. *Mâna dreaptă a tatălui* e un scaun cu rotile aurit cu spray-ul. *Mâna dreaptă a tatălui II* e un pat de spital cu roţile aurite.

— Bun. Şi ce dacă? sări Zeb, ţâfnos. De ce nu-s bune asemănările? Monet a pictat împutita aia de catedrală din Rouen de milioane de ori.

Simţea că Sump îi ascunde ceva şi era hotărât să afle ce.

Sump oftă, apoi îşi dădu drumul.

— Bigsky a spus şi că patul aurit e ca un Tracey Emin reîncălzit: nu foarte original şi cam *passé*.

În holul său din Blackwood Park, Zeb aluneca pe marmura în pătrăţele. Respiraţia i se înfierbântase, se înteţise şi pufnea pe nările umflate, iar creierul i se afla pe punctul de a exploda.

— Cred că glumeşti! gemu el.

— E doar o opinie, OK? încercă Sump să-l liniştească. Şi greşeşte, bineînţeles că...

— Greşeşte! ţipă Zeb. *Greşeşte*! Poţi s-o mai zici o dată! Greşeşte aşa de mult, că aproape are dreptate!

— Ascultă, e rus, OK? Ce ştiu ruşii despre cultură?

Ceva nu-i sună bine lui Zeb în acea propoziţie şi nume ca Chagall, Tolstoi şi Ceaikovski îi pâlpâiră scurt în memorie. Dar nu-i stătea în fire să se concentreze prea mult pe asta; de fapt, nu-i stătea în fire să se concentreze la nimic, în afară de furia sa fără limite.

— Una dintre lucrările mele tocmai s-a vândut la licitaţie cu 20 de milioane. Ce e aşa *passé* în chestia asta?

— Nimic, îl asigură Sump, decis să-şi ocolească propria iritare legată de acest subiect; şi decis şi să nu-i spună clientului său că suma exorbitantă încasată pe *Protezeu înlănţuit* a fost văzută în anumite cercuri ca un semnal al începutului sfârşitului pentru creatorul ei.

Ca vârf al carierei sale. Zeb Spaw, spunea lumea, şi-a atins potenţialul şi, de acum înainte, urma decăderea. Gurile rele mai ziceau şi că, departe de a mai fi deschizătorul de drumuri care fusese, acum era în urma momentului; că acele picioare aurite şi paturile de spital se mai făcuseră cu vreo zece minute înainte.

Sump, bineînţeles, respinsese toate aceste opinii – şi deocamdată nu erau decât şoapte – ori de câte ori le auzise. Galeria Cornelius Sump avea de pierdut dacă scădea preţul lui Zeb. Dar posibilitatea ca Spaw să şi-o ia un pic pe cocoaşă mai tăiase, fără îndoială, din amăreala pierderilor financiare.

— Ce fel de dealer mai eşti şi tu? îi ţipa Spaw în ureche. Să-i laşi să spună aşa ceva despre munca mea – despre *arta mea*. Naiba ştie de ce mai sunt încă asociat cu tine.

Sump mai auzise asta înainte, cum auziseră majoritatea galeriştilor de pe Gold Street. Zeb Spaw era faimos şi pentru trădările sale. De câte ori lăsase baltă o galerie care-l reprezenta, dăduse vina pe

neînțelegeri de natură estetică. Dar nici unul dintre galeriștii de pe Gold Street nu-și mai făcea iluzii că nu banii ar fi motivul principal. Spaw era celebru și pentru lăcomia sa.

Cu toate astea, Sump n-avea de gând să-l lase pe Zeb să plece. Era arogant, lacom și nerecunoscător, dar așa erau toți ceilalți artiști pe care-i reprezenta Sump. Și măcar, spre deosebire de alții, Spaw era renumit și vindea bine. Orice ar fi spus ceilalți – și erau numai șoapte. Șoapte patetice, abia auzite, își atrase atenția Sump, în comparație cu marele strigăt al celor douăzeci de milioane de lire. Chiar dacă erau douăzeci de milioane din care el n-avea să vadă nici un procent.

— Așteaptă tu numai și-ai să vezi ce am pregătit pentru petrecerea străzii, încercă să-l îmblânzească. A noastră o să fie cea mai tare din parcare. Toți cei care-s cineva o să fie acolo și tu, ca artistul momentului, o să fii în centrul atenției.

Exista o tradiție ca artiștilor celor mai faimoși reprezentați de fiecare galerie să li se dea vitrina în perioada petrecerii anuale a Gold Street, ocazie la care, în frecușul de celebrități și sub privirile întregii media internaționale, galeriile scoteau ce-aveau mai bun ca să le ia fața celorlalți.

— Se înțelege de la sine că tu o să ai toată vitrina din față la Sump, îi promise Cornelius.

— Da, da, îl întrerupse Spaw, nepoliticos, căscând.

— Și desigur o să punem cele mai tari și mai noi lucrări ale tale acolo...

— *Burete*.

— *Burete*? întrebă Sump.

Zeb detectă o umbră de dezamăgire în vocea galeristului. Indignarea se cuibări din nou în el.

— *Burete*, da, sări defensiv.

La capătul celălalt se lăsă un moment de liniște.

— Cumva *Burete*, întrebă Sump prudent, după ce trecură câteva secunde, are și o parte video?

— Nu.

— Hm. Înţeleg, îşi drese Sump glasul. Chestia e că..., începu, apoi se opri.

— Că ce? bombăni Zeb.

Sump respiră adânc.

— Doar că mă întrebam dacă n-ar trebui să te bagi pe video, Zeb. Instalaţii. Nu te-ai, hm, exprimat aşa încă.

— Eu nu fac instalaţii video, veni inflexibil răspunsul artistului.

— Sigur, sigur.

— Nu înţeleg de ce pomeneşti de aşa ceva.

— Păi, pentru că toată lumea face video acum. Filme întregi. McQueen, Taylor-Wood, tipii ăştia.

— Sam Taylor-Wood nu e un tip, îl corectă Zeb iritat.

— N-ai vrea să fii lăsat în urmă, îl avertiză Sump.

O tăcere îngheţată îi întâmpină vorbele. Apoi se auzi sunetul unei respiraţii uşoare, ca a mării retrăgându-se înainte ca un val violent să lovească ţărmul.

— Lăsat în urmă? *Lăsat în urmă*?

Când era indignat, vocea lui Zeb depăşea volumul unui contratenor.

— Sau poate obiecte găsite? continuă Sump curajos, pe principiul că dacă tot şi-o ia, măcar să şi-o ia ca lumea. E foarte *trendy* acum, să ştii. Obiecte găsite pe stradă. Haine militare, cutii de şerveţele, orice. Le combini în aşa fel încât să transmită un mesaj.

— Îţi dau eu un mesaj, mârâi Zeb. Nu sunt un boschetar. Nu culeg zdrenţe de pe stradă. 'te-n mă-ta.

— OK, OK, spuse grăbit Sump.

Mersese prea departe. Acum trebuia să-l liniştească puţin.

— Bun, deci *Burete*. Excelent. Şi cum merge?

— Bine, răspunse Spaw, căutându-l nervos pe Toombs.

Avea nevoie de încă un pahar de şampanie. Unde era ticălosul ăla leneş?

— Când pot s-o văd? forţă Sump.

— Când e gata, se răsti Spaw, turbat. Tu vinde ce ţi-am dat. Patru milioane pe scaunul ăla sau trec strada la OneSquared.

— Nu se poate să faci aşa ceva! exclamă Sump atât de şocat, încât Portia, o fată de douăzeci şi ceva de ani ştearsă, dar caldă, ce privea în gol prin vitrină, tresări şi se uită la el surprinsă.

— Pune-mă la încercare, spuse ameninţător Spaw.

— Alo? Zeb? Eşti acolo?

Cornelius Sump îşi dădu seama că vorbea singur. Clientul său faimos îi închisese în nas.

Capitolul 10

— Crezi că n-o să ai nici o problemă să te dezbraci? o întrebă Dan cu jumătate de gură pe tânăra femeie, în timp ce-i turna o ceaşcă de ceai.

— Dacă aş avea vreo problemă să mă dezbrac? repetă ea, scuturându-şi părul peste umerii durdulii. Nu numai că n-aş avea nici o problemă, dar cred că expunerea nudităţii mă face o persoană mai puternică.

Deşi n-o vedea, Dan simţea că vorbele tinerei o electrizau pe doamna Mullock, proprietara ceainăriei şi singura persoană care se mai afla în prezenţa lor. Stătea în spatele prăvăliei şi supraveghea, curăţând ostentativ suporturile de sticlă pentru prăjituri şi agăţându-se de fiecare vorbuliţă rostită. Probabil că se întreba ce caută el aici cu această femeie sumar îmbrăcată, machiată cu negru, cu cizme negre Dr Marten în picioare şi numai o urmă de rochie neagră de tricot pe ea. O altă parte din Bo, într-adevăr, era acoperită de părul ei încâlcit, vopsit purpuriu, care arăta ca şi cum umerii i-ar fi fost pătaţi de vin roşu.

Mare parte din trupul ei grăsuţ, cu pielea gălbuie, era acoperit de tatuaje la care Dan ar fi vrut să se holbeze, dar, din politeţe, n-o făcea.

— Simt că deţin controlul absolut când sunt dezbrăcată, declară hotărâtă, cu vocea ei suavă, ridicându-şi braţele în aer, cu un gest care-i împinse sânii mari, galbeni, înainte. Mă simt foarte puternică sexual, ca şi cum aş fi conectată cu energiile feminine de pretutindeni şi mi se pare o experienţă extraordinară.

Ceva căzu pe podea. Dan întoarse capul şi o văzu pe doamna Mullock culegând cioburile unui suport de sticlă. Una peste alta, îl bucura faptul că Bo se simte mai puternică atunci când se dezbracă. La curs avea probleme cu poziţia în care se puneau femeile care pozau şi încă nu adusese subiectul în discuţie.

— Probabil e pentru că sunt păgână, dădu Bo serioasă din cap.

— Păgână?

Bo se miră că el era surprins.

— Da. O venerez pe Gaia, zeiţa pământului. Tatuajele mele, continuă ea, arătând cu un gest către trupul ei, reprezintă cele cinci elemente: pământ, foc, apă, aer şi vânt.

— Cinci elemente? Nu ştiam că vântul e un element primar.

— Ba da, spuse Bo sigură pe ea. Aşa că am flăcări pe sâni, un nor pe o fesă, un câmp arat pe cealaltă şi o cascadă îmi cade pe tufă.

Din capătul ceainăriei, se auzi încă un zgomot de cioburi împrăştiate.

Dan clipi. Publicase anunţul de angajare în ziarul Consiliului Local şi, în formularul ei, Bo a menţionat un job la Departamentul de Dezvoltare Economică şi Socială al Consiliului. Se aşteptase la un şoricel de funcţionară, nu la o păgână cu o cascadă pubiană.

— Am trecut la păgânism după un *workshop* într-o tabără ecologistă, explică Bo, luându-şi prăjitura între unghiile vopsite cu negru şi privind-o curioasă.

Caută umplutura, îşi spuse Dan. Zgârcenia doamnei Mullock în ceea ce priveşte gemul şi umpluturile era legendară în localitate. Se spunea că fiecare tartă cu fructe de pădure conţine un număr fix de bobiţe – trei, mai precis, ghicise Dan. Nu era de mirare că din ce în ce mai mulţi localnici preferau cafeneaua de la Sainsbury.

Nici el n-ar fi venit aici, dacă n-ar fi ştiut că tocmai lipsa de popularitate a ceainăriei Ye Olde

Village Tea Shoppe îl făcea un loc perfect pentru acea întâlnire. Să o ducă pe Bo acasă i-ar fi fost imposibil; casa era și așa destul de mică pentru el și Birgit, colega sa de apartament. Și, în ciuda eforturilor sale de a păstra curățenia, era un dezastru.

Se gândise și să o ducă pe Bo la pub. Dar apariția ei neconvențională ar fi generat și mai multe bârfe în sat decât apăruseră deja despre el și Birgit. În Aldeham se simțea din ce în ce mai supravegheat. În clipa în care ieșea pe ușa casei se simțea ca și cum ar fi pășit pe scena unui festival internațional de rock. Nu-i vedeai cum te privesc, dar știai că o fac și asta era cumva și mai intimidant.

Își drese glasul, în timp ce revenea la prezent. Avea ceva important de discutat cu Bo. Oare avertismentele în privința lui Roger Pryap o vor descuraja? Și dacă da, unde ar mai găsi pe altcineva? Bo fusese singura interesată de acest post.

Oricum, continuă.

— Trebuie să-ți mai spun ceva, mormăi, privindu-și degetele, în timp ce își tot împreuna degetele. Despre curs.

Bo îl privi drept în ochi.

— Dă-i drumul, comandă ea.

Privirea ei directă și păgână îl înfioră pe Dan. Hotărârea i se clătină, apoi îi dispăru.

— Ăăă... Îți place muzica clasică? o întrebă voios. Îmi... ăăă... place să pun muzică clasică pe fundal. Pentru... ăăă... studenți, să asculte studenții. Când lucrează.

După ce Bo – care a fost de acord cu muzica clasică – a plecat în Mini Cooper-ul ei nu atât de păgân, Dan a mers meditativ către casă pe drumul principal al satului. Spera că a procedat bine când a angajat-o fără să-i pomenească de adevăratele probleme. Pe de altă parte, simțea că nimeni nu s-ar descurca cu Roger mai bine decât Bo.

Drumul spre casă de la ceainăria doamnei Mullock trecea prin locul situat la cea mai mare înălțime din

sat, pe lângă biserică. Aici era capătul satului, unde locuiau cei mai înstăriți din Aldeham; unde, recent, Dan petrecuse o grămadă de timp pictându-i portretul lui Kevin Swift. Swift era un fost comerciant de mașini de teren ce-și vânduse la timp afacerea, se îmbogățise și acum trăia pe picior mare în Dower House, a doua casă ca mărime din Aldeham.

Și totuși, credea Dan, norocul nu prea îl ajutase pe Swift să devină și o persoană agreabilă. Era în plus și excepțional de urât, cu o față roșie, umflată, în centrul căreia se distingea un nas extraordinar de asemănător cu cel al unui porc.

Dan ajunse la porțile Dower House. Acestea erau o recent instalată monstruozitate automată, din aur și fier negru, turnate în forme pseudo-heraldice care, bănuia el, contraveneau oricăror reguli de planificare arhitecturală. Casa din spatele lor era o clădire încântătoare, în stil iacobin, construită din piatră aurie locală, drăguță, păstrându-și încă grația și demnitatea, pe cât putuse, fiindcă Kevin Swift găsise de cuviință să vopsească șipcile de la ferestre în verde-gri și să pună tufe de laur tunse în formă de sferă în vase de argint, de o parte și de alta a ușii sale gri. Nici noua alee pentru mașini, din cărămidă strălucitoare, nu îmbunătățea simțitor aspectul general al locului.

Dan trecu în grabă pe lângă poartă, ca să nu fie văzut de Swift sau de soția lui nevrotică, Toni, care arăta precum o păsăruică obosită și bea ca un pește. Dan n-o văzuse niciodată fără un pahar de șampanie în ghearele extra-manichiurate, indiferent în ce moment al zilei erau.

Lângă Dower House era casa parohială, al cărui aer de clădire străveche, acoperită cu mușchi, contrasta strident cu noutatea vecinilor. Dan îl studiase, ocazional, pe vicar: un bărbat chel, aplecat de spate, care părea că, departe de a fi sigur de mântuire și eternitate, era întruna frământat de griji. Lângă

casa parohială era Biserica St Botolph, în plăcutul stil perpendicular al secolului al XVI-lea, pe dinafară, fiindcă înăuntru, descoperise Dan, fusese restaurată de victorieni, care aproape că au ucis-o. De câte ori trecea pe acolo, se întreba cine o fi St Botolph şi îşi promitea că o să se intereseze, dar n-o făcea niciodată.

Mai încolo era conacul Aldeham, cea mai mare casă din sat, ascunsă misterios după porţile înalte, la capătul aleii flancate de copaci. Iarna, când nu mai aveau frunze, puteai vedea mai în spate o casă cu ferestre cu multe ochiuri de geam, construită din piatră de culoarea mierii, cu hornuri în formă de spirală şi cu sfere decorative în vârful frontoanelor.

Dar Dan n-o vedea prea des. Nefiind bisericos, nu frecventa capătul ecleziastic al satului. Până a primit comanda de la Swift, nu cunoştea pe nimeni acolo.

Nu era nici stâlp de pub de felul său. După pajiştea de lângă biserică era Star Inn, care arăta bine pe dinafară, acoperit cu stuf, pereţi de cărămidă şi cremene, ferestruici, dar înăuntru era înghesuit, mizerabil şi întunecat, aşadar nu foarte diferit de căsuţa lui. În plus, proprietarul, un tip masiv şi nesuferit, punea muzică rock cu volumul la maximum. Ultima oară când fusese acolo, Dan a tras de o bere, în timp ce urechile îi erau sfâşiate de *Since You Been Gone* al trupei Rainbow, repetată la nesfârşit, dându-i senzaţia că e blocat undeva la mijlocul anilor '70. De atunci, n-a mai dat pe acolo; cea mai bună bere din lume n-ar fi meritat sacrificiul, iar Star era departe de o asemenea reputaţie.

Pe lângă asta, instinctul îl sfătuia să se ţină la distanţă de adunările sătenilor sau să se apropie prea mult de vortexul bârfei locale, deşi, din câte auzise întâmplător la poştă – doamna Snitch fiind cea mai hărnicuţă din tot satul în această privinţă – se pare că nu se ştie cine cumpărase recent Manor şi îl aranja.

Chiar dacă nu era de felul său băgăcios, Dan nu se putu abţine să se oprească în dreptul porţilor acestuia. Erau deschise ; pe alee erau câteva dubiţe. Dacă îţi întindeai gâtul, puteai vedea cum era cărată mobila în sus pe treptele elegante, înspre uşa bogat ornamentată, larg deschisă. Manor tocmai era aranjat şi cineva se muta în el.

Peste zece minute, când ajunse la uşa casei lui, Dan observă, ca întotdeauna, că pe treapta de la intrare crescuseră buruieni şi se gândi că ar fi drăguţ ca Birgit să facă un efort şi să cureţe locul unde trăia în întregime pe cheltuiala lui, dar, evident, ei nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Birgit nu se gândea la asemenea lucruri. Procesele ei cognitive păreau să fie reprezentate numai de valuri de impresii şi impulsuri, cele mai recente ştergându-le complet pe cele de dinainte.

Când a deschis uşa, ea se bâţâia prin camera de zi, cântând cu vocea ei olandeză bemolată după o piesă de jazz care se auzea din CD playerul dat la maximum. Era goală puşcă.

Capitolul 11

— Bună, strigă Dan, tresărind, ca şi cum zgomotul şi nuditatea ei erau cele mai normale lucruri din lume.

Şi, până la un punct, erau. Să se fâţâie dezbrăcată pe muzică, periculos de aproape de ferestrele deschise, era ceva ce Birgit făcea când îi permitea vremea. Oricum, nu locuiau în centrul satului, ci la marginea sa cea mai neatrăgătoare, acolo unde proprietatea era ieftină.

Şi mai degrabă preţul mic al proprietăţii şi nu vreo reprezentare romantică despre viaţa rurală îl adusese pe Dan acolo. Dându-şi seama că nu-şi mai permitea să locuiască în Londra, cel puţin nu din ce câştiga ca portretist, alesese Aldeham doar pentru motivul că îşi permitea să închirieze o casă.

„Drumul Lăptăresei" suna pitoresc, dar era de fapt un rând de case la capătul străzii principale, după biserică, pajişte, pub, casa parohială, Dower House şi Manor. Nici unul dintre cei ce locuiau pe Drumul Lăptăresei nu era bogat. În căsuţele de cărămidă şi silex, cu acoperişuri de ţiglă, locuiau el şi Birgit, doamna Minchin, bătrâna cu pisici de la două case distanţă şi, între ei, Tadeusz şi Stamina, o pereche de lituanieni ce se mutaseră de curând.

Erau politicoşi, dar distanţi; engleza lor de baltă nu le permitea mai mult de un salut bizar. Doamna Minchin, în schimb, izbucnea în tirade furioase într-un dialect de Suffolk mult mai greu de înţeles decât lituaniana sau olandeza. Rezultatul era că nimeni

nu se înţelegea cu nimeni pe Drumul Lăptăresei. Ca şi cum, îşi spunea Dan, ar fi trăit în Turnul Babel. A patra căsuţă era, teoretic, o casă de vacanţă, deşi nimeni nu venise să îşi petreacă vreodată vacanţa acolo. Fiind alături, Dan regreta zilnic aşa o pierdere; cât de bine i-ar fi prins ca atelier. Aşa însă trebuia să folosească al doilea dormitor, extrem de mic, ca spaţiu de lucru. Vârful şevaletului aproape atingea tavanul. Lumina de-abia pătrundea prin ferestrele micuţe, ceea ce conferise ultimelor sale tablouri un aer crepuscular.

Birgit îşi scutură coama blondă sălbatică în semn de bun-venit, îşi flutură mâna fericită şi continuă să miorlăie complet pe dinafara melodiei. Cântatul era o altă pasiune a ei. În seara în care s-au cunoscut la o petrecere de fiţe din Hoxton, i-a spus lui Dan că e cântăreaţă de jazz, deşi lui i s-a părut cumva cam de necrezut. Pe urmă l-a luat la ea acasă şi i-a dăruit partida de sex a vieţii lui. După aceasta, veridicitatea pretenţiilor ei profesionale n-a mai fost atât de importantă.

Dan a descoperit repede că sexul era foarte important pentru Birgit. Pentru o vreme, cât l-a purtat prin repertoriul ei amplu, a fost şi pentru el important. Acum însă se simţea obosit numai gândindu-se la sex. Problema, şi el o ştia, era că nu o iubea, aşa cum nici ea nu-l iubea, iar fără dragoste, chiar şi cele mai bune coţăieli îşi pierd farmecul. Nu şi pentru Birgit, al cărei apetit rămăsese neştirbit. Pentru ea, era o necesitate fizică, precum mâncatul sau băutul, şi nivelul ei de implicare emoţională era aproximativ acelaşi pentru toate. Dan nu era capabil să ţină pasul cu ea. Îi era din ce în ce mai frică de momentul în care, întins pe partea sa de pat şi prefăcându-se că doarme, aştepta ca Birgit să-l bată pe braţ cu palma, cu eficienţa categorică a unui infirmier, şi să-l întoarcă brusc pe spate, ca apoi să-şi frece trupul gol şi atletic de al lui până când el dădea semne că e gata de treabă.

Uneori își dorea ca Birgit să se mute și să-și găsească pe altcineva, cineva cu aceleași interese carnale, dar ea nu părea să aibă de gând să plece și nici pe el nu-l lăsa inima să o dea afară. Dacă ar fi dat-o afară, și-ar fi făcut griji pentru ea, știa asta; era și mai puțin dotată decât el pentru supraviețuirea în lumea reală. Nici măcar nu vorbea bine engleza, deși, încet-încet, începuse să învețe. Spera ca, într-o zi, ea să plece din proprie inițiativă.

Între timp, se resemnase cu prezența ei. Ba chiar o plăcea; era olandeza nebună, dar bine intenționată, cu care nu avea nimic în comun, dar măcar îi ținea de urât. Se gândea că altfel ar lua-o razna, singur în satul ăla, iar ea cu siguranță era un subiect de bârfă pentru localnici. Ironic, cumva: el era artistul, te-ai fi așteptat ca el să fie exhibiționistul.

Stilul lui Dan era, dimpotrivă, la fel de timid ca și el. Își purta părul negru scurt, cu excepția bretonului sexy, care atârna peste ochelarii cu rame negre de tocilar. Se îmbrăca demodat, uniforma sa obișnuită constând în pantofi negri sport și pantaloni largi, cumpărați de la magazinele de caritate, împreună cu jachetele la fel de lăbărțate. Uneori acestea erau vândute cu tot cu bretele, și bretelele îi țineau lui Dan, înalt și slăbănog cum era, pantalonii ridicați peste tricourile albe pe care obișnuia să le poarte. Știa că majoritatea artiștilor arătau infinit mai șmecher decât el. Zeb Spaw, de exemplu, cu părul său lung, strălucitor, pometii proeminenți și frumusețea exotică, de apaș. Ca să nu mai vorbim de pantalonii negri, mulați, și adidașii negri de firmă.

Birgit, zveltă, cu picioarele ei subțiri și sânii mici, se roti înaintea sa, în jurul camerei micuțe, se ciocni de scaune și căzu peste grămezile de ziare locale și de gunoi promoțional aruncat pe podea. Nu părea veridic nici că era, așa cum pretinsese, și o balerină profesionistă. Dar era foarte frumoasă și Dan încercase de câteva ori să o picteze, fără succes însă. Era structural incapabilă să stea nemișcată, punea radioul

la maximum şi mânca chipsuri, pungă după pungă, fără oprire. Din acest motiv, Dan nici n-o luase în calcul ca posibil model pentru cursul său.

Observă, în grămada de corespondenţă de lângă el, ieşindu-se dintre fluturaşi publicitari de la supermarket, ceva ce nu arăta ca restul de gunoaie. Era un plic gros, crem, pe care era scris atent, cu italice, numele său. Data poştei era de săptămâna trecută. Deschizându-l, află că fusese totuşi invitat la cina anuală a Federaţiei Portretiştilor.

Cum invitaţia întârziase, îşi închipuise că plecarea sa din Londra a dus la dispariţia lui din raza radarului lumii artistice. În Aldeham, se simţea de parcă ieşise din raza oricărui radar posibil. Şi totuşi, uite invitaţia, picată la ţanc. Evenimentul avea loc în seara următoare.

Îi arătă acuzator invitaţia lui Birgit, ea fiind fără îndoială responsabilă pentru dispariţia acesteia în grămada de pe podea. Dar cum ea se pierduse în muzică, n-avea nici un rost să încerce vreun fel de comunicare.

Dan privi invitaţia. Chiar voia să se ducă până în Londra ca să ia parte la cină? A doua zi trebuia să-i ducă lui Kevin Swift portretul. Pe de altă parte, această cină anuală era un eveniment important pentru cei din industria portretului, în măsura în care putea fi numită „industrie", şi astfel era o ocazie de a-şi face contacte şi de a primi informaţii. Dan, care nu se pricepea mai deloc să-şi facă relaţii, era totuşi conştient că trebuie să bată puţin toba şi că unii dintre cei prezenţi acolo aveau ponturi bune ca să-şi înmulţească şi el clientela.

Iar predarea portretului putea întârzia. Tabloul era practic terminat. Dacă se ducea acum sus în atelier şi făcea câteva ultime retuşuri, până seara avea să fie gata. Şi cum clientul locuia la celălalt capăt al satului, i-ar fi luat numai câteva minute să ajungă la el şi să i-l dea.

Tălpile îi răsunau pe treptele prăfuite, de lemn, în timp ce urca pe scara strâmtă, fără covoare, către al

doilea dormitor. Reglă radioul pe Radio 3 şi imediat se simţi alintat de un preludiu pentru pian al lui Debussy, care-i plăcea lui în mod special. Liniştit, profund, ca un clopot, îl invita să uite tot ce era urât şi enervant.

Respiră adânc şi privi în jur. Îşi dădea toată silinţa să-şi păstreze atelierul curat şi ordonat, dar micile tuburi metalice cu vopsea nu puteau fi uşor depozitate şi erau împrăştiate pe orice suprafaţă disponibilă. Şi, uneori, entuziasmul pe care îl simţea când o pictură îi ieşea bine se transmitea şi vopselelor, care săreau în toate părţile în timp ce schimba tuburile cu febrilitate. Rezultatul muncii îl mulţumea, dar podeaua arăta ca şi cum un milion de peşcăruşi s-ar fi găinăţat în toate culorile imaginabile. Uneori, când n-avea paleta la îndemână, Dan, posedat de nevoia de a-şi pune ideea pe pânză cât mai repede, amesteca vopseaua direct pe un scrin. După aceea se simţea vinovat, deşi proprietarul nu se apropia niciodată de Drumul Lăptăresei, iar scrinul chiar arăta mai bine colorat.

Oricum, aceasta nu era o scuză sau o explicaţie şi pentru teancurile de ziare îngălbenite, revistele scorojite şi alte mizerii dosite prin toate colţurile, laolaltă cu cârpele folosite pentru a-şi şterge pensulele. Pânzele, unele complete, altele lucrate pe jumătate, erau înghesuite unele peste altele şi câteva şevalete cu pânze pe ele stăteau unul lângă altul, în unghiuri diverse, ca un grup de oameni la o petrecere.

Faptul că tot echipamentul pentru pictat era acolo însemna că Birgit nu putea să folosească încăperea şi trebuia să împartă cu el patul dublu din dormitorul principal. A fost o luptă strânsă între dorinţa de a ţine la distanţă nevoile ei sexuale, pe care ar fi putut-o satisface dându-i lui Birgit celălalt dormitor, şi pretenţiile artei, care aveau şi acestea nevoie de o cameră. În cele din urmă, arta a câştigat.

Capitolul 12

În timp ce reflectoarele şi ţipetele adolescentelor se stingeau, Maeve îşi îndepărtă palmele de pe urechi, pe care le acoperise discret. Apoi, când s-au aprins luminile, muzica se porni din nou, zgomotos, şi trupa apăru iar, alergând dintr-o parte a scenei imense. Ţipetele îşi dublară volumul şi Maeve îşi îndesă şuviţe din părul ei castaniu, gros, în urechi. La treizeci de ani, era prea bătrână pentru asta.

Se întrebă dacă Ciaran, soţul ei, care avea patruzeci de ani, se simţea la fel de inconfortabil. Stătea în picioare, ca şi ea, dar în loc să se legene, să aplaude şi să ţipe odată cu restul publicului dezlănţuit, era perfect nemişcat, privindu-i fix pe cei patru bărbaţi de pe scenă cu o intensitate ce i se păru soţiei lui vecină cu violenţa.

Maeve se întreba ce o fi văzând el acolo. Pentru ea, spectacolul care marca reunirea celor de la Take That fusese bun, absolut minunat, dacă îţi place genul. Şi evident, mulţimii extaziate, compuse deopotrivă din femei şi bărbaţi, îi plăcea. Erau încântaţi să vadă trupa reunită. Unii erau evident fani vechi: „Poate au îmbătrânit şi poate că s-au îngrăşat, dar încă îi iubim pe cei de la Take That", scria pe un banner purtat pe braţe de un grup de blonde bine făcute de pe partea cealaltă a stadionului. Maeve zâmbi. Nici unul dintre bărbaţii de pe scenă nu părea să fi îmbătrânit sau să se fi îngrăşat; arătau, dimpotrivă, atletici, bine conservaţi şi energici. Foarte energici.

Şi spectacolul era bun; îi plăcea, chiar dacă trupele astea de băieţi nu erau preferatele ei. Muzica clasică, pe de altă parte, era. La un concert William Byrd îl şi întâlnise pe Ciaran. Ea fusese studentă la Facultatea de Arte, el s-a prezentat ca un student mai întârziat la Conservator. S-a îndrăgostit de el instantaneu şi profund.

Abia mai târziu, după câteva întâlniri, el i-a mărturisit că e de fapt un fost star pop şi că a făcut parte dintr-o trupă de băieţi. Prezenţa sa la concert, i-a explicat el, era legată de planul său de a scoate un album cu cântece de lăută din secolul al XVII-lea, ca parte a unei noi direcţii muzicale. Maeve s-a arătat mai interesată de planul lui decât tulburată de trecutul său de star pop – se terminase, ce mai conta acum? Ideea cu lăuta nu s-a materializat niciodată, Ciaran nu se prea pricepea să cânte la instrumentele cu coarde.

S-au căsătorit la câteva săptămâni după. Maeve a fost surprinsă când el i-a cerut să abandoneze Facultatea de Arte. Nu e loc decât pentru un artist în relaţia asta, i-a spus. A rânjit şi ea i-a rânjit, neluându-l în serios. Cine ar zice aşa ceva din convingere? Totuşi, şi-a abandonat studiile; nu după multă vreme, s-au mutat în America, unde Ciaran avea de gând să lanseze o nouă direcţie muzicală şi ea să găsească o şcoală nouă de artă.

Planurile lor s-au dovedit irealizabile, pentru că s-au mutat prea mult. Ciaran s-a decis să urmeze mai multe direcţii muzicale deodată, una după alta, şi s-a plimbat dintr-o parte în alta a ţării, înregistrând albume solo peste tot, din Nashville până în Detroit, încercând să găsească de fiecare dată formula câştigătoare. Pe urmă, oarecum pe neaşteptate, cu câteva luni în urmă, a hotărât că nu mai vrea să stea în America şi s-au întors în Marea Britanie.

Take That, dând din mâini şi zâmbind larg, îşi începură bisul. Mulţimea urlă de plăcere când recunoscu melodia. Ciaran rămase încordat.

Maeve îl analiza pe furiş. Sigur, ea avea ochi de artist şi putea vedea încântarea în orice. Dar n-aveai nevoie de ochi de artist ca să apreciezi uluitoarea sa frumuseţe. Chiar şi după zece ani de căsnicie, se îndoia că mai văzuse vreodată pe cineva atât de arătos. Avea un zâmbet care te făcea să te gândeşti la coruri de îngeri şi la raze de soare ţâşnind printre nori.

Acel zâmbet graţios, pielea curată şi proaspătă ca ploaia irlandeză, ochii mari, verzi precum câmpiile, cu gene negre ca turba şi cu acele încreţituri expresive la colţuri. Nasul mic şi drept pe care un milion de şcolăriţe visau să-l sărute – visaseră să-l sărute, se corectă Maeve. Valurile de păr negru, pieptănate romantic peste cap, se opreau la urechile sale mici, împodobite cu diamantele pe care i le dăduse ea cadou la aniversarea căsătoriei lor din acel an.

Admira felul în care îşi compunea imaginea cu cea mai mare grijă şi atenţie. Favoriţii aranjaţi, dar discreţi; barba nerasă, dar îngrijită. Spre deosebire de alţi bărbaţi, mai ales dintre cei cu bani, Ciaran ştia să se îmbrace: în acea seară purta o cămaşă albă clasică peste blugii denim de firmă, o geacă de piele neagră de motociclist şi unul dintre ceasurile scumpe din colecţia sa.

Banii şi succesul îi aduseseră gust şi încredere în sine. Singurul lucru pe care nu i-l puteau aduce banii erau câţiva centimetri în plus la înălţime. Maeve, care avea 1,80 m pe tocuri şi îi plăcea să le poarte, a trebuit să accepte de la început că pentru restul vieţii trebuie să coboare pe tocuri joase.

În vreme ce urlătorii urlau mai departe şi Ciaran continua să stea nemişcat, Maeve se întreba ce-o fi gândind soţul ei. Sigur nu-i invidia pe cei patru bărbaţi de pe scenă. O spusese de multe ori, în interviuri şi în particular, că nu-i e dor deloc de scenă. Fosta lui trupă îşi văzuse de drumul ei, iar el îşi văzuse de cariera lui solo.

De ce atunci, se întreba ea, o adusese aici? Un concert de acest fel era o situaţie care sigur îi răscolea

atâtea amintiri; unele ce poate n-ar fi trebuit deloc dezgropate. De ce se expunea la așa ceva?

Fusese o decizie de moment. Maeve a fost de acord să meargă și cu mare plăcere; nu că i-ar fi păsat prea mult de Take That, dar iubea Londra și perspectiva unei nopți la Hotelul Claridges, care le fusese o vreme casă când s-au întors din America. Era mai interesant decât la țară, decât în Suffolk, mai precis, în Aldeham.

Imediat, Maeve s-a simțit vinovată că a gândit așa. Aldeham Manor era o casă frumoasă, înconjurată de o grădină încântătoare. Era arhetipul conacului de țară luxos. Doar că fusese o, hm, surpriză. În dimineața în care, în dormitorul camerei lor de hotel, Ciaran a anunțat-o că o ia într-o plimbare la țară, ultimul lucru la care se așteptase era să fie dusă cu mașina șapte ore până în fața unei case uriașe și să i se spună că ăsta era căminul lor de acum înainte.

Era plasat în mijlocul grădinilor sale ca o bijuterie în montura ei, neîndoielnic minunată, o construcție în forma literei E din secolul al XVI-lea, cu granitul înfierbântat de soare și ferestrele strălucitoare ca diamantele. Când lumea se gândește la Anglia, își zicea Maeve, se gândește la locuri precum Aldeham. Ce gândea ea însă nu era atât de clar.

— Nu-ți place? a întrebat-o Ciaran, privind-o cu atenție, în felul acela al său. Credeam că-ți plac surprizele.

Maeve a dat din cap, privind visătoare intrarea casei. Ce altceva putea să spună decât că era încântată? Aleea era încărcată de dube cu mobilă; investise mulți bani și efort în acel loc, deși, cum o făcuse fără ca ea să știe, nu înțelegea.

— E minunată, i-a spus încet.

Sigur că ar fi fost și mai minunat să fie și ea consultată. Dar acum era prea târziu.

— O să fii domnița conacului! s-a entuziasmat Ciaran, zâmbindu-i fermecător, iar ea dat iar din cap,

încercând să arate ca și cum era la fel de bucuroasă ca și el.

Ce simțea ea era de fapt perplexitate: ce naiba îl făcuse să cumpere casa? Încă una dintre toanele lui? Dar ce era un star rock fără un conac de star rock, până la urmă? Poate că nu făcuse ceva atât de neobișnuit. Nici nu era, o știa, ceva neobișnuit pentru el să ia o hotărâre fără să o întrebe, deși, de obicei, nu lua hotărâri atât de importante.

Trebuia să se obișnuiască, așa cum trebuise să se obișnuiască de-a lungul anilor de căsnicie cu atâtea și atâtea. Îi plăcea această existență nomadă? Se mutaseră așa de des, că nu mai știa nici ea. Și Aldeham, indiferent de circumstanțele mutării lor acolo, era un loc deosebit de frumos.

Aplauzele și urletele îi întrerupseră gândurile. Privind în jur la tinerele isterice, Maeve nu se putu abține să nu se întrebe cât de bună a fost reuniunea Take That pentru soțiile și prietenele celor din grup. Privirea i-a fost atrasă de o blondă superbă, aflată pe două sau trei rânduri mai față, suplă, cu pielea albă și un păr auriu de vis căzându-i peste umerii fini. Când o asemenea femeie îți adoră soțul pe față, trebuie să fii foarte puternică sau mult mai superbă ca să nu te simți amenințată.

Cu o ultimă tușă sonoră, concertul se termină; Gary, Jason, Mark și Howard intrară în culise pentru ultima oară și reflectoarele de deasupra scenei imense începură să se stingă. Fetele se îndreptau spre ieșire, unele oftând și trăncănind incitate, unele tăcute, cu ochii umezi, copleșite de proximitatea idolilor lor.

Maeve se întoarse spre Ciaran, care se dezmeticise din reverie și își ridica gulerele gecii peste favoriți. În luminile strălucitoare ale foaierului, arăta iritat. Se vedea o ușoară convulsie a sprâncenelor, un tremur deasupra nasului, ca și cum fruntea sa, de obicei netedă, era gata să se încrețească de furie. Care era problema lui?

Îşi legă cordonul hainei ei roşii de piele, închizându-i catarama argintie. Îşi aruncă pe spate părul ei lung, brunet, ca şi cum n-avea nici o grijă pe lume, îşi strecură braţul subţire pe sub cel al lui Ciaran şi aşa, haină de piele lângă haină de piele, ieşiră afară în seara blândă de iunie.

Capitolul 13

În mașină era cald și Maeve coborî geamul. Aerul era plin de gaze de eșapament amestecate cu duhoarea rece, de putreziciune, a râului. Maeve privi dincolo de profilul lui Ciaran și admiră dansul apei negre, generoase și tăcute, șerpuind în lungul malurilor iluminate, unde fostele depozite fuseseră transformate acum în clădiri de apartamente moderne și restaurante aglomerate.

Recent, vizitaseră unul dintre apartamentele din zonă. Maeve, care iubea Londra, sperase că vor cumpăra apartamentul imens, întins pe tot etajul ultim al unui fost depozit de zahăr. Era atât de mare, de luminos și de relaxant!

Salonul mai ales era enorm.

— Copiii vor putea să se dea cu rolele pe aici, le-a spus agentul.

— Nu avem copii, i-a răspuns Ciaran prompt și rece.

Maeve a clipit ca să-și șteargă lacrima fierbinte ce i se ivise deodată în ochi. De ce n-aveau copii, nici ea nu știa. Erau amândoi sănătoși. Cel mai mult își dorea să fie mamă. Făceau dragoste cu regularitate – mai mult decât cu regularitate. Și totuși, în fiecare lună, situația rămânea aceeași.

N-au cumpărat apartamentul. Ciaran a cumpărat în schimb Aldeham Manor.

Se pregătea să scoată un suspin adânc, din adâncurile pantofilor ei albaștri Tod, când o ambulanță

trecu pe lângă ei, cu sirenele jeluindu-se, distrăgându-i atenţia în timp ce intrau în Soho.

— Domnul să-l ajute pe nefericit, spuse ea superstiţioasă, cum făcea întotdeauna când vedea o ambulanţă.

— E vreun beţiv nenorocit sau aşa ceva, replică Ciaran dur.

Când au ajuns la Claridges, se privi nemulţumit în oglinda liftului, în vreme ce liftierul trântea uşile cuştii edwardiene şi pornea bătrânul mecanism.

— Nu vreau să mănânc nimic, mormăi când au intrat în apartament şi Maeve s-a apropiat de teancul de meniuri pentru room-service de pe biroul acoperit cu sticlă.

Simţind că are nevoie să fie sigur, Maeve se duse în baie, plănuind să se cufunde pentru cât mai mult timp în cadă. Apa curgea zgomotos în cada albă, uriaşă. Se întoarse şi-l văzu prin uşa întredeschisă pe Ciaran, cu spatele la ea, scoţând capacul de la o sticlă de whisky pescuită din minibar şi turnând-o direct pe gât. Pe urmă îl văzu deschizându-şi laptopul.

Se cufundă în clăbucii parfumaţi şi începu să se bucure de apa fierbinte. În camera de alături era linişte; de pe stradă se auzea, datorită geamurilor izolatoare, numai un murmur îndepărtat. Ciaran îşi băgă capul ciufulit pe uşă.

— Mă duc să mă plimb, îi spuse el sec. Vreau să iau nişte aer.

Maeve se ridică îngrijorată.

— Crezi că ar trebui să ieşi?

Ciaran îşi dădu ochii peste cap.

— Aici e Mayfair, nu Bronx, îi răspunse nervos.

— Da, îi spuse Maeve, dar e un oraş mare şi...

Din hol, de la intrare, se auzi un clic. Ciaran plecase. Maeve ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop alb. Când ieşi în camera de zi, simţi cum i se cufundă tălpile ude în covorul gros.

Laptopul lui Ciaran rămăsese acolo unde-l lăsase, pe birou. Scaunul fusese împins violent într-o parte,

probabil ultimul său gest înainte de a veni la ușa băii să o anunțe că iese. Pe ecran era o imagine colorată viu – câțiva tipi pozând, extravaganți, îmbrăcați în negru – dar aceasta a dispărut imediat și a fost înlocuită de *screensaver*.

Cu o atingere, fotografia apăru din nou. Ciaran, un Ciaran foarte tânăr, cu o geacă de piele pe talie, foarte strâmtă și pantaloni scurți, părul vopsit blond și chipul său angelic, mai plinuț și mai strălucitor. Era înconjurat de alți trei tineri frumoși: ceilalți membri ai Boyfriend. Ciaran intrase pe un site al fanilor Boyfriend.

Ciaran, de când erau căsătoriți, nu vorbea mai deloc despre acea parte a vieții lui când fusese membru al unei trupe de băieți. Îi spusese doar că a fost un iad de la început până la sfârșit și că se bucura că se terminase.

Nu încercase niciodată să afle mai mult. Dar acum, cu site-ul deschis în față, lăsat așa parcă dinadins, se gândi că nu face nimic rău dacă aruncă o privire.

La început, i se păru totul foarte comic. Ciaran arăta ridicol cu pantalonii ăia scurți, strâmți, iar istoria trupei era hilară. Se pare că s-au despărțit după un turneu în Japonia. Unul dintre membrii trupei, Declan, explica pentru site că se săturase de „versurile proaste și de țipetele adolescentelor. Așa că m-am oprit în mijlocul unui cântec și mi-am aruncat pantalonii negri de piele și cămașa argintie în prima toaletă care mi-a ieșit în cale. Pentru mine începuseră să aibă farmecul unei salopete de lucru". După care se alăturase unei orchestre experimentale japoneze.

Maeve râdea în gura mare. Cumva era de înțeles de ce nu voia Ciaran să vorbească despre toate astea.

— Ce-i așa de amuzant? auzi o voce în spate.

Era Ciaran. Intrase fără ca ea să-l audă.

Maeve se întoarse încă zâmbind.

— E comic, arătă ea spre ecran. Cum și-a aruncat el hainele în toaletă.

— La vremea aia n-a fost deloc comic, spuse el sumbru.

Maeve se ridică şi-l prinse de mână. El nu avu nici o reacţie.

— Gata, s-a terminat, îi spuse ea consolatoare. Nu mai trebuie să faci aşa ceva.

— Şi dacă aş fi vrut s-o mai fac?

Maeve clipi, derutată de vehemenţa din vocea lui.

— Ai fi vrut? Dar de ce? Credeam că nu mai vrei să te urci pe scenă, singur sau cu o formaţie grup. Aşa mi-ai spus tot timpul.

— Aşa *spuneam* tot timpul.

Ciaran avea o voce stranie, înfundată, de parcă vorbea printre dinţi.

— Aşa spuneam înainte de seara asta. Vreau şi eu aşa ceva.

— Aşa ceva ce?

Voia să spună... ceva din Take That?

Inima începu să îi bată cu putere. Simţi un val de fierbinţeală în tot trupul. În camera slab luminată, cu tapetul argintiu, având ca fundal, imagini din anii '20, ea îi văzu sclipirea din ochi, semnul hotărârii.

— Vreau să reunesc trupa, spuse Ciaran, iar vocea îi era dură, aspră, hotărâtă şi cu totul diferită de tonul molcom de irlandez pe care-l folosea când voia să farmece.

— Dar... icni Maeve. Dar n-ai mai vorbit cu ei de zece ani. Nici nu ştii pe unde sunt.

— Pot să aflu, spuse Ciaran. De ce nu? Şi alte trupe au făcut-o, nu numai Take That. Uită-te la Boyzone şi la Ronan Keating. Şi-au revenit excelent. Eu de ce să n-o fac?

— Păi... începu Maeve.

Ciaran izbi cu pumnul în vechiul birou atât de tare, că o făcu să tresară.

— Doamne, strigă el. Vreau să fiu din nou în Boyfriend. Hituri! Concerte cu casa închisă! Mi-e dor de toate astea. *Mi-e dor.*

Capitolul 14

Cerul albastru de Suffolk se întindea cât vedeai cu ochii. Sub el, câmpurile pline de grâne, ce începuseră să se aurească, acopereau străvechiul relief neregulat, format în timpuri imemoriale. Aerul era dulce şi luminos, încărcat de parfumul ierbii şi de cântecul păsărilor.

În comparaţie cu natura luxuriantă din jur, elegantul conac Queen Anne din Blackwood Park părea construit după o logică delicată şi austeră. Însă proprietarul nu avea nimic logic sau auster, în timp ce cobora întunecat treptele de la intrare, pe cât de repede îi îngăduiau încălţările sale nu foarte bine prinse pe picior.

Zeb Spaw nu observa nimic din frumuseţea zilei sau din splendoarea peisajului. Întreaga sa atenţie îi era îndreptată spre sine. Rareori i se întâmpla să se simtă neliniştit de ceva şi niciodată înspăimântat. Dar faptul că nu auzise nici o veste de la Fuchsia Klumpp de mai bine de o săptămână, de când cumpărase *Protezeu înlănţuit*, îl făcea agitat.

Iniţial, se simţise eliberat. În adâncul său, îi displăcea şi îşi dispreţuia amanta. Era o nimfomană rece şi calculată şi nu era câtuşi de puţin interesată de artă. Pe Fuchsia o interesa arta numai pentru statutul social pe care i-l dădea şi la el o interesa numai aspectul fizic.

Dar după alte câteva zile, bucuria i s-a transformat într-o agitaţie pe cât de nouă, pe atât de neplăcută.

În mod obişnuit, când îi cumpăra o lucrare, îl chema pe la ea acasă şi o admirau împreună, iar el îi spunea povestea creării acesteia. Era pretextul perfect pentru vizite; soţul ei, presupunând că era acasă, n-avea de ce să obiecteze. Herman T. Klumpp III ar fi obiectat totuşi, presupunea Zeb, dacă ar fi ştiut că, după ce lucrarea era admirată şi el se duce la una dintre conferinţele internaţionale la care părea să fie chemat zilnic, Fuchsiei îi plăcea ca Zeb să o posede sălbatic pe noua achiziţie. Ca o semnătură foarte personalizată, îi zicea ea.

Cum Fuchsia avea asemenea preferinţe sexuale exotice şi unele dintre lucrările sale erau ascuţite, tăioase, metalice sau inconfortabile în atâtea feluri, lui Zeb i s-a întâmplat nu o dată să regrete că în focul creaţiei nu a luat în considerare şi aceste aspecte. *Protezeu înlănţuit* era un astfel de obiect. Se hotărâse să nu se gândească prea mult la ce ar fi avut de suportat din cauza ei.

Dar în ultimele zile se întreba dacă avea să mai fie cazul. Părea din ce în ce mai clar că se întâmplase ceva. Ultima achiziţie făcută de Fuchsia poate că fusese un triumf asupra rivalilor ei, dar cine ştie dacă acum nu avea sentimente amestecate. Un gând insidios şi neliniştitor îşi făcu loc în mintea sa: Fuchsia dăduse mai mult decât făcea lucrarea. Şi Fuchsiei, Zeb o ştia, nu-i plăcea să pice de fraieră.

Începu să recapituleze ce simţea pentru ea. Fuchsia Klumpp era o nimfomană, dar şi una dintre cele mai bogate patroane ale artei din Londra. O colecţionară de nivel internaţional, deşi trebuie spus că pasiunea ei pentru târgurile internaţionale de artă era numai de faţadă, sub care se ascundea pasiunea ei, mai sinceră, pentru artişti internaţionali aşa ca el. O astfel de ocazie fusese, îşi aminti Zeb, şi cauza singurului moment de patimă reală pe care o simţise el pentru ea: anul trecut, la Bienala de la Veneţia, avusese o privelişte din cel mai mare apartament de la Cipriani, apartamentul Fuchsiei, în timp ce ea, în

cei mai mici bikini posibili, negocia cu cei mai puternici proprietari de galerii, pe şezlongurile din jurul piscinei. Imaginea ei, acolo jos, unsă cu uleiuri şi strălucind, întruchipând nu numai ultimele realizări ale artei chirurgiei plastice, dar în special banii şi puterea, l-a făcut să gâfâie de dorinţă curată.

Încet, în mintea sa, Fuchsia a devenit ceea ce nu fusese niciodată: un obiect al dorinţei. Sigur, era ofilită, cu o faţă grotesc de plină de *botox*, dar făcea parte şi din toate comisiile artistice influente şi consiliile celor mai puternice galerii. Apărea pe lista de aur a celor mai importanţi binefăcători ai artei. Domina cele mai bune petreceri ale lumii artistice şi cunoştea, mulţumită sfaturilor scumpe ale experţilor, noile trenduri cu o secundă înainte ca acestea să se manifeste. O ştiau, îi ştia pe toţi şi pe toate.

Neliniştea lui Zeb crescu tot reflectând la ce ar fi avut de pierdut dacă ar fi căzut din graţiile ei. Fuchsia era un patron cu o asemenea putere, că o singură vizită a ei în atelierul unui artist îl putea propulsa în stratosferă. Şi înapoi, pe pământ, cum se mai întâmplase, dacă ea schimba macazul şi îi arunca lucrările artistului pe piaţă, coborând preţurile şi ruinând cariere. Şi nu degeaba spunea lumea că Fuchsia are prea multă putere. Era adevărat, mişcările ei modelau piaţa artei.

Acest gând îl băgă în răcori. Patronajul Fuchsiei, mai mult decât orice altceva, îl ajutase să ajungă în eşalonul din faţă al artei britanice şi îl umpluse de bani. După ce i-a cumpărat ceea ce la acea vreme era cea mai scumpă lucrare a sa, un closet aurit, intitulat *Foc de paie*, Zeb n-a mai privit înapoi. Fuchsia era încântată de achiziţie, spunea că e singura persoană din lume care contribuie la o operă de artă de fiecare dată când se duce la budă.

Dar mai era ea acum încântată? Se pare că nu, iar Zeb, ca toţi tiranii, căuta pe cineva pe care să dea vina şi pe care să-şi verse frustrarea.

Cu călcâiele alunecându-i în adidaşii de firmă fără şireturi, mai mari cu un număr, păşea grăbit către atelierul său, pe vremuri hambarul pentru fân al fermei Blackwood. Plănuise, când a cumpărat Blackwood Park, să transforme în atelier grajdurile anexate conacului, dar Patrimoniul şi-a demonstrat din nou ignoranţa în privinţa artei contemporane şi a artiştilor contemporani şi i-a interzis să dărâme grajdurile în stil georgian.

Interdicţia nu numai că l-a enervat, dar s-a dovedit a fi şi un mare inconvenient. Ca să ajungă la hambar trebuia să traverseze câteva câmpuri enervant de întinse şi drumul era mult mai lung decât cel până la grajduri. Zeb ura să meargă. Voia să-şi ia o maşinuţă de golf, pe care să o conducă Toombs până la atelier, dar un grup ecologist local l-a oprit. Pe considerentul că nu ştiu ce broască exotică trăia acolo, i-au interzis să facă o alee pentru maşinuţă peste câmpuri. Zeb n-avea de ales, trebuia să meargă până acolo; o activitate deloc confortabilă când porţi blugi atât de strâmţi şi încălţări fără şireturi.

Îşi ţinea privirea în pământ, neobservând şi neinteresându-l bogăţia de albastru, auriu şi verde din jurul său. Ce-i păsa lui de peisaje? Numai rataţii pictează de-astea.

Grupul de clădiri ale fermei, din care făcea parte hambarul, fiind şi cel mai mare dintre ele, conţinea şi o casă ce fusese amenajată pentru cazarea asistenţilor angajaţi de Zeb la noul său proiect. Casa era la fel de minuţios restaurată ca şi hambarul, iar asistenţii nu primeau bani, dar erau fericiţi să îndure orice privaţiuni numai ca să aibă pe CV cuvintele magice „Asistent al lui Zeb Spaw". E ridicol, se gândi Zeb când deschise uşa atelierului, în ce măsură îi lasă pe alţii să se folosească de el.

Interiorul atelierului contrasta vădit cu exteriorul, asupra conservării căruia, în forma sa autentică, de secol XVIII, Patrimoniul insistase. Cum hambarul nu arăta de secolul al XVIII-lea când Zeb îl cumpărase,

fiind serios afectat de trecerea anilor, proiectul nu era unul de conservare, ci de amplă restaurare, pornind aproape de la zero.

Necesitând cercetări meticuloase făcute de experţi în hambare istorice şi achiziţionarea materialelor autentice şi a meşterilor pricepuţi la aşa ceva, restaurarea exteriorului a costat şi a durat mai mult decât transformarea interiorului. Exteriorul hambarului, deşi minunat refăcut, îl enerva pe Zeb tocmai din acest motiv. Îi aducea aminte de felul în care autoritatea locală şi cei de la Patrimoniu acţionau împotriva sa ori de câte ori aveau ocazia. Erau, bineînţeles, geloşi. Britanicii, se ştie, urăsc succesul. Mai rău, atacându-l în felul în care o făceau, autorităţile ignorau şi dispreţuiau indubitabila sa importanţă ca artist.

Aproape făcând spume la gură de furie, Zeb intră în spaţiul de lucru larg, alb, luminat cu halogene. Fără avertisment şi fără să mai apuce să se ferească, ceva mare, rece şi umed veni învârtindu-se prin aer şi îl pocni peste nas.

Capitolul 15

— Ce... *mă-sa*! urlă Spaw, când simţi acel obiect mare, rece, umed, alunecându-i pe faţă şi apoi pe tricoul său mulat.

Era un burete, îşi dădu el seama, un burete mare, galben, de felul celor cu care se spală maşinile. Era înmuiat în vopsea; mai mult, vopseaua era roşie. Privind în jos, Spaw se văzu împroşcat cu vopsea roşie, groasă, arătând ca victima unui masacru.

Paşi repezi se apropiară pe podeaua de lemn a studioului.

— Scuze, şefu', spuse Josh Hazelhurst, Directorul de Producţie. Nu ştiam că vii.

Spaw îşi îndepărtă buretele de pe vintre, unde, scurgându-i-se în chiloţi, i se lipise, rece şi neplăcut, de ceea ce avea pe dedesubt.

— Nu ştiaţi că vin? repetă ameninţător.

— Păi, nu. Toombs a zis că ai plecat cu maşina.

Josh, scund, prevenitor şi dornic să fie plăcut, zâmbi melancolic.

— Lotus, nu-i aşa?

Ochii i se luminară.

— Nu-i treaba ta ce maşină am eu, mârâi Zeb. Ce se întâmplă aici?

Josh clipi surprins.

— Ah. Bine. Păi, ne ocupam de *Burete*, după cum ne-ai spus.

Îşi întinse o mână către spaţiul enorm, intens luminat din spatele său.

La vreo nouă metri deasupra lor, fostul acoperiș înclinat al hambarului era susținut de opt traverse. De-a lungul fiecăreia, atârnate de sfori, erau pânze uriașe, neînrămate, suspendate la câțiva pași deasupra podelei, cam patru pe fiecare traversă. La vreo doi metri de fiecare pânză stătea câte un tânăr asistent la picioarele căruia erau înșirate găleți verzi de plastic, fiecare plină cu vopsea de culori diferite. Din unele găleți își iteau capetele bureți galbeni similari celui care-l izbise pe Zeb în față; în același timp, alți bureți erau aruncați cu violență de asistenți în pânze.

Rezultatul era că fiecare pânză fusese acoperită cu pete multicolore și aerul dintre ele și din jurul lor era o ceață groasă de bureți zburători pline de vopsea. Se auzeau plescăituri și pocnituri când bureții loveau pânzele, iar acestea se zguduiau sub forța impactului sau se învârteau în jurul sforilor de care atârnau.

— E un proiect atât de palpitant, spuse Josh cu toată convingerea, îndreptându-se, cu pași hotărâți, în espadrilele sale, către cei aproximativ zece asistenți, urmat de Zeb, care troncănea, greoi, în adidașii săi fără șireturi.

Zeb își îndreptă toți cei o sută nouăzeci de centimetri ai săi, se lăsă puțin pe spate și îi privi pe aruncătorii de bureți. Inițial plănuise să angajeze pentru atelierul său cele mai atrăgătoare absolvente de Artă. Dar Josh, care se ocupa de angajări și de organizare, îi adusese mai mult bărbați, majoritatea japonezi. Îl asigurase pe Zeb că Japonia era epicentrul artei contemporane și scotea cei mai buni absolvenți, dar Zeb bănuia că motivul avea legătură cu lipsa de interes sexual pe care o asemenea selecție i-o provoca. Josh își lua în serios îndatoririle pastorale, așa cum le lua în serios pe toate.

Ceea ce era o adevărată ispravă, având în vedere cât de absurd puteau arăta bărbații japonezi care se ocupau de artă. Majoritatea purtau ochelari ridicoli, din acea specie care nu se mai prescria de prin anii '70.

Aveau frizuri punk, dungate alb-negru, şi purtau blugi strâmţi, cu nuanţe de neon şi în picioare pantofi incredibil de lungi, cu vârfuri ascuţite. Pe tricouri, observă Zeb abia acum, aveau imprimate diverse jocuri de cuvinte amuzante, cu subiect artistic. Zeb se încruntă la această dovadă de frivolitate. Atmosfera din atelierul său trebuia să fie serioasă. Aproape religioasă. Artă importantă era creată aici.

— Suntem cu toţii foarte încântaţi de *Burete,* continuă Josh, observând că fruntea şefului său încă nu se descreţise.

— Păi normal că sunteţi încântaţi. Pentru că e încântător, în morţii mă-sii, îi răspunse, grosolan, Zeb.

Doar fusese ideea lui, nu? Şi dacă Josh adăugase câteva elemente, cum ar fi instalaţia cu sfori în locul şevaletelor plănuite de Zeb şi tot el propusese bureţii, era doar pentru că inspiraţia pe care i-o dădea munca alături de un artist mare ca Zeb îl încărcase cu idei pe care altfel nu le-ar fi avut.

— Nu crezi că ar trebui să începem să facem video? îl întrebă pe Josh brusc.

— Video? îl privi Josh.

— Instalaţii video.

Josh arăta îngrijorat.

— Mi-e teamă că nu mă prea pricep la aşa ceva. Eu sunt mai degrabă expert în pânze şi vopsea.

Zeb îl privi dezaprobator. Asta fusese o lovitură grea. Sump atinsese un punct delicat când i-a spus de instalaţii video. Zeb se opunea nu atât din motive estetice, cât practice. Nu se descurca să mânuiască nici măcar o cameră normală. Şi trebuia să-l roage pe Toombs să-l ajute când scria SMS-uri, bătrânul valet fiind surprinzător de priceput la aşa ceva.

Poate, se gândi Zeb, privindu-l în continuare pe Josh, ar fi trebuit să-l dea afară pe specialistul în pânze şi vopsea şi să-şi angajeze un puşti maestru în tehnologie, care-i putea aduce Premiul Turner doar proiectând poze cu oameni care se şterg la fund pe laturile unor zgârie-nori.

— Dar despre obiecte găsite ce zici? mârâi la Josh. Știi, de-alea, culegi obiecte și le combini în așa fel încât să transmită un mesaj.

Ochii lui Josh se măriră, panicați.

— Uite ce e, îi spuse, ușor disperat, am văzut niște tunele făcute din fâșii de bandă izolantă la Bienala de la Veneția. Se clătinau când treceai pe lângă ele. Dacă vrei să facem ceva radical, am putea exploata așa ceva.

Zeb dădu nerăbdător din mână. Pentru numele lui Dumnezeu, era un artist contemporan de vârf. Nu trebuia să apeleze la căcaturi de-astea.

— Las-o baltă, îi ordonă el, spre ușurarea evidentă a lui Josh. Hai să ne ocupăm de *Burete*.

— Aspectul cinetic e un adevărat câștig, continuă Josh, entuziasmat, conducându-l pe Zeb către centrul operațiunilor. Aduce o dimensiune în plus, de energie incertă, care fuzionează cu elementul de surpriză dat faptul că toate culorile sunt aplicate în ordine arbitrară.

Zeb se uită la el nervos.

— Ce dracu' spui tu acolo?

— Cinetica, știi, mișcarea adică. Tablourile care se învârt pe sfori.

Ochii negri ai lui Zeb sclipiră în umbra sprâncenelor.

— Știu ce înseamnă „cinetic", mulțumesc. Sunt unul dintre cei mai mari artiști ai generației mele, ai uitat?

Lumina din ochii lui Josh se stinse și entuziasmul îi dispăru de pe față.

— Îmi pare rău, șefu'.

Zeb își înfipse obrazul bronzat și păros în cel al lui Josh.

— Eu sunt forța creatoare aici, nu tu, OK? Dacă e cineva care va spune ceva despre dimensiunea aia cinetică, eu o să fiu ăla, clar?

— OK, șefu', scuze, șefu'. M-am gândit, știi, că tot nu le-ai *văzut* până acum...

— Cine spune că nu le-am văzut până acum? sări Zeb, sprâncenele lui groase apropiindu-se amenințător

una de alta. Bineînțeles că le-am văzut, spuse el, mângâindu-și părul. Le-am văzut în *capul* meu, nu-i așa? Când am *inventat* tot acest *concept.*

— Da, sigur, șefu'. Scuze, șefu'.

Ochii negri și tăioși ai lui Zeb se ațintiră asupra lui Josh.

— Câte crezi că poți să bagi... să produci, vreau să zic?

Josh își privi muncitorii.

— Păi, primul lot e aproape gata, după cum vezi. Fiecare asistent poate face cam trei pe zi.

Zeb își ridică o sprânceană. Asta era o veste bună. În ritmul ăsta, puteau să producă sute și nu era nevoie decât de semnătura lui pe ele ca să le vândă cu sute de mii.

— Trei pe zi? Putem să-l depășim pe Warhol, spuse el, buzele curbându-i-se, triumfător, aproape într-un zâmbet.

— Da, și ce e și mai bine e că fiecare din seria *Burete* e complet unică, spuse Josh bucuros, fiecare cu câte un mesaj diferit despre natura arbitrară a existenței. Chiar cred că sunt printre cele mai interesante lucruri pe care noi le-am făcut... pe care le-ai făcut, adăugă el grăbit.

Zeb dădu din cap, țuguindu-și buzele sale senzuale de satisfacție. Își privi din nou tricoul. Vopseaua roșie începuse să se usuce la căldura corpului său și să prindă crustă. Se încruntă.

— Mă duc să mă schimb, mormăi. Arăt de parcă am fost înjunghiat.

Cum marele artist nu și-a ridicat în acel moment privirea, a pierdut expresia de pe fața lui Josh. „Visare" era un cuvânt potrivit pentru ea.

Zeb plecă grăbit, atât de grăbit cât poți fi când n-ai șireturi. În clipa în care ieși din atelier, îi sună mobilul. Privi numărul și aproape se prăbuși sub impactul sentimentului de ușurare.

Fuchsia. În sfârșit.

Capitolul 16

— Salut, băietane, susură o voce de americancă.

— Mi-a fost dor de tine, o asigură Zeb, injectând în ton un fel de regret mieros care era aproape sincer. Unde ai dispărut?

— Ţi-am spus că mă duc la Art Wallamaloo, ciripi Fuchsia.

Vocea ei, ca de obicei, îl călca pe nervi.

Dar se simţea bine că o auzea. Wallamaloo era un târg nou de artă, în mare vogă, iar Fuchsia, care mergea la toate, n-a putut bineînţeles să-l scape şi pe ăsta. Dacă ai carnetul de cecuri şi spaţiu gol pe pereţi, poţi călători oriunde. Zeb încerca să nu se îngrijoreze de faptul că nu-l invitase şi pe el.

Spera că n-a cumpărat nimic. Fuchsia era patroana *lui,* iar achiziţiile de la alţi artişti îl făceau întotdeauna să se simtă nesigur. Şi mai nesigur.

— Wallamaloo a fost grozav, spuse Fuchsia entuziasmată. Un loc perfect pentru cumpărături.

Ştia că nu se referise la tricouri şi şepci; dar se strădui să pară nepăsător.

— Pe cine ai cumpărat?

— Un triptic de pictură neo-rupestră de Marakawi Bumble şi o pereche de sâni de neon semnaţi de Dean Studio, anunţă Fuchsia triumfătoare şi stridentă. Sfârcurile se umflă. Nu că e tare?

— Da, tare, absolut, spuse Zeb, întrebându-se ce naiba o fi aia pictură neo-rupestră.

Înseamnă că Marakawi Bumble era un neo-primitiv? Sau era vorba de o femeie? Sau erau doi oameni diferiţi?

Cât despre Dean Studio, avea noroc că trăia în epoca lui Bruce Naumann şi a neonului ca material artistic. Altfel ar fi făcut firme luminoase pentru magazine non-stop.

— Dean e pur şi simplu superb, izbucni Fuchsia. E un artist deosebit. A insistat să fie plătit în florihi de aur şi fără contract, doar cu o strângere de mână ca între gentlemeni. Îţi dai seama – să faci rost de florini de aur în Wallamaloo!

Sau de gentlemeni, se gândi Zeb acru. Trebuia să o stârnească pe Fuchsia în privinţa patului aurit de la Sump's. Deşi avea atâtea obiecte aurite de la el, gândul că i l-ar putea sufla lui Bigsky de sub nas – dacă reuşea să o convingă că despre asta e vorba – ar stârni-o să mai cumpere unul, chiar şi după ce luase *Protezeu înlănţuit*. Merită să încerc, îşi spuse Zeb. Colecţionarii, mai ales cei de la vârf, erau vicios de competitivi.

— Bigsky... începu el, dar Fuchsia îl întrerupse cotcodăcind victorioasă.

— Bigsky a fost şi el *acolo*! La Wallamaloo! Voia şi el piesa lui Studio, dar avionul meu personal a ajuns înaintea lui. Aşa-i trebuie, căcăciosul. Se laudă întruna că Marakawi al lui e mai mare decât al meu.

— Această lucrare a mea...

Dar Fuchsia îşi dăduse drumul.

— Până la urmă, Bigsky a trebuit să se mulţumească doar cu un covor din doze de bere care se învârteau, făcut de un colectiv artistic feminist din Grecia.

— Înţeleg.

— Toată lumea a fost la Wallamaloo. Au fost nişte petreceri excelente...

Zeb îi asculta trăncăneala, reflectând la faptul că Fuchsia cumpăra artă aşa cum alte femei cumpără

haine – deşi cumpăra şi ea haine. Dar arta era infinit mai scumpă şi deci infinit mai distractivă. Şi, spre deosebire de cumpăratul hainelor, achiziţionarea artei te făcea să pari intelectual.

— Eşti liber în după-amiaza asta? îl întrebă ea deodată.

— Liber pentru ce? întrebă el inocent.

— Tu ce crezi? Încă n-am botezat *Protezeul.*

Zeb îşi închise ochii. Era uşurat, dar speriat în acelaşi timp.

— Am două ore libere între două şi patru, pe urmă iau ceaiul la Claridges cu Rachel Whiteread.

Zeb simţi revolta în gât şi nu doar din cauza lui Rachel Whiteread. De ce să-ţi pierzi timpul cu ea şi cu discuţiile ei despre igrasie şi despre spaţiul de sub scaune? Dar ce-l mânca pe el cu adevărat era imposibilitatea de a o refuza pe Fuchsia. Îl folosea pentru sex aşa cum s-ar fi folosit de un gigolo de lux, cu talent la desen.

Ura să fie un lacheu la curtea Reginei Artei. Îşi dorea să se smulgă din ghearele ei. Dar investise în ea în aceeaşi măsură în care ea investise în el. Mai bine spus, îl cumpărase.

Se jucă un pic cu perspectiva refuzului, dar îşi aminti de conversaţia cu Sump. Sigur că poziţia sa era infailibilă, dar nu strica să o mai întărească puţin. Fuchsia era un aliat puternic. O după-amiază petrecută oferindu-i ei plăcere n-ar fi fost deloc o după-amiază irosită.

— O să vin, spuse, încercând să nu-şi arate resentimentul în voce.

— Adu masca de piele şi cătuşele, ordonă Fuchsia şi închise.

Jocuri de rol. Plus cele cinci picioare artificiale. În timp ce-şi băga mobilul înapoi în buzunar, inima lui Zeb se strânse şi mai mult. Cu *Protezeu înlănţuit* avea să-şi distrugă spinarea, deşi nu spinarea era partea din corp care-l îngrijora cel mai mult.

Trebuia neapărat să scape de relaţia asta. Dar cum? Era el un mare artist, dar ea era un colecţionar şi mai mare. Ceea ce însemna, desigur, se gândi Zeb, inspirat, că putea să scape de ea dacă devenea un artist şi mai mare. Unul destul de mare cât să scape de orice patron.

Galeria Cornelius Sump n-avea să-l ajute în privinţa asta, se gândi Zeb critic. Sump nu reuşise să-i vândă *Mâna dreaptă a tatălui* lui Bigsky, ceea ce era ca şi cum ar fi eşuat în a-i vinde batoane Mars unui ciocoholic. O lovitură de la 11 metri ratată, cum ar veni.

Şi *Burete* mergea bine, nu era nici o îndoială. Se punea însă întrebarea dacă Sump merita marea onoare de a o lansa în lume.

Zeb era acum la jumătatea drumului de întoarcere. Încă nu observase câmpurile aurii de dincolo de hambar, nici graţioasa întindere a Blackwood Park sub razele soarelui. Gândurile lui se aflau într-o cu totul altă parte: în mica enclavă din centrul Londrei unde erau adunate galeriile prestigioase de artă contemporană.

Venise timpul, hotărî el, să-l abandoneze pe Sump ratatul şi să-şi ofere un nou început cu o altă galerie de pe Gold Street. Şi mai rămăsese doar una singură pe Gold Street căreia nu-i fusese partener. OneSquared, galeria Angelicăi Devon.

Zeb recapitulă tot ce ştia despre Angelica. Avea părul lung, blond şi creţ, un bronz permanent şi era puţin cam prea bătrână ca să fie atât de slabă. Dar fusese o rockeriţă pe vremuri; şi, spre deosebire de altele, chiar se măritase cu un star rock. Nu era atât de proastă cum părea, se văzu nevoit Zeb să recunoască.

Căsătoria cu Nick Devon fusese o lovitură de geniu, chiar dacă el îşi petrecuse ultimii ani tot intrând şi ieşind de la dezintoxicare şi făcându-şi diverse reveniri pe scenă care nu prea aveau succes. Dar se ştia că Angelicăi nu-i păsa deloc de Nick; îi

păsa numai de galeria ei și de gloria pe care i-o aducea. Datorită combinației dintre banii lui Nick și priceperea ei, OneSquared devenise una dintre cele mai tari galerii de pe piață. Opera la nivelul cel mai înalt al artei contemporane și era un nume excelent cu care să te asociezi.

Cum era și cel al Angelicăi, se gândi Zeb. Poate că ea *e* răspunsul. Avea reputația că e nemiloasă și că poate să-i facă sau să-i distrugă pe artiști. Sau să-i facă pe artiști și mai mari. Destul de mari cât să scape de patroni oricât de puternici.

Capitolul 17

Angelica Devon privea sceptică instalaţia expusă în vitrina galeriei sale. Şirul de steaguri negre de cauciuc ce arătau atât de apetisant la Art Wallamaloo nu mai mergea la fel de bine şi aici. Oare n-a greşit, se întrebă, când l-a cumpărat pe artistul australian Ryan Houseworthy doar pe principiul că n-avea nici un artist din Australia şi ei ar putea deveni în curând noua bombă, cum erau acum cei din China şi din Rusia?

Poate că a pus prea mult preţ pe faptul că foarte bogata şi foarte puternica Fuchsia Klumpp s-a tot învârtit în jurul lucrării lui Houseworthy, deşi până la urmă a abandonat steagurile negre şi s-a dus să inspecteze nişte sâni de neon.

Transportul steagurilor a fost un coşmar, a avut probleme serioase cu cei de la Vamă. Gândul că şi Brâncuşi a avut aceleaşi probleme n-a reuşit s-o consoleze cu adevărat.

Acum că steagurile erau aici, în galerie, arătau prea mari pentru spaţiul acesteia. Şi le dădea bătăi de cap şi ventilatorul ce trebuia să fluture steagurile. Ventilatorul lor nu avea destulă putere; în loc să producă o fluturare serioasă a cauciucului, nu reuşea decât să scuture puţin beţele de aluminiu. Ar fi trebuit, îşi spuse Angelica, să cumpere de la Houseworthy şi ventilatorul.

— Ce-ai spus? se răsti ea către femeia de alături.

— Trebuie să alegem o temă pentru petrecere, repetă organizatoarea petrecerii, cu o strălucire sticloasă, răbdătoare.

Îşi bâţâi fundul acoperit cu o fustă Diane von Furstenburg pe unul dintre cele patru fotolii pară albe, cu blană artificială, din capătul Galeriei OneSquared. Unghiile ei de culoarea prunei, asortate cu rujul, se postară în aşteptare deasupra tastaturii BlackBerry-ului, pregătite să ia notiţe.

— Te-ai gândit la o temă? insistă ea.

Angelica lăsă baltă steagurile, îşi încrucişă picioarele, se cufundă şi mai mult în fotoliul ei pară şi începu să gândească.

Temele erau o problemă delicată pentru un eveniment atât de important ca petrecerea anuală de la OneSquared. Întreaga lume a artei venea la sărbătoarea Gold Street, plus alte şi alte vedete din diverse domenii. Ca să depăşeşti celelalte galerii, să câştigi mai multă publicitate – adevăratul scop al acestor petreceri – trebuia să nimereşti combinaţia perfectă de originalitate, umor şi inteligenţă. Mai ales originalitate.

Anul trecut, îşi aminti mândră Angelica, petrecerea ei cu tema „Fute-mă, sunt celebru" fusese cea mai fierbinte de pe toată strada. Ea însăşi era înfierbântată în rochia pe care unul dintre artiştii ei, Spike Cattermole, ce lucra cu saci de plastic transparenţi, o concepuse special pentru ea.

Anul ăsta, Angelica nu se putea hotărî între mai multe teme, cea mai atrăgătoare fiind „Desfrânat, murdar şi decadent" cu globuri de discotecă şi budoare luminate de lumânări. Ea ar purta pentru această ocazie boxeri aurii, un top auriu şi o perucă în toate culorile curcubeului.

Dar n-avea de gând să lase să se vadă nimic din planurile ei. Să amâne alegerea temei, ca şi a antreurilor, pentru ultimul moment – ultimele săptămâni – fusese strategia ei de succes în toţi anii. Însemna spontaneitate, actualitate şi, în special, îi crea

posibilitatea să afle ce pregătesc şi celelalte galerii. Şi apoi să le strivească.

— Ce fac ceilalţi? întrebă Angelica.

Această Penelope de la firma Diamond Snail ştia fără îndoială. Pretindeau întotdeauna că discreţia e calitatea lor fundamentală, dar discreţia nu mai era atât de fundamentală când venea vorba de mulţi bani.

Penelope îşi pipăi cocul blond şi îşi deschise buzele de culoarea prunei într-un zâmbet neconvingător.

— Nu sunt prea sigură. Colegii mei sunt foarte discreţi.

Angelica se ridică, îşi plimbă palmele pe fusta ei strâmtă de piele cafenie şi îşi privi cataramele bocancilor italieni de motociclist care îmbrăcau picioarele ei bronzate.

— Păcat, spuse ea încet, e genul de informaţie necesară când plănuieşti o petrecere atât de, hm, *costisitoare*.

Îi aruncă lui Penelope o privire scurtă şi văzu panica din ochii ei. O lovitură directă. Penelope ceda şi Angelica lovi din nou, mortal de această dată.

— Şi, desigur, continuă ea graţioasă, deşi Diamond Snail a organizat petrecerile Galeriei OneSquared ani la rând, asta nu înseamnă că...

— OK, o întrerupse repede Penelope. Doar o clipă.

Degetele ei începură să manevreze grăbite BlackBerry-ul.

— OK, repetă, încruntându-se la ecran şi împingându-şi o şuviţă de păr blond după ureche. Astea sunt. Miroslav Butterworth Fine Art dă o petrecere veneţiană. Harry's Bar le face cateringul, o să inunde galeria şi au adus şi doi gondolieri adevăraţi de la Grand Canal să vâslească dintr-o parte în alta cântând *O Sole Mio*. Evident, au foarte mult spaţiu.

Angelica ascultă alarmată. Suna mult mai interesant decât orice prezentaseră în ultima vreme Miroslav Butterworth Fine Art. Ultima lor expoziţie fusese o casă de păpuşi construită din oasele penisului unei balene albastre şi Angelica nu ştia ceva

mai demodat, cam de acum cinci minute în urmă, decât oasele din penisul unei balene sau orice parte a unei balene.

— Dystopia fac Sex, continuă Penelope să citească. Chelnerii vor purta costume-vagin şi tatuaje sado-maso şi vor avea şi o anti-stripteuză.

— O ce?

— Vine dezbrăcată, îşi scoate hainele din ea şi le îmbracă, spuse Penelope absentă, privind în continuare ecranul.

— *Dinăuntrul* ei? repetă Angelica, pe jumătate oripilată, pe jumătate îngrijorată, întrebându-se dacă ar trebui să aibă şi ea o anti-stripteuză.

— Cei de la Sump fac un grătar pe plajă, continuă Penelope. Au un grătar mobil pentru fructe de mare...

Angelica îşi încreţi năsucul ei îmbunătăţit chirurgical şi se abandonă voluptăţii dispreţului. Grătarele mobile pentru fructe de mare erau, sincer, cam *passé*. Avusese şi ea anul trecut un angajat cu găleţi de tablă pline cu scoici atârnate la brâu.

— O să aducă homari din Maine şi nisip din Cap d'Antibes. Sau invers, spuse Penelope, încruntându-se la tastatură. Nu sunt sigură dacă s-au hotărât.

Angelica îşi ridică o sprânceană. Dacă Portia, asistenta galeristă de la Sump, avea ceva de-a face cu asta, nu era mare lucru de hotărât. Era şi mai toantă decât asistenta personală a Angelicăi, Natasha. Oricum, Angelica se simţi încolţită. Petrecerea ei *trebuia* să le ia faţa celor de la Sump. Cele două galerii erau duşmani de moarte, iar Gold Street era recunoscută pentru caracterul criminal de competitiv al afacerilor sale.

— The Rabid Gallery fac *Rusia*. Construiesc o *dacea* şi plantează o pădurice de mesteceni.

— Ce? În galerie?

— În capătul ei, da. Vor avea votcă de castraveţi şi dansuri.

— Sub stele, vrei să spui, o corectă Angelica nervoasă.

Penelope își ridică privirea și își flutură genele grele de rimel.

— Nu, sub țari. De tavan o să fie atârnate cuști cu bărbați în mantale aurii, mustăți ceruite, cizme înalte și pantaloni albi mulați.

Angelica se panică. Oare „Desfrânat, murdar și decadent" o să fie de ajuns?

Și asta era, desigur, doar tema petrecerii. Cealaltă mare întrebare era ce artist o să găzduiască vitrina principală în timpul petrecerii. Avea câțiva pretendenți care se luptau cu dinții și ghearele pentru această onoare, deși mai era o lună până la petrecere.

Unul dintre artiștii ei cei mai insistenți, Hero Octagon, îi propusese deja să decoreze vitrina cu falusurile ei din *papier-mâché*, dar Angelica avea rezerve. Puțulicile din *papier-mâché* erau la fel de demodate ca și cele de balenă; puțulicile în general erau atât de obosite! Ganymede Steam și capetele sale din urină înghețată ar fi fost o posibilitate, dar dacă se topeau în aerul fierbinte al petrecerii? Nu, avea nevoie de o piesă mare, stabilă structural și care să iasă bine în evidență, făcută de un artist mare, cu multă vizibilitate. Dar care? Steagurile lui Houseworthy erau o adevărată bătaie de cap. Ultimul, dar nu cel din urmă dintre clienții ei, Kenny Bang, ar fi fost o variantă acceptabilă, cu creierele lui de oaie uscate, modelate în forma logo-urilor unor supermarketuri. Dar nu arătau prea incitant. Și nici Kenny, scund, ursuz și cu accentul lui imposibil de Glasgow.

— Trebuie să ne hotărâm și pentru muzică, spuse Penelope, privind-o cu ochi bovini și clipind cu sinceritate.

— Ce muzică au ceilalți? întrebă Angelica.

Penelope se încruntă iar la BlackBerry-ul ei.

— Sump îi au pe Stunners International și cei de la Rabid au un cvartet de coarde cu lesbiene din Ulm...

Natasha, asistenta, apăru troncănind pe tocurile ei înalte. În mâna întinsă ţinea un telefon.

— Pot să-i sun eu mai târziu? întrebă ţâfnoasă Angelica. Sunt în mijlocul unei întâlniri cruciale.

— E Zeb Spaw, gâfâi Natasha, pe tonul ei nervos şi colţos, pe care îl folosea de obicei. Spune că e urgent.

Capitolul 18

Ca în fiecare zi de când se mutase în Aldeham Manor, Maeve nu prea ştia ce să facă sau unde să se ducă. Locul ei preferat era bucătăria, cea mai puţin decorată dintre numeroasele camere ale casei, cu tavanul ei jos, susţinut de grinzi, podeaua de piatră şi masa de lemn masivă, practică.

Dar Julie, menajera, era acolo şi călca rufe, furioasă ca de obicei.

Maeve bănuia că doamnele din conacele de pe vremuri nu se simţeau aşa, târându-se sfioase prin încăperi şi ferindu-se cu mii de scuze din calea servitorilor. Se simţea ca eroina din *Rebecca*, iar Ciaran era un fel de variantă rock-and-roll a lui Max de Winter. Julie, între timp, cu faţa ei ca o cizmă şi manierele grosolane, semăna bine cu doamna Danvers.

I-ar fi prins bine să cunoască pe cineva din sat. Dar în Aldeham se pare că erau numai oameni bătrâni sau între două vârste. Şi mai era femeia aia de la Dower House, care venise să-i salute, cum spusese ea, în dimineaţa în care Maeve a rămas singură acolo. O femeie micuţă, bronzată, cu o fustă minusculă de piele, scheunând ceva despre o invitaţie la ziua de naştere a soţului ei. Când Maeve a refuzat-o politicos, femeia a insistat că poate să treacă oricând pe la ea, pentru „o cupă de şampanie şi o tacla ca între fete".

Lui Maeve îi era foame, dar nu atât de mult încât să îndrăznească să-şi facă un sendviş şi să-l

mănânce sub privirile încruntate ale lui Julie. Îşi spuse, ca să se încurajeze, că Julie era o lucrătoare foarte eficientă şi ştia să calce rufele mult mai bine decât ea. Doar că n-o văzuse niciodată altfel decât pe punctul de a exploda.

Se duse în holul de la intrare, un spaţiu imens, decorat ingenios, care dădea tonul întregii case. De fiecare dată când vedea holul, moralul i se prăbuşea la pământ.

„Maximal", aşa descrisese celebrul, internaţionalul designer de interioare Maeve Kandinsky-O'Halloran stilul ei unic. Maeve îl ura. Îi amintea nu numai că Ciaran cumpărase o casă fără să-i spună, dar că angajase şi o altă femeie să o decoreze.

N-avea încredere în ea şi o displăcea la fel de mult pe cât îi displăcea opera ei. Era slabă ca un băţ şi sexoasă, cu părul vopsit brunet, creţ, vocea răguşită şi bluziţe infime, sub care se iţea o pereche de sâni ca două cornete de înghеţată, ridicaţi de un sutien-minune. Era micuţă ca o zână, genul care o făcea pe Maeve cea înaltă să se simtă neîndemânatică. Dar statura ei n-o împiedicase să-şi construiască o firmă de milioane de dolari, cu o listă de clienţi celebri, proiecte prestigioase pe toate cele cinci continente şi birouri în New York, Londra, Paris şi Dubai.

Maeve ar fi vrut doar nişte pereţi albi, podele cu mochete pufoase şi mobilă de stejar care să cadreze cu vechimea casei. Şi mai ales tablouri de calitate din toate epocile. Erau atâţia pereţi albi în acea casă, pe care s-ar fi putut aranja o frumoasă colecţie de artă.

În schimb, s-a ales cu stilul maximalist. Maeve nu fusese niciodată o fană a stilului minimalist, a culorilor şterse, de pământ şi a formelor plate, dar ce primise, adică opusul, era la fel de rău, însă în alt fel. Mobila pe care o comandase Maeve pentru camera de zi era gigantică: o oglindă ovală imensă, precum cea pe care o consulta Mama Vitregă a Albei-ca-Zăpada şi perne colosale fixate în lemnărie sculptată ca

tronurile împărăteşti. Mesele erau masive şi mai erau şi de sticlă, precum cea de pe care a luat Alice cheia. Dormitorul principal era roz şi negru, cu un baldachin purpuriu deasupra patului, un covor roz atât de gros că parcă mergeai pe bureţi şi o baie cu becuri mov de teatru. Sala de mese conţinea atât de mult aur – masa, lămpile, candelabrul, ramele oglinzilor – încât credeai că trecuse Midas pe acolo, într-o fază maniacală.

Şi, cel mai rău, îşi spunea Maeve, era că deşi ei i se părea totul monstruos şi ridicol, lui Ciaran îi plăcea. Ba chiar îl adora. Mobila uriaşă îi satisfăcea cine ştie ce nevoie de grandios. Îi plăcea până şi harpa aurie şi înspăimântătoare pe care o pusese Maeve în hol – din patriotism irlandez, zicea ea. Pe Maeve n-o făcea deloc să se simtă patriotă, o făcea să se simtă deprimată. Ciaran, pe de altă parte, fusese atât de entuziasmat că îşi propusese, în ciuda eşecului cu lăuta, să facă muzică la ea.

Maeve urcă pe scara principală, păşind pe covorul mov, ţesut cu un model auriu, către dormitorul principal, care i se părea mai potrivit pentru Morticia Addams decât pentru ea. În baia luminată în violet, se duse la chiuvetă să se spele pe faţă şi pe mâini.

Se aplecă înainte şi se privi în oglinda rotundă înconjurată de becuri liliachii. Chipul ei alb, oval, încă era fin, dar pe alocuri se vedeau riduri. Ochii ei verzi mari, cu circumferinţele pupilelor aurii, aruncau o umbră de anxietate şi părului i-ar fi prins bine o tunsoare, deşi cine ştie pe unde o fi fost un coafor prin acele locuri. Nu folosise niciodată prea mult machiaj, dar poate, se îngrijoră ea, ar fi timpul. Se gândi la turneele lui Ciaran cu trupa şi la miile de fete care o să-i ţipe la picioare.

Sperase ca planul de reunire a trupei Boyfriend să fie doar o toană, un capriciu ce o să ţină numai cât amintirea ultimului concert Take That. Dar de când se întorseseră la Suffolk, Ciaran îşi urmărise

noua sa ambiție cu toată acea hotărâre de care el capabil. Și datorită căreia o cucerise cândva.

— Hei, frumoaso.

Se întoarse, surprinsă că aude vocea lui Ciaran; vocea lui blândă, jucăușă, de irlandez, remarcă ea cu bucurie. Își ridică privirea și îl văzu sprijinindu-se de pragul de sus al ușii, îi văzu ochii strălucind în lumina violet, leneși și binedispuși. Îi zâmbi.

— Nu știam că ai venit. Credeam că ești în atelier.

Arăta bine, desculț, îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi și o cămașă albă. Își coborî mâna și își ciufuli părul negru, oferindu-i un zâmbet la fel de strălucitor ca și cămașa.

Maeve își atinse fața, tresărind ușor când simți apa rece pe pielea fierbinte și se întinse după prosopul gros, violet, care o aștepta pe suportul metalic de sub chiuvetă.

— Am găsit o orchestră, o anunță el.

— *O orchestră?*

— O să fim acompaniați de o orchestră simfonică, îi explică el. La concerte. Nu te așteptai la așa ceva, nu? Pariez că te gândeai că melodiile noastre sunt prea de rahat pentru o abordare clasică.

Maeve nu-i răspunse. Adevărul era că nu știa prea bine melodiile lui ca să poată comenta. Dar bănuia că nu, nu erau destul de bune pentru așa ceva.

— Ești așa o snoabă, îi spuse el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Colecția ei de muzică clasică îl enerva. Dar când încerca să-i vorbească despre asta, să-i explice, de exemplu, de ce îl prefera pe Bach lui Beethoven, se înfuria și mai tare și o acuza că e condescendentă.

Îi luă mâna și o trase după el în dormitorul roz și negru, unde se lipi de ea și o sărută fierbinte. Brutalitatea lui o excită; respirația i se înteți în timp ce o împingea pe cuvertura neagră, frecându-se ușor, ca ea să-i simtă umflătura din blugi.

Dorința se vedea pe fața lui Ciaran, dar mai era acolo, observă Maeve, și aroganță, o expresie de nemăsurată încredere în sine, de triumf chiar.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă când ea se retrase.

— Nimic. Doar că... nu am chef.

El o privi dezgustat.

— Bine atunci, îi spuse iritat, dacă nu ai chef, atunci n-am nici eu. Nu mă miră, mârâi el, răsucindu-se pe călcâie pe covorul roz, că n-am reușit până acum să facem și niște nenorociți de *copii*.

Capitolul 19

În întunecatul său atelier-dormitor de pe Drumul Lăptăresei, Dan stătea în faţa portretului terminat al lui Kevin Swift. O suită de Haydn se auzea din radioul stropit cu vopsele şi se înălţa delicată în aerul dimprejur. Adăuga un strop de splendoare eterică la ceea ce era deja un moment de triumf.

Dan era masochist de modest, dar acum chiar şi el trebuia să admită că făcuse o treabă excelentă. Portretul semăna izbitor cu modelul; era una dintre cele mai bune lucrări ale sale. Nu putea niciodată să aprecieze cum îi vor ieşi tablourile, iar această comandă nu i s-a părut la început prea promiţătoare. În primul rând, din cauza negocierilor umilitoare la care apelase Swift, de parcă Dan încerca să-i vândă o maşină la mâna a doua şi nu o operă de artă şi, în al doilea rând, din cauza figurii neatrăgătoare a modelului.

Şi totuşi, îi ieşise. Lumina zgârcită la care Dan lucrase acasă, după schiţele iniţiale, îi îmblânzise vânzătorului de maşini chipul roşiatic, belicos, şi îi conferise o anume calitate meditativă, monumentală chiar, părului său scurt şi ţepos şi genelor albe, care întăreau impresia de figură porcină. Umbrele blânde limitaseră stridenţa costumului hidos în care Swift alesese să fie pictat: o jachetă Nehru de brocart roz-auriu, cusută probabil manual de cine ştie ce designer la modă şi care îl făcea pe Swift să se simtă puţin ca un rajah. Mai degrabă ca un elefant, se gândise Dan, în timp ce lucra cu pensula.

Şi totuşi, nici unul dintre aceste gânduri ireverenţioase nu-l oprise să-l picteze pe necioplitul şi vulgarul fost vânzător de maşini într-un mod complet diferit de ceea ce era el: ca pe un om demn. Înfăţişat de la cap până la talie, din profil, pe un fond gri sobru, Swift arăta cultivat, contemplativ şi inteligent. Exact ce nu era el.

Haydn fusese înlocuit acum de o frumoasă cantata de Bach, pe care Dan o simţea cum îi toarnă bucurie pură în suflet. Respiră adânc şi se uită din nou la tablou. Da, se gândi, încrucişându-şi braţele, împingându-şi ochelarii în sus şi scuturându-şi dintre ochi o şuviţă de păr. Portretul lui Kevin Swift era într-adevăr un succes. Ridicol de bun având în vedere suma patetică pe care o va primi pentru el.

Îşi spuse din nou că banii n-au fost niciodată esenţialul. Nici nu puteau fi dacă lucrai într-un domeniu artistic atât de vetust ca portretistica. Homarii gonflabili se vindeau cu milioane. Dar pentru portretele minunat de bine făcute ale unor oameni reali, surprinzând într-o singură imagine toate bucuriile, durerile şi complexitatea condiţiei umane, ei bine, pentru aşa ceva nu erai mai deloc răsplătit. Dan nu era însă resentimentar. Nu regretase niciodată că alesese această specializare şi, privindu-şi magnifica lucrare strălucind pe şevalet, se simţea pe deplin răzbunat. Era ceea ce-şi dorise dintotdeauna să fie: un artist.

Senzaţia că era privit îl determină să se întoarcă. Era Birgit, dezbrăcată, în pragul uşii, iar faţa ei mare, plată, strălucea de excitaţie. Lui Dan i se făcu inima cât un purice. Numai de sex nu avea chef în acea clipă. Oricum, dădu mai încet cantata lui Bach.

— Zlafa Domnu', spuse Birgit, care nu era un mare fan al muzicii clasice.

— Ce s-a întâmplat, Birgit? o întrebă Dan iritat, în timp ce ea se apropia păşind printre tuburile storcite de vopsea şi cârpele colorate.

— Robinet! exclamă cu vocea ei abruptă, guturală.

— Poftim?

— Robinet, el nu merge jos.

Dan își scutură din nou șuvița de deasupra ochelarilor. Nu se pricepea deloc la meșterit, de aia rafturile care se prăbușiseră în camera de zi erau în continuare îngrămădite lângă perete și fereastra din dormitorul principal refuza să se deschidă, transformând camera într-un cuptor în nopțile fierbinți. De câte ori se defecta ceva în sectorul misterios și complex al robinetelor și al instalațiilor, se panica. Primul său gând a fost să-l sune pe proprietar, un constructor iute la mânie din Ipswich, dar apoi își aminti că și telefonul era deconectat, ca urmare a unei facturi neplătite, descoperite prea târziu în grămada de corespondență de pe podea.

— Ce de făcut, ha? se răsti Birgit. Nu boiler, nu baie. Apa nici nu trage.

Dan își șterse nervos pensula de o cârpă. Toaleta și boilerul erau, desigur, priorități. Și dacă în alte circumstanțe s-ar fi descurcat și fără să facă baie, cina din seara următoare necesita un anume nivel de curățenie. Avea o idee vagă cum că trebuie să închidă robinetele ca să investigheze și că trebuie să caute pe undeva pe acolo valva. Dar pe unde pe acolo?

Birgit, ca de obicei, nu era de nici un folos. Tălpile ei desculțe loveau deja nervoase treptele la coborâre. Dan își aminti bucuros că Tadeusz, vecinul lor lituanian, era instalator. Era un om intimidant, atât datorită masei lui musculare impresionante, cât și a manierelor sale dintr-o bucată, dar poate că dacă îl găsea acasă și îl ruga frumos, s-ar fi îndurat de ei și i-ar fi ajutat.

— Să nu atingi nimic, îi spuse lui Birgit, își puse ochelarii înapoi pe nas, ieși pe ușă și traversă cei câțiva metri dintre intrarea sa înecată în bălării și cea a lui Tadeusz și a Staminei, aceasta fiind cumva mai prezentabilă.

Ciocăni în uşa albă.

În hol se auziră paşi şi Stamina deschise uşa. Era o fată blondă masivă, cu un chip lat şi strălucitor şi o gură mică, deloc zâmbitoare. Ca un omagiu adus zilei caniculare, purta o pereche de pantaloni scurţi prea scurţi şi prea strâmţi şi o bluză roz la fel de mulată; arăta ca o înghețată de căpşune. Un miros copleşitor de prăjeală venea din spatele ei. Îl privi suspicioasă pe Dan.

— Tadeusz? întrebă el, cu un nod în gât.

Era ceva înfricoşător în statura şi în privirea Staminei. Şi îi dădea impresia că nu îl respectă.

Capul mare şi blond se mişcă dintr-o parte în alta, a negaţie. Umerii lui Dan coborâră dezamăgiţi.

— Ah, şopti el, aveam nevoie de ajutor.

— Ajutor? întrebă ea cu o voce adâncă şi stridentă.

— E vorba de valvă, explică Dan. Nu ştiu unde e. Speram ca Tadeusz să mă ajute.

— Vulva? Vrei să te ajute Tadeusz să găseşti vulva?

Vocea ei se ridicase cu o octavă de indignare.

Dan însă nu înţelesese bine vorbele ei.

— Da, spuse el, încântat, asta vreau.

Gura nezâmbitoare a Staminei se crispă de furie. Dan se trezi cu uşa trântită în nas.

Se întoarse la Birgit întrebându-se cum o să-i explice toate astea. Se hotărî să nu-şi bată capul şi îşi petrecu următoarea oră căutând valva fără nici un rezultat. Îl consolă faptul că nici instalatorul pentru cazuri urgenţă, pe care îl contactase de la cabina telefonică, topind o grămadă de fise, nu reuşi s-o găsească decât după multă vreme.

Capitolul 20

Era o după-amiază frumoasă, se gândi Maeve după momentul din dormitor cu Ciaran, când ieşise să se plimbe pe aleile din spatele conacului. Partea din spate a acestuia – care, în realitate, era partea din faţă – dădea înspre pajişti terasate, legate unele de altele de mici trepte bătute în aceeaşi piatră aurie ca şi clădirea. Dincolo de ele era grădina, careuri de gard viu cu trandafiri în mijloc şi, în centru, un cadran solar din secolul al XVI-lea. În altă parte erau grădina de zarzavat, grădina de legume, straturile de fasole şi sera. Şi pajişti nesfârşite, întinse în jurul casei ca o fustă, până la ultimul rând de copaci, iar în spatele acestora era gardul de piatră.

În lumina intensă, culorile erau bogate şi frumoase. E o vreme frumoasă de vară, se gândi Maeve. Un motiv în plus, ai fi zis, pentru grădinarii Bert şi Dean să vină în acea zi la lucru.

Dar nu se vedeau pe nicăieri silueta înaltă, gârbovită a lui Bert şi jacheta sa unsuroasă de marinar, şi nici cea mai mică şi mai îndesată a fiului său, Dean, cu blugii săi largi şi fundul său care se înălţa de obicei deasupra erbaceelor ca o ciupercă uriaşă, dublă.

Maeve acceptase, deşi cu reticenţe, că Bert şi Dean nu lucrau niciodată pe vreme umedă. Se pare că nu le plăceau impermeabilele. Presupunând că nu aveau aşa ceva, Maeve le-a cumpărat câte un set. Dar le-au luat cu ei acasă şi nu le-a mai văzut

niciodată și nici pe Bert și Dean când ploua. Maeve avea senzația deranjantă că e exploatată; mai mult, că e luată peste picior.

Dar nu era ușor să înțeleagă ce are de făcut. Teoretic, ea trebuia să aibă grijă de grădină. Simțind, lucru neobișnuit pentru el, că ea nu fusese prea încântată că Maeve îi decorase casa, Ciaran i-a sugerat generos să preia terenurile din jurul casei și să facă ce vrea cu ele.

Problema era că nu voia să facă nimic cu ele. Nu se simțea calificată pentru așa ceva. Nu îngrijise niciodată vreo plantă și, chiar dacă ar fi știut cum, n-ar fi avut oricum nici cea mai vagă idee de unde să înceapă într-o grădină de asemenea proporții. Părea un efort supraomenesc.

Observă o codobatură galbenă ciupind mușchiul verde de pe țigla acoperișului și zâmbi. Degetele i se grăbiră să scoată creioanele colorate din cutia pe care o ținea la subraț, alături de un carnet, și se apucă să deseneze codobatura. Deodată, se trezi că își dorește, mai mult decât orice, să deseneze tot ce vedea în jur.

Era ca și cum i se revelase marea greșeală pe care o făcuse abandonând cursurile de artă. Îi luase ceva vreme și probabil se petrecuse acum datorită stabilității la care ajunsese cu Ciaran. Acum, că nu mai trebuiau să se mute nicăieri, avea, în sfârșit, timp să se gândească.

Dar gândurile acestea despre șansele ei irosite nu erau prea confortabile. Profesorii o imploraseră să nu plece, spunându-i că e o studentă promițătoare, dar Maeve nu-i ascultase. Abia îl întâlnise pe Ciaran, care o orbise cu farmecul lui. Decizia luată, de a nu se mai chinui cu teoria și învățarea tehnicilor, părea una ușoară, având în vedere noile perspective. Casele, mașinile, hainele și vacanțele luxoase păreau o idee mult mai bună decât sărăcia de după absolvire. Cum îi spusese Ciaran, arta nu era o carieră. Puțini reușeau să trăiască din asta.

Dar chiar şi aşa, Maeve a simţit tot timpul că a lăsat ceva neterminat. Iar acum acea senzaţie se acutizase, transformându-se în regret dureros.

Bert şi Dean veniseră totuşi, descoperi ea surprinsă. Doar că rabla lor albastră era parcată în alt loc decât de obicei, dar în acelaşi fel strâmb.

Maşina era, dar grădinarii nu se vedeau nicăieri. Şi umblase deja mai mult de jumătate din împrejurimile conacului. Evident, trăgeau mâţa de coadă pe undeva. Maeve simţi o combinaţie de nerăbdare cu senzaţia de inadecvare şi disperare. Ea era cea responsabilă pentru comportamentul lor. Grădina ar fi trebuit să fie grija ei.

Ghinionul ei deci că îi avea tocmai pe Bert şi Dean, cei mai leneşi grădinari din Christendom, deşi ezita să i-o spună lui Ciaran. El n-ar vrea să ştie; iar ea nu voia să pară că se plânge şi spera ca, într-o bună zi, cei doi să înceapă totuşi să şi lucreze.

Încercase totul cu ei. Încercase să-i farmece cu biscuiţi şi ceai, sperând să le stârnească recunoştinţa. Dar astfel nu reuşise decât să-i facă să tragă şi mai mult de timp. Din când în când, trecea pe lângă ei şi le arunca priviri încruntate şi imploratoare, sperând că îi va convinge să se întoarcă la muncă. Dar Bert şi Dean se uitau prin ea şi îşi muiau impasibili încă un biscuit în ceaşca de ceai.

Maeve se gândea acum să facă un ocol până la seră ca să-l găsească pe Bert, care sigur se ascundea acolo. Dar dacă intra în grădina de zarzavaturi, era nevoită să dea piept cu buruienile crescute sălbatic, iar Bert, când o s-o vadă, n-o să facă altceva decât să sară în picioare cu o viteză şi o agilitate ce puneau la îndoială lamentaţiile sale legate de o misterioasă afecţiune a coloanei vertebrale care îl împiedica să se aplece să culeagă frunze şi să plivească buruienile.

Îşi aminti că ieşise afară ca să se relaxeze. Încercă să şi-i alunge pe Bert şi pe Dean din minte. Dar iată că, imediat, o dâră de fum le anunţă prezenţa. Lângă vechea fabricuţă de bere era un loc unde Bert obişnuia

să încropească un foc. Acum era clar acolo, luându-şi, împreună cu Dean, o pauză neprogramată. Locul fusese ales, bănuia Maeve, în aşa fel încât să fie destul de ferit de ochii ei ca să lenevească netulburaţi; bănuia şi că nu ardeau acolo numai gunoi de grădină. Când nu lucrau, vorba vine, la Aldeham, Bert şi Dean aveau şi alte slujbe ciudate, una dintre ele fiind distribuirea unui ziar local gratuit. Judecând după uriaşii saci negri de plastic pe care îi aducea Bert zilnic, se pare că o mare parte dintre ziare erau distribuite direct pe foc. Mârâi şi continuă să meargă pe sub copaci, lovind înciudată cu piciorul în frunzele moarte.

Pe drum către reşedinţa familiei Swift, Dan şi-a recăpătat buna sa dispoziţie naturală. Cu portretul înfăşurat în straturi de hârtie şi celofan protector, păşea vesel pe strada principală a satului, în lumina blândă a amurgului, fredonând uvertura *Nunţii lui Figaro*. Lumina somnoroasă a asfinţitului se potrivea perfect cu zumzăitul ca de albine al acestei melodii.

Vremea era destul de bună ca să-l facă pe Dan să uite de necazurile recente cu instalaţiile din baie şi să se simtă mulţumit de viaţă. Lumea e atât de frumoasă, se gândi, admirând lumina reflectată în ferestrele caselor şi florile văratice care creşteau din belşug în grădini. Nalba înaltă se legăna lângă ziduri, într-o bogăţie de roz şi roşu; dalii galbene îşi clătinau capetele ţepoase; margarete albe erau aliniate pe micile peluze; pisici străbătuau pe pervazurile ferestrelor, lângă ghivece de teracotă din care ţâşneau muşcate purpurii. Totul era atât de simplu şi, în acelaşi timp, atât de drăguţ şi de englezesc.

Privind în lungul străzii uşor unduitoare, vedea biserica, clopotniţa ei înaltă care abia se zărea deasupra marilor clopote verzi ale copacilor ce o înconjurau. Vedea raţele pe iazul care strălucea, un oval albastru argintiu, sub cerul înserării. În astfel de

momente, își spuse, satul arată ca un tablou perfect, deși nu în genul celor pe care îi plăcea lui să le picteze.

Se apropie de școala primară și de Poștă. Își ascunse capul între umeri când trecu pe lângă poarta acesteia, amintindu-și vinovat că încă îi era dator doamnei Snitch pentru niște timbre. Ultima oară când a fost la Poștă uitase să-și ia portofelul cu el; nu că ar fi fost vreo diferență. N-avea niciodată mai nimic în el.

Dar memoria lui Dan, săracă atunci când era vorba de portofele, era prodigioasă când era vorba de muzică. Acum, apropiindu-se de sfârșitul primului act, fredonă lamentația Contesei în privința infidelității soțului ei și ajunse la cântecul de dragoste al lui Cherubino pentru Contesă, *„Voi che sapete"*. „Voi, care știți ce e dragostea. Doamnelor, spuneți-mi dacă o am în inimă." Pășind pe lângă zidul acoperit de mușchi, înalt până la nivelul cotului, care începea la poarta bisericii și se termina la intrarea în Aldeham Manor, cântă rugămintea lui Cherubino de a fi iluminat în privința trăirilor sale:

„Donne, vedete si'o l'ho nel cor
Donne, vedete, si'o l'ho nel cor
Quello chi'o provo vi ridiro
E per me nuovo, capir nol so
Să vă spun cum mă simt.
E ceva nou pentru mine și nu înțeleg."

Asigurându-se în stânga și în dreapta că nu e nimeni să-l audă, trase aer în piept ca să cânte următoarele măsuri. Dar, înainte să scoată un sunet, o altă voce preluă melodia.

„Sento un affeto pien de desir
Cho'ra e diletto cho'ra e martir
Mă simt plin de dorință
Și e ba plăcut, ba chinuitor."

Dan rămase cu gura deschisă. Mai întâi, simţi admiraţie. Persoana care cânta avea o voce minunată. O soprană graţioasă şi totodată plină de tânjirea melancolică pe care o cerea melodia.

Imediat însă îi veni să intre în pământ de ruşine. Cine era oare cea care îl auzise ciripind ca o divă şi i se alăturase? Şi, probabil, îl luase peste picior?

Capitolul 21

Înainte să meargă repede mai departe şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic, o femeie apăru de partea cealaltă a zidului, ivindu-se din umbra deasă a castanilor de lângă poartă.

Dan n-o mai văzuse până atunci. Se întrebă dacă acum o vedea cu adevărat. Femeia avea ceva eteric, mitologic, de parcă ar fi fost o driadă, o nimfă a pădurii odihnindu-se sub arborii verii. Apoi observă că nu era deloc îmbrăcată ca o nimfă, ci într-o pereche de pantaloni trei sferturi şi o bluză albă.

Evident, era o făptură în carne şi oase. Dar nu una dintre cele pe care le vedea de obicei în Aldeham. Cu simţul său special pentru frumuseţe, pentru forme, linii, culori şi simetrie, Dan se desfătă admirându-i chipul ca o inimă, cu pomeţi proeminenţi. Părul ei negru strălucitor era legat la spate într-o coadă şi pielea ei catifelată era punctată de pistrui roşcaţi. De sub sprâncenele circumflexe, elegante, o pereche de ochi mari, verzi, îl priveau cu interes prietenos.

Dan nu ştia ce să-i spună.

— Cânţi bine, reuşi, în cele din urmă, să îngaime.

— Nu e asta o melodie pe care o cântă toată lumea sub duş?

Îi zâmbi, modestă, dezvăluindu-şi dinţii frumoşi. Accentul ei irlandez i se păru foarte exotic; majoritatea celor din Aldeham emiteau fie vocalele noduroase de Suffolk, fie dintre cele lătrate, de fermieri.

— Dar nu aşa ca tine, spuse şi complimentul îl făcu tot pe el să roşească.

— Nici tu nu ai o voce de lepădat, să ştii, îi răspunse ea voioasă.

— Ador aria asta, mărturisi Dan. Mi s-a părut întotdeauna că linia melodică e perfectă. Nu mă mai satur de ea.

— Nici eu, aprobă ea, dând din cap.

Se priviră preţ de o clipă. Lui Dan aproape i se oprise respiraţia. Era prea frumoasă, cum stătea acolo cu umbrele copacilor în spate, o zeiţă modernă a pădurilor, cu lumina înserării jucându-i în păr.

Ochii ei verzi se mutară, vioi, pe tabloul său de sub braţ. Expresia de pe chip i se schimbă deodată dintr-una de încântare într-una de dezamăgire.

— Ah, probabil eşti de la firma lui Maeve Kandinsky-O'Halloran, spuse.

Şi vocea i se schimbase: graţia îi dispăruse, fiind înlocuită de o notă acuzatoare.

Dan era derutat. Maeve Kandinsky-O'Halloran? Ce fel de nume mai era şi ăsta?

— A cui?

Bruneta, care nu era tocmai înaltă, îşi săltă bărbia în sus.

— E designer de interioare, spuse ea şi fruntea i se încreţi.

— N-am auzit niciodată de ea, spuse Dan. Deşi am auzit de Kandinsky.

— Îţi place? întrebă ea imediat.

Dan căzu pe gânduri. Întâmplător, şcoala abstractă de la începutul secolului XX a lui Kandinsky nu era chiar preferata sa, dar recunoştea că-şi merita locul în canonul artistic.

— Se vede că nu prea! îl acuză ea, tachinându-l din priviri. Nu-ţi place arta modernă?

— O prefer celei contemporane, absolut, spuse Dan.

— Chiar? întrebă bruneta, amuzată. Eu sunt fan al artei contemporane.

Dan se hotărî să schimbe subiectul. Nu voia să o contrazică pe această creatură minunată şi mai ales nu pe acest subiect dureros. Şi în nici un caz

n-avea să menționeze că, undeva în apropiere, locuia cel mai faimos reprezentant al acestei ramuri degradate a artei. Simțea că n-ar fi suportat să o vadă entuziasmată de proximitatea lui Zeb Spaw.

— Această Maeve Kandinsky-O'Halloran, întrebă el, cârmind înspre ape mai liniștite, chiar dacă nu foarte îndepărtate, e rudă cu Kandinsky?

Bruneta pufni.

— Mă îndoiesc.

Apoi îi zâmbi.

— Dar atunci, dacă nu lucrezi pentru Maeve, cu ce te ocupi?

— Sunt artist, îi spuse Dan.

Chipul brunetei se lumină.

— O, deci aia e una dintre lucrările tale?

Dan dădu din cap.

— Pot să o văd?

— Îmi pare rău.

Dan își scutură șuvița de păr de deasupra ochelarilor. Și-ar fi dorit să fie îmbrăcat altfel în acel moment, nu cu pantalonii lui second-hand lăbărțați, tenișii rufoși și cămașa albă cu nasturi lipsă. Era cam tot ce avea în dulap și i se păruse rezonabil pentru onorarea unei comenzi – cămașa o luase de dragul formalității ocaziei.

Ea dădu din cap.

— Da, văd că nu poți să mi-l arăți. E împachetat.

— Nu e numai asta, mărturisi Dan, cred că modelul e cel care ar trebui să-și vadă primul portretul. Așa e corect.

— E un portret?

— Da, așa că oricum nu ți-ar plăcea, zâmbi Dan. Nu și dacă îți place arta contemporană și abstractă.

— Asta nu înseamnă că nu-mi plac portretele!

Ochii ei verzi scânteiară și ea râse. Râde frumos, se gândi el, fermecat. Cu dinții ăia frumoși și buzele trandafirii, pline...

— Am făcut o școală de artă, spuse bruneta. Voiam să fiu artist. Cândva.

Vocea îi era puţin tristă.

— Chiar?

Dan îşi trecu mâna liberă prin păr şi clipi. Era ridicol câte pasiuni aveau în comun. Nu mai întâlnise pe nimeni în Aldeham care să-i înţeleagă interesele şi deodată, iată, apăruse cineva care iubea ce iubea şi el. Şi era şi frumoasă. Din nou, se întrebă dacă îşi imagina totul, dacă nu cumva muncise prea mult sau înnebunise, iar ea era o proiecţie a minţii sale bolnave.

— Dar toată lumea mi-a spus că e imposibil să câştigi vreun ban din asta, continuă bruneta, ochii ei verzi întunecându-se.

Dan îşi compuse o faţă serioasă.

— Aveau dreptate. Pe de altă parte, e posibil să supravieţuieşti. Dacă îţi place să trăieşti într-o cutie de pantofi, să-ţi alcătuieşti meniul din super-ofertele de la supermarket şi garderoba din ultimele răcnete de la second-hand.

Ea chicoti.

— Cred că arăţi foarte bine. Şi cutia ta de pantofi e aici? În sat?

— Da. Dar nu în zona de fiţe.

Se hotărî să nu spună nimic despre Birgit.

— Asta e zona de fiţe?

Privi în jur. Ideea nu-i făcea prea mare plăcere.

— Da, confirmă Dan. Tu ai cumpărat Manor? întrebă, curios.

— Soţul meu, răspunse ea repede.

Avea, observă Dan, degete albe, foarte drăguţe. Şi pe unul dintre ele era într-adevăr un inel. Se simţi foarte dezamăgit.

Soţul meu. E ceva ciudat în răspunsul ei, se gândi Dan. Distanţa. Ca şi cum decizia n-ar fi avut nici o legătură cu ea, cum ar fi trebuit. O să fii domniţa conacului, îi spusese el încurajator.

Dar ea n-a explicat mai mult şi Dan se simţi stupid. Faţa şi urechile îi ardeau. Auzi numai sfârşitul următoarei propoziţii, în care ea se pare că îl întreba cum e satul lor.

Dădu din umeri.

— Nu cred că sunt cea mai potrivită persoană să-ți răspundă. Nu prea mă implic în viața locală.

— Da, e o idee bună.

Ochii li se întâlniră din nou și, de data asta, lui îi veni mai greu să-și ferească privirea.

— N-ai putea, se trezi el întrebând, să le continui? Cursurile de artă. Dacă vrei? Nu e prea târziu.

Întrebarea îl frământase în ultimele minute.

Ea zâmbi și își aranjă părul prins în coadă.

— Pentru mine s-ar putea să fie cam târziu, din păcate. Sunt Maeve O'Sullivan, adaugă ea.

Observă că ea îl privea aproape ostilă, așteptând cine știe ce reacție din partea lui, ca și cum numele ar fi trebuit să-i spună ceva. Încercă să-și amintească, dar era clar că nu auzise de Maeve O'Sullivan, cum nu auzise nici de Maeve Kandinsky-O'Halloran. Își ceru scuze din priviri.

Se întrebă dacă ea era cumva vreun fotomodel. Sau poate o vedetă de cinema; apăreau mereu altele noi și trecuse deja un an de când plecase din Londra. Își dădu seama, trist, că nu mai avea habar despre ce se întâmplă în lume. În lume, nu doar în capitală. Nu putea să primească telefoane. Orice primea prin Poștă, era imediat pierdut de Birgit. Radio 3 era sursa lui principală de informații și, de obicei, era absorbit în lucru când transmiteau buletinele de știri și ciulea urechea numai când auzea muzica lui preferată.

Maeve, observă Dan, își întinsese o mână peste zidul năpădit de licheni. Când o luă într-a sa, delicat ca și cum ar fi luat în palmă un ou fragil de pasăre, se simți de parcă intrase în contact cu o altă lume, de parcă păşise într-un tărâm fermecat.

— Dan Hart, a bâiguit el.

Voia să o întrebe de ce era prea târziu pentru ea să devină artist, dar își pierduse curajul. Exista posibilitatea ca ea să-i răspundă că nu e treaba lui, ceea ce era adevărat.

— Și pe cine ai pictat de pe aici? sparse Maeve tăcerea.

Îşi ridică privirea de pe mâna ei, roşind, conştient că se holbase îndelung la verigheta ei.

— Kevin Swift. Locuieşte în Dower House.

Expresia de pe chipul lui Maeve deveni rezervată. Amuzată chiar.

— Cred că am cunoscut-o pe soţia lui, spuse ea.

— Atunci ştii despre ce e vorba, spuse el, apoi se simţi neloial şi roşi.

— O femeie foarte bronzată care poartă tot timpul tocuri incredibil de înalte? sclipiră, obraznici, ochii lui Maeve. M-a invitat să bem nişte Dom Perignon.

Pronunţă numele mărcii cu accent, cum o făcea şi Toni, şi Dan se abţinu cu greu să izbucnească în hohote de râs maniacal.

Maeve privi în stânga şi în dreapta, apoi în spate, înspre Manor.

— Cred că trebuie să plec, spuse. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Ezită, îl privi pe furiş, apoi dădu să facă un pas, să plece, se răzgândi şi rămase pe loc. Era ca şi cum, îşi spuse Dan, nu prea ştia exact ce să facă. Nu putea s-o ajute; stătea acolo, privind-o, împietrit.

— Sper că o să le placă tabloul, spuse ea.

— De fapt, cred că o să le placă, spuse Dan convins. E una dintre cele mai bune lucrări ale mele. Cel puţin, aşa cred.

— Sunt sigură că e, dădu Maeve din cap, fără să plece încă.

Dan se chinui să găsească şi altceva de spus. Nu se pricepuse niciodată să lege o conversaţie.

— Până când mi-ai spus că ai făcut şcoala de artă, începu el, nesigur, am crezut că eşti cântăreaţă. Ai o voce superbă.

Maeve dădu din cap, respingând modestă complimentul lui. Părul ei strâns în coadă absorbea razele de soare filtrate de coroanele copacilor.

— Îmi place muzica, dar nu sunt muziciană.

Făcu o pauză.

— Soţul meu e.

Capitolul 22

Când ajunse la Dower House, Dan găsi, în mod neașteptat, porțile deschise. De câte ori venise acolo, fusese nevoit să-și facă drum printr-o rețea de securitate cu care nici Casa Albă nu s-ar fi rușinat. Dar în această seară, porțile negru cu auriu erau larg deschise și strălucitoarea alee de cărămidă era acoperită de mașini, majoritatea 4X4 cu numere personalizate, îngrămădite în fața casei.

Întrebându-se ce se petrece, Dan se îndreptă spre ușa de la intrare a casei, ai cărei pilaștri străvechi fuseseră colorați strident și se strădui să ridice ciocănelul de la intrare. Noile straturi de vopsea îl înțepeniseră, făcându-l aproape inutilizabil.

O femeie cu o figură oprimată îi deschise ușa.

— Bună, Anita, spuse Dan.

Femeia era menajera familiei Swift. O privi uimit din cap până în picioare. Uniforma ei obișnuită erau pantalonii trei sferturi negri, tricourile colorate, un mop și o găleată. Acum însă trupul ei rotund ca un butoiaș fusese încorsetat într-o rochie neagră strâmtă cu fermoar și un șorț alb. În mâinile muncite ținea o tavă mică de cositor pe care duce două obiecte de sticlă imense, despre care Dan crezu mai întâi că sunt două vaze, ca să realizeze apoi că erau două cupe de șampanie. Femeia îi întinse tava.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Au o petrecere, spuse Anita, iar trăsăturile de hamster ale feței ei erau mai mohorâte decât de obicei.

Hohote de râs, dominate de mugetul de dinozaur al lui Kevin Swift, bubuiau pe hol. Petrecerea, își dădu seama Dan, se ținea în sufragerie, o cameră pe atât de hidoasă pe cât era de luxoasă. Îl pictase pe Kevin în acea cameră și își amintea de canapelele enorme de piele, ca niște vaci în lanul de porumb de la marginea preriei, reprezentată de covorul galben și gros. Își amintea de fotoliile monumentale, acoperite cu un fel de tapițerii ce, împreună cu șemineul nou de marmură, decorat agresiv, aveau rolul de a sugera secole de viață de baron.

Picturile de pe pereți aveau varietatea gropilor de gunoi: rame masive, aurite, bogat decorate, conținând uleiuri minuscule reprezentând munți îndepărtați sau păduri banale. Deasupra lor atârnau becuri în ornamente de bronz, ca și cum imaginile din rame chiar meritau să fie iluminate.

— Ai face bine să intri, spuse Anita, întinzându-i din nou tava.

Încă un muget înspăimântător traversă holul și îl făcu pe Dan să tresară.

— Nu sunt invitat, spuse, tremurând. Nu știam că au o petrecere. Toni nu mi-a spus nimic când am vorbit la telefon. Am venit doar să le aduc ceva, continuă, ridicând puțin tabloul, ca să-l vadă Anita. Poate că ar trebui să-l las pe aici pe undeva...

Un chicotit strident, urmat de troncănitul unor tocuri cui pe marmură, îl întrerupse. Dan privi peste umărul Anitei și o văzu pe Toni Swift apărând pe hol.

Încă mai chicotea, dar când îl văzu, fața i se închise ca o capcană. O privi pe Anita, care, ca cerber oficial, ar fi trebuit să-l gonească, înțelese Dan. Mai înțelese și că Toni nu-l recunoștea, ceea ce era ciudat, având în vedere că recent venise, timp de o săptămână, în fiecare zi pe acolo. Dar poate că memoria ei nu mergea chiar ca unsă. O condiție esențială, își spuse Dan, când ești măritată cu Kevin.

Toni troncăni înspre ei, iar ochii – cât se mai putea vedea din ochi sub stratul gros de machiaj – i se îngustară suspicioşi. Ca întotdeauna, era îmbrăcată la patru ace, deşi acum păreau mai mult de cinci. Părul blond-roşcat se revărsa peste umerii bronzaţi şi purta o rochie roşie şi ţeapănă de satin. O rochie foarte scurtă, care-i arăta genunchii brăzdaţi de zgârciuri şi, ca şi restul pielii, de un bronz ciocolatiu.

Cum cu o săptămână în urmă pielea lui Toni arăta mai normal şi, din câte ştia Dan, nu fusese în Barbados între timp, Dan trase concluzia că se bronzase într-un salon şi nu la lumina soarelui. Dar era oricum fascinat de acea nuanţă de bronz, greu de prins într-o categorie exactă. Un fel de mahon roşcat, hotărî el, iar ea mai făcu doi paşi înspre el.

— Vă 'ot ajuta cu ceva? întrebă, arogantă, pe un ton pe care îl credea ea potrivit unei jupânese dintr-un conac. În 'eara asta 'vem o 'etrecere 'rivată.

— Am adus tabloul..., explică Dan, arătând înspre pachetul maroniu pe care îl ţinea de atâta vreme la subraţ.

Îşi dădu seama că nici nu-şi mai simte degetele de la cărat.

Lui Toni îi pică fisa şi suspiciunea de pe chip îi dispăru, lăsând loc extazului. Dan o privi în timp ce bocănea înapoi înspre sufragerie.

— A venit tabloul lui Kevin! o auzi ţipând cu vocea ei normală. 'ortretu lui, de l-am 'ăcut. Care vrea să-l vadă?

Se auzi un murmur general afirmativ. Dan o privi speriat pe Anita. Chiar trebuia să meargă în camera aia şi să despacheteze tabloul în faţa tuturor? Ca un animator de petreceri?

Nu se simţea deloc ca un animator. Auzind urletele din sufragerie, se simţea mai degrabă ca un gladiator ce urma să fie aruncat la lei. Dar poate aşa se simţeau animatorii, în special cei de la petrecerile pentru copii.

Încet, cu mâini tremurătoare, ridică portretul. Anita îi întinse din nou tava de şampanie.

— Poate te ajută, spuse ea. Calmează nervii.

— Cine spune că sunt nervos? scheună Dan.

Anita îl privi sceptică.

— Hai, bea-o. O s-o beau eu pe cealaltă.

Ciocniră cupele negre, imense şi aruncară spumantul pe gât. Dan simţi un val de curaj. Pe de altă parte, de ce să-i fie teamă? Tabloul era excelent, cel mai bun portret pe care îl făcuse până atunci. Chiar şi o adunătură de beţivi hăhăitori ar fi în stare să vadă asta.

Intră în sufragerie. Kevin Swift stătea în faţa unei mulţimi de oameni bizar de asemănători; bărbaţi ţepoşi şi grosolani ca el, femei încorsetate şi bronzate ca Toni.

O femeie cu rochie neagră şi şorţ alb, pe care Dan şi-o aminti cărând braţe de rufe pe lângă Dower House, se strecura prin spaţiul strâmt dintre oamenii ăia masivi şi mobila masivă, purtând acum pe braţe două tăvi cu cârnăciori pentru cocktailuri care dispăreau rapid, smulşi de pe tavă de degetele lacome ale invitaţilor.

Era foarte cald, atât din cauza mulţimii, cât şi a rândurilor de lumânări parfumate groase pe care Toni le aranjase pe şemineu. Mirosea a fum şi a ceară fierbinte şi lui Dan i se păru că încăperea riscă să fie cuprinsă în orice clipă de un incendiu. Spaţiul de deasupra şemineului era gol; aştepta să fie ocupat de portretul stăpânului casei.

Dădu din cap către mulţime şi către Kevin, ai cărui pumni cărnoşi erau strânşi nu pe o cupă, ci pe o sticlă mare de şampanie. Nu era prea clar dacă se pregătea să toarne cuiva sau dacă el însuşi bea direct din ea; şi una, şi alta erau posibile. Kevin, cu faţa roşie de căldură şi îmbrobonată de sudoare, întinse un deget către Dan.

— Tu. Hai să-l vedem.

Simţindu-se scrutat de cel puţin patruzeci de perechi de ochi, Dan se aplecă ezitând asupra coletului

de la picioarele sale. Era extrem de emoţionat. Îi venea greu să dezlipească fâşiile de scotch cu degetele tremurânde. Îl auzi pe Kevin comentând nerăbdător.

— Hai, măi, băiete. Nu ştiu ce-ai putut să pictezi tu acolo dacă nu eşti în stare să desfaci un pachet.

Un val de râsete îi însoţiră comentariul în semn de aprobare.

Ignorându-i, Dan continuă să despacheteze. Calitatea muncii lui avea să le închidă gurile. În sfârşit, desprinse şi ultimul strat de folie protectoare.

Ţinând tabloul la dreapta sa – rama de jos dispăruse aproape de tot în covorul gros – îl apucă cu amândouă mâinile, îl întoarse şi îl arătă mulţimii.

Se făcu linişte. Atât de linişte, că puteai auzi cum fâlfâie pleoapele îngreunate de rimel ale lui Toni. Entuziasm sau anxietate? Era greu de spus.

Kevin făcu un pas înainte. Fruntea i se încreţise, buzele i se ţuguiară şi antebraţele sale enorme se umflară ameninţător.

— Nu sunt prea sigur, spuse el grav, că mă reprezintă.

— Aşa e, Kev, spuse cu o voce prefăcută o femeie grasă din spatele lui. Arăţi oribil acolo.

Dan o privi furios. Ce se băga unde nu-i fierbea oala?

— Da, ai dreptate, spuse altcineva. Tu arăţi mult mai bine.

— Nu ziceam de tablou, mugi Swift sălbatic la amicii săi, care se retraseră speriaţi. Nici n-am *început* să mă uit la el. Eu ziceam de... asta, spuse, arătând spre ramă.

— Dar ce nu e bine la ea? murmură Dan, simţindu-şi gâtlejul uscat.

Era distrus. Dintre toate scenariile pe care şi le imaginase, cel în care lui Kevin Smith nu i-ar plăcea portretul nici nu-i trecuse prin cap. Imaginea era atât de ţipător de flatantă, şi cel mai bine se vedea acum, când Swift stătea alături de ea, furios şi transpirat

ca un porc. Dan se abţinu cu greu să nu facă o criză de isterie.

— Cam banală, nu? se burzului Kevin, arătând spre rama neagră, lată şi spre bordura interioară de pânză albă, o combinaţie care lui Dan i se părea că pune perfect în valoare imaginea.

— M-aşteptam la aşa ceva, mormăi şi arătă spre ororile aurii luminate de pe perete şi înhăţând un cârnăcior de pe o tavă aflată în trecere. Ceva fin.

— Dar ce crezi, întrebă Dan, cu un tremolo în glas, despre portret?

Kevin, molfăind lacom la cârnat, se dădu cu un pas înapoi şi se holbă la propria-i reprezentare.

— Hei, spuse, înghiţind zgomotos bucata mestecată de carne, ce-i aia?

Tropăi până la tablou şi împunse pânza cu un deget strălucind de grăsime.

— Ce anume? întrebă Dan, speriat.

Degetul unsuros se înfipsese în tablou în partea din faţă a jachetei sale Nehru.

— În nici un caz, *da' în nici un caz* n-am eu burdihanul ăsta.

Dan tăcu. În portret, Kevin era de cel puţin două ori mai slab decât în realitate. Dar ce era să zică?

— N-o ai, ai dreptate, spuse grasa, care apăruse din nou de undeva din spate. N-ai nici un gram în plus de grăsime pe tine, Kevin.

— Da, de când cu regimul ăla Atkinson[1], o susţinu Toni.

Dan îşi fixase furios privirea în covorul ca un lan de porumb, în care tenişii săi păreau îngropaţi pentru vecie.

— Şi nasu' meu nu arată aşa, adăugă Kevin indignat. L-ai făcut să arate ca... nu ştiu... un rât.

Dan nu răspunse. Simţea cum turbează, încet-încet. Şi din ce în ce mai mult, pe măsură ce se auzeau şi alte comentarii din public.

---

1. Regim de slăbire bogat în proteine şi slab în carbohidraţi, introdus de doctorul Atkins în anii '70 (n.r.).

— Păru' lui nu-i așa... Și ce fundal șters, fără nici o șmecherie... Să fi pus și el un model acolo, ceva, să-l mai înveselească. Să fi făcut și el un efort. După ce că-i dă Kevin o avere pe asta...

Dan își ținea mâinile ascunse în geaca lăbărțată. Nu era de felul său un om violent, dar acum îi venea să trântească tabloul – așa o capodoperă cum era – de capul mare și prost al lui Kevin.

Pipăi în buzunar un cilindru, apoi încă unul și o bucată de lemn. O altă idee disperată îi trecu prin minte. Scoase din buzunar obiectele, care se dovediră a fi tuburi de vopsea și o pensulă. Slavă Domnului că nu pleca niciodată de acasă fără câteva ustensile la el, chiar dacă, pentru că le uita mereu în buzunar, provocau dezastre în mașina de spălat.

— Spune-mi ce vrei să schimb, îi spuse lui Kevin cu o voce plată, care nu trăda nimic din ce simțea. O să mă duc alături și o să-l repar. Chiar acum.

Vânzătorul de mașini dădu din cap satisfăcut și, cu ajutorul gălăgios al oaspeților săi, începu să recite entuziasmat o listă lungă de greșeli din portretul făcut de Dan. Din care Dan trase concluzia că dacă pentru el Kevin Swift arăta precum Kevin Swift, pentru Kevin Swift, nevastă-sa și oaspeții lui arăta ca Brad Pitt.

După ce ascultă toate sugestiile, Dan își luă tabloul și se duse în camera de alături, o altă sufragerie, mai mică, dar la fel de urâtă ca și cealaltă. Aici așeză tabloul pe un birou și, după ce Toni îl curăță de câinii verzi de marmură și ceasurile din bronz aurit, se puse pe lucru.

Dar numai se prefăcu. Când Toni ieșea pe ușă, pensula sa retușa nasul lui Kevin. Ceea ce nu văzuse Toni era că pe pensulă nu era nici un strop de vopsea. Și nici că, după ce a închis ușa albă cu clanță ornată și tocuri aurite, Dan s-a cufundat într-unul dintre multele scaune cu picioare late și tapițate cu damasc albastru și și-a petrecut următoarea jumătate de oră nefăcând absolut nimic.

Când s-a dus jumătatea de oră, Dan a reintrat în sufrageria principală. Acolo, vizibil afumat de alte şi alte cupe de şampanie, sau poate sticle, Kevin încerca să danseze cu grăsana în jurul unei măsuţe de sticlă. Lumânările de pe şemineu se subţiaseră.

— Am terminat, anunţă Dan, cu aceeaşi voce plată. Poţi să vii să-l vezi, dacă vrei.

Cinci minute mai târziu, toată lumea era înghesuită în cealaltă sufragerie.

— Al dracu' de bun, tună Kevin, imediat ce văzu tabloul.

— Mult mai bine, îşi dădu cu părerea grăsana.

— O capodoperă, aprobă Toni.

Kevin se întoarse spre Dan şi-l bătu pe spinare cu palma, cu atâta forţă, că aproape îl răsturnă.

— Vezi ? Nu-ţi trebuia decât nişte sfaturi. Puţină îndrumare.

— Da, spuse Dan, stins. Văd. Mulţumesc.

Capitolul 23

Era ora douăsprezece, dar Zeb încă nu se ridicase din cearşafurile sale negre, italiene, de pe enormul său pat cu baldachin. Îl proiectase el însuşi; încrustat cu dinţi şi coarne de cerb, era o aluzie vizuală la potenţa sa, atât ca artist, cât şi ca bărbat.

În această dimineaţă însă nu se simţea deloc potent. Se simţea oribil, zdrobitor de plictisit. Se uita pe pereţi şi îşi analiza viaţa.

Era chipeş, bogat, faimos şi cariera sa mergea din bine în mai bine. Mai ales acum, de când îşi pusese ameninţarea în practică şi se dispensase de serviciile Galeriei Sump în favoarea Angelicăi Devon şi a Galeriei OneSquared.

Angelica, aşa cum era de aşteptat, îl primise cu braţele deschise. Îi oferise toată vitrina centrală ca să-şi instaleze, în doi timpi şi trei mişcări, *Mâna dreapta a tatălui II*, şi i-o apreciase zgomotos ca fiind o lucrare seminală şi profund semnificativă, promiţându-i că o s-o vândă la preţul cerut de el.

Mutarea la OneSquared fusese clar una bună, se gândi Zeb, relativ înveselit. Angelica se entuziasmase şi când i-a spus de *Burete,* pentru a cărei expunere îi promisese tot spaţiul galeriei în apropiatul sezon al petrecerilor. Nu i-a zis nimic de instalaţii video. Şi nici de ţâţe din neon sau de tripticuri rupestre.

Angelica îl considera cel mai mare artist al momentului. I-a spus că e la fel de indignată ca şi el că nu i s-a cerut şi lui să creeze ceva pentru Turbine

Hall de la Muzeul Tate Modern. I se părea, ca şi lui, incredibil că n-a primit niciodată un Golden Lion pentru întreaga activitate la Bienala de la Veneţia sau că n-a fost nominalizat pentru Premiul Turner. În privinţa acestuia din urmă, l-a asigurat că are prieteni în juriu şi că va face tot ce-i stă în putere ca *Burete* să primească acest premiu cât de curând.

I-a spus cam tot ce voia el să audă. Şi mai era şi acea asistentă sexy, cu fustiţa ei şi tocurile înalte. N-avea nici o îndoială că va fi mai mult decât fericită să-i facă toate plăcerile; toate galeristele erau aşa.

Zeb se ridică în capul oaselor. Prin ferestrele îndepărtate, cea mai frumoasă privelişte a bătrânului parc se întindea cuprinzând zarea. Lui însă nu-i spunea nimic. Oare viaţa la ţară îl făcea atât de neliniştit? Nu fusese niciodată genul rustic; de ce naiba îşi cumpărase un conac în mijlocul pustietăţii?

Nişte motive existau, totuşi. O casă la ţară e obligatorie dacă ai atins un anumit nivel de bogăţie. Contabilul său îi recomandase insistent să investească în imobiliare. Iar agentul care-i vânduse casa îi descrisese atât de convingător petrecerile care s-ar putea da la Blackwood.

Abia după ce a cumpărat-o, Zeb şi-a dat seama că nu are nici un prieten pentru care să dea petreceri. Şi nici nu-i prea plăceau petrecerile. Fuseseră vitale la începutul carierei sale, când se folosise fără scrupule de ocaziile sociale ca să cunoască oameni puternici şi influenţi. Dar acum, de când era el însuşi puternic şi influent şi oamenii foloseau petrecerile ca să îl cunoască pe el, nu-i mai făceau nici o plăcere. Respingea ferm ideea de a distra adunătura de ciudaţi, lipitori şi hiene care compuneau lumea artistică londoneză şi care constituiau, în sensul cel mai larg, gaşca sa.

Ecranul telefonului mobil de pe noptieră se aprinse, anunţându-l că primise un mesaj în căsuţa vocală. Zeb îl luă în mână. Era Dirk Finkelstein, managerul său.

Ca şi alţi artişti de nivelul său, Zeb angajase recent o agenţie care să-l reprezinte şi în alte probleme decât cele artistice de care se ocupa galeria sa. Agenţia se numea „Global International Talent" şi noul ei manager voia să stabilească întâlniri urgente legate de nişte proiecte noi importante. Vorbăria nazală, rapidă şi americană a lui Dirk era greu de urmărit, dar Zeb înţelese că i se propunea să conceapă un happening de o zi, să regizeze un spectacol de balet, să proiecteze o grădină şi să promoveze o marcă de chiloţi.

— Tre' să vorbim de urgenţă, spunea, la sfârşit, Finkelstein.

Zeb îşi închise ochii. Simţea, revoltat, că nu vrea să vorbească de urgenţă cu Finkelstein. Niciodată, de fapt, ceea ce era ciudat, având în vedere că el însuşi îl angajase şi că omul nu-şi făcea decât meseria.

Zeb se lăsă pe spate şi gemu. Ura liniştea rurală; îşi încorda şi-şi ciulea urechile, de parcă ar fi încercat în permanenţă să prindă vreun sunet, ca un radio care caută frecvenţe. Şi nici nu era nimic de văzut – câmpuri nesfârşite şi cerul, şi uneori strălucirea mării în depărtare. Era un loc inutil pentru un artist.

Nu voia să stea la ţară, acum o ştia clar. Dar nu voia să stea nici în oraş, deşi avea acolo un *penthouse* lângă Tamisa. Adevărul era că nu voia să fie nicăieri.

Zeb se rostogoli, întinzându-se în patul gol. Mai era, desigur, şi un alt motiv pentru care cumpărase Blackwood: să scape de Fuchsia. Nu mergea niciodată la ţară, din principiu. Câtă vreme stătea acolo, n-avea cum să pună gheara pe el. Dar nu-şi pusese încă problema că ar putea veni un moment când ea n-ar mai vrea să pună deloc gheara pe el.

Fuchsia era acum la Art Timbuctu, unul dintre noile şi foarte popularele târguri de artă. Ar fi trebuit să se întoarcă în urmă cu o zi, dar încă nu-i dăduse nici un semn de viaţă.

Zeb se strădui din răsputeri să se gândească la altceva în afară de Fuchsia. Era o noutate pentru el

să se străduiască – să gândească, de fapt. Iar acesta era un alt inconvenient al vieţii la ţară – prea mult timp pentru gândire. Îşi forase deja suficient de adânc în conştiinţă ca să înceapă să se întrebe dacă nu cumva un alt motiv ascuns al achiziţionării proprietăţii Blackwood era speranţa că acolo, în delurosul ţinut Suffolk, ar putea găsi o femeie pe care chiar să o placă. Să-şi construiască o relaţie ferită de ochii geloşi ai amantei sale. Deşi acum nu mai era aşa sigur de gelozia ei.

Indiferent care ar fi fost gândurile Fuchsiei, era clar că speranţa lui secretă se destrămase. Satul ducea lipsă de acele lungane fiice de colonel pe care le văzuse pe coperta revistei *Viaţa la ţară* când studia piaţa imobiliară.

Se gândi iar, cu jind, la asistenta Angelicăi. Nu prea găseai la ţară genul ăsta de fete suple, metropolitane, cu sfârcuri obraznice şi ochi de căprioară. Căută una dintr-o parte în alta a dormitorului său vast şi înapoi la patul său cu baldachin. Nu era nici una acolo, n-avea cu cine să împartă patul său fabulos.

Îşi întinse braţele musculoase. Ce să facă azi? Să lucreze în atelier? Dar de ce? Procesul de producţie al *Buretelui* mergea perfect şi fără el. Şi buretele care-l lovise ultima oară nu fusese primul. Începu să se întrebe dacă nu-i erau aruncaţi în faţă intenţionat.

Privi, plictisit, la peretele din dreapta, care fusese conceput şi ca ecran de cinema. Zeb însă nu ştia să folosească un proiector. Toombs l-ar fi putut ajuta, dar plăcerea de a vedea noaptea târziu filme porno soft ar fi fost oarecum compromisă de prezenţa unui valet mai bătrân.

Telefonul fix de lângă pat sună. Cum aceasta era linia privată la care nici măcar Dirk n-avea acces, nu putea fi decât o singură persoană. Zeb se rostogoli pe cearşafurile negre până la noptiera decorată cu coarne de cerb şi îşi strecură mâna printre ascuţişurile acestora. Apucă receptorul cu grijă, fiindcă era încrustat cu dinţi de rechin şi pişca la atingere.

— Sunt gata acum, se răsti la Toombs, indicându-i că acum putea să-i servească micul dejun, sau prânzul, sau ce o fi fost cazul.

— Hei, iubitule, şi eu sunt gata.

Nu era vocea lui Toombs. Era a unei femei, a unei americance. Îl tachina veselă. Uitase că şi ea are acces la acea linie telefonică. Trecuse ceva vreme de când o folosise ultima oară.

Fuchsia. Zeb îşi închise ochii şi trase aer în piept; de uşurare sau de disperare, nici el nu ştia prea bine. Poate că pe undeva între cele două.

— Mi-a fost dor de tine, iubitule.

— Cum a fost la Art Timbuctu?

— Uimitor. M-am luptat cu Bigsky pe viaţă şi pe moarte pentru o instalaţie incredibilă, un cort uns cu rahat de capră.

— Şi cine a câştigat? întrebă Zeb, curios.

— Eu, spuse Fuchsia, satisfăcută. Dar a fost o luptă murdară. L-am lovit, spuse ea, chicotind. Bun, deci, schimbă ea brusc subiectul, te aştept la ora trei. Am o fereastră între Nick Serota şi Larry Gagosian. De la trei la cinci, şi adu şi biciul cu diamante.

Capitolul 24

Palpitaţiile – dacă ăsta era cuvântul potrivit – stârnite de găsirea lui Adam prăbuşit în biroul său dispăruseră. Se pare că la fel de repede dispăruse şi înţelegerea lor asupra unui scop comun. Alice, la o săptămână sau două după acea dramă, aşteptând liftul, se gândea la lista cu obiective de dezvoltare pe care, alimentată de speranţă şi consumată de entuziasm, o compusese în seara de după ce-l convinsese pe Adam că trebuie să păstreze Palladio. Îi arătase lista a doua zi dimineaţa. De atunci, nu mai pomenise nimic de ea.

Trepidaţia metalică a maşinăriei se apropie de etajul ei, se opri şi Alice deschise uşa şi intră. Trase după ea absentă uşa de metal şi abia observă când, după obişnuita pauză incertă, liftul îşi reîncepu coborârea. Se gândea la obiectivele de dezvoltare şi se întreba la ce anume, având în vedere tot trecutul lor, se putea aştepta de la şeful ei. Chiar îşi imagina că Adam o să aprobe entuziasmat ideile ei de creştere a publicităţii, de extindere a listei de corespondenţă şi toate celelalte şi o să se grăbească să le implementeze? Da, cam asta aştepta, recunoscu ea, cu severitate. Sigur nu-şi imaginase că el o să-i ia pur şi simplu lista, o să şi-o vâre neglijent în buzunar şi pe urmă o să plece la pub, fără să mai vorbească apoi deloc de ea.

Când l-a întrebat despre asta, câteva zile mai târziu, el a privit-o absent.

— Da, sigur, i-a spus vag, o să mă uit pe listă.

Din câte știa Alice, până acum, singurul lucru la care se uita Adam cu interes era paharul cu gin. Nu i-a mai spus nimic despre obiectivele de dezvoltare. Poate că îl convinsese să nu închidă galeria, dar în capul său aici se încheia totul, iar ea simțea asta. Lui Adam i se părea fără sens să mai continue în mediul artistic contemporan. Zeb Spaw și *Protezeu înlănțuit*, naiba să-i ia, îi dăduseră lovitura de moarte.

Liftul s-a oprit la etajul de dedesubt și ușa s-a deschis. Fusese atât de pierdută în gânduri, încât nu își dădu seama Alice, că nu se pregătise pentru apariția doamnei Nutt.

— Ah, spuse proprietara și fața i se zbârci în puțina lumină care ajungea până acolo, tu ești.

— Da, spuse Alice, revenind la prezent.

— Frumoasă zi, spuse incredibil doamna Nutt.

Alice clipi surprinsă, era primul lucru pozitiv pe care și-l amintea că-l spusese vreodată doamna Nutt.

Observă că doamna Nutt rămăsese pe palier, în loc să intre în lift; că, pe lângă asta, nu purta nici o haină mai groasă. Vremea trebuie să fi fost minunată, ceea ce era ciudat, judecând după ce se vedea prin ferestrele lor, așa întunecate cum erau ele, nu părea atât de minunată.

Alice n-o mai văzuse niciodată pe proprietară fără o haină groasă pe ea și discutase deseori cu David despre ce veșminte prețioase or fi fost ascunse dedesubt. Păstrându-și credința că doamna Nutt ducea o viață privată luxoasă, David bănuia că nu poartă decât haine Dior *vintage* pe sub palton, dar Alice nu vedea acum decât un pulover și un cardigan liliachii din poliester, cam murdare, și o fustă plisată maronie. Doamna Nutt era de asemenea singură, în sensul că nici căruciorul nu era prezent. Mai mult, ușa apartamentului ei era larg deschisă, dezvăluind un pătrat de hol neluminat.

— Mă întreb, spuse doamna Nutt, cu o încreștitură bizară a feței care, își dădu seama Alice după

câteva secunde, se voia a fi un zâmbet, dacă n-ai vrea să vii pentru un minut până la mine.

Alice se holbă la ea, neîncrezătoare. Politeţea neaşteptată şi încercarea de a fi prietenoasă a doamnei Nutt erau enervante.

— Dacă e vorba de chirie, doamnă Nutt...

O plătea prin intermediul băncii; să fi fost oare o încurcătură la bancă?

Faţa doamnei Nutt se încreţi din nou.

— Nu fi prostuţă, dragă. Vreau doar să te întreb ceva, asta-i tot.

Era acum la jumătatea distanţei până la uşa ei, chemând-o după ea cu degetul ei arătător ca o gheară.

— Eu..., încercă Alice să spună că o să întârzie la muncă, dar îşi dădu seama că nu mai conta.

Nimeni n-avea să le intre în galerie până la prânz, singura oră la care mai apărea cineva în ultima vreme. Nici Adam nu venea până spre începutul amiezii; ce făcea dimineaţa nu era prea clar, deşi, bănuia ea, probabil că pentru el era. Foarte clar, într-o sticlă cu o etichetă pe care scria „Gordon's".

— Bine, un minut pot să vin, spuse.

O răzbise curiozitatea faţă de ce avea bătrâna de spus şi mai ales cum arăta apartamentul ei.

Doamna Nutt dispăru înăuntru. Alice o urmă, ştergându-şi grijulie tălpile pe covoraş.

Apartamentul doamnei Nutt nu era, cum îi plăcea lui David să creadă, îmbălsămat în mirosuri exotice, ci în parfum de şuncă prăjită cu o nuanţă subtilă de varză. Nu se potrivea deloc cu teoriile lui David, observă ea, în timp ce o urma pe proprietară în micul şi întunecatul hol, identic cu al lor. David spunea că, în trecut, doamna Nutt fusese proprietara tuturor apartamentelor din jurul ei şi spărsese toţi pereţii, ca să-şi facă o casă de vedetă de cinema, vopsită în roz, decorată cu pene de marabu şi candelabre, oglinzi veneţiene, mobilă de colecţie, sculpturi şi picturi scumpe.

— Vrei o ceaşcă de ceai, drăguţă? o întrebă doamna Nutt din beznă.

Şi aceasta era o ofertă fără precedent. Ce putea însemna? Voia să-i evacueze?

— O, nu, doamnă Nutt, trebuie să mă duc la lucru...

Doamna Nutt o întrerupse.

— După ce-o să vezi ce-ţi arăt eu acuşica, po' să-ţi dai demisia.

Chicoti.

Alice zâmbi ca să-şi ascundă mirarea, dar simţi un fior de nelinişte. Bătrâna înnebunise? Ce voia să-i arate? Îşi aminti că nimeni n-o văzuse intrând în apartament. David plecase la spital cu o oră în urmă. Începu să caute scuze ca să plece, dar doamna Nutt era cu totul călare pe situaţie.

— Vino 'ncoa şi şăzi, îi ordonă, pe un ton care nu admitea nici un refuz.

Alice se supuse. Camera de zi a doamnei Nutt era înghesuită, întunecată şi, în puţina lumină care se strecura prin ferestrele mai jegoase încă decât ale lor, părea aproape neagră. Acest efect se intensifica din cauza faptului că nu era chiar atât de curată. În cameră mai era o canapea micuţă, cu un model cenuşiu, mâncat de ani şi tapiţeria rufoasă. Alături, un scaun din acelaşi set cu braţe uzate, lucioase, era parcat în faţa televizorului. După gălăgia pe care o făcea, Alice îşi imaginase că e o plasmă colosală cu sunet *surround*, dar era, de fapt, doar o cutiuţă demodată, care n-avea nici măcar DVD player.

Pe o masă simplă de lemn, zăceau resturile unui mic dejun cu şuncă, lângă o sticlă de sos Henderson's Relish. Nici urmă de oglinzi sau tablouri, cum îşi închipuia David; exista, într-adevăr, o oglindă deasupra mesei, dar era departe de a fi veneţiană, mai degrabă una dintre acelea fără ramă, atârnate de un lanţ, care se găseau în magazinele de vechituri. Pe peretele de vizavi atârna un tablou mic sau ceea ce, de unde îl vedea Alice, părea să fie un tablou. Era greu

să vadă ce reprezenta, pentru că doamna Nutt tocmai se suia energică pe un scaun şi încerca să-l dea jos.

— Aveţi grijă, doamnă Nutt, spuse Alice şi se duse repede până lângă ea. Să nu căderi.

Bătrâna, chinuindu-se cu tabloul, stătea într-un echilibru mai mult decât precar. Gemând, îl dădu în sfârşit jos, dezvăluind în spaţiul eliberat pe perete un păienjeniş prăfos. Câteva insecte mici alergară să-şi caute adăpost în spatele canapelei.

— Uite, spuse doamna Nutt, satisfăcută, suflând peste ramă.

I-o întinse lui Alice, care o luă, întrebându-se ce trebuie să facă cu ea. Doamna Nutt o chemase oare ca să care mobilă? Îşi redecora casa?

— Doamnă Nutt, spuse Alice cu blândeţe, doriţi ceva anume de la mine?

Nu crezuse niciodată fanteziile lui David, dar nici nu-şi imaginase că apartamentul doamnei Nutt e atât de mic şi de sumbru. Vederea lui îi provocase un neaşteptat acces de tandreţe pentru bătrâna arţăgoasă, care se arăta acum, pentru prima dată, vulnerabilă. Glumele pe seama ei nu mai păreau atât de amuzante.

Doamna Nutt o privi pieziş. Din adâncurile ridurilor ei, se văzu, pentru o clipă, o sclipire chihlimbarie.

— E chiar în mâna ta, chicoti ea, încântată.

Alice se uită la tablou. Era greu să distingi sub stratul de praf de pe sticlă şi în întunecimea culorilor ce anume reprezenta.

— Soţu' meu a dat peste asta, explică doamna Nutt. 'icea că tre' să valoreze ceva. Aşa că m-am gândit, după ce 'iceai dăunăzi, de alea doojde milioane...

Fisa îi pică lui Alice zgomotos. Zeb Spaw! Iar! Exista vreun colţişor al vieţii ei în care acesta să nu-şi fi întins tentaculele? Mai întâi Adam, pe urmă oaspeţii lui Suki de la petrecere; şi acum doamna Nutt, stârnită de conversaţia din lift despre *Protezeu înlănţuit*, încerca să-şi găsească şi ea un loc în goana după aur din arta contemporană.

— Hm, spuse Alice, încercând să nu se enerveze.

Bătrâna o privea nerăbdătoare. Reuşea să distingă nişte munţi şi o clădire cu fronton în depărtare, ceva care părea a fi un castel. Nu era clar un Van Gogh şi cu atât mai puţin un Zeb Spaw.

— E de la soţu' meu, repetă doamna Nutt. E în familia lor de ani de zile. Cât zici că face?

Îşi înfipse un deget în tablou. O privea pe Alice şi ochii îi străluceau de febra speculaţiei.

— Ăăă..., degetul doamnei Nutt şterse o parte din praf şi Alice putea vedea acum sub vopsea o formă tipărită, cu cifre în ea.

Îşi muşcă buza, întrebându-se cum să-i explice că o pictură realizată din cifre de pe la jumătatea anilor '70, estimă ea, nu era tocmai la mare căutare.

Jumătate de oră mai târziu – doamna Nutt nu primise prea bine veştile şi Alice se îndoia că explicaţiile ei privind piaţa actuală de artă fuseseră prea convingătoare – Alice era afară şi înainta pe trotuar. Se simţea vinovată şi era furioasă pe Zeb Spaw. Faptul că speranţele unei pensionare septuagenare fuseseră umflate şi dezumflate din cauza lui era încă una dintre crimele sale de neiertat împotriva artei şi a societăţii.

Mobilul îi sună în poşetă şi Alice se simţi fericită de întrerupere. Era bucuroasă să vorbească cu oricine, chiar şi cu cei de la compania de telefoane.

— Suki! exclamă ea bucuroasă; un apel mult, mult mai plăcut decât al celor de la compania de telefoane. Ce bine că te aud!

— O, dragă, nu e deloc bine.

Chiar şi pentru telefonul mic al lui Alice, vocea lui Suki suna slab şi înfundat. Alice simţi că se crispează de grijă. Oare se întâmplase vreo nenorocire? Se prăbuşise oare piaţa produselor de oi ţinute la azil?

— Ce s-a întâmplat, întrebă, auzind-o pe Suki suspinând înfundat. E vorba de Rafael? S-a întâmplat ceva cu el?

— Nu cu Rafael, nu, răspunse Suki în grabă. E vorba de Albertine. Sunt îngrijorată pentru ea.

— Ce-a pățit? E bolnavă?

— Da, așa cred. E..., suspină Suki iar.

— Ce e cu ea? Poate ar trebui să suni un doctor, o sfătui temătoare Alice.

— Dar doctorii de pe aici sunt așa incompetenți și nu vreau să aștept ore întregi la telefon, la linia de urgență...

— Îi sun eu dacă ești îngrijorată, spuse Alice, grijulie. Dar să știi că sunt foarte buni.

Suki nu părea s-o fi auzit. Își continuă ultima propoziție.

— ... și m-am gândit că dacă te sun pe tine, ai putea să-mi dai un sfat – știi, pentru că stai cu David. M-am gândit că trebuie să fi prins câte ceva dacă trăiești cu un doctor, mormăi ea.

— Sfatul lui ar fi același, să suni la Urgență.

— De fapt..., spuse Suki, cu vocea schimbată, mă întrebam dacă n-aș putea să vorbesc direct cu David. Nu am numărul lui...

Alice își mușcă buza. Ultimul lucru pe care și l-ar dori David în toiul unei zile pline ar fi o convorbire telefonică, mai ales una cu Suki.

— Îmi pare rău, spuse cu blândețe, dar nu poți să-l suni la spital. Nici eu nu-l sun.

— Dar am nevoie de numărul lui! strigă Suki. Ești prietena mea – prietena mea cea mai apropiată. Trebuie să mi-l dai.

— Ce nu-i OK cu Albertine? întrebă Alice, evitând în ultimul moment să dea peste un stâlp.

O panica agitația prietenei ei.

— E fierbinte și pleoștită și are punctișoare pe piept, strigă Suki.

Alice icni. Acestea erau semnele clasice ale meningitei. Zidul protector cu care îl înconjurase pe David căzu imediat.

— Sună-l, sună-l, îngăimă, frământându-și creierii să-și amintească numărul pe care, de obicei, îl știa pe de rost.

Panica o zăpăcise complet.

— Mulţumesc, spuse Suki, uşurată. Adică, poate că exagerez, dar...

— Sună-l *acum,* îi ordonă Alice, ştiind că fiecare secundă contează şi nu aveau timp de trăncăneală.

— Mulţumesc, oftă Suki şi închise.

Ca să iasă din starea de panică, Alice trecu aproape în fugă prin Russel Square şi pe Bloomsbury, încercând să-şi imagineze ce se întâmplă. Suki îl suna pe David acum. Îl vedea răspunzând la mobil, îi vedea figura mai întâi enervată, pe urmă îngrijorată, după ce înţelegea despre ce e vorba. Pe măsură ce vedea clar toate astea, se simţea din ce în ce mai calmă.

Când ajunse la uşa încuiată a galeriei – nici urmă de Adam – Alice găsi un motiv nou de panică. Oare o să-i răspundă David lui Suki? Dacă o să se uite la număr şi, nerecunoscându-l, o să-l ignore? Pe cât de repede îi permitea tremurul degetelor, îi scrise un mesaj: „a dat suki d tine?".

Cu ce să-şi umple timpul? se gândi, aşteptând răspunsul, care părea că întârzie de o veşnicie. Să facă un ceai, bineînţeles. Răspunsul britanic la orice criză.

Descuie, intră şi se duse în chicinetă. Huruitul ceainicului îi acompania huruitul minţii ei, în timp ce se gândea la suferinţa lui Suki. Micuţa Albertine, cu păpuşelele şi rochiţele ei, de care era atât de mândră...

O treceau valuri succesive de fierbinţeală şi de frig şi simţea cum o tensiune teribilă i se urca din stomac în gâtlej. Până n-o să audă că totul e bine n-o să fie în stare să se relaxeze, se gândi ea, în timp ce mâinile îi tremurau când încercă să toarne în cană apa fierbinte din ceainic.

Capitolul 25

Dan venise de dimineaţă la Londra în ziua când lua cina alături de colegii de breaslă. Îl tenta o vizită la National Portrait Gallery şi, imediat cum a sosit, picioarele i s-au pornit singure în acea direcţie.

Cunoşteau bine drumul. Îl învăţaseră în anii săi de studenţie şi după, când începuse să lucreze ca profesionist. Deşi nu se simţise niciodată ca acasă în nemiloasa, competitiva Londră a artei, cu găştile şi atrocităţile ei, la NPG se simţise întotdeauna bine şi înţeles; oamenii pictaţi acolo îi erau mai familiari decât fotografiile celor din familia sa şi îl inspiraseră mult mai profund.

În special Tudorii. Cele mai vechi portrete din colecţia galeriei erau şi favoritele sale. Fusese încă de mic fascinat de ele; chipurile lor palide, imperturbabile, contrastând atât de puternic cu vieţile lor colorate şi violente.

Îşi privi tenişii scâlciaţi grăbindu-se pe cimentul trotuarului. Mergea repede; mai repede decât în Suffolk. Viaţa la ţară te face lent – deşi erau momente, când trecea prin ferme, de exemplu, când mărea pasul. Londra te grăbeşte. În oraş mergea întotdeauna repede, iar acum, fără nici o direcţionare din partea lui, picioarele începuseră să gonească din nou, ca împinse de un impuls atavic, de o memorie proprie. Dan se sili să încetinească. N-avea nici un motiv de grabă. N-avusese niciodată; graba nu-l dusese nicăieri până atunci.

Gândurile îi alunecară la tema lor preferată: Maeve O'Sullivan. Deşi o întâlnise o singură dată pe noua castelană de la Aldeham Manor, chipul ei îi lumina de atunci visele, ochii mari şi verzi, pielea dulce înconjurată de un halou de păr negru. Se trezise rătăcind prin preajma Manor-ului, ca să se convingă din nou cât de frumoasă e şi că nu era doar o proiecţie a imaginaţiei sale.

Dar nu reuşise s-o vadă decât pe Toni Swift, troncănind pe aleea de cărămidă către maşina ei de teren cu geamuri fumurii. I-a făcut entuziastă semn cu mâna.

Sigur, interesul său pentru Maeve era pur artistic şi profesional. Trebuia să fie astfel. Era măritată şi era măritată cu un muzician, cel mai bun dintre toate soiurile de bărbaţi. După pictori, bineînţeles. Se întreba ce fel de muzician era soţul lui Maeve, la ce instrument o fi cântând. Sau poate era cântăreţ şi de la el învăţase Maeve să cânte Mozart. „Voi che sapete" era un clişeu muzical, e adevărat, dar nu toată lumea ştia atâtea versuri în italiană.

Dan ajunse în Trafalgar Square, unde Nelson, pe postamentul său canelat, împuşca aerul şi artezienele trimiteau înspre el jeturi de apă. Contemplă frumuseţea luminii filtrate de picăturile de apă, creând o ţesătură de curcubeie ce păreau de pe un alt tărâm decât taxiurile şi autobuzele îmbrâncindu-se murdare în jurul pieţei.

Se uită oripilat, dar şi curios, la ultima instalaţie artistică – o grămadă de doze de bere – de pe Fourth Plinth şi trecu grăbit pe lângă National Gallery. După colţ era intrarea, mai modestă şi mai liniştită, a NPG-ului. Dan simţi o mare plăcere să revadă zidurile roşii, familiare, din spatele uşii de sticlă de la intrare şi pe paznicul în uniformă; pe fundalul cărămiziu, era el însuşi un portret.

Dan îi zâmbi şi acesta dădu din cap. Trecu pe sub arcada în stil romanic a foaierului şi urcă pe scara rulantă la etajul Tudorilor. Încă erau acolo: la intrare Thomas More şi familia sa, sobri, şi apoi, în

galeria propriu-zisă, portretele executorilor săi: Henry al VIII-lea şi Anne Boleyn.

Dan o privea fascinat pe Anne Boleyn şi, ca de fiecare dată, încerca să îşi imagineze cum reuşise această femeie palidă, simplă, cu gura mică şi ochii strălucitori, să arunce un regat în haos şi să convingă un monarh să se certe cu Papa. Ca de fiecare dată şi chiar luând în considerare schimbarea standardelor de frumuseţe, era greu de imaginat.

Thomas Cranmer era mai uşor de înţeles; încordat şi temător, cu mânecile sale vălurite de lână. Şi aşa şi trebuia să fie – acest Arhiepiscop de Canterbury arsese pe rug la ordinele lui Henry al VIII-lea.

Şi iată-l şi pe Henry, masiv ca un dulap, cu picioarele depărtate, mâinile în şolduri, privind fioros de sub pălăria sa împodobită. O fi fost Holbein instruit, se întrebă Dan, gândindu-se la Kevin Swift, să-i micşoreze regelui burdihanul, să-i subţieze picioarele şi să-i umfle prohabul? Probabil. Portretiştii, oricât de talentaţi şi de faimoşi, au fost mereu victima toanelor celor pe care-i pictau. Dan îşi amintea că citise undeva că până şi Sir Joshua Reynolds a trebuit să refacă imaginile diverselor familii care nu se simţiseră destul de flatate de versiunile lui iniţiale. Nu sunt singur, se gândi, înveselindu-se. Unii mai buni decât mine au avut de-a face cu loaze precum Kevin Swift.

Şi mai răi, mult mai răi. Henry al VIII-lea, de exemplu, era un Kevin Swift încoronat şi cu putere de viaţă şi de moarte asupra supuşilor săi. Portretistica era o treabă periculoasă la curtea lui; se ştie că Henry s-a căsătorit cu Anne of Cleves numai pe baza portretului ei. Când ea a venit din Belgia şi Henry a decis că portretul era prea înfrumuseţat, ce groază o fi fost în sufletul portretistului! Pe de altă parte, Anne, cunoscând soarta predecesoarelor ei, trebuie să fi fost extrem de bucuroasă.

Şi fundalurile erau foarte interesante. Tudorii aveau obişnuita dragoste a ariviştilor pentru mobile

nerușinate, covoare cu modele stridente, perne brodate și scaune cu pompoane aurii grele cât limbile de clopot. Dar uneori, în ciuda opulenței – și poate chiar datorită acesteia – se vedea vulnerabilitatea personajelor. Ca în portretul lui Edward al VI-lea, fiul beteag al regelui. Felul în care imita atitudinea încrezătoare a tatălui său sublinia diferențele fizice dintre cei doi.

Dan privi intens, sorbind fiecare detaliu. Aceste imagini erau atât de faimoase – și totuși artiștii care le făcuseră erau aproape necunoscuți. *Portretiști* necunoscuți. Se pare că asta e soarta celor care pictează oameni, să rămână în umbră. Pe de altă parte, modele vin și trec, dar portretele au mereu căutare. Aceste gânduri îl făcură să se simtă triumfător.

Bing. Alice își ciuli urechile. Era mobilul ei. Cu inima strânsă, îl ridică în dreptul ochilor.

Nu era un mesaj. Cineva suna. Era atât de încordată, confundase semnalele.

— David? șopti ea, cu vocea strivită de îngrijorare, e...

— E bine.

Ușurarea o copleși.

— Ai vorbit cu Suki?

Acum, că totul era în regulă, își îngădui să se desfete cu vocea joasă, calmă a lui David, care-i dădea veștile cele bune.

— Aș fi trecut pe la ei, dar era destul de clar din ce mi-a zis că nu era cazul, îi raportă el în stilul său competent. O urticarie virală, nimic grav.

— Ți-ai dat seama de asta doar din ce ți-a spus?

— Nu era nimic, insistă David vesel. Probabil a luat-o de pe podea. De la rogozul acela, cred, chicoti el.

Alice încă nu-și permitea să râdă. Doctorii, având de-a face zilnic cu viața și moartea, aveau uneori o atitudine frivolă față de ele.

— Dar credeam că urticariile sunt greu de diagnosticat, insistă ea. Suki credea că e meningită.

— Hei, cine e doctorul aici? îi replică binevoitor David. Eu sau tu?

— Nu, doar că...

— Doar că?

— Păi..., ezită Alice, eşti *sigur*?

David nu avea răbdare cu Suki; oare o ascultase cu atenţie? Oare nu trăsese prea repede concluzii? Căută un mod diplomatic de a-i spune asta.

De partea cealaltă se auzi un oftat.

— Uite ce-i, o să mă duc la Suki când termin aici treaba, OK?

— Excelent.

— Dar să nu mă bombăneşti dacă vin şi mai târziu decât de obicei.

Încă o cină solitară, se gândi Alice, dar îndepărtă fermă acest gând. Îi stătea pe limbă să-l roage pe David să le transmită lui Suki şi lui Rafael toată dragostea ei, dar se abţinu. Vizita lui David nu era una de curtoazie.

Capitolul 26

Preşul era mic, roşu şi dreptunghiular şi pe el scria „Marş!".

— E un Sharon Aura original, anunţă Fuchsia, desfăcându-şi sutienul şi dezvăluind o pereche de sâni care erau, se gândi Zeb, mai tineri decât restul trupului. L-a numit „Preşul mizantrop", continuă Fuchsia, zâmbind în felul ei trist, bizar. Mi se pare foarte amuzant.

Zeb nu era de acord. Nu i se părea deloc amuzant. Deloc. Faptul că Fuchsia începuse să cumpere lucrările lui Sharon Aura îl nemulţumea. Rahatul de capră din Timbuctu şi picturile rupestre din Wallamaloo erau cum erau; artiştii se aflau la mii de kilometri distanţă. Dar Sharon Aura era, ca şi el, în epicentrul artei britanice – sau credea că e.

— Aura e un nume de viitor, îi spuse Fuchsia. Nu vreau s-o pierd, cum am păţit cu Quinn şi Turk.

— N-aş numi asta o pierdere, pufni Zeb. Oricum, pe mine nu m-ai pierdut.

— *Asta* e clar, spuse Fuchsia, apăsat.

— Sharon Aura e un cal mort, comentă Zeb, trufaş. Nu e reprezentată pe Gold Street.

— Aşa zici tu? îl privi dispreţuitoare Fuchsia. Dacă vrei să ştii, tocmai a fost preluată de Cornelius Sump. I-a dat toată vitrina principală.

Fruntea lui Zeb se înfierbântă de furie. Îşi strânse pumnii, luptându-se cu şocul veştii. Nemernicul de

Sump l-a înlocuit cu cel mai aprig rival al său? Morţii *mă-sii.*

— Hei, doar nu eşti *gelos*? îl întrebă Fuchsia batjocoritoare.

— Sigur că nu, ripostă Zeb, aproape convins.

Era mai mult decât gelos. Îi venea să omoare pe cineva de furie. Încercă, la fel de agitat, să se calmeze. În ritmul ăsta, risca să aibă probleme de erecţie.

Desigur, Sharon nu era o ameninţare reală. N-avea cum să-l înlocuiască. Dar se străduia destul de tare, după cum se văzuse până atunci, de la începutul anului, de când avusese marea ei ieşire la lumină. Piesa de rezistenţă, *Ce-am făcut sâmbătă noapte*, fusese o dală de piatră din centrul oraşului pe care artista vomase cu o noapte înainte, pentru ca a doua zi să o ia de acolo, să o expună şi să devină imediat aclamată şi faimoasă.

Fuchsia, decojind de pe ea lenjeria franţuzească, se duse până la canapea şi se întinse.

— Hei, îl certă ea, îţi dai jos boxerii ăia sau ce faci?

Oare şi Sharon Aura îi făcea Fuchsiei favoruri sexuale? se întrebă Zeb panicat, în timp ce-şi dădea jos blugii negri. Aura o ardea şi cu bărbaţi, şi cu femei, *şi nu numai*, după cum îi mărturisise unui jurnalist. Ziarele speculaseră din greu pe tema acelui al treilea „şi nu numai"!

Zeb se apropie de canapea fără chef. Chiar trebuia să facă asta?

Sigur, ar fi putut fi şi mai rău. Fuchsia arăta bine pentru vârsta ei; puţine femei cu astfel de avere nu arătau bine. Era una dintre acele antilope, înaltă, cu membre subţiri şi ochi mari. Părea fragilă, dar numai părea, având în vedere ce dură putea să fie.

Totuşi, era prea slabă. O privi de sus până jos, de la cap la tocurile pe care îi plăcea să le poarte când făceau dragoste. Probabil singura hrană pe care o înghiţea îi intra prin păr; îi spusese odată că îl freacă cu caviar, ca să fie mai strălucitor. Nu există şi un animal marin care mănâncă prin păr,

se întrebă Zeb, anemona de mare, parcă. Dar Fuchsia, după cum își încolăcea picioarele în jurul lui, semăna mai mult cu o caracatiță vorace.

Zece minute mai târziu, Zeb își ținea privirea pironită pe Rolexul său de la încheietură. Fuchsiei îi lua mai mult decât de obicei.

Își ținea ochii închiși și gemea. Zeb o invidia într-un fel. Rareori își închidea ochii extaziat și sigur nu când se culca cu Fuchsia. Asta era doar o întâlnire de afaceri, ceea ce de altfel și credea soțul ei miliardar că se întâmplă în birou. Această cameră uriașă, întinsă pe întregul etaj ultim al vilei sale cu stucatură albă de lângă Regent Park, conținea toate gadgeturile de ultimă oră posibile. Dar singurul obiect pe care îl folosea vreodată Fuchsia era canapeaua spațioasă pe care făceau dragoste.

Interesant era că nu exista nici un fel de obiect artistic în cameră. O întrebase odată pe Fuchsia despre asta și ea i-a răspuns, iritată, că n-ar fi avut nici un rost să-și arate piesele de colecție într-un loc în care nimeni în afară de ea nu putea să le vadă.

Degetele Fuchsiei se urcaseră pe sub cămașa lui Zeb și unghiile îi zgâriau spinarea. El emise cu dificultate un mieunat deloc masculin. Ea își freca pelvisul de al său, făcându-l să se simtă ca și cum ar fi fost devorat de dedesubt. Cu un ultim efort, se trase, ieșind aproape cu totul, înainte să se avânte cu totul înapoi în ea. Fuchsia înnebunea când el făcea această mișcare.

— Da, da, *da,* strigă ea.

Terminase, Slavă Domnului.

— Ești cel mai bun, oftă ea.

— Și tu mă înalți la ceruri, iubito, mai sus decât oricine altcineva, o asigură el îndatoritor.

Adevărul era că ea dădea cei mai mulți bani pe lucrările lui. Și făceau întotdeauna sex la ultimul etaj, deci era ceva adevăr în ce spusese.

— Chiar? își flutură ea genele.

— Ești incredibilă. *Incredibilă,* o asigură el.

Se simţise mereu, în acel moment anume, ca oglinda din Albă-ca-Zăpada. E drept că o versiune mai puţin sinceră.

Pe când Fuchsia zâmbea satisfăcută, Zeb se trase deoparte. Ştiind că nu se face să pară prea dornic de fugă, îşi linse degetul şi îi încercui sfârcul mic, maroniu.

— Doamne, eşti nesătul, mârâi ea de plăcere.

O, nu. Îl lua în serios. Gemu când degetele ei cu unghii lungi îi zgândăriră insistent penisul. Dracu' s-o ia. Dacă n-ar fi fost problema cu Sharon Aura, n-ar fi făcut asta. N-ar fi fost nevoit să o facă. Îşi spuse că ar vrea s-o vadă moartă pe Aura, însă dacă ar crăpa, i-ar creşte şi mai mult cota. Situaţia asta îl strângea mai rău de testicule decât o făcea Fuchsia în acea clipă.

Se aplecă s-o sărute şi îi văzu trăsăturile întărite de *botox* muindu-se, cum li se întâmpla tuturor femeilor când îi vedeau chipul frumos apropiindu-se. Era, ştia asta, foarte, foarte folositor să arăţi aşa de bine. Te ducea departe. L-ar fi dus oricum departe, cu sau fără talent artistic. Arătos şi bun la pat, de aia se afla acolo.

Se forţă să zâmbească iubitor, ştiind cât de bine îi stătea cu expresia asta, şi, în acelaşi timp, îi mângâia Fuchsiei carapacea ei de coafură blondă din fixativ.

Fuchsia gemea şi gâfâia, în pragul unui nou orgasm, când, deodată, o întrerupseră zgomotele de afară.

Zeb recunoscu vocile ascuţite, gălăgioase ale celor două fiice gemene ale Fuchsiei şi ale misteriosului şi bogatului ei soţ Herman Klumpp. Un bărbat care, judecând după mişcările panicate cu care alerga Fuchsia prin încăpere, goală, cu excepţia pantofilor, căutându-şi hainele, n-ar fi fost prea fericit să afle că soţia sa îl înşală. Chiar şi cu un titan al artei contemporane.

— Mai bine ies să văd ce se întâmplă, spuse Fuchsia, îndreptându-se spre uşă. Nu vreau să intre aici.

După ce ea plecă, Zeb se strecură în blugii săi strâmți și păși discret ca o pisică până la ușă, unde își lipi ochiul de gaura cheii. Prin ea se vedea palierul de sub biroul Fuchsiei. Două fetițe cu funde în păr, rochițe albe, ciorapi albi, până sub genunchi și sandale albe alergau în sus și în jos pe scări. Țipau vesele și aruncau de la una la alta o jucărie gonflabilă, viu colorată. O femeie tânără într-o rochie neagră și șorț alb – doica lor, ghici Zeb – încerca să le prindă.

— Oprește-le! țipă Fuchsia, implicându-se și ea în fugăreală. *Oprește-le!* urlă la doică. Nu vezi ce fac?

— Îmi pare rău, doamnă Klumpp, le spun tot timpul, scările sunt un loc periculos pentru joacă.

— Mă doare-n cot de *scări*, zbieră Fuchsia, tu nu vezi că se joacă cu un Jeff Koons!?!

Capitolul 27

După vizita înviorătoare de la National Portrait Gallery, Dan se hotărî să facă una şi într-un alt spaţiu-fetiş din vremurile studenţiei sale, British Museum. Cumva însă, pierdut în reverie, se rătăci şi îşi dădu seama abia când ajunse pe Silver Street, una dintre cele mai vechi şi mai mari străzi comerciale ale Londrei. O zonă dedicată luxului nesimţit: casele în stil georgian, bine conservate şi fermecător de idiosincratice, adăposteau firmele cele mai cunoscute de modă, bijuterii, parfumuri, metale preţioase, haine de lux şi pielărie.

Dan păşi încet, studiind felul impecabil în care arăta totul. Chiar şi copacii care flancau intrările, cu coroanele lor rotunde, păreau să aibă frunzele aranjate şi lustruite individual. La jumătatea străzii, un spaţiu liber între magazine dezvăluia o arcadă georgiană, hornuri şi tavane clasice, boltite precum capacul unui cufăr, decorate cu scene alegorice, zeiţe şi nimfe în nuanţe de roz şi portocaliu.

Era o parte a Londrei pe care Dan o ştia bine din vremea când studia la Academia Regală din Piccadilly, aflată la o tuşă de pensulă distanţă de locul în care se afla acum. Oftă, amintindu-şi cât de promiţător era totul, premiile pe care le câştigase, emoţiile pe care le simţise şi pe care le simţiseră şi alţii pentru talentul său. Totul părea posibil. Viaţa i se deschidea înainte, plină de promisiuni ca o pânză nouă, curată.

Privi în vitrinele groase ale bijuteriilor, la năucitoarele smaralde în formă de lacrimă, rubinele cât o linguriță de gem, safirele ca strălucirea mării sau a cerului și diamantele ca niște focuri albe. Diamantele păreau cele mai populare dintre pietrele prețioase, întinse indolent pe catifele albe, prinse în coliere amețitoare, cercei și chiar diademe. Dan se trezi holbându-se la ceasurile cosmic de scumpe, ale căror fețe, legate de fâșii lucioase din piele de crocodil sau brățări de aur, îl priveau arogante, părând să-i spună: „Nu mă poți cumpăra, n-o să-ți permiți *niciodată* să mă cumperi".

Dan, mergând mai departe, știa că nu-i pasă. Nu le voia. Pe nici unul dintre ele. Dar că nu le voia nu era același cu lucru cu incapacitatea de a și le permite. Văzând toate aceste pietre și metale prețioase, își amintea cât de *puțin în*aintase în lume de când plecase din Londra. Cât de puțin succes avusese. Când era student, lăudat și premiat, cu toată cariera în față, își permitea să facă mișto de Silver Street. Acum, după câțiva ani, când devenise un artist ratat, care trăia într-o cocioabă în Suffolk și realitatea lătra la el amenințătoare, părea că Silver Street face mișto de el.

Și nu numai Silver Street. În paralel, așa cum Dan știa bine, era Gold Street, căminul artei contemporane britanice. Cămin în sensul că numai cei mai faimoși artiști erau vânduți acolo, își aminti el. Pe Gold Street erau numai galeriile de lux, nimic nu se crea efectiv acolo. Nimic nu se crea în arta contemporană și punct. În afară de grămezi imense, obscene de bani.

Stând la capătul străzii, Dan își simți picioarele împotrivindu-se oricărei mișcări. Le împinse, dintr-un simț sălbatic al inevitabilului. Acum, dacă tot ajunsese acolo, trebuia să înainteze. Orice artist, indiferent de opțiunea sa estetică, trebuie să cunoască tendințele prezentului, încercă el să se convingă.

Ca multe alte străzi celebre din Londra – Abbey Road, Carnaby Street – Gold Street era mai liniștită în realitate decât și-o închipuia lumea. Compusă

din două rânduri de case în stil georgian, dispuse de-a lungul unei străzi strâmte, mirosea a bani mulți, iar această impresie era dublată și de mașinile sport și de Rolls-Royce-urile parcate lângă borduri. Parterul fiecărei clădiri fusese transformat într-o galerie și toate, de la distanță, arătau cam la fel. Podele gălbui de fag, cutii verzui din plexiglas, în care erau expuse lucrările, așezate pe postamente albe, spoturi și pereți albi, dintre care unii falși, ce se înălțau din mijlocul podelei, ca să creeze și mai mult spațiu de expunere. Fiecare galerie avea un birou la intrare, unde aștepta o galeristă invariabil atrăgătoare, cu un monitor plat în fața ei și de cealaltă parte a biroului două scaune tubulare de oțel, aranjate în așa fel încât să pară că tocmai s-a ridicat de pe ele un client, ușurat de câteva milioane. Pe toate vitrinele principale era scris numele galeriei, cu litere negre pe fond alb. Aveau nume neatractive, agresive, precum „Dystopia" sau „Rabia", remarcă Dan. Sau altele hibride, ciudate, precum „Miroslav Butterworth" și „Cornelius Sump".

Galeria Sump, cea mai apropiată de Dan în acel moment, avea în vitrină două obiecte. Unul era o pânză uriașă, neînrămată, de care erau agățate tot felul de lucruri. Celălalt era un mic cărucior negru, cu un buzunar în mijloc unde era adăpostit ceva ce părea a fi un video recorder. Pe cărucior erau două televizoare mici, negre, unul peste altul. Dan le privi pieziș și observă că pe amândouă rula același film, doar că unul dintre ele era cu un minut înaintea celuilalt.

Subiectul filmului era un bătrân cu un penis imens, care se dezbrăca, îmbrăca alte haine și tot așa. Lucrarea se numea, văzu Dan, *Pulă bătrână*.

În schimb, obiectele lipite pe pânză păreau să n-aibă un nume. Lui Dan nu-i venea să creadă: era o cutie turtită de Maltesers, un ambalaj Mars și bucățele de gumă mestecată, plasate în cerc. Pe vitrină scria, cu litere mari, roșii: „SHARON AURA: CE VĂD OCHII ȘI GĂSEȘTE MÂNA. LUCRĂRI NOI VIDEO ȘI OBIECTE GĂSITE".

Dan se apropie de vitrină şi se holbă. Numele îi suna cumva cunoscut. Era la Academie, într-un an mai mic, o desenatoare talentată pe care o chema aşa. Surprindea foarte bine trăsăturile feţei, din câte ţinea el minte. Asta ajunsese să facă acum? Ce pierdere!

Peste drum era o galerie numită „OneSquared", a cărei vitrină era dominată de ceva ce arăta ca un pat aurit de spital. „LUCRĂRI NOI DE ZEB SPAW", scria pe geam.

Aşadar, asta era galeria lui Zeb Spaw. Dan îşi simţi gura strâmbându-se cumva în ciuda voinţei sale. Se apropie de vitrină şi privi mai atent. *Mâna dreaptă a tatălui II*, spunea eticheta de lângă pat. PLC. Preţul la cerere.

Da, asta o să şi fac, îşi spuse impulsiv. Împinse uşa galeriei dar, văzând că e încuiată, apăsă pe butonul soneriei.

După al doilea apel, fata de la birou, care juca Solitaire pe computer, după cum ar fi putut vedea oricine de afară, îşi ridică privirea. Se ridică, evident neîncrezătoare, de pe scaun. După câteva secunde în care se tot încruntase în spatele uşii, care avea, se pare, un sistem de securitate complicat, îi dădu drumul înăuntru.

— Voiam să întreb cât costă, spuse Dan, arătând spre patul auriu.

Preţ de o clipă, cât ea îl privi sceptică, Dan a fost sigur că o să fie refuzat, că o să-i spună că e inutil, se vede pe el că nu şi-l permite. În schimb, ea s-a întors la computer, a clicat pe maus şi a apăsat pe câteva taste. Avea un aer detaşat de stewardesă. Era o stewardesă a artei.

Îşi ridică privirea.

— Patru sute de mii de lire.

Dan ştia că n-ar trebui să fie surprins, dar simţi totuşi cum se învârte camera în jurul său. Patru sute de mii de lire? Pentru un pat aurit cu un spray?

Un val de dezgust față de Spaw, Sharon Aura, Gold Street și tot ce însemnau ei îl copleși, urmat de un altul de disperare.

Apoi fata oftă.

— Of, ce prostuță sunt, exclamă ea, chicotind.

Dan rânji.

— Știam eu că e ceva greșit, spuse el, simțind că-și recapătă echilibrul.

— V-am spus de fapt comisionul galeriei, spuse ea și își ridică fața roșie. Prețul lucrării e patru milioane de lire.

Cuibărită în scaunul îmbrăcat în piele de zebră din biroul ei de la etaj, Angelica îl urmărea cu privirea pe fereastră pe tânărul care trecea repede strada – foarte repede – îndepărtându-se de galerie. Foarte bine. Se cărase.

Splendidă cum era în fusta din piele de căprioară cu franjuri și vesta de piele, hainele lui de second-hand îi stârniseră disprețul. Oricum, ce naiba căutase acolo? Evident, nu-și permitea nimic din ce se vindea în galerie. Era rău pentru afaceri să fie văzut un sărăntoc înăuntru. Colecționarii de artă sunt genul de cumpărători cu ștaif.

Angelica încercă să se concentreze pe faptul că Penelope de la Diamond Snail stătea în fața ei și aștepta să înceapă discuția despre petrecere. Îi venea însă greu. Gândurile îi erau întruna agitate de când Zeb Spaw îl părăsise pe Sump și venise la ea.

— Ce păcat, Cornelius, a mieunat ea de plăcere când s-a întâlnit prima oară prin zonă cu rivalul ei înfrânt, dar știu că ai făcut tot ce se putea pentru Zeb. Cineva trebuie să-l ridice acum la alt nivel.

Spre surprinderea ei, Cornelius i-a zâmbit senin.

— Un nivel mai jos, vrei să spui. Spaw e terminat. S-a dus pe copcă. Nimeni n-o să mai cumpere așa ceva, cu atât mai puțin la prețurile alea.

Bineînțeles, e gelos, și-a spus Angelica. Ce era să zică Sump? Își dezlipi privirea de pe vitrina de peste

drum. Sharon Aura *nu* era un star mai mare decât Zeb Spaw.

— Trebuie să luăm niște decizii în privința antreurilor, spuse Penelope.

Pe genunchii ei acoperiți cu o rochie din două piese era un dosar cu șină deschis; înăuntru erau fotografii plastifiate, la scară mare, ale unor diverse tipuri de gustări pentru cocktailuri.

— Aceasta, începu ea, întorcând dosarul spre Angelica, e antreul preferat al Diamond Snail. Hitul nostru. Anason ras cu ulei de trufe, acompaniat de cremă de homar într-o eprubetă.

Sună cumva ginecologic, se gândi Angelica, chestia aia rasă și eprubeta... Își privi absentă unghiile.

— Celelalte galerii ce fac?

Penelope își dădu părul după urechi și butonă BlackBerry-ul.

— Rabia au șuncă *pata negra,* care o să fie tăiată acolo, la spectacol.

Angelica se panică.

— Ce spectacol? strigă ea, vrei să spui că aranjează și o scenă în spatele galeriei?

— Spectacolul tăierii șuncii, explică Penelope. E o formă de artă.

— Chiar așa? își micșoră Angelica ochii.

Știa ea mai bine ce e aia o formă de artă. Nu asta îi era meseria? Nu așa reușise să prindă un pește atât de mare precum Zeb Spaw?

Încercă să-și redirecționeze gândurile spre eprubetele cu cremă de homar și spectacolele cu șuncă, dar nu reuși. Din motive misterioase, nu se putea concentra. Se simțea triumfătoare, dar în același timp enervată. O stare de spirit periculoasă, știa asta. Nervii duc la decizii proaste. Se gândi să o cheme pe Natasha, asistenta ei, ca să scoată câteva idei pe tema antreurilor de la ea. Dar își aminti că din Natasha nu puteai scoate nici o idee. Toate ideile îndreptate spre ea se scufundau și dispăreau fără urmă, ca pietrele în mlaștinile adânci.

Capitolul 28

Fuchsia îi dăduse drumul după ce îşi făcuse datoria, şi acum Zeb se simţea liber. Dar sentimentul evadării din conacul ei îl ţinu doar până în momentul în care îşi ascultă mesajele de pe telefon.

Dirk Finkelstein îl sunase iar. O firmă de mobilă de lux voia ca Zeb să proiecteze mobila visurilor sale. Zeb îşi ascultă managerul cum îi explica monoton că o vedetă de film a proiectat un coteţ de lux pentru câinii chihuahua, cu castronele de platină şi un sistem audio pe care căţeii îl puteau opera cu lăbuţele. N-ar vrea să facă şi el ceva asemănător?

Zeb apăsă nerăbdător pe butonul de închidere. Dacă voia să proiecteze asemenea căcaturi inutile? Nu, bineînţeles că nu. Nu ştia ce vrea să facă. Voia doar să-şi găsească o supapă pentru frustrarea enormă pe care o simţea. Faptul că era jucăria Fuchsiei, că îl strivea cu puterea ei fenomenală, îl făcea să-şi dorească mai mult decât oricând să-şi afirme personalitatea, în orice formă posibilă.

Se hotărî să treacă pe la OneSquared; să se dea mare pe acolo. Să-şi transfere propriile sentimente de umilinţă asupra altcuiva, făcându-l să se simtă mic. Şi, cine ştie, poate că dacă o vede pe Angelica ocupându-se de lucrările sale, o să se simtă mai bine. Poate a şi vândut deja *Mâna dreaptă a tatălui II*.

Îşi mână Lotus-ul mugitor pe Gold Street şi, cu un scrâşnet de roţi, parcă în faţă la OneSquared. Deschise portiera roşie şi ieşi, troncănindu-şi de pavaj cizmele de cowboy.

În timp ce se îndrepta spre noua sa galerie, Zeb aruncă o privire leneşă peste drum, înspre galeria sa veche. Îi păsa dacă Cornelius era acolo, în puloverul său cadrilat de caşmir, precum cel al Prinţului Charles, privind prin ochelarii fără lentile? Pe dracu' îi păsa. Şi nu-i păsa nici atâtica de noua achiziţie a lui Sump.

Nu rezistă însă să nu studieze cu atenţie vitrina foştilor săi reprezentanţi. Era mai plină decât se aşteptase. Văzu un televizor; două, de fapt, unul peste altul. Un moş care îşi scotea pantalonii. Zeb continuă să se uite. Şi ce era acolo pe pânza aia? Arătau ca nişte ambalaje de Maltesers. „SHARON AURA: CE VĂD OCHII ŞI GĂSEŞTE MÂNA. LUCRĂRI NOI VIDEO ŞI OBIECTE GĂSITE."

Zeb văzu roşu în faţa ochilor. Mintea îi fojgăia de întrebări. Cum de o apucase, aşa deodată, pe Aura să facă video şi obiecte găsite? Ultima oară făcea vome pe caldarâm sau covoraşe precum cel al Fuchsiei. Unii ar face orice ca să fie la modă.

Furios, se răsuci pe călcâie şi tropăi spre OneSquared. O privi mânios pe Natasha, asistenta, cum aleargă pe tocuri în întâmpinarea sa. Zâmbea cald şi strălucitor. Nu observase, îşi dădu seama Zeb, starea în care era el.

Uitase cât de atrăgătoare era. O privi de sus până jos în timp ce trecea pe lângă ea, având grijă să se frece de sânii ei. Cizmele sale de cowboy scârţâiră pe podeaua de lemn. Ceva se tulbură înăuntrul său când simţi sânii împungându-l, neîmpiedicaţi de vreun sutien.

— Hei, iubito, mormăi, aruncându-şi pleata neagra peste umerii musculoşi şi plesnindu-şi şoldurile strânse în blugii negri.

— Bună dimineaţa, domnule Spaw, sâsâi Natasha, dezvelindu-şi toţi dinţii.

Zeb arătă cu bărbia spre *Mâna dreaptă a tatălui II*.

— Ai vândut deja asta?

Natasha îşi scutură vârtejul strălucitor de păr negru.

— Nu, dar am avut chiar acum pe cineva interesat.

— Un colecţionar? întrebă Zeb.

Natasha căzu pe gânduri.

— Poate...

Zeb se enervă. Fetele astea ar trebui să aibă poze ale celor mai bogaţi şi mai influenţi patroni ai artelor pe pereţii dormitorului de acasă; el, cel puţin, aşa avea când îşi începuse cariera.

— Cum arăta?

— Slab. Cu ochelari.

Nu era Saatchi.

— Bill Gates? întrebă Zeb.

Natasha îl privi neajutorată.

Zeb încercă să-şi stăpânească iritarea. Fata asta arăta bine şi, sincer, niţică descărcare i-ar fi prins bine. Măcar ca antidot la întâlnirea cu Fuchsia. Parfumul floral al Natashei îi gâdilă nările, iar Zeb zâmbi viclean şi privi în jur. Angelica nu părea să fie pe acolo.

— Pisica nu-i acasă? murmură, întorcându-se spre Natasha, care chicoti şi îşi scutură pletele.

— N-avem pisică.

Zeb îşi dădu ochii peste cap.

— Angelica?

Natasha nu păru să facă legătura între Angelica şi întrebarea despre pisică.

— Doamna Devon e într-o întâlnire, sus, cu Diamond Snail.

— Cine dracu' mai e şi ăsta? lătră Zeb.

Îl rodeau bănuielile. Vreun artist nou, unul de care n-a auzit?

— Sunt o firmă care organizează petreceri, zâmbi Natasha. O chem...

— Nu! şuieră Zeb repede, întinzând mâna şi prinzându-i cu palma sa mare talia subţire. Nu e nevoie să o deranjezi, continuă el privind-o în ochii ei mari, frumoşi, care se măriseră şi mai mult de surpriză. Pot să aştept. Pentru ea, cum să nu.

Situaţia cerea descărcare grabnică. Felul în care îi veneau şuviţele de păr peste faţă îl făcea să simtă că-i plesneşte fermoarul.

Natasha îl privi tâmp. Nu era tocmai un geniu, îşi dădu seama Zeb mohorât. Nu se gândise că trebuie să muncească atât de mult. Îşi spuse că poate fata juca la cacealma, dar alungă repede gândul. Galeristele erau prea toante pentru astfel de subtilităţi. Îşi luă din nou avânt.

— Poate, îi sugeră frumoasei brunete, ai putea să-mi faci o... un ceai sau ceva. În camera din spate, dacă aveţi aşa ceva.

— Avem o cameră în spate, confirmă Natasha veselă. Dar n-avem ceai. Domnişoara Devon nu se atinge de cafeină. Numai de alcool.

— Păi, mârâi Zeb retrăgându-şi mâna, de ce nu te duci în spate şi vezi ce aveţi acolo?

— Da, OK, încuviinţă Natasha calmă.

— Desigur, invitaţiile au fost trimise cu câteva săptămâni în urmă, nu? întrebă Penelope.

Angelica ridică o sprânceană. Dacă asta era metoda lui Penelope de a o face să-şi dezvăluie cea mai de preţ comoară, lista cu invitaţi de seamă, trebuia să încerce altceva, că aşa ceva nu ţinea.

— Cu luni în urmă, o corectă ea, în plicuri aurite şi tot tacâmul. Caligrafiate de mână, bineînţeles.

— Bineînţeles, dădu din cap Penelope. Întrebam doar pentru că am fost zilele trecute la Elle Macpherson, ca să o ajut cu petrecerea de ziua fiului ei şi n-am văzut nici o invitaţie de la OneSquared pe raftul cu invitaţii de pe Gold Street.

— Era pe acolo pe undeva, insistă Angelica, relaxată. Le-a trimis Natasha.

Dar chiar în timp ce vorbea, o îndoială i se strecură în suflet. Simţi un mic atac de panică. Sigur că le-a trimis Natasha, nu?

Angelica nu-şi amintea însă dacă verificase. Dar sigur, nici măcar Natasha, cât de toantă era, n-ar fi

eşuat în a le duce la Poştă, la capătul acelei zile lungi, când le-au primit de la caligraf şi ea însăşi a verificat fiecare invitaţie şi fiecare plic, să nu scape vreo greşeală. Nu. Era imposibil. Nici măcar Natasha...

Ochii Angelicăi se fixară pe un colţ îndepărtat al biroului, unde, într-un dulăpior gri, pusese invitaţiile după ce le verificase, pentru ca Natasha să le ia de acolo şi să le ducă la Poştă. Penelope se opri din vorbit, parcă înţelegând că ceva grav o preocupa acum pe clienta sa. O tăcere grea şi teribilă atârna în încăpere, în vreme ce Angelica se ridicase şi se îndrepta spre capătul biroului. Cu degete tremurătoare, trase de sertarul de sus al dulapului şi îl deschise. Acesta se supuse cu un scârţâit de protest.

Înaintea ei era un vraf de plicuri aurii, groase, cu adresele scrise grijuliu cu litere purpurii.

Angelica suspină şi se dădu câţiva paşi înapoi. Se izbi de marginea unei măsuţe, o răsturnă şi simţi cum îi cade o veioză în cap. Căzu pe podea năucită.

— Eşti OK? strigă îngrijorată Penelope.

Angelica se ridică, clătinându-se.

— Natasha... invitaţiile...

Bolborosea, iar privirea îi era la fel de sălbatică precum părul, în timp ce se legăna înspre deschizătura rotundă din mijlocul podelei, de unde cobora o scară în spirală. Coborî treptele şi intră în galerie. Nu era nimeni acolo. Isterizată, intră pe un coridor, strigând-o pe Natasha şi izbind toate uşile întâlnite în cale. Îşi găsi asistenta pe podea, iar noul star al galeriei gâfâia deasupra ei, cu venele gâtului umflate de efort în timp ce îi pompa furios între coapse.

Stătea în prag, încă dezlănţuită, dar neajutorată. Amândoi se agitau prea tare şi făceau prea mult zgomot ca să o observe. Şi apoi, dacă i-ar fi întrerupt, consecinţele n-ar fi fost prea plăcute, iar Penelope, care sigur stătea pe undeva pe sus la pândă, ar fi înştiinţat tot Gold Street-ul de ce se întâmpla acolo. Nu, discreţia era sfântă. Bâjbâind după clanţă, trase uşa şi o închise. O să discute cu Natasha mai târziu,

decise ea amenințătoare. O să discute dur și fără drept de apel.

Cu Zeb era însă mai complicat; era un element crucial pentru succesul galeriei. Nu-și permitea să se plângă, deși își făcea poftele cu asistenta ei.

Angelica intră furioasă înapoi în galerie. Ceva se întâmpla afară și îi atrase atenția; văzu, mulțumită, cum după patul de spital auriu din vitrină, un polițist de circulație cu o figură răzbunătoare scria o amendă, pe care o plasă satisfăcut pe parbrizul Lotus-ului lui Zeb.

Capitolul 29

Era oare din cauza şocului provocat de povestea aia cu Albertine? se întreba Alice. Ceva din ce se întâmplase în acea zi îi făcuse poftă de acţiune. Cum ar fi trebuit să aştepte la nesfârşit aprobarea lui Adam să înceapă planul de dezvoltare, se decise să-i dea drumul singură, de capul ei. Oricum nu era altceva de făcut în galerie; măcar aşa o să aibă cu ce să-şi umple timpul.

A strâns din biroul dezordonat al lui Adam toate adresele de corespondenţă pe care le-a găsit. A adunat de peste tot pachetele goale de ţigări – majoritatea erau mărci dispărute de mult – şi plicurile şi a copiat adresele mâzgălite pe ele în ordine alfabetică. Cu asta şi-a pierdut toată după-amiaza în biroul ei din spate.

În timp ce-şi obosea ochii cu mâzgăliturile alea ilizibile, Alice se simţea mai fericită şi mai optimistă, cum nu se mai simţise de mult. Faptul că-şi luase soarta în mâini şi încerca să facă ceva îi dădea iluzia controlului; timpul părea să treacă mai repede. Din când în când, începea chiar să fluiere.

Tocmai se încrunta la nume, încercând să descifreze dacă era „Monty" sau „Minty Fortescue", când a auzit deodată clopoţelul uşii de la intrare. Surprinsă, a sărit în picioare şi s-a grăbit să-i deschidă clientului neaşteptat. Era sigură că nu e Adam.

Şi nu era el. Un tânăr înalt, brunet, privea în stânga şi în dreapta, păşind de la o masă la alta cu tălpile sale silenţioase.

Arăta, se gândi Alice, interesant. Purta o cămaşă albă pe dedesubtul unei veste ruginii ce părea lucrată manual, pantaloni largi, cu marginile de jos răsucite, o jachetă asortată care părea prea mare pentru el, tenişi şi ciorapi albi. O combinaţie comică de second-hand şi vestimentaţie sportivă. Şi totuşi, cumva funcţiona. Se uita la un desen în peniţă de Burne-Jones. Se vedea că ştie să privească lucrările.

Când el îşi ridică privirea şi se uită la ea, Alice simţi un mic şoc. Tânărul chiar arăta bine, după ochelarii cu rame negre se vedea o pereche de ochi mari şi negri. Nasul şi pometii aveau o linie frumoasă, gura trăda un dezvoltat simţ al umorului şi părul negru, ciufulit, avea un fel de strălucire plăcută.

După ce plecă de pe Gold Street şi se îndrepta spre British Museum, Dan dădu peste Galeria Palladio. Părea să fi fost acolo de ani de zile, după cum arăta, dar el nu-şi amintea să o fi văzut până atunci. Poate că venise la muzeu din alte direcţii.

A fost atras imediat de galerie; ieşea atât de puţin în evidenţă, în comparaţie cu suratele ei de pe Gold Street. Când deschise uşa, se înveseli subit văzând toate acele picturi clasice atârnând în moduri clasice pe pereţi, pânzele neînrămate depozitate pe scaune şi cataloage vechi aliniate pe rafturi. Nu se vedea nici un centimetru neacoperit de picturi, schiţe, gravuri sau imagini de tot felul. Era o galerie care mirosea a pasiune, entuziasm, spontaneitate şi excentricitate. Nici urmă de minimalism contemporan, paturi aurite cu spray-ul şi instalaţii video.

Din acelaşi motiv însă se aşteptase să găsească vreun moş în costum de tweed sau o matroană cu ochelari semilunari. În nici un caz o roşcată superbă, cu ochi vii, curioşi, pielea albă şi buzele roşii. Era zveltă şi se mlădia delicios în bluza pe gât şi pantalonii negri trei sferturi. Îi amintea de cineva, dar nu reuşea să identifice personajul.

Ce caută o fată ca asta într-un asemenea loc? se întrebă Dan. Era mai atrăgătoare decât toate fetele de pe Gold Street şi părea mult mai inteligentă.

— Îţi place? îl întrebă Alice, veselă.

Dan se uita stăruitor la o schiţă de Augustus John, care înfăţişa un cap de femeie.

— E excelent, spuse, punându-l înapoi cu regret. Dar mă tem că nu mi-l permit. Nu sunt din liga cumpărătorilor de artă. Ca să fiu sincer, îmi vine destul de greu să o vând pe a mea.

— Eşti negustor de artă? întrebă Alice, deodată suspicioasă.

Dan zâmbi.

— Nu, sunt artist.

— Ce fel de artist?

— Pictez doar portrete. Portrete clasice. De oameni.

Aproape că-şi cerea scuze, observă Alice.

— Dar asta e minunat, zâmbi ea.

O privi nedumerit.

— Crezi? De la o vreme, am început să mă îndoiesc.

— De ce? întrebă Alice. E minunat să fii portretist.

Dan zâmbi. Îl străbătu un fior cald. Îşi aminti senzaţia de triumf pe care o simţise la National Portrait Gallery, înainte să ajungă pe Gold Street. Fata asta avea dreptate. Să-i ia dracu' pe Kevin Swift, Zeb Spaw şi ceilalţi. *Chiar e* un lucru minunat.

— Eu sunt Dan, îi spuse zâmbind.

— Alice.

— Lucrezi aici? întrebă privind mirat împrejur.

Alice dădu din cap.

— Pari surprins.

— Nu, doar că..., se opri el, întrebându-se ce voia să spună mai exact.

— Doar că ce? insistă Alice, cu o nuanţă de tachinare în voce.

Înţelegea ce voia el să spună – locul arăta ca naiba. Dar acum, că găsise o soluţie, problema n-o s-o mai supere ca înainte.

— Nu par genul de fată care ar lucra aici? îl întrebă ea pe Dan şi ochii îi jucau în cap. Că sunt mai degrabă genul care lucrează pe Gold Street?

Dan se înroşi.

— Da, cam aşa ceva. Îmi pare rău, adăugă, imaginându-şi că o jignise. Întotdeauna spun ce nu trebuie, recunoscu el.

Ea îi zâmbi.

— Nu contează. Toată lumea spune asta. Dar adevărul e că nu vreau să lucrez pe Gold Street. Nu-mi place genul ăla de artă.

— Nici mie, spuse Dan cu convingere.

Alice râse.

— Foarte bine. Îmi închipui ce crezi despre locul ăsta, spuse ea şi arătă cu un gest larg pereţii jerpeliţi şi vechi, rafturile şi scaunele, dar am un plan să pun din nou locul pe picioare.

— Bravo, spuse Dan entuziast.

Bucuros că ea nu se supărase, îşi îndepărtă şuviţa de păr de pe ochelari.

Alice observă ticul nervos al degetelor sale, ca şi cum tânjea după pensulă. Era sigură că e un artist bun. La pictat portrete clasice. Îşi aminti că achiziţionarea de lucrări noi, făcute după vechile standarde de excelenţă, era unul dintre planurile de dezvoltare.

— Mi-ar plăcea să-ţi văd câteva lucrări, îi spuse. Poate reuşim să le vindem aici.

Îi văzu pe chip explozia de încântare. Se înroşise de bucurie şi venele i se umflaseră. O galerie din Londra se oferea să-l reprezinte! Unul dintre motivele pentru care plecase era acela că nici unul dintre negustorii de artă nu fusese interesat de el. Sigur, locul ăsta hodorogit şi excentric nu era chiar ce-şi imaginase el. Dar era un început. O rampă de lansare. Îi zâmbi larg lui Alice.

Clopoţelul de la intrare sună şi, spre surpriza şi dezamăgirea ei, Alice îl văzu pe Adam intrând.

— Salut, spuse Adam, măsurându-l pe Dan, cu ochii săi căprui strălucitori, din cap până în picioare.

— Salut, replică Dan, prietenos.

— Bună, Beatrix, îi spuse Adam lui Alice.

Vorbea repede și aprins. Luase, ghici Alice, câteva ginuri la bord. Se întristă. Din fericire, nu spuse nimic altceva – sau nu putu să spună – și se duse direct spre scări. Ascultară o vreme cum urcă zgomotos treptele, deschise sonor ușa de sus și apoi, răsturnând câteva obiecte, intră în birou.

— E șeful tău? o întrebă Dan, neîncrezător.

Alice încuviință supărată. Se vedea că începe să se răzgândească în privința colaborării cu o galerie condusă de un asemenea om.

— Dar ți-a spus „Beatrix", zise Dan curios. Nu te cheamă Alice?

Ea încuviință iar; părul ei, observă Dan, îi strălucea în lumină.

— Zice că arăt ca Lizzie Siddall.

Trase adânc aer în piept resemnată și se pregăti să-i explice.

Dan se entuziasmă din nou.

— Înțeleg! *Beata Beatrix.* Crede că semeni cu muza lui Rossetti.

Dădu din cap, zâmbind larg.

— Aici a nimerit-o. Știam eu că îmi amintești de cineva.

Capitolul 30

Mai târziu în acea seară, la cina Federaţiei Portretiştilor, încrederea reîmprospătată a lui Dan în profesia sa a început din nou să se clatine. Starea de bine de la Palladio părea pierdută în negura timpului acum, când stătea la masa lungă, dreptunghiulară şi lăcuită din sala cu lambriuri a Clubului St James's. Pe pereţi erau atârnate portrete mari, ale căror rame păreau mai bine făcute, mai vii şi mai artistice decât tablourile pe care le încadrau. Ceţoase, banale şi fără expresie, figurile pictate priveau în gol, una mai plictisită decât alta.

La cină, numără Dan, erau cel puţin 40 de oameni, dacă-i socoteai şi pe partenerii lor. Nu ştia că poţi să-ţi aduci şi soţia; pe de altă parte, n-o avea decât pe Birgit şi cluburile londoneze – genul ăsta de cluburi – nu erau pe gustul ei.

Dar pe al lui? Deja era clar că speranţele pe care şi le făcuse, cum că o să primească informaţii preţioase de la colegii săi, se cam năruiseră. Departe de a fi o celebrare a artei portretului, adunarea părea mai degrabă una funerară.

Seara începu cu un discurs al preşedintelui Federaţiei, un bărbat slăbănog, obosit, cu păr alb şi umerii ninşi de mătreaţă, care se plânse de căderea în desuetudine a portretisticii.

— E o lipsă fără precedent de interes pentru arta noastră, intonase acesta cu jale, făcându-l pe Dan să simtă cum i se frânge inima în piept.

Cu un asemenea om ca reprezentant al lor, își zise el, părea improbabil ca lucrurile să se îmbunătățească. Privi în jur la ramele uriașe de pe pereți – proaste, fără îndoială, dar provenind dintr-o epocă de aur a portretisticii – și i se păru că își bat joc de el.

În timpul cinei, stropite cu un vin ieftin, cum detectă Dan, în ciuda etichetelor fițoase de pe sticle, pictorii din jurul său își plânseră de milă.

— Nu-i așa că-i urăști pe Tinerii Artiști Britanici? îl întrebă vecinul său, un individ cu sprâncene stufoase.

Dan îi zâmbi.

— Păi, sunt și eu unul dintre ei.

Vecinul său pufni nepoliticos.

— Așa deci?

— Adică sunt tânăr, britanic și sunt și eu artist, explică Dan defensiv.

— Dar nu ai și *succes*, nu? îl întrebă celălalt, cu o voce otrăvită.

— Păi...

— Nu, n-ai. Nici unul dintre noi n-are, spuse colegul său și bătu în masă cu pumnul, făcând tacâmurile să salte și paharele să scoată un clinchet, eu vorbeam de ăia cu succes, *bang*, de ăia care fac bani, *bang*.

— *Înțeleg*, spuse Dan umilit.

— Nu vor decât să fie celebri, urlă vecinul său. În capul lor nu e decât – vreau să fiu mai întâi celebru, și pe urmă să fiu celebru ca artist, și oare să lucrez cu căcat, sau să lucrez cu vomă, sau să lucrez cu gunoaie? Și pe urmă cineva chiar le cumpără și le vinde pe o tonă de bani. *Pfui*, mârâi și își înfipse furculița în mâncare ca și cum ar fi înfipt-o direct în sânii goi ai lui Tracey Emin.

— Deci tu nu vrei să fii celebru? întrebă Dan blând.

Sprâncenatul se înecă cu gura de vin pe care tocmai o bea și îl privi pe Dan crunt.

Lângă Dan, pe partea cealaltă, un tip cu o barbă uriașă și ochelarii stropiți de vopsea îl toca mărunt pe Lucien Freud.

— Da, bineînţeles că a făcut şi tablouri de geniu, dar ştii, alea au fost mai demult, ce face în ultima vreme, sincer, nu mi-aş pune nici pe pereţii budei.

— Eu da, spuse Dan imediat. Valorează milioane, nu?

Bărbosul se întoarse spre el şi ochii îi străluceau de mânie în spatele lentilelor ochelarilor. Roz pal, detectă Dan în petele de vopsea. Şi albastru de Prusia.

— În bani, da, spuse dur bărbosul, dar ca valoare artistică, altfel stau lucrurile.

Dan se încruntă.

— Da, dar cum judeci valoarea? Cine o judecă? Artistul, modelul, sistemul, posteritatea? Spuse el trecându-şi o mână prin păr. Vreau să zic, tocmai am pictat un portret care cred eu că e cea mai bună operă a mea. Dar când i l-am arătat modelului, mi-a... ăăă...

— Tipic, scuipă sprâncenatul, care se aplecase ca să audă conversaţia. Portretiştii nu mai au nici un fel de autonomie. Ticăloşilor ălora nu le pasă deloc cât de bine îi pictăm, vor doar să arate bine.

Cum bărbosul începuse să se laude că o pictase pe Regină, Dan hotărî că-i ajunge. Se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, murmură, trebuie să plec.

Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Majestatea Sa e un mim incredibil, se lăuda bărbosul unei audienţe cucerite, în timp ce Dan părăsea nevăzut încăperea. Felul în care îl imită pe Ken Livingstone e atât de meseriaş, că nu poţi să o deosebeşti de original...

Dan se grăbi spre cea mai apropiată staţie de metrou. Dacă nu apăreau incidente neprevăzute, avea să ajungă pe Liverpool Street la timp ca să prindă ultimul tren spre casă. O să trebuiască să alerge puţin, dar nu-şi permitea să rămână peste noapte în Londra, aşa că nu avea de ales.

Spre exasperarea sa, staţia Picadilly Circus era închisă din nu se ştie ce motive, aşa că Dan traversă

strada şi intră în Soho. Alerga pe trotuarele întunecate, rememorând întâmplările serii. Vecinii săi de la masă erau o confirmare tristă a faptului că nu numai respectul publicului pentru portretistică decăzuse, dar şi calitatea artiştilor. În trecut, printre aceştia se numărau personalităţi ca Joshua Reynolds, Thomas Lawrence şi William Hogarth. Era tentant, se amuză Dan, să speculezi cum i-ar fi reprezentat Hogarth, celebrul pictor satiric, pe vecinii săi involuntar hilari.

Dan recunoscu strada pe care se afla, fusese recent pe acolo. Îşi dădu seama că trecea pe undeva prin apropierea Galeriei Palladio. Da, uite-o acolo, în faţă; singura clădire din zonă fără nici o lumină aprinsă la ferestre. Îşi aminti cât de bine se simţise înăuntrul acesteia mai devreme. Se opri în faţa galeriei şi privi adânc în bezna ce o înconjura. Ceva se mişcă pe treptele dinaintea uşii şi îl făcu pe Dan să tresară.

Speriat, se dădu înapoi şi păşi în stradă, ţinându-se la distanţă de acea umbră mişcătoare. Un vagabond, se gândi. Dar apoi, umbra gemu şi îşi ridică o mână pe care, în lumina portocalie a unui bec de stradă, străluci un inel cu sigiliu. Oricine o fi fost acolo, nu se simţea prea bine. Şi nu era un vagabond, vagabonzii nu poartă inele cu sigiliu.

Sigur, cu inel sau fără, important era că omul avea probleme. Dan se apropie şi se aplecă spre el. În lumina slabă nu reuşi să-i distingă decât costumul de tweed. Şi o cravată şi o cămaşă. Înainte să-i vadă şi ochelarii, avea deja senzaţia că îl cunoaşte de undeva. După ce îi îndepărtă blând braţul cu care-şi acoperise faţa, îşi aminti de unde îl ştia. Îl văzuse în aceeaşi zi, intrase în Palladio şi urcase la etaj. Proprietarul galeriei, cel care-i spunea lui Alice „Beatrix", după pictura lui Rossetti.

Dan se uită la ceas. Mai avea zece minute până la tren. Însă îi era dator lui Alice, care fusese atât de prietenoasă – se oferise chiar să-i vândă lucrările –

şi se simţea responsabil pentru omul din faţa lui. Dar ce trebuia să facă?

Nu era doctor, dar se vedea că proprietarul Galeriei Palladio nu se simţea bine, şi că starea i se înrăutăţea în fiecare clipă. În cele câteva minute de când se afla acolo, gemetele bărbatului se transformaseră într-un vaiet continuu, înspăimântător.

Avusese un infarct? Dan încercă să-l întoarcă pe spate ca să-i vadă faţa. Încercă să-şi amintească ce semne indică infarctul: faţa căzută, braţele moi şi vorbirea îngreunată. Dar bietul om nu mai putea vorbi chiar deloc. Iar faţa îi era căzută şi când îl văzuse prima oară, din câte îşi amintea Dan.

Îşi scoase mobilul şi sună la 999. Trecură doar câteva minute şi se auzi sirena unei ambulanţe făcându-şi loc prin vacarmul general specific serilor din West End. Aşteptă lângă trupul căzut, până când străduţa a fost invadată de vuietul strident şi de luminile albastre.

Cum acum era sigur că pierduse ultimul tren spre casă, începea să bănuiască şi că omul de lângă el îl pierduse de tot pe al lui.

Capitolul 31

Descoperirea invitaţiilor neexpediate a fost unul dintre cele mai îngrozitoare momente din viaţa Angelicăi. Explicaţiile pe care i le-a servit Natasha, pe când era dată afară pe uşa galeriei, cum că poştaşii intraseră în grevă, n-au consolat-o deloc.

Nu putea face nimic nici măcar în privinţa faptului că îi prinsese pe asistenta ei şi pe artistul-vedetă al galeriei în flagrant. Evident, nu avea cum să îl învinovăţească pe Zeb, deşi probabil el iniţiase potlogăria. Natasha era prea toantă ca să fi încercat să-l seducă. Genul acela de treabă fusese specialitatea Angelicăi în tinereţile ei de adoratoare a artiştilor. Cum altfel ar fi putut să pună mâna pe Nick Devon, unul dintre cei mai bogaţi rockeri ai generaţiei sale, totodată şi cel mai beţiv, şi mai drogat? Şi acum era convinsă că el habar n-avea cum o chema, în ziua căsătoriei, pe femeia de lângă el.

Nick era în ziua aceea atât de dus, că a trebuit să-i pună ea stiloul în mână şi să i-o mişte pe registrul stării civile ca să semneze. Dar meritase – banii lui o ajutaseră să-şi realizeze visul de a fi un personaj important în lumea artei; un vis ce avea să ţină cât timp ţinea şi averea lui. Şi aceasta (mulţumită unui contabil-vrăjitor şi tinerilor din China şi din Estul Europei care încă îi cumpărau muzica) nu dădea semne de oboseală.

Acum că Nick nu mai bea şi nu mai lua droguri, era capabil să urce pe scenă din când în când, deşi

Angelica avea grijă să nu-l scape din frâu. Dezintoxicarea lui nu fusese o treabă uşoară. Ani de zile urmase diverse terapii, în clinicile de pretutindeni, din Roehampton până în Arizona, şi făcuse tratamente pentru orice, de la schizofrenie paranoică, la dependenţe de toate culorile, dependenţă de sex, dependenţă de droguri şi celelalte de pe bogata paletă. Una dintre clinici, care avea o grădină, descoperise că ce îi plăcea cel mai mult şi mai mult lui Nick era să se murdărească pe mâini. O veste şi bună, şi mai puţin bună pentru Angelica – meritase oare să arunce atâţia bani pe terapii şi să se agite atâta, când soluţia ar fi fost să-i dea lui Nick un hârleţ şi să-l trimită la săpat în grădină?

Dar reuşise să se ţină treaz în ultimii ani şi dacă pentru asta era nevoie să aibă mereu în casă un surplus de morcovi, o rădăcinoasă pe care Angelica o ura, sacrificiul merita totuşi. Oricum, era un sacrificiu mai mic decât cele impuse de anii anteriori de tratament.

Chiar şi aşa, viaţa alături de Nick fusese dificilă şi Angelica se gândise deseori că, dacă ar fi s-o ia de la început, şi-ar căuta un soţ în lumea artei contemporane, un iaz aproape la fel de bun ca showbizul dacă voiai să pescuieşti un bărbat bogat. Vedetele şi oligarhii mişunau întruna pe Gold Street şi unele fete, de la alte galerii, avuseseră noroc. Angelica se îndoia însă că Natasha nutrea astfel de ambiţii sau că nutrea vreo ambiţie de vreun fel. Dacă ar fi fost în locul ei, fără îndoială că ar fi încercat să agaţe un bărbat bogat şi puternic precum Zeb Spaw, dar ar fi făcut-o într-o manieră mai subtilă, în nici un caz nu s-ar fi expus pe podeaua galeriei cu fusta în cap.

Faptul că Natasha nu-i semăna a fost unul dintre motivele pentru care Angelica o angajase. Se gândise atunci că nu vrea ca asistentă pe cineva cu mai mult de un neuron. Ultimul incident i-a răsturnat perspectiva, ca şi fetele pe care le-a intervievat după – dacă se puteau numi interviuri acele discuţii

exasperant de lipsite de substanţă. Toate arătau foarte bine, dar erau foarte prostuţe şi nu ştiau nimic despre artă. Măcar Natasha, departe de a fi strălucitoare, nu credea că Leonardo da Vinci jucase în *Titanic* alături de Kate Winslet.

Asistenta de care avea acum nevoie, se hotărâse Angelica, trebuia să nu fie vicleană, ca să poată avea încredere în ea. Dar să aibă destul creier cât să se facă utilă şi, luând în considerare ultima ispravă a lui Zeb, să fie o plăcere pentru ochi, dar nu chiar o bombă sexy. Dar unde, se întreba Angelica, ar putea găsi o asemenea combinaţie?

Se aruncă în scaunul acoperit cu piele de zebră şi se uită afară, pe stradă, cum i se întâmpla frecvent în ultimele zile. Bătrânul dezbrăcat ce pâlpâia pe televizoarele de peste drum o fascina într-un mod ciudat. Făcuse o greşeală că îl luase pe Zeb în locul Aurei? Plăcerea de a-şi înfrânge un duşman îi orbise ochii ei de linx, cu care detecta întotdeauna afacerile profitabile? Bucuria de a i-l fi suflat pe Zeb lui Cornelius Sump îi luase minţile?

Spaw se comportase dezamăgitor. Sigur că artiştii contemporani trebuie să se comporte în stil rock-*and-roll*; o cereau afacerile, era esenţial pentru imaginea lor. Dar imaginea celor doi tăvălindu-se pe podea ca iepurii era cam prea rock-and-roll.

Pierduse deja bani din cauza lui, fiindcă Ganymede Steam, protestând, din motive artistice, faţă de achiziţionarea lui Spaw, îşi luase sculpturile de urină îngheţată şi le mutase la Sell Out. Angelica nu-şi mai făcea acum griji că lucrările lui Steam s-ar putea topi la petrecere, dar plecarea lui îi pătase reputaţia.

Angelica reuşi să se adune. Achiziţionarea lui Zeb fusese un triumf, nu încăpea nici o îndoială. Aura s-ar putea să fie doar o cometă. Respiră adânc, cum învăţase la yoga, şi încercă să-şi domolească panica. Vorbele lui Cornelius, cum că Zeb ar fi fost terminat, se încăpăţânau să îi revină în minte. Şi era adevărat – după cum vedea şi ea pe geam – că

lumea intra mai degrabă la Sump să vadă instalaţiile lui Sharon Aura decât peste drum, să vadă patul aurit. Poate era timpul ca Zeb să vină cu o noutate; poate chiar ceva mai radical decât acel *Burete* cu care se lăudase.

Telefonul sună şi îi risipi gândurile. După ce, din reflex, aşteptă să răspundă cineva, îşi dădu seama că nu mai e nimeni în afară de ea şi se panică.

— Alo? răspunse, prefăcându-se relaxată.

Pe Gold Street era crucial să pari tot timpul că deţii controlul.

Nu era Zeb. Angelica nu recunoscu din prima vocea ascuţită, care vorbea foarte repede cu un accent străin. După câteva momente şi după ce prinse câteva cuvinte-cheie, Angelica o recunoscu pe Mercedes, menajera ei filipineză.

— Ce s-a întâmplat, Mercedes? îi întrerupse ea iritată bolboroseala.

— Şefu' Nick, a făcut bum, strigă Mercedes.

— Bum? repetă Angelica şi panica îi înfioră din nou pântecele concav de sub centura lată şi împopoţonată.

— Venit în bucătărie, ţipat, raportă Mercedes, cu răsuflarea tăiată. Dat jos toate hainele.

— Unde e acum? scânci Angelica.

— Eu nu ştiu. Ieşit din bucătărie, ieşit stradă cu morcov mare în mână.

— Morcov mare? spuse Angelica, trăgându-se disperată de o şuviţă de păr.

De ce se temea mai tare nu scăpase. Pe lângă celelalte probleme, de parcă n-avea destule, Nick avea, după toate aparenţele, o nouă cădere.

— Eu chem Poliţia, doamnă Angelica?

— Nu, adică, da, of, Doamne, nu ştiu! urlă ea.

Ce se presupune că trebuie să faci când afli că soţul tău aleargă dezbrăcat pe stradă, fluturând o rădăcinoasă uriaşă?

— Aşteaptă acolo, îi spuse ea, încercând să pară autoritară. Vin imediat.

Chiar când încuia, cu degete tremurătoare, ușa galeriei, telefonul începu să-i sune în poșeta Hermès. Trânti poșeta la pământ și în timp ce răscolea înăuntru după mobil, se ruga cu toată ardoarea de care e capabil un necredincios să nu fie Zeb Spaw cel ce o sună.

— Angelica? Sunt Caroline. Caroline Ramage, de la BBC?

Angelica făcu un efort să-și adune gândurile, apoi și-o aminti pe femeia dârză, cu tunsoare bob, care venise pe acolo cu câteva săptămâni în urmă și-și luase multe notițe.

— Îți amintești că am vorbit despre un documentar pentru BBC despre Gold Street?

— A... da, spuse Angelica. Da, repetă, cu mai mult entuziasm. Da, absolut.

— Se pare că am primit undă verde să-l facem. Și m-am gândit să ne concentrăm pe OneSquared, ca galerie principală. O să te filmăm în timpul pregătirilor pentru petrecere.

— Ah, exclamă Angelica, lăsându-se pătrunsă de această informație.

Deodată, dimineața nu mai părea atât de dezastruoasă. Un documentar BBC despre OneSquared! Publicitatea ar fi fabuloasă! Dacă nici asta nu-l satisfăcea pe Zeb Spaw, ce altceva ar fi reușit să o facă?

— Trebuie să ne întâlnim, îi spuse Caroline însuflețită. O să fii liberă în după-amiaza asta? Ne vedem la 4, la galerie?

Angelica începu să calculeze cât timp i-ar trebui să ajungă acasă, să rezolve situația lui Nick și să se întoarcă. Dacă trebuia iar izolat, ca data trecută, o să-i ia câteva ore.

— O să fac tot ce pot, îi spuse. Am rămas fără asistentă și sunt cam încurcată. Dar la 4 e OK.

Cum făcea de obicei în astfel de ocazii, Angelica se apucă să comande aranjamente florale somptuoase pentru toți riveranii care-l văzuseră pe soțul ei dezbrăcat – nu voia să apară nimic în presă. Pe urmă,

îl sună pe doctorul lui Nick și ceru să fie trimis un psihiatru.

Până ajunse Angelica în casa imensă din Twickenham pe care o împărțea cu soțul ei scandalagiu, o aparență de ordine fusese instaurată. Nick, cu părul său lung, răvășit, lipit de fruntea sa palidă și transpirată, stătea în camera de zi, întins pe șezlong. Trupul său gol, slăbănog, era acoperit cu un cearșaf și efectul produs de lumina filtrată de jaluzelele de lemn pe lenjeria boțită era, se gândi Angelica, artistic cumva. Arăta ca un Christ renascentist, post-Golgota. Dar chipul lui Nick nu semăna deloc cu cel blând al Mântuitorului. Ochii mari i se roteau înnebuniți în orbite.

— Crede că e victima unei conspirații puse la cale de Serviciile Secrete și marii colecționari de artă ai lumii, explică doctorul psihiatru, pe care Angelica îl displăcu imediat, în ciuda faptului că era un bărbat frumos.

Doctorul Love avea o seriozitate de neînduplecat, părea impermeabil la farmecele Angelicăi și nu avea să fie, simți ea, ușor de sedus precum ceilalți doctori ai lui Nick.

— Ah, futu-i, spuse Angelica, înțelegând într-o clipă că soțul ei se dusese mult mai departe pe tărâmul nebuniei decât în alte dăți.

Era oare vina ei? Vorbise prea mult despre galerie? În rarele nopți în care ea era acasă și nu la vreo petrecere, o întreba despre activitățile ei, așteptându-se ca și ea să fie interesată de sfeclele lui.

Pupilele lui Nick, observă ea, se micșoraseră, se făcuseră cât vârful acului. Totuși, erau fixate asupra ei. Tresări când o mână subțire ieși brusc de sub cearșaf și o prinse de braț.

— Se uită prin ziduri la mine, strigă deodată, iar vocea răsună îngrozitor de tare în liniștea camerei. În fața casei era o pisică moartă și m-au urmărit niște mașini cu numere din altă țară.

— E foarte rătăcit, murmură doctorul Love, dând grav din cap. Mă tem că e un caz foarte grav.

Angelica își privi furioasă soțul. Exact asta îi trebuia când avea o întâlnire cu cei de la BBC la ora 4: un caz grav în familie. Neapărat avea nevoie de o asistentă, și asta cât mai repede.

Capitolul 32

Moartea lui Adam a fost un şoc profund pentru Alice, deşi nu şi pentru doctorul care i-a făcut autopsia. Acesta a fost de părere că ficatul lui Adam era atât de mărit, încât fusese un miracol nu numai că-i mai încăpeau şi plămânii, dar că şi supravieţuise până la acea vârstă.

Sfârşitul i-a venit, din fericire, rapid. Aceasta, precum şi informaţia despre ficat, i-au fost împărtăşite prin amabilitatea – dacă ăsta e cuvântul potrivit – nepotului lui Adam.

Alice deschisese galeria în acea dimineaţă ca de fiecare dată, şi tot ca de fiecare dată n-a surprins-o absenţa şefului ei. Ziua s-a desfăşurat fără evenimente speciale, cu doar câţiva clienţi şi câteva vânzări, dar ea şi-a văzut mai departe de lista de corespondenţă, încrezătoare că astfel o să îmbunătăţească lucrurile.

La ora închiderii şi după ce s-a uitat şi în biroul lui Adam, să vadă dacă nu cumva venise între timp, s-a dus acasă. Nu înţelegea de ce acesta nu apăruse deloc şi era îngrijorată că nu-i dăduse nici măcar un telefon.

A doua zi dimineaţă, a aflat tot. Un tânăr gras cu ochii mici şi un nas ca un rât o aştepta la galerie. S-a prezentat, fără prea multe menajamente, drept Nigel Clasp, fiul surorii lui Adam. Imediat, fără să-şi tragă răsuflarea, a declarat că e de acum înainte proprietarul galeriei. Nigel Clasp era singurul moştenitor al lui Adam.

Cu toată scuza circumstanţelor neplăcute, se gândi Alice, Nigel Clasp pare o persoană profund

necarismatică. Farmecul excentric al lui Adam nu fusese transmis mai departe prin sora sa.

— Se pare c-a trecut pe la pub, a băgat prea mult şi-a avut un atac, rezumă Clasp.

Părul rărit era principala asemănare cu unchiul său. Părul, cămaşa cu liniuţe şi pantalonii de catifea. Nigel Clasp, din câte spunea, nu-şi cunoscuse prea bine unchiul; Adam se înstrăinase de sora lui, care îl considera nebun, iar profesia sa o aiureală.

De când se întâlniseră, ochii lui Clasp clipiseră întruna.

— Partea bună e că l-a găsit cineva şi a chemat o ambulanţă, altfel, spuse Clasp, trăgându-şi zgomotos nasul, ar fi crăpat în uşa prăvăliei lui.

Alice înghiţi în sec şi ochii i se umeziră. N-avea de gând să plângă în faţa scârbosului de Clasp, dar simţea nevoia. Sfârşitul lui Adam fusese unul trist. Dar măcar nu murise singur; cineva a stat cu el acolo, în ultimele ore. Oricine o fi fost acela, a arătat mai multă bunătate faţă de el decât aşa-zisa sa rudă.

— Dar poate, spuse nepotul voios, că asta voia.

— Nu cred! protestă Alice indignată.

Clasp o privi fix. Avea ochii mici şi răi, fără vreo urmă din căldura ochilor de chihlimbar ai lui Adam. Alice clipi şi îşi muşcă buza.

— Nu ştiu nimic despre artă, anunţă Nigel Clasp, ceea ce n-o surprinse pe Alice prea tare, aşa că mă bazez pe tine să-mi arăţi ce-i mai valoros pe aici.

Alice dădu din cap, dornică să se facă utilă. Remarca lui Clasp părea să-i confirme speranţa că Palladio va rămâne deschisă şi că ea o va administra. Dacă ar putea să-i ofere şansa pe care o aşteptase atâta, se gândi Alice, ar fi mai mult decât dispusă să ignore lipsurile lui la Departamentul Farmec.

Entuziasmată, a început să-i prezinte galeria, arătându-i ba un tablou, ba o gravură, expunându-i mândră câte o litografie sau un ulei.

— Astea sunt probabil cele mai bune piese pe care le avem.

— Cât valorează toate astea? întrebă Clasp.

Alice îi spuse, pe un ton profesional. Clasp strâmbă din nou din nas.

— Bineînţeles, o să închid imediat prăvălia.

— Nu e o prăvălie, e o galerie, spuse grăbită Alice. O în*chizi*? adăugă ea imediat, iar ochii i se măriră pe măsură ce procesa noua informaţie. *Nu*. Nu poţi să faci asta.

— Nu pot? zâmbi Clasp, dar nu era un zâmbet prietenos. Vrei să pariem? adăugă el, băgându-şi mâinile în buzunare şi legănându-se înainte şi înapoi pe picioruşele lui grăsuţe.

— Dar am un plan de dezvoltare, protestă Alice. Am o grămadă de idei despre cum să-i sporim profitabilitatea. Avem o listă de corespondenţă...

Dar Clasp dădu din cap, sucindu-l şi răsucindu-l pe gâtul său grosolan.

— Nu pot să zic decât un singur lucru: prea târziu.

Alice făcu eforturi să se controleze.

— Dar cum rămâne cu Adam? Afacerea asta era viaţa lui. Nu crezi că îi datorezi să o duci mai departe?

Clasp îşi ridică o mână grea, cu un ceas urât la încheietură şi îi zâmbi dispreţuitor.

— Se pare că unchiul meu nu era un afacerist prea bun. Nu cred că e o virtute să perseverez în greşelile lui. O să vând tot.

— Vrei să vinzi... tot? şopti Alice.

— Da, cum m-ai auzit, spuse Clasp, ridicându-şi privirea înspre tavan. Închid prăvălia, clar. O să închiriez clădirea. Deja ştiu câţiva agenţi interesaţi. Apartamente de lux, birouri. Mare potenţial.

— Dar sunt câteva lucrări importante aici, chiar dacă nu multe, spuse Alice, stins, privind împrejur la toate acele spaţii înghesuite, încercând să şi le imagineze ca birouri.

— Nu-ţi face griji, o privi Clasp cu răceală. Am un specialist cu care mă consult.

Un *specialist*. Cuvântul o înjunghie pe Alice, cum de altfel fusese şi intenţia lui Clasp. Dar ea ce era,

după atâta timp în care lucrase acolo, dacă nu un specialist?

— Bineînțeles, asta te face inutilă. Din această clipă ești deci concediată, spuse Nigel Clasp și îi întinse un plic. Uite un cec cu salariul tău pe luna asta. E un gest generos, sper că-l apreciezi.

Alice luă tăcută plicul. La fel de tăcută, se întoarse și se îndepărtă de Palladio, fără să privească înapoi.

Își ridică fruntea și își încleștă maxilarele, hotărâtă să-și oprească lacrimile care amenințau să curgă. Dar era ceva în felul în care soarele lumina vesel atât de întunecata, de obicei, Stradă Soho, ceva aproape insuportabil.

Își scoase mobilul și se uită la el. Să-l sune pe David? Suki îl sunase și David nu s-a supărat. Se întorsese atunci foarte târziu din Notting Hill, dar cu vestea că Albertine, după cum bănuise, suferea doar de o mică urticarie.

Alice apăsă pe taste și-și ridică telefonul la ureche. Spre mirarea ei, David îi răspunse imediat.

— Salut, spuse el, cu o voce caldă, binevoitoare, după cum observă Alice ușurată.

— Mi-am pierdut slujba, spuse ea direct.

— Ce???

— Adam a murit. Galeria o să fie închisă.

Alice își reprimă un suspin.

— Ce? repetă David, acum părând chiar șocat. Alice, tu ești?

— Sigur că eu sunt, răspunse Alice nervoasă.

Privirea i se umezi și ceva greu și dureros îi năvăli în piept. Adam murise atât de singur. Pe treptele acelei clădiri în stil georgian, ca într-una dintre ilustrațiile sentimentale din colecția sa.

Și apoi groaznicul, *groaznicul* Nigel Clasp. Năruindu-i speranțele. Închizând galeria...

— Of, David...

Cu greu se abținu să nu plângă. David ura să vadă o femeie plângând; probabil vedea destule la spital.

— Biata de tine, o consolă el delicat, dar stânjenit, uite, o să vorbim despre asta mai târziu. Nu-ţi face griji. Trebuie să plec...

— N-o să întârzii, da?

— Nu, nu, sigur că nu, spuse el, distrat. Poate numai un pic.

— David!

Tocmai în acea seară avea de gând să întârzie. Nu-şi dădea seama că s-a sfârşit cu cariera ei? Avea nevoie de ceai şi de compasiune, şi poate şi de bere şi curry la restaurantul indian de pe colţ, restaurantul lor indian, cu chelneri politicoşi şi lumini discrete, pâlpâitoare, atât de plăcute şi de romantice.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Ştii şi tu cum e. Avem atâtea urgenţe şi... uite ce-i, îmi pare rău pentru slujba ta.

Ea se gândi că are un ton defensiv. Pe urmă se auzi un bâzâit, un clic şi se făcu linişte.

Alice se simţi brusc cu adevărat disperată. Gâtlejul i se uscase şi stomacul i se strânsese. Voia să se arunce pe trotuar şi să izbucnească în hohote de plâns. Aproape că simţea asfaltul fierbinte pe obraji şi mirosul prafului în nări.

Telefonul sună din nou. Alice îl scoase din buzunar. David? Se simţea vinovat?

— Alo? spuse, răguşită, dar plină de speranţă.

— A-loo, auzi o voce relaxată şi încrezătoare, pe care n-o recunoscu imediat. Sunt Caroline Ramage. De la BBC. Ne-am cunoscut la petrecerea lui Suki şi a lui Rafael, dacă îţi mai aduci aminte.

— A... da, spuse Alice, dezamăgită şi furioasă într-un mod neputincios pe David, că n-o sunase.

— Ce mai faci?

— A... păi..., Alice trase aer adânc în piept, bine.

— Mă întrebam..., vocea lui Caroline era blândă şi curioasă, ştiu că am mai vorbit despre asta şi ştiu că eşti practic măritată cu jobul tău, dar...

— Nu chiar aşa de măritată, o întrerupse Alice amărâtă. De fapt, tocmai am fost dată afară.

De la celălalt capăt se auzi o exclamație de surpriză.

— Dar asta e grozav!

— Este?

— Mai bine nu se putea! se entuziasmă Caroline. Te-ai sincronizat perfect. Știu o galerie pe Gold Street unde caută *disperați* pe cineva ca tine.

— Dar nu știu nimic despre arta contemporană...

— Atunci învață, i-o tăie scurt Caroline. Citește. Și, până atunci, prefă-te că știi. Vrei un job sau nu?

Da. Bineînțeles. Dar voia ea oare unul în lumea artei contemporane? Nimic din acea lume n-o atrăsese până acum; multe aspecte o dezgustaseră chiar.

Dar avea nevoie de un job și cum era să refuze tocmai unul într-o galerie.

— Trebuie să știu acum, o avertiză Caroline. Sunt atâtea fete care abia așteaptă o astfel de slujbă.

Alice evaluă repede situația. Ce avea de pierdut? Gold Street, oricât ar fi fost de rău, măcar era o experiență utilă. Ar fi avut ce învăța. Planuri de marketing, liste de corespondență, promovare, PR; galeriile de pe Gold Street făcuseră din toate astea o artă. O artă mai adevărată decât cea pe care o vindeau.

— Mulțumesc, spuse ea, modestă. Ai făcut un lucru bun că m-ai sunat.

Își aminti ce-i spusese Caroline la petrecere, ceva despre cum nu-i place să vadă o femeie cu potențial ținută în umbră.

— Cu plăcere. E din motive cu totul și cu totul egoiste, bineînțeles, râse Caroline.

— Cum adică? întrebă Alice indignată.

— Păi, știi că fac un documentar despre arta britanică. Mi-ar fi mai ușor dacă aș avea o galeristă asistentă de partea mea.

— A... da, pricepu Alice. O să fac tot ce pot să-ți fiu de ajutor. Dacă primesc jobul.

— O să-l primești, nu-ți face griji.

Alice și-ar fi dorit să aibă măcar un sfert din siguranța de sine a lui Caroline. Părea să nu creadă în eșec sub nici o formă.

— Apropo, o întrebă Caroline relaxată, ai văzut-o pe Suki recent?

Alice oftă.

— Am vorbit cu ea acum câteva zile. Nu că e groaznic ce i se întâmplă lui Albertine?

— Lui Albertine? întrebă Caroline. Ce e cu Albertine?

— E bolnavă, spuse Alice, surprinsă că Caroline nu știa nimic despre această dramă.

— N-am auzit de așa ceva, spuse Caroline, surprinsă și îngrijorată. Ce oribil, o s-o sun pe Suki.

— Să sperăm că e mai bine acum, spuse Alice. Probabil Suki nu voia să te îngrijorezi.

— Da, răspunse Caroline, gânditoare. Sunt sigură că asta e.

Capitolul 33

Ca să-şi poată face un eliport, Kevin Swift a tăiat un pâlc de stejari bătrâni şi un trandafir din secolul al XVIII-lea din grădina Dower House. Nu-i păsa de regulile pe care le încălca făcând asta. Regulile erau pentru oamenii mici. Şi nu s-ar fi zis că găseai ceva mic la Kevin.

Acum, când pilotul cobora spre eliport, Kevin, mormăind, se aplecă cu toată greutatea lui ca să vadă mai bine Aldeham Manor. Observă cu satisfacţie că Ciaran O'Sullivan nu-şi construise încă un eliport. Kevin simţi cum îi creşte inima la gândul că, deşi casa lui era a doua ca mărime din sat, el s-ar putea să fi fost totuşi cel mai bogat locuitor al acestuia. Mai bogat chiar decât celebrul – mă rog, cândva celebrul – star pop ce tocmai se mutase alături.

Ochii săi mici, vicleni, se desprinseră de proprietatea Manor şi se fixară pe dealul din spate. Era cineva acolo, observă el, în timp ce se apropia cu elicopterul. Era o femeie acolo, subţire, brunetă. Purta blugi şi un tricou alb şi ţinea ceva în mână. O carte? Un ziar?

Kevin se simţi excitat. Elicopterul era acum destul de aproape ca superba Maeve O'Sullivan să-l poată vedea coborând din ceruri în maşinăria sa scumpă.

Toni reuşise, după multe încercări, să o aducă pe Maeve la ei în vizită, dar nu şi la cină împreună cu soţul ei celebru, cum şi-ar fi dorit Kevin. Întâlnirile faţă în faţă, descoperise el de-a lungul anilor, erau

cel mai bun mod să afli amănunte despre averile celorlalți; nici unul nu rezista ispitei de a se lăuda cu bogățiile sale. Toni, după cum era de așteptat, nu aflase nimic din toate astea și nici nu-i spusese că Maeve o să le facă o vizită. Venise acasă exact când ea pleca.

Dar Maeve nu se uita în sus; ce făcea ea acolo, desena? se întrebă Kevin. Îi spusese că e interesată de artă când îi arătase portretul lui; fusese foarte impresionată. Kevin însă și-ar fi dorit ca ea să-i facă portretul; ar fi trebuit să afle naibii mai devreme că e și ea artistă. Individul ăla, cum l-o fi chemând, făcuse o treabă bună, mai ales după ce refăcuse tabloul conform indicațiilor lui. Dar nu auzise nimeni de el și nici n-o să audă vreodată.

Maeve O'Sullivan, pe de altă parte, era altceva. Nu că ar fi fost celebră, dar era măritată cu o vedetă. Și dacă l-ar fi pictat ea și nu ochelaristul ăla, s-ar fi putut uita la ea ore în șir, imaginându-și ce i-ar face și i-ar drege, iar ea la fel. Când i le făcea lui Toni, nu erau chiar așa de plăcute. La dracu', se gândi Kevin, strângându-și pumnul.

Maeve, de acolo de jos, rămase indiferentă la zgomotul de deasupra, ca și la gândurile păcătoase ale lui Swift. În primul rând, avea iPod-ul în urechi și asculta Debussy. În al doilea rând, era complet absorbită de schițele pe care le făcea, încercând să prindă imaginea din capul ei. Voia, aproape cu disperare, să reproducă pe hârtie iarba strălucitoare și cerul frumos de deasupra. Știa că n-avea cum să-i iasă o capodoperă, dar era un prim pas ezitant pe o cărare abandonată acum zece ani și pe care spera să pășească din nou.

Era extraordinar cât de liniștită se simțea când desena. Uitase cum e. Topite în muncă, toate frustrările și resentimentele dispăruseră. Acum, că pusese din nou mâna pe creioane, vopsele și șevalet, se simțea energizată. Ca un ștecher băgat din nou în priză, după ce ani de zile a stat deconectat pe podea.

Cum suportase atâta vreme să nu deseneze? se întrebă, în timp ce creionul îi zbura pe hârtie. Lucra bucuroasă, zâmbind.

Îi era recunoscătoare lui Dan, artistul brunet, timid, care o încurajase să deseneze şi să picteze din nou. Îi spusese că nu e niciodată prea târziu şi aşa şi era. I-ar fi plăcut să-i mulţumească, dar, spre regretul ei, nu s-au mai întâlnit.

De mai multe ori s-a plimbat pe la ieşirea din Manor, sperând că el o să treacă pe acolo. Dar n-a trecut. Se gândise să-i facă o vizită, la capătul mai puţin fiţos al satului. Dar nu era prea sigură unde e acel capăt: iar căutându-l, risca să fie supusă privirilor scrutătoare ale întregului sat. Şi aşa plimbările ei îi atrăseseră atenţia lui Toni Swift, a cărei invitaţie repetată la o cupă de Dom Perignon n-a mai putut fi, în cele din urmă, evitată.

— Suntem atât de încântaţi că avem o vedetă în sat, a izbucnit Toni, pielea ei bronzată fiind acum şi mai neagră în contrast cu toate acele canapele galbene, imense, din sufragerie. Boyfriend a fost trupa mea preferată. Şi soţul tău a fost cântăreţul meu preferat, a exclamat ea entuziasmată.

Maeve i-a zâmbit politicoasă şi a sorbit din Dom Perignon-ul pe care i-l turnase Toni într-un pahar adânc, negru. După ce şi-a umplut un al treilea pahar, Toni s-a aplecat înainte, a fixat-o cu o privire nu prea concentrată şi s-a lansat într-o diatribă amară despre soţul ei. Maeve a ascultat-o fără nici un comentariu şi a studiat camera uimită. Designul interior era de necrezut. O făcea pe Maeve Kandinsky-O'Halloran să pară sobră.

Singurul obiect frumos din încăpere – poate chiar din toată casa – era un tablou superb aşezat deasupra şemineului: un obiect pur, adevărat, strălucind ca o perlă între gunoaiele ce îl înconjurau.

Era tabloul făcut de Dan, ghici Maeve, cu o bucurie care o surprinse. Tabloul pe care îl preda când se întâlniseră. Partea de jos a ramei era invizibilă din

cauza unei păduri de lumânări parfumate – din fericire neaprinse – dar calitatea lucrării, subtilitatea luminilor şi a umbrelor, sensibilitatea şi talentul cu care artistul reprodusese modelul erau excepţionale. Şi urâţenia modelului îl făcea şi mai excepţional. Îi amintea lui Maeve de un bărbat cu faţă de porc pe care îl vedea gonind prin sat într-o maşină mare, luxoasă, probabil foarte apreciată de cei care, nu era şi cazul ei, iubeau maşinile. Maeve s-a încruntat. De ce avea Toni un portret al acelui bărbat? Doar dacă nu cumva...

Înţelese. Bărbatul din maşina luxoasă, ale cărui obiceiuri sexuale tocmai îi fuseseră descrise de Toni într-o manieră precisă, aproape ginecologică, era unul şi acelaşi cu modelul lui Dan. Era soţul lui Toni.

Toni îşi foi pe canapea fundul strâns într-o fustă de piele şi mai luă un gât de şampanie.

— Ăsta-i soţioru' meu, anunţă ea acră, arătând spre portret. Mai mare jalea, adaugă scârbită şi dădu pe gât şi restul paharului.

— Cine l-a pictat? întrebă Maeve, care ştia, dar era curioasă de răspunsul lui Toni.

Umerii bronzaţi se ridicară.

— Unu' de pe-aici de prin sat, spuse Toni dispreţuitoare. Da' să nu crezi că nu l-am ajutat şi noi.

— Chiar aşa? întrebă Maeve intrigată. L-aţi ajutat cu bani?

— Da, şi asta, clar. Era disperat să împuşte o comandă, spuse Toni, cu oarecare milă. Da' i-am dat şi indicaţii artistice.

— I-aţi dat?

Toni îşi trecu o mână prin multele nuanţe de vopsea din păr.

— Ce-a adus el era o porcărie. Da' Kev i-a spus ce să facă şi el s-a dus dincolo şi a refăcut.

Maeve ştia că i-ar fi plăcut să audă şi varianta lui Dan.

În timp ce desena, gândurile i se îndreptară spre soţul ei. Acum îi era recunoscătoare că o adusese

acolo. Avusese câteva zile grele, dar acum se simţea cum nu se mai simţise nicăieri, de ani de zile. Ciaran nu fusese prea fericit de noua ei ocupaţie. Nu i-a spus-o direct, dar l-a ghicit după privire şi după aluziile pe care le făcea.

Meave se opri, îşi duse creionul spre buze şi îl muşcă. De ce voia să o descurajeze în halul ăsta? Începuse să-şi resusciteze cariera de cântăreţ, de ce n-ar fi putut să încerce şi ea cu pictura? Nici măcar nu stătea prea des pe acasă, îşi petrecea majoritatea zilelor la Londra, unde se întâlnea cu manageri şi producători cu care colabora pentru albumul trupei reunite şi pentru organizarea turneului.

Poate că era stresat, se gândi Maeve. N-ar fi trebuit să fie aşa dură cu el; îi era, până la urmă, aproape la fel de recunoscătoare lui Ciaran pe cât îi era lui Dan. Unul dintre efectele fericite ale redescoperirii pasiunii ei pentru artă era faptul că vedea Suffolk-ul într-o altă lumină. Locul devenise unul de inspiraţie, o sursă inepuizabilă. Şi astfel, toate resentimentele ei dispăruseră.

Acum, în sfârşit, vedea ce e de apreciat. Nu-i mai era frică de grădina ei. Poate că era prea mare, dar era frumoasă. Pe oriunde te uitai, era câte un tablou posibil. Acum nu-şi mai bătea capul cu Bert şi Dean, ci cum să reproducă grădina în culori, pe pânză. Nu-i mai păsa că trebuie să replanteze garduri vii şi să plivească buruienile. Nu se mai gândea la ordinea şi curăţenia locului. Dimpotrivă, cele mai neîngrijite zone erau şi cele mai bune de pictat.

La fel erau şirurile duble de tisă, veche de două secole şi având o înălţime care nu permitea să vezi printre arbori din casă, decât dacă erai pe acoperiş. Intimitatea unei plimbări printre ei era unul dintre motivele pentru care Maeve îndrăgea în mod deosebit acea parte a grădinii. Îi îndrăgea şi simplitatea, mesajul curajos estetic pe care îl desenau acele garduri întinse de la un capăt la altul al grădinii. Ce pictură ar fi ieşit din acea imagine!

Ochii i se desprinseră de Manor şi se uită în spate, la priveliştea rurală. Acum, în plină vară, micul deal pe care stătea era acoperit cu iarbă deasă, verde, unduită de degetele nevăzute ale vântului. Iarna, se gândi ea, vor dispărea şi vor lăsa locul tufelor mici. Cei câţiva copaci îndoiţi, răsuciţi, vor purta pe crengi diamante, bălţile îngheţate vor străluci în soare şi zăpada va acoperi dealurile şi văile.

Se gândi la pensulele ei. Ştia exact în ce cutie erau, pe ce raft al unuia dintre dulapuri. Numai gândul că erau acolo, în Manor, lângă cărbune, blocuri de desen, cutii cu vopsele şi câteva pânze întinse îi făcea o plăcere nemaipomenită.

Ar fi putut oare să şi picteze afară? Crezuse că o să-i ia ceva timp până să-şi facă mâna şi ochiul din nou. Dar se pare că abilităţile îi reveniseră uimitor de repede. Cei zece ani de pauză păreau nici să nu fi existat. Impulsul îi revenise şi încă mai puternic decât înainte. Se refăcuse conexiunea dintre ochi, mână şi foaie. Când lucra, aşa ca acum, se simţea mai bine ca niciodată.

Maeve era extrem de entuziasmată. Ar putea oare să-şi aducă şevaletul acolo? Dar ideea de a fi singură în acel peisaj nesfârşit, încercând să-şi resusciteze instinctele artistice ruginite, nu i se părea una prea bună. Poate că exista şi o altă cale, mai uşoară. Oare exista, se gândi ea deodată, vreun curs de artă prin zonă?

Capitolul 34

Alice înainta prudentă pe Silver Street, dar încercând să se grăbească, să ajungă pe Gold Street la întâlnirea cu Angelica Devon. Caroline i-o descrisese pe Angelica drept „legendară", „puternică", „hotărâtă" şi „intolerantă cu proştii", portretul unei personalităţi nu tocmai comode.

Nu ştia nici cum ar fi trebuit să se îmbrace pentru întâlnirea cu o asemenea persoană. Cu o noapte înainte, în Nutthouse, îşi întinsese pe pat toate hainele şi meditase îndelung.

— În negru, i-a sugerat David ironic, când l-a chemat să-şi dea cu părerea. Sau în alb.

Alice s-a strâmbat. Hainele ei erau într-adevăr monocrome, dar sperase ca David să fie puţin mai constructiv. El era, însă, mult mai distrat decât de obicei: nu ştiu ce criză la spital îi întârzia şi mai mult întoarcerea acasă noaptea. În acea seară, trecuse deja de zece când a intrat în Nutthouse.

— Bun, ce zici de asta? l-a întrebat Alice şi i-a arătat o bluză neagră şi o fustă neagră. Merg cu ăştia? a mai întrebat, scoţând din fundul dulapului o pereche de pantofi cu toc cui.

David i-a privit vag. Gândurile îi zburau clar altundeva.

— Of, lasă, renunţă Alice exasperată. O s-o sun pe Suki. O întreb pe ea.

— Nu cred că ar trebui, spuse David repede, pe neaşteptate.

Acum era foarte atent la ea.

— De ce nu? Chiar ar trebui s-o sun. Mi-a promis că îmi spune cum mai e Albertine, dar n-am mai auzit nimic de la ea de câteva zile.

— Albertine e bine, o asigură David.

Alice clipi.

— De unde știi?

— Mi-a spus Suki.

— Ai fost să o vezi?

Cu pantofii cu toc cui în mână, Alice îl privi surprinsă.

El îi întâlni privirea și iritarea îi aprinse chipul frumos.

— Bineînțeles că am fost. Întotdeauna verific starea pacienților mei.

Ea dădu din cap.

— Da, doar că nu mi-ai spus nimic.

— Am fost ocupat, am uitat, bine?

Alice tresări la auzul tonului său înțepat. El îi zâmbi și dădu din cap, cerându-și scuze.

— Îmi pare rău, am avut o săptămână de coșmar și e abia marți.

Alice alese bluza neagră, fusta și pantofii. Tocurile cui, cu care nu era obișnuită, o făceau să se împiedice ușor în crăpăturile din trotuar. Se clătina pe Silver Street, sperând să nu se prăbușească în fața tuturor acelor magazine luxoase.

La ultimul Crăciun, ca de obicei, trecuse și pe aici; după ce își făcuse curaj să intre într-un magazin de papetărie exclusivist, o vânzătoare *glossy* i-a redirecționat, nemiloasă, opțiunea ei inițială pentru ilustratele tradiționale de Sărbători înspre un portofel negru la un preț fabulos. David, care se lăuda că nu are gusturi scumpe, a fost uluit că a primit așa ceva de Crăciun.

Alice trecea acum pe lângă magazinele cu încălțăminte de firmă, în ale căror vitrine poleite erau prezentați pantofii ca niște bijuterii, în cutii căptușite cu mătase. Îi privi pe cei cu toc cui, admiră

cizmuliţele ingenios cusute şi simţi că le vrea pe toate. Aceasta era problema cu asemenea străzi: te făceau să vrei lucruri pe care nu le voiai, lucruri de care nici nu ştiai că există, până când le vedeai.

Cum ar fi, de exemplu, bomboanele de ciocolată roz şi violet, în cutii rotunde aurite, cu garanţii regale pe ele. În magazinele cu haine de firmă, gardieni uriaşi şi severi păzeau intrările şi vânzătoare blonde, oglindite în podelele lucioase, aranjau unele peste altele puloverele de caşmir. Alice se gândi la relaţia dintre ei: oare gardienii se îndrăgosteau vreodată de vânzătoarele acelea aristocrate, oare ele se îndrăgosteau vreodată de băieţii ăia duri? Dacă se ţineau unii pe alţii la distanţă, era o distanţă de gheaţă sau una indiferentă? Ar ieşi o piesă bună de teatru din asta, îşi spuse. Ah, dacă ar fi ea dramaturg. Dar, îşi aminti ea, lăsându-şi umerii să cadă, nu era: era o galeristă fără loc de muncă, sperând să găsească unul.

Oare s-ar potrivi cu această zonă? Toată lumea de aici părea atât de elegantă. Aerul era parfumat. Alice prinse din zbor parfumuri delicioase, în timp ce nişte creaturi strălucitoare, subţiri, cu picioare lungi şi părul în vânt treceau pe lângă ea, troncănind pe tocuri. Într-o mână îşi strângeau poşetele scumpe şi în cealaltă bărbaţii în costume scumpe, în vreme ce pălăvrăgeau la mobilele ţinute între umerii eleganţi şi maxilarele delicate.

Alice dădu colţul spre Gold Street – şi imediat se făcu întuneric. Simţi impactul unei ciocniri puternice, care o împinse înapoi. Căzu şi se duse în spate, oprindu-se într-un grilaj de fier. După o uşoară stare de şoc, începu să-şi revină şi să se întrebe ce s-o fi întâmplat.

— Îmi pare rău! exclamă cineva, un bărbat. Eşti bine?

Alice, regăsindu-şi echilibrul pe tocurile înalte, se uită în sus şi întâlni o pereche de ochi albastru-cenuşii îngrijoraţi, pe o faţă plăcută, proaspăt bărbierită.

Apoi simți o mână mare, puternică, prinzând-o pe a ei și trăgând-o în sus. Bărbatul părea că nu se mai termină, așa de lung era.

Era enorm de înalt, cu un gât lung, ieșind dintr-o cămașă albastră și prins într-o cravată. Purta costum și pe deasupra o haină de lână de culoarea nisipului, care îi scotea în evidență umerii lați. Pentru că vremea era plăcută, își ținea haina descheiată.

— Îmi pare foarte rău, repetă bărbatul, privind-o de undeva de foarte de sus.

Cu toată înălțimea și lățimea sa, arată destul de speriat, observă Alice. Își privi supărat mobilul mic, argintiu, din mână.

— Tocmai vorbeam la telefon, spuse, arătându-i-l. Nu mă uitam pe unde merg. E vina mea. N-ar trebui să merg și să vorbesc în același timp la telefon.

Îi zâmbi timid.

— Nu contează, murmură Alice, surprinsă să-l audă recunoscându-și vina.

De obicei, cei care vorbesc pe stradă la mobil se așteaptă ca lumea să se adapteze necesităților lor, nu acceptă că au și ei responsabilități. Își aduse aminte brusc unde se afla și trase de fustă în jos, dându-și seama că, întinsă pe jos cum fusese, el i-ar fi putut vedea chiloții. Asta dacă s-a uitat, bineînțeles. Își examină mânecile bluzei, partea care fusese în contact cu trotuarul; din fericire, nu erau decât prăfuite.

— Hainele tale sunt în regulă? întrebă bărbatul, cu o voce blândă; chiar era îngrijorat. Of, te-ai prăfuit. Sper că nu te duci la vreo întâlnire importantă.

— La un interviu pentru o slujbă, murmură ea.

— La un interviu! spuse el șocat. Îmi pare rău. Te rog, pentru că e vina mea, aș putea să..., arătă, cu un gest de neajutorare, spre cel mai apropiat magazin, aș putea să-ți cumpăr ceva în care să te schimbi?

Ea îi zâmbi uimită. Vorbea serios? Orice articol, oricât de ieftin – probabil chiar și o sacoșă de plastic – de la oricare dintre magazinele din preajmă, costă cel puțin o sută de lire. Iar o fustă și o bluză...

— E OK, îl asigură ea, ştergându-şi praful de pe fustă. E foarte drăguţ din partea ta, dar nu-i nevoie.

Parcă auzea, deja, într-un cotlon al minţii, vocea lui Suki certând-o, oripilată.

„Dragă! Un bărbat îţi oferă o hăinuţă de firmă şi tu îl refuzi?!?"

Suki, desigur, n-ar fi ezitat.

— Nu e nevoie, repetă Alice, după ce văzu că agresorul/ salvatorul ei insistă. Sunt bine, sincer.

El se dădu bătut şi zâmbi.

— Atunci măcar lasă-mă să te invit la un pahar. Dacă iei jobul.

Alice făcu ochii mari. Se întrebă dacă nu cumva asta fusese intenţia lui de la început: avea obiceiul să se ciocnească de femei pe tocuri şi pe urmă să-şi dea întâlnire cu ele? Poate că era faimos pe Gold Street pentru această schemă. Era înalt, evident plin de bani şi, dacă nu tocmai chipeş, era cel puţin prezentabil. Fără îndoială că avea lipici la un anumit gen de femei, dar lui Alice i se părea totuşi cam formal şi cam urban pentru gusturile ei.

— Eşti foarte drăguţ, spuse ea, cumva încordată. Dar nu e nevoie, sincer.

El dădu viguros din cap. Alice observă că se şi înroşise puţin.

— Păi, atunci noroc la interviu, spuse.

Nu făcuse nici un efort să se mişte, văzu Alice.

— Mulţumesc, spuse ea, răsucindu-se precaută pe tocurile trădătoare şi păşind în afara trotuarului, ca să traverseze strada şi să ajungă la OneSquared.

În Twickenham, lucrurile mergeau din rău în mai rău. Ultima criză a lui Nick, s-a văzut Angelica nevoită să recunoască, avea toate semnele unui început de nebunie adevărată.

— N-am putea să-l băgăm din nou la Priory? l-a întrebat pe doctorul Love, care, de la recădere, venise zilnic pe la ei.

O privi neîncrezător şi îşi trecu degetele prin părul său blond ca al lui Robert Redford.

— Nu sunt prea sigur că asta îşi doreşte, îi răspunse el, spre disperarea Angelicăi.

Presentimentele ei în legătură cu doctorul Love se dovediseră întemeiate. Cum bănuise, el punea preţ, enervant şi inutil, mai mult pe binele pacientului decât pe ce i-ar fi fost ei mai comod.

Stăteau în bucătăria decorată şi utilată după ultima modă, ceea ce o înviora pe Angelica întotdeauna. Dar simţea şi că e gata să explodeze.

— Dar de ce nu? întrebă ea. A mai fost acolo. Sincer, a fost peste tot.

— Tocmai asta mă îngrijorează, clipi doctorul Love, privind-o scrutător. Cred că ar trebui să încercăm ceva nou.

— Ce anume? deveni ea deodată suspicioasă.

Doctorul Love lovi uşor cu degetele cu o manichiură impecabilă în tăblia mesei. Nu poartă verighetă, observă Angelica. Dar nici ea nu purta – nu una tradiţională. Nick îi dăruise la nuntă un lănţişor în forma unui penis micuţ, care se ridica la o apăsare de buton. Un buton pe care Angelica nu-l apăsa prea des, nici cel de pe lănţişor, şi nici cel care-i servise drept model. De când se apucase serios de grădinărit, Nick uitase de sex, spre uşurarea Angelicăi, pentru care acesta nu fusese niciodată altceva decât un mijloc, nu un scop.

— Ceva mai adecvat preocupărilor sale, spuse doctorul Love.

— Mai adecvat? întrebă Angelica ironică.

După spusele doctorului Love, declanşatorul crizei lui Nick fusese descoperirea unor musculiţe dăunătoare pe morcovii săi. Ceva adecvat unor asemenea preocupări era greu de imaginat. Poate un job într-o fabrică de pesticide.

— Da. De exemplu, a menţionat numele unui loc de retragere spirituală din India pe care ar vrea să-l viziteze.

Angelica se înfurie. Nu căcatul ăla de loc de retragere iar. Refuzase şi să discute despre aşa ceva, îi spusese doar că ideea ei de loc de retragere presupune un valet personal, o piscină nesfârşită şi pe Kate Moss ca vecină de plajă. Sperase că el o să uite, dar, evident, sperase degeaba.

— El e de părere că i-ar prinde bine să trăiască departe de lume pentru o vreme. Înclin să-i dau dreptate, spuse doctorul.

Pupilele Angelicăi se dilatară de oroare. Buclele ei de pudel se clătinară a refuz.

— Nu, absolut nu. În nici un caz. Nu poate să plece singur, nu în starea asta. O să ia avionul greşit, o să ajungă dracu' ştie unde. În Timbuctu.

O luminiţă i se aprinse în ochi. De fapt, dacă se gândea mai bine, existau şi unele avantaje în scenariul ăsta. Dacă Nick ar fi dispărut în Timbuctu, ar fi scăpat de o belea. Desigur, dacă mai întâi i-ar fi lăsat ei toată averea. Luminiţa din ochi i se stinse. Nu erau şanse să se întâmple aşa ceva.

Un vechi prilej de amărăciune în căsnicia Angelicăi – în toată viaţa ei – era faptul că nu avea independenţă financiară. Contabilul lui Nick, încă de la începutul carierei acestuia, se opusese ferm transferului averii de la clientul său către soţia acestuia, ţinându-i piept chiar şi în cele mai sălbatice crize de nebunie.

Astfel că Angelica beneficia de o alocaţie mai mult decât generoasă ca să se întreţină atât pe ea, cât şi galeria, fără să-şi refuze nimic niciodată, dar acea alocaţie era autorizată de Nick personal şi de aceea prezenţa sa era necesară. Angelica ştia că contabilul său n-ar avea nici o ezitare să-i taie fondurile dacă Nick ar dispărea. Sau dacă decidea, dintr-un motiv sau altul, că nu mai vrea să fie însurat cu ea.

— N-am sugerat că ar trebui să meargă singur, spuse doctorul Love. Tu l-ai putea însoţi, firește.

Angelica îl privi dezgustată.

— Nu pot să fac asta, izbucni ea. Am o galerie de administrat. Am o petrecere de organizat. Şi tocmai am semnat un contract cu un artist important care are nevoie de toată atenţia mea.

Doctorul se crispă.

— Şi soţul tău are nevoie de toată atenţia ta.

Îşi lipi vârfurile degetelor unele de altele şi o privi pe deasupra lor cu stăruinţă.

— Poate că dacă aţi petrece împreună ceva timp, undeva, departe, i-ar prinde bine.

— Dar nu mi-ar prinde mie bine, ripostă Angelica şi luă o poşetă blănoasă de pe unul dintre rafturile roşii ca nişte maşini de pompieri, speriindu-l pe doctorul Love, care crezuse până atunci că acolo e o pisică.

Cum îndrăznea să-i sugereze să-şi anuleze toate întâlnirile? Pur şi simplu nu putea – *nu putea* – să mai piardă timpul cu Nick. Dacă lui Nick nu-i plăcea că ea îşi petrecea atâta timp la birou, cum spunea doctorul Love, cu atât mai rău pentru el. Programul zilei de azi era extrem de încărcat. Trebuia, printre altele, să se întâlnească cu Penelope şi să discute dacă ar putea să ilumineze pe dedesubt tăvile de plexiglas pentru antreuri. Nick trebuia să se descurce şi fără ea; îşi mai revenise singur şi înainte şi la dracu', o putea face şi acum.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vii cu o altă idee, îl informă pe doctorul Love şi, cu bărbia ridicată, trecu ţanţoşă pe lângă el şi se îndreptă spre ieşire. Acum mă grăbesc spre birou.

— Nu-i spui „la revedere" soţului tău? o întrebă doctorul Love.

Angelica se uită cruciş la el.

— N-am timp, spuse ea rece. Am întâlniri importante azi.

— Totuşi, asta ar putea fi cea mai importantă, strigă după ea, deşi deja traversase holul negru şi se apropia de ieşire.

Doctorul Love se uită după ea și dădu ușor din cap. Ochii i se întâlniră cu cei ai lui Mercedes, care îl privea visătoare de pe hol.

— O femeie interesantă, observă doctorul, ridicându-și sprâncenele într-o expresie sardonică.

— Ai dreptate. Ditamai vaca, aprobă Mercedes.

Capitolul 35

Ajunsă afară şi neştiind nimic de revolta din urma ei, Angelica îşi puse ochelarii şi coborî în fugă scările, îndreptându-se spre maşina de teren cu şofer care o aştepta în fiecare dimineaţă acolo, nesimţitoare la liniile galbene duble de pe şosea şi la faptul că monstrul acela uriaş obstrucţionează circulaţia.

În plus, Sebastian, angajat de la o firmă *funky* din Westbourne Park numită „Şoferi Cruciali", era doar un licean nu prea inteligent. Deşi arăta bine cu şapcă, avea cunoştinţe vagi despre geografia Londrei, unde totuşi crescuse. În consecinţă, durata călătoriei până la birou varia ameţitor. Indiferenţa sa la semafoare o făcuse pe Angelica să se întrebe de mai multe ori, nervoasă, dacă nu cumva băiatul era daltonist.

Se aşeză pe bancheta din spate, îşi scoase BlackBerry-ul din poşetă şi, în timp ce Sebastian ignora luminile roşii şi evita în ultima clipă copii mici, ea se cufundă în lista cu programări. Văzu numele „Alice" pe listă, dar cine era asta? Alice? Cine era Alice?

Apoi îşi aminti. Desigur, fata pe care Caroline, documentarista de la BBC o recomandase atât de călduros. În spatele lentilelor negre, Angelica îşi dădu ochii peste cap. O pierdere de timp; îi promisese că o vede doar ca să-i facă plăcere lui Caroline, care aproape că-i promisese să-şi concentreze documentarul numai pe galeria ei. Că fata aia n-o să-i fie deloc de folos, era clar. În primul rând, cine era

ea? Toate fostele ei asistente erau fetele unor celebrități, clienți bogați sau aristocrați. Sau având o legătură cu artiști renumiți, care putea fi exploatată într-un fel sau altul.

Dar această Alice nu aparținea nici uneia dintre aceste categorii. N-avea pile, nu era aristocrată și nici bogată. Pe de altă parte, se gândi Angelica, luând în considerare publicitatea imensă pe care i-ar fi făcut-o documentarul, dacă i-ar fi cerut Caroline să-l intervieveze pe Osama bin Laden pentru job, n-ar fi ezitat nici o clipă. De fapt, asta nici nu era o idee atât de proastă. Cunoștințele lui bin Laden din domeniul artei contemporane nu erau probabil chiar atât de bune, dar nici ale Natashei nu fuseseră și ale nici uneia dintre predecesoarele ei. Și avându-l în vitrină, la birou, pe cel mai căutat om din lume ar fi atras cu siguranță multă atenție asupra galeriei OneSquared.

Telefonul sună ascuțit. Tocmai îi fusese trimis horoscopul, văzu ea când își verifică mesajele. Pe ecran scria: „feriți-vă de oamenii fără scrupule care încearcă să profite de firea dumneavoastră generoasă..."

Evident, se gândi Angelica nervoasă, e vorba de ticălosul ăla de doctor.

Alice păși cu grijă pe Gold Street. Prima impresie a fost că exponatele din vitrine erau și mai rele decât își imaginase. Una dintre galerii expunea un model uriaș în formă de mustață umplut cu ulei. O alta expunea o păpușă de plastic acoperită cu bijuterii false.

Ce însemnau toate astea? Cercetările făcute de ea pe internet în timpul weekendului n-o lămuriseră prea bine. Dimpotrivă: după ce se uitase câteva ore la poze cu ceară topită curgând pe clădiri, animale mitologice făcând sex și manechine de mărimea unor oameni plutind cu fața în jos în piscine, Alice simți

că înțelegerea acestor lucruri îi era și mai înceţoşată decât înainte.

Pe de altă parte, acum avea o listă cu nume de artişti la modă şi sintagme care sunau bine: „principiul raţiunii bisimetrice", „unitate conceptuală", „instalaţie locală", „naraţiune închisă", „întrebări fundamentale" şi „reţea motivaţională". Toate acestea însoţeau frecvent lucrările afişate pe ecran.

Galeriile, observă Alice, nu se grăbeau să-şi înceapă activitatea. Multe încă erau închise, inclusiv OneSquared. Alice apăsă îndelung pe sonerie. În spatele vitrinelor, nu se vedea nici o mişcare.

Dar ce se vedea în vitrină îi îngheţă inima. Cu litere mari, roşii, scria pe sticlă: „ZEB SPAW". Şi sub ele era un pat de spital aurit cu spray-ul. Galeria Angelicăi, îşi dădu seama Alice, era reprezentanta lui Spaw.

Pentru o clipă, îi trecu prin cap să o lase baltă. Gold Street da, dar Zeb Spaw? Era prea mult. Mai ales că Spaw era cauza problemelor ei. Dacă acele proteze nu s-ar fi vândut cu douăzeci de milioane, Adam nu şi-ar fi pierdut încrederea în sine, n-ar mai fi decăzut în asemenea hal şi ea încă ar fi lucrat la Palladio. Dar poate orice i-ar fi provocat lui Adam o criză, având în vedere instabilitatea sa. Dar se întâmplase ca protezele să declanşeze totul şi deci vina îi aparţinea lui Spaw. Care, la o adică, era vinovat şi pentru moartea lui Adam. Putea deci ea acum să facă una ca asta, să-i vândă lui Spaw lucrările?

Pe de altă parte, avea de ales? Era şomeră şi joburile în galerii, singurul ei domeniu de expertiză, nu se găseau uşor. Fără un salariu ar fi trebuit să-şi ia „la revedere" de la Nutthouse; faptul că îi spusese doamnei Nutt că tabloul ei n-avea nici o valoare n-avea să-i fie de mare folos dacă voia să-i ceară o păsuire la chirie. Din ziua aceea în care intrase în apartamentul ei, toate întâlnirile de la lift fuseseră stânjenitoare.

Întârzierea Angelicăi îi dădea lui Alice mai mult timp să se gândească la situaţia ei şi să se familiarizeze cu arta lui Spaw.

Cu cât se uita însă mai mult la patul aurit, cu atât mai greu îi venea să tragă o concluzie. Era atât de prost încât era bun? Cine decidea asemenea lucruri de fapt? Şi-l putea imagina pe David comentând pe seama acestei risipe de logistică medicală.

În plus, contextul transforma cumva lucrurile. Toate galeriile de pe acea stradă aveau ciudăţenii expuse în vitrine, aşa că, după ce le vedeai, un pat de spital aurit părea ceva normal. Mai bun încă decât altele. Cum era galeria de peste drum, pe frontispiciul căreia scria cu litere negre „CORNELIUS SUMP" şi dedesubt, cu litere roşii, afişate electronic, care treceau dintr-o parte în alta: „SHARON AURA: CE VĂD OCHII ŞI GĂSEŞTE MÂNA. LUCRĂRI NOI VIDEO ŞI OBIECTE GĂSITE".

Numele „Cornelius Sump" îi suna cunoscut. După ce-şi frământă puţin creierii, îşi aminti că acesta era numele vecinului lui Suki, de care îi vorbise ea. Cel care îşi construia un *spa* în subsolul său vast. Era evident foarte bogat; şi aşa deci îşi făcuse averea.

Alice trecu strada ca să examineze lucrarea lui Sharon Aura. Pe un ecran de televizor, un bătrân se tot dezbrăca. Când îşi scotea chiloţii, se întorcea spre cameră şi zâmbea oribil, lasciv. Această lucrare, conform etichetei de alături, se numea *Pulă bătrână*.

Alături era o pânză mare cu ambalaje de bomboane şi gumă prinse pe ea, în centrul ei tronând o cutie goală, turtită şi cam murdară de la Maltesers. Arăta, se gândi Alice, de parcă toate materialele fuseseră culese din gunoi. Nu părea să poarte vreun nume.

Alice dădu din cap nelămurită. Ce însemnau oare?

Uşa unei portiere trântite în spatele ei o făcu să se întoarcă şi văzu o femeie cu ochelari de soare ieşind dintr-o maşină de teren uriaşă, cu geamuri fumurii. Era foarte slabă şi îşi purta părul blond în

bucle. Purta o geacă bej de piele întoarsă, ornată cu ciucuri și catarame și o fustă scurtă bizară plină de fermoare și cu tivul asimetric, nefinisat, din care atârnau dezordonat fâșii de material. Picioarele ei bronzate erau dezgolite și se terminau în bocanci enormi și agresivi de motociclist.

— Angelica Devon? întrebă Alice veselă, în timp ce mașina imensă, neagră, o lua din loc; primi drept răspuns un semn politicos din cap. Am venit în legătură cu jobul. Cred că v-a spus Caroline?

Era dificil să-i citești reacția sub ochelarii de soare.

— A spus Caroline ceva și despre cum evoluează documentarul? întrebă Angelica.

Caroline nu-i spusese nimic, dar Alice se gândi că ar fi nepoliticos să zică asta.

— Excelent, din câte știu eu, îi răspunse și zâmbi.

Angelica dădu din cap.

— Ce părere ai despre aia? întrebă brusc, aruncându-și o mână încărcată de brățări înspre patul aurit din vitrină.

Să mintă cu nerușinare era mai greu decât anticipase Alice.

— Foarte interesant, reuși ea totuși să murmure.

Angelica își ridică ochelarii de soare. Ochii ei strălucitori o fixară pe sub straturile groase de rimel.

— *Interesant*? se răsti ea, e *revoluționar*.

Alice își dădu un brânci pe dinăuntru. Evident, se așteptau mai multe de la ea. În grabă, își derulă în cap lista cu sintagme prețioase.

— Când spun că e interesant, începu ea, mă refer desigur la modul în care respectă principiul rațiunii bisimetrice. Are o unitate conceptuală uimitoare. Specificul instalației locale permite naratiunii închise să ridice întrebări fundamentale privind rețeaua motivațională, atât a artistului, cât și a noastră.

Cum Angelica îi aruncă o privire uluită, Alice se opri jenată. Așteptă, fiind pe jumătate convinsă că femeia din fața ei o să izbucnească în râs. Dar expresia de pe chipul acesteia era una aprobatoare.

Angelica era de fapt impresionată. Ce spusese fata aia suna bine, sofisticat, educat. Nici măcar Zeb nu avusese o asemenea interpretare a operei sale. De fapt, singurul său comentariu a fost că vrea cel puţin patru milioane pe lucrare.

O privi pe Alice cu un interes neaşteptat, în acelaşi timp amintindu-şi că nu mai exista un alt candidat pentru job.

— Aşa e mai bine, spuse. Te pricepi la artă, nu-i aşa?

— Un pic. De fapt, destul de mult, spuse Alice, înţelegând că modestia n-o s-o ducă departe în acel loc. Am un master în artă. Şi am experienţă ca galeristă. Am fost asistent manager la una.

— La care dintre ele? întrebă Angelica.

— Ăăă... la Palladio.

— N-am auzit de ea, i-o tăie scurt Angelica.

Aceasta, văzu Alice, o privea cu suspiciune şi îşi umfla nările într-un mod care sugera că ştie ea totul despre lume şi nu e uşor de păcălit.

— Dar am un post liber de asistentă, cedă ea, în cele din urmă.

Alice aşteptă.

— Şi cred că eşti corespunzătoare, adăugă, trăgându-şi nasul, după ce o analiză câteva secunde pe Alice din cap până-n picioare. Eşti destul de zveltă şi probabil că te şi speli bine. Intră să stăm de vorbă.

Capitolul 36

Bo a venit prima la cursul de artă şi, cum a intrat, a şi început să se dezbrace cu un aer profesionist. Era genul de persoană organizată şi voia să fie pregătită pentru venirea studenţilor. Avea să fie, se gândi Dan, mutându-şi privirea de la sânii ei mari, dezgoliţi, de la tatuajele fascinante şi chiloţii roz pe care tocmai şi-i dădea jos, un model excelent.

Impresiona prin siguranţa afişată, ca şi prin toate celelalte. De exemplu, nu s-a sinchisit deloc când, venind mai devreme la un curs, l-a surprins pe Dan aruncând un cearşaf vechi pe şezlong, cum făcea de obicei, motivând că e pentru textura compoziţiei, dar descoperind acum că, de fapt, el acoperea nişte găuri făcute de şoareci. Această dovadă a prezenţei rozătoarelor, deşi expulzate de multă vreme de acolo, a fost îndeajuns pentru o altă femeie care poza, predecesoare a lui Bo, să o ia la fugă isterică şi să nu se mai întoarcă. Dar Bo avea mai mult sânge rece.

Angajarea funcţionarei păgâne pentru cursul său era, se gândea Dan, singurul său succes în ultimele săptămâni. După povestea cu Kevin Swift şi dezamăgirea de la cina portretiştilor, sfârşită cu moartea acelui proprietar de galerie chiar pe treptele acesteia, avea nevoie să găsească şi unele aspecte pozitive.

Măcar povestea de la Palladio a pus-o într-o altă lumină pe cea de la Swift. Fusese tristă şi şocantă. Dan îl însoţise pe bietul om la spital, chiar dacă, după spusele paramedicilor, era clar că nu mai are scăpare.

Dar i se păruse de bun-simţ să nu-l lase singur, era totuşi vorba de un om care, câtă vreme a trăit, a sprijinit bunul-gust în artă. Alice, şi Dan o ştia, n-ar fi vrut ca şeful ei să fie singur în acele momente.

Aceste scrupule şi mărinimia sa l-au făcut să piardă trenul şi să-şi petreacă toată noaptea în sala de aşteptare a spitalului, care era, s-a gândit el, mai caldă şi mai sigură decât gara de pe Liverpool Street. Pe măsură ce trecea timpul, locul nu i s-a mai părut atât de confortabil, plin cum era cu răniţi şi bolnavi contagioşi, aşa că, la ora la care lua trenul înapoi spre casă, Dan simţea că a început să aibă cel puţin cincisprezece boli letale.

A încercat, când a ajuns la Suffolk, să o contacteze pe Alice şi să-i explice ce se întâmplase. Dar la telefon i-a răspuns un bărbat nepoliticos şi pompos, iar când Dan a sunat mai târziu, sperând să nu-i mai răspundă acelaşi individ, operatoarea de la telefoane l-a informat că linia fusese deconectată.

Dan privi împrejur în sala de curs, ca să fie sigur că totul e pregătit. Casa de Cultură din Aldeham era un spaţiu mic, prost luminat, cu o scenă la un capăt, podeaua lucioasă, albă şi un rând de ferestre pe o parte peste care, în timpul cursurilor de pictură, erau trase perdelele, ca să fie protejat modelul de priviri nedorite. Nu că lui Bo i-ar fi păsat. Nu exagerase, a descoperit Dan, când îi descrisese la interviu plăcerea ei de a-şi arăta feminitatea. Poziţiile în care poza erau uneori provocatoare şi Dan trebuia să intervină şi să o rearanjeze în altele mai cuminţi.

O privi şi pe ea. Se întinsese pe şezlong în maniera modelelor lui Monet, cu un braţ aruncat în spate, celălalt plasat pe un şold, cu degetele desfăcute. Globii uriaşi ai sânilor ei se ridicaseră ca nişte munţi, dar măcar picioarele erau apropiate.

— Doamne Dumnezeule, femeie, asta chiar e o privelişte dulce pentru ochii mei amărâţi!

Mugetul apreciativ venise dinspre uşă, în pragul căreia tocmai îşi făcea intrarea un cap familiar, cu

o chică răvăşită de păr, o pălărie neagră cu boruri largi şi o eşarfă la gât.

— Du-te dracului, Roger, spuse Bo amuzată.

Roger chicoti şi îşi zornăi în sacoşa de supermarket instrumentele de pictură. Trecu încet pe lângă Bo şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun de ea. Chiar atunci intrară bibliotecarele, salutară murmurând şi se îndreptară spre perechea de scaune pe care le aranjase Dan special pentru ele. Erau două doamne liniştite, respectabile, în jur de 50 de ani, îmbrăcate în culori pastelate modeste. Aruncau priviri neliniştite peste lentilele semilunare ale ochelarilor. Dan s-a simţit uşurat că nu auziseră ultimul schimb de replici.

Intrară apoi trei adolescenţi, stingheriţi de blugii lor negri şi de ochii rimelaţi cu negru. Elevi la liceul de artă din zonă, îşi dădu seama Dan. După ei, apăru o femeie de vârsta a doua. Era bine făcută, purta o bluză marinărească, pantaloni albi şi o pălărie de soare extravagantă, cu boruri late. Deşi nu-i vedea faţa, Dan o recunoscu pe doamna de Goldsmith.

În primul rând, o recunoscu după parfum. De Glodsmith se parfuma întotdeauna generos, iar mirosul ei, care aproape îţi umplea ochii de lacrimi, se răspândea prin toată sala cu rapiditatea unui gaz toxic.

— Doamne fereşte, ce-i cu putoarea asta? spuse Roger scoţându-şi pălăria şi făcându-şi vânt cu ea.

— Bună ziua, doamnă de Goldsmith, spuse Dan vesel.

Doamna de Goldsmith îşi scotea pălăria. Părul ei – o coafură bob, oprită sub bărbie, de un blond strălucitor, pe care Dan o bănuia a fi perucă – i se încâlci peste faţa roşie. Îşi întoarse o privire maiestuoasă înspre el.

— Băiete *dragă*, spuse ea, cu căldură, ţuguindu-şi buzele groase şi colorate într-un roz strălucitor, am ceva să-ţi arăt.

Dan aşteptă cât ea răscoli prin geanta cu dungi alb-albastre, cu o ancoră desenată şi toarte de sfoară. Doamna de Goldsmith se îmbrăca şi se comporta de parcă ar fi fost o turistă la Cap Ferrat şi nu supravieţuitoarea unui divorţ dureros care trăia în Suffolk, unde vremea era foarte rar însorită. Pe de altă parte, se gândi Dan, simţind un val subit de simpatie, şi ce dacă se amăgea singură? Iluziile te ajută să mergi mai departe. Şi el le avea pe ale lui, una fiind iluzia că are vreun viitor în artă.

— Prima mea descindere în zona sculpturii! anunţă doamna de Goldsmith.

Dan privi cu atenţie boţul mic şi amorf de plastilină pe care ea i-l întindea mândră. Încercă să-l ignore pe Roger, care pufni sarcastic.

— Sculptură! spuse el, străduindu-se să pară încurajator, ce interesant.

— Desigur, ciripi doamna de Goldsmith, arătând, cu un gest larg, fluturându-şi mâna împodobită cu inele de aur prin dreptul şevaletelor şi al blocurilor de desen, îmi dau seama că dispun de un talent *considerabil* la desen, dar nu vreau să mă cantonez într-o singură categorie.

— Nu de la prima întâlnire, cel puţin, hăhăi Roger, făcându-i pe liceeni să rânjească şi pe bibliotecare să-l privească dezgustate.

— Ce reprezintă? întrebă Dan, privind în continuare boţul de plastilină.

Putea fi orice, din orice regn – animal, vegetal sau mineral.

— Un animal, explică doamna de Goldsmith.

Acum era mai clar.

— Ăăă... ce animal?

— Vreau să fac o serie de patru, spuse grandioasă doamna de Goldsmith. Acesta e un *Câine mincinos*, dar lucrez la altele trei, un *Şarpe în iarbă*, *Broscoi scârbos* şi *Ţap bătrân*.

— Sunt interesante numele, spuse Dan.

— Toate sunt inspirate de fostul meu soţ.

Maiestuoasă, doamna de Goldsmith traversă sala și își alese un loc cât mai îndepărtat cu putință de Roger.

Dan puse primul CD al serii – *Anotimpurile* lui Vivaldi, ca să-i energizeze – și clasa se puse pe treabă, în acordurile *Primăverii*. Tot ce se mai auzea acum – în afară de Nigel Kennedy – era scârțâitul cărbunelui pe hârtie și, uneori, zgomotele pe care le făcea Bo când își schimba poziția.

Dan se plimba în vârful picioarelor printre studenții săi și le monitoriza lucrul.

— E foarte interesant, îi spuse bibliotecarei mai bătrâne, care schițase ceva atât de neclar, că era greu să-ți dai seama ce parte din corpul lui Bo încercase să reprezinte; dar trebuia încurajată. I-ai conferit o, hm, calitate monumentală.

Bătrâna bibliotecară zâmbi, încântată.

— Mă inspiră formele antice, îi spuse ea.

Dinspre doamna de Goldsmith se auzi un hohot de râs.

— Păi atunci ești în locul potrivit, dragă, spuse ea și îl privi pe Roger cu subînțeles.

Roger se pregătea să-i dea o replică, dar apoi Dan văzu cum furia îi dispare de pe față. Privea acum, ca la o viziune, înspre intrarea în sală. Dan se întoarse.

Era Maeve.

Dan nu era deloc pregătit să o vadă iar. Prin ușa deschisă, razele soarelui aflat la apus se revărsau în spatele ei. Maeve, cu părul strălucind de lumină și liniile trupului vizibile prin rochia albă, simplă, părea o zeiță. Dan, privind-o neajutorat, își dădu seama cu spaimă de măsura în care, de când se văzuseră ultima oară, ea îi dominase toate gândurile, și subconștiente, și conștiente.

Sări în picioare de pe scaun – un gest de curtoazie pe care scaunul, din păcate, nu reuși să-l imite. Acesta se prăbuși într-o parte, pe podeaua fără covor a sălii, cu un bubuit. Dan însă abia observă. Mintea i se topea și o uriașă, incontrolabilă încântare îi lua

locul. Toate grijile şi nefericirile sale făcuseră loc unui sentiment de extaz ameţitor. Nu-şi putea imagina ce caută Maeve acolo, dar nu-i păsa. Era acolo şi numai asta conta.

— Bună, zâmbi el stingherit, punându-şi ochelarii la loc pe nas.

Ea îl privea nesigură. Apoi se lămuri şi pe chipul ei minunat apăru un zâmbet de recunoaştere.

— A, tu eşti!

El dădu din cap cu putere, dezamăgit de surpriza ei. Îşi dădu seama că sperase de fapt ca ea să-l fi căutat chiar pe el.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse Maeve. Mi-a luat ceva timp să găsesc locul ăsta.

Vocea îi era nesigură şi inima îi bătea tare. Nu se aşteptase să-l vadă pe Dan acolo; renunţase, de fapt, la speranţa de a-l mai vedea. Aflase de acest curs pe internet, pe site-ul Consiliului Local, unde scria că e ţinut de un oarecare D. Hart. Nu făcu nici o legătură între acel nume şi Dan. Şi nimic din acea sală banală de consiliu, cu pereţi din prefabricate, trepte de ciment şi o rampă pentru cărucioarele cu rotile nu o pregătiseră pentru ce simţea acum: i se tăiase respiraţia, se îmbujorase şi inima îi creştea în piept de bucurie.

— Ai venit la cursuri? oftă Dan, înţelegând în cele din urmă ce se întâmplă.

— Ai spus că nu e niciodată prea târziu, mai ţii minte?

Gura lui Dan se deschise şi se închise ca a unui peşte. Îşi simţi capul scuturându-se în sus şi în jos, într-un gest exagerat de aprobare.

— Nu e niciodată prea târziu, nu. Absolut. Minunat. Ăăă... Tare.

Simţi că picioarele i se măresc de trei ori şi mâinile de patru. În timp ce se împleticea, căutând un scaun pentru Maeve, drumul îi era presărat cu obstacole, scaune, şevalete şi genţile cursanţilor, şi toate păreau să se agaţe de picioarele lui.

— Nu știam că tu ești profesorul, spuse Maeve, cu o voce joasă. Dar, desigur, era de așteptat, tu fiind artist și așa mai departe. Portretul pe care i l-ai făcut lui Kevin Swift e extraordinar.

— L-ai... l-ai... văzut? se bâlbâi el.

Ea îi zâmbi.

— Toni m-a invitat la ea.

Dan înțelese.

— Te-a invitat la un Dom Perignon? spuse el, apăsând pe „g", cum făcea Toni.

— Cam așa ceva. L-am văzut deasupra șemineului. Am înțeles că a avut nevoie de, hm, niște modificări.

O privi neîncrezător; făcea mișto de el? Observă că ochii îi străluceau.

— Toni mi-a spus că te-ai dus în camera de alături și ai lucrat câteva ore la el, modificându-l.

Indignarea îi puse lui Dan sângele în mișcare.

— M-am dus în camera de alături. Dar n-am făcut de fapt nimic. Doar au crezut ei că l-am modificat.

Ea bătu din palme și râse.

— Bravo!

— Ăăă, scuză-mă, bătrâne, interveni Roger Pryap. Nu ne-o prezinți și nouă pe, ăăă, prietena ta?

Dan se uită distrat în ochii ce străluceau sub borul negru al pălăriei.

— A, da, scuze. Ea e Maeve. Tocmai s-a mutat în satul nostru și...

Și ce? se întrebă. Și m-am îndrăgostit nebunește de ea? Și, ghici ce, e măritată?

Din fericire, Maeve îi sări în ajutor.

— Unde trebuie să stau? întrebă ea, zâmbind.

— Să stai? repetă el, sperând că ea n-a observat sugestia licențioasă din întrebarea lui Roger.

— Unde să mă așez.

— Da. O, da, spuse Dan, entuziasmat.

Își dădu seama că CD-ul cu *Anotimpurile*, care uneori avea momente de nesupunere, se oprise singur.

În liniştea ţiuitoare, cursanţii ascultau foarte atenţi discuţia.

— Maeve, ăăă, a fost la Şcoala de Artă, le explică Dan, emoţionat.

Maeve dădu din cap.

— Vreau să-mi reintru în mână.

Cineva îşi drese glasul, altcineva chicoti şi se auzi şi o palmă lovind lemnul.

— Vino aici, dragă, o invită Roger. Poţi să-ţi reintri în mână aici.

Înroşindu-se de furie, Dan se duse la CD player şi scoase CD-ul.

— Mi-a plăcut enorm. Handel e minunat, nu-i aşa? întrebă doamna de Goldsmith. Apropo, continuă ea pe acelaşi ton dulceag, ştiţi că avem o celebritate în sat?

— Te referi la ticălosul de Spaw? izbucni Roger. Ştim asta, dragă, adaugă el dispreţuitor. Deşi nu l-am mai văzut recent prin zonă, Slavă Domnului.

— Ciaran O'Sullivan, strigă doamna de Goldsmith.

Roger îi aruncă o privire goală.

— Cine?

— O, da! îşi ridică unul dintre liceeni capul cu păr vopsit în negru, pieptănat pe spate. Tipul care cânta în Boyfriend. E superb. Deşi e cam bătrân. Are aproape 40 de ani.

— Aproape de 40 e... bătrân? se zbârli Roger.

— Ce e Boyfriend? întrebă Dan.

Îi suna cunoscut, dar îi era greu să-l identifice. Numele nu erau punctul forte al lui Dan.

— O trupă de băieţi din anii '90, răspunse una dintre bibliotecare, spre surpriza lui Dan.

Dar, desigur, bibliotecarii trebuie să aibă informaţii din toate domeniile.

Prima corală din *Patimile Sf. Matei* se desfăşura celestă pe fundal. Dan se îndreptă sfios spre Maeve şi se aplecă deasupra schiţei la care lucra. Descoperi, surprins, că desenul ei era foarte bun, chiar foarte bun.

— Nu suport trupele de băieți.

Îi rânji, în timp ce restul clasei comenta noutățile. Cum Maeve nu i-a răspuns, se gândi că și ea simte la fel. Își aminti dureros că soțul ei compunea muzică clasică.

Maeve își ridică privirea. Ochii ei verzi, mari îl fixară.

— Nu știu ce să spun. Vezi tu, Ciaran O'Sullivan e soțul meu.

Capitolul 37

David se lăsă mai greu convins să o însoţească pe Alice la târgul din estul Londrei, foarte la modă, al fermierilor. Dar avea o zi liberă – ceea ce se întâmpla foarte rar – şi ea era hotărâtă să sărbătorească întoarcerea la munca de galeristă, chiar dacă noua galerie nu era tocmai pe placul ei. O ieşire avea să le prindă bine. Plănuise să cumpere nişte mâncare sănătoasă şi gustoasă de la târg şi să gătească o cină specială, sărbătorească, pentru ei doi.

Lui David însă nu-i stătea mintea deloc la sărbătoriri, cel puţin aşa dădea impresia, după cum rătăcea printre tarabele cu Parma Hampstead – şuncă tratată după o reţetă veche din nordul Italiei, dar fabricată în nordul Londrei. Alice observă cum degetele îi joacă pe curea, unde îşi ţinea pagerul de la spital. Începea să-i pară rău că veniseră acolo. David era preocupat de altceva, mintea îi zbura cine ştie unde. Alice începu să aibă resentimente: nu putea, totuşi, să-i împărtăşească şi el, dacă nu bucuria că găsise un nou job, măcar uşurarea că nu era şomeră? Cariera ei poate nu era atât de importantă şi de utilă ca a lui, dar chiar trebuia să i-o ignore de tot?

În vreme ce David bombănea pe lângă ea, Alice privi furioasă de-a lungul pieţei. Sub acoperişul victorian de fier forjat, tarabele se întindeau în depărtare, fiecare dintre ele un magnet pentru cupluri bine făcute, bine îmbrăcate, fericite, coborâte parcă direct din reclame.

Uită-te la ăştia doi, de exemplu, se gândi Alice, fixându-şi atenţia pe o blondă într-o rochie albastră, cu o croială strânsă pe trup, care-i cobora până la sandalele Birkenstock. Lângă ea, tot cu spatele la Alice, era un bărbat în blugi şi o cămaşă roz care se potrivea perfect cu pielea bronzată şi părul negru, des. Cum stăteau în faţa unei tejghele ce oferea o varietate impresionantă de plante de muştar, erau, se gândi Alice, idealul de cuplu prosper şi modern. Iradiau mulţumire şi dragoste de viaţă.

Când terminară de luat ce aveau de luat, femeia se întoarse către bărbatul ei şi Alice tresări. Era Suki. Suki şi Rafael.

— Hei! strigă Alice, apropiindu-se de ei. Aţi ieşit un pic din conac? Sunteţi cam departe de moşia voastră aici.

— Ei, ştii cum sunt eu, rânji Rafael, fluturând în mână planta de muştar. Sunt în stare să traversez continente întregi pentru o frunză de salată la modă.

— Muştarul nu e la modă, îl corectă Suki iritată, a fost la modă acum zece minute. Acum e matsui-ul. Sau fungi.

El o privi surprins.

— Linişteşte-te, dragă. Glumeam.

Apoi către Alice, rânjind.

— Unde-i David?

— Acolo, spuse Alice supărată. Lângă pâinile de casă.

Rafael se porni agale înspre el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice.

Suki era foarte încordată; îşi coborî capul spre Alice, împrăştiind un parfum uşor de ierburi.

— Dragă, îi şopti ea fierbinte în ureche, voiam să te rog să nu spui nimic de povestea cu Albertine de faţă cu Rafa. Era plecat şi nu ştie că a fost bolnavă...

— Nu ştie! strigă Alice, înainte ca Suki să-i pună un deget lung şi rece pe buze şi să-şi scuture părul blond, strălucitor, prins în agrafe.

— Era ocupat cu nu ştiu ce mare afacere. Nu voiam să-l îngrijorez. Mai ales că am vorbit cu David şi mi-a spus că totul e în regulă.

Îl privi pe Rafael, care vorbea cu David şi, din când în când, zâmbea larg, plin de voioşie.

— Dar cum să nu-i spui? întrebă Alice, abia venindu-i să creadă.

Nu era treaba ei, dar clar ea n-ar fi procedat aşa. Rafael, fiind soţul lui Suki, era cea mai apropiată persoană din lume. Cum putea să nu îi spună un lucru atât de important?

Poate ceva din gândurile ei i se citi în ochi, pentru că nările lui Suki se umflară şi ea îi aruncă lui Rafael o privire diferită de cea obişnuită, încărcată de afecţiune. Apoi o privi pe Alice cu tristeţe, dar şi cântărind lucrurile, ca şi când se întreba dacă să-i spună sau nu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice neliniştită.

Suki privi în altă parte.

— Mă înşală, murmură ea.

— Nu! strigă Alice imediat. Nu. E imposibil.

— Ba e foarte posibil, din păcate, îi răspunse Suki.

Alice dădea din cap, refuzând să creadă.

— Ce, Rafa? Dar el te *adoră. Nu, niciodată* nu te-ar... Adică...

Dar Suki o privea cu ochii îngustaţi.

— Crezi că nu *ştiu* asta? spuse ea, aproape scuipând. Crede-mă, m-a înşelat. Am aflat chiar în ziua în care s-a îmbolnăvit Albertine, adăugă, punându-şi palma pe ochi. Fiica mea bolnavă şi soţul meu necredincios.

Alice înghiţi în sec. Biata Suki. Viaţa ei nu era totuşi aşa de roz. Nu era imună la nefericire, cum crezuse Alice.

— De-aia a stat atâta David la mine atunci, suspină Suki, privind-o pe Alice cu ochii umezi. A fost primul om căruia i-am spus.

Lui Alice i se tăie respiraţia. David nu-i spusese nimic despre asta.

— L-am pus să jure că nu-ţi spune nimic, explică Suki. Şi uite că nu ţi-a spus. Eşti atât de norocoasă, scânci ea. E un bărbat cu principii, e atât de... vertebral.

Alice îşi închise ochii strâns. Nu avea sens. *De ce* nu-i spusese David nimic? Ea i-ar fi spus lui, fără nici cea mai mică ezitare.

— Şi asta nu e tot, continuă Suki clipind, încercând parcă să-şi reţină lacrimile în ochii ei mari, albaştri. *Cealaltă*..., pronunţă cuvântul cu dispreţ, e o persoană apropiată, mi-e prietenă.

— Cine? *Cine*?

Era ceva în felul în care o privea Suki... dar nu. Nu. Asta era o nebunie, doar nu suspecta că...

— E Caroline, spuse Suki.

— Caroline! icni Alice, primind un al treilea şoc în doar trei minute. Caroline de la BBC?

Caroline cea care tocmai mi-a găsit un job, era cât pe ce să adauge, dar se abţinu.

Îşi dădu seama deodată în ce situaţie dificilă se afla. O să-i ceară Suki să demisioneze înainte să înceapă măcar să lucreze, din loialitate faţă de ea? Să fi fost oare şi altele motivele lui Caroline, când i-a înlesnit obţinerea jobului, în afară de cele legate de producerea documentarului? Să fi încercat, adică, să-şi câştige simpatia prietenilor lui Suki? Şi dacă nu-i zicea nimic de afacerea cu Caroline, ar fi fost asta o înşelăciune, aşa cum părea o înşelăciune să ţină secret faţă de Rafael îmbolnăvirea lui Albertine?

Alice nu ştia. Era însă conştientă că, în ultima vreme, se întâmplaseră foarte multe lucruri surprinzătoare. Curenţi dramatici şi de mare adâncime circulaseră sub suprafeţele aparent liniştite. Urmau, neîndoielnic, să apară consecinţele. O privi neajutorată pe Suki.

— Nu-mi vine să cred.

— Ba să crezi, spuse amar Suki.

— Ce trăncăniţi voi aici, fetelor? le întrerupse vesel Rafael.

Băieţii li se alăturaseră pe neaşteptate. David îi studia întrebător expresia de şoc de pe chip.

Se duseră la o cafea.

În jurul ceştilor cu cappuccino, *macchiato* şi al unei farfurioare cu biscuiţi *cantucci* fabricaţi probabil în Clapham, Alice încercă să se comporte de parcă totul era normal. Surprinzător era că şi Suki se prefăcea că toate sunt în regulă. Şi dacă Rafa ştia că Suki ştie, o ascundea incredibil de bine.

Pălăvrăgeala lui Suki şi exclamaţiile amuzante, cu voce de bas, ale lui Rafael, dădeau impresia că e o întâlnire obişnuită de sâmbătă, oricare dintre cele pe care le petrecuseră împreună în ultimii şase ani. Atitudinea lui David faţă de Suki era cea obişnuită: o ignora cu desăvârşire. Ca şi cum, se gândi Alice, povestea cu Albertine nici nu se întâmplase. Ca şi cum n-ar fi tăinuit înşelăciunea lui Rafael.

— V-a spus Alice noutăţile ei? îi întrebă David, evitând, ca de obicei, privirea lui Suki şi adresându-se numai lui Rafael.

— Nu! strigă Suki. Eşti însărcinată, aşa-i? o întrebă pe Alice, privind-o insistent.

Alice o privi mustrător; având în vedere circumstanţele, gluma era deplasată. Suki însă o privea cu inocenţă.

Alice le spuse despre OneSquared, fără să pomenească nimic de Caroline şi sperând că Suki n-o să facă legătura.

Şi n-o făcu – cel puţin aşa părea. Bătu din palme.

— Fantastic, tot timpul m-am întrebat de ce îţi pierdeai timpul în prăpădita aia de galerie.

— Hei, Sukes, interveni David sarcastic, nu te mai învârti în jurul cozii.

Suki îşi aruncă părul pe spate.

— Păi, zise Rafael, aruncându-şi şi el părul pe spate şi rânjind, sper că asta înseamnă multe invitaţii la petreceri.

Alice nu se putu abţine şi îl privi în ochi. În situaţia în care era, avea tupeu să vorbească de

petreceri? Sau era şi el, ca şi soţia lui, foarte priceput în a separa clar lucrurile?

— Ce petrecere? întrebă David, inocent.

Nu fusese deloc atent, observă Alice exasperată, la ce-i spusese despre noul ei job.

Suki interveni.

— Petrecerea de pe Gold Street, bineînţeles! spuse entuziasmată. E *doar* cea mai mare petrecere a verii din Londra. Fiecare galerie e deschisă şi au şampanie şi muzicieni live, artişti, şi celebrităţi, şi nebunii. E ceva extraordinar, dar e şi foarte exclusivist.

David se strâmbă cu dispreţ; Alice îl văzu şi se simţi insultată şi confuză. Gold Street şi petrecerile alea poate că erau ridicole, dar ţineau de noul ei job, nu putea şi el să o sprijine puţin? Şi de ce o trata aşa pe Suki, când ascundea un asemenea secret despre căsnicia ei?

Îşi stăpâni însă nervii până când ajunseră la Nutthouse.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre ce li se întâmplă lui Suki şi Rafael? îl întrebă ea furioasă.

David îi răspunse, rece şi calm, că jurase să nu spună şi se ţinuse de cuvânt.

— Dar e vorba de Suki! strigă Alice. Nici măcar n-o placi pe Suki!

— Nu, recunoscu David, dar nu despre asta e vorba. E vorba de principii.

Refuză să mai discute, spunându-i că nu e treaba ei. Se duse în bucătărie, îşi făcu o cafea, apoi se retrase într-o cameră şi se apucă de lucru. După o oră, plecă la spital, pretinzând că are o urgenţă.

Capitolul 38

În mijlocul exploziei de mov din baia conacului Aldeham, Maeve se lăfăia în cadă după o zi lungă în care desenase fără oprire. Contemplând ramele din plumb ale ferestrelor, deschise ca să lase înăuntru aerul plăcut de vară şi razele soarelui în amurg, se simţea calmă şi mulţumită, în ciuda căzii roz, căţărate pe lăbuţe metalice, în care se afla. Nici măcar candelabrul negru ridicol şi prosoapele roz intens pe care le adusese (Maeve) Kandinsky-O'Halloran nu reuşeau să o mai enerveze. De când îşi redescoperise talentul, Maeve se simţea eliberată, deşi, se gândi ea şi zâmbi, nu chiar atât de eliberată ca modelul de la cursul lui Dan. Probabil nicăieri nu exista o fiinţă mai eliberată decât Bo şi totuşi, din câte îi spusese Dan, care o condusese acasă după curs, jobul lui Bo era chintesenţa constrângerii : lucra în comitetul de dezvoltare zonală economică al Consiliului Local.

Maeve se gândea la curs şi la cât de mult îi plăcuse. Colegii erau prietenoşi şi amuzanţi. Mai ales Dan. Zâmbi, amintindu-şi de chipul lui blând, încurajator, de ochii negri din spatele ochelarilor şi de părul lui strălucitor. Fusese atât de jenat când a aflat de Ciaran. Dan îşi imaginase, cine ştie de ce, că soţul ei se ocupa cu muzica clasică ; pentru a nu-l dezamăgi, Maeve i-a vorbit despre orchestra care avea să-i însoţească pe Boyfriend în turneul lor de reunire.

Dacă va mai fi un turneu. Ciaran avea dificultăţi în a-l găsi pe unul dintre membrii trupei. Ciaran

era în Londra acum şi îl căuta. Declan era osteopat şi Padraig administra un centru de grădinărit numit „The Flowerpot Men". Amândoi fuseseră foarte dornici să cânte din nou în Boyfriend. Au început repetiţiile şi au pus la punct turneul, sperând ca în scurt timp să-l găsească şi pe al patrulea. Dar Michael părea să fi dispărut de pe faţa pământului. Ultimele informaţii despre el îl localizau în America.

Maeve îşi scufundă umerii în apă, savurând căldura delicioasă şi se gândi iar la Dan. Îi era recunoscătoare pentru încurajări.

— Chiar ai talent, i-a spus. Ai un simţ deosebit al formelor şi culorilor.

Roger Pryap rânji lasciv.

— Iubito, oricând vrei să-ţi gâdil simţul, sunt aici pentru tine.

— Gura, Roger, moş libidinos ce eşti, strigă Bo de pe podium.

Maeve îşi închise ochii şi văzu mai clar faţa lui Dan. Dulce, prietenos, blând. Iubitor de muzică şi artă. Îi plăceau mai ales hainele lui lălâi, de second-hand. Îi aminteau de cele ale studenţilor pe care îi cunoscuse la universitate. Îi amintea de ea însăşi la universitate. Îi plăceau modestia lui, lipsa de vanitate, talentul extraordinar. Acel portret...

— La ce *te* gândeşti?

Maeve îşi deschise ochii, clipi şi îl văzu pe Ciaran pe marginea căzii, aproape de ea. Nu-l auzise intrând; se strecurase probabil ca un şoarece, ca să-i facă o surpriză.

— Ciaran! Credeam că eşti în Londra!

— Tocmai m-am întors, rânji el.

Privi în jos şi împinse cu piciorul hainele ei aruncate pe podea. Un creion ieşi din buzunar şi se rostogoli până sub prosoapele roz.

— Iar ai ieşit la desenat?

Ea se crispă auzindu-l, dar apoi îşi dădu seama că vocea îi era blândă. Încurajatoare, chiar. În sfârşit, s-a împăcat cu ideea, se gândi ea, uşurată.

— Da, îi răspunse ea. Cursul a fost foarte bun, mi-a pus în mişcare nişte rotiţe.

— Foarte bine, spuse Ciaran, vesel. Foarte bine, dar ai grijă să nu te laşi prea tare prinsă.

Maeve se încruntă.

— De ce nu?

— Pentru că în căsnicia asta e loc pentru un singur artist, mai ţii minte ce am vorbit?

Ciaran rânjea, ca şi cum ar fi glumit, dar ochii lui păreau să spună altceva.

Derutată, neştiind ce să spună, Maeve se prefăcu a căuta săpunul, împroşcând puternic cu apă.

— A, apropo, l-am găsit pe Michael, îi spuse Ciaran.

Ochii lui cu gene dese îi străluceau de satisfacţie.

Maeve privea vălurelele din apă. Trupa era completă acum. Îşi ridică privirea.

— Unde l-ai găsit?

— L-am prins chiar înainte să intre în junglă.

— În junglă?

Ciaran îşi micşoră ochii.

— Maeve, chiar trebuie să te mai pui la punct cu actualităţile, îi spuse, sarcastic. „Sunt o celebritate, scoate-mă de aici." Ai auzit de aşa ceva? E un concurs de supravieţuire pentru celebrităţi.

— Sigur că am auzit de asta. Şi el participa?

— Fusese invitat. Un prieten agent mi-a spus. Se pare că se gândea serios să participe.

Ciaran se strâmbă.

— Şi... cum e? întrebă Maeve.

— A albit prematur şi se vopseşte oribil, spuse Ciaran cu satisfacţie. Nu mai e în formă. I-am spus că trebuie să mai slăbească dacă e să ne sfâşiem bluzele pe scenă.

— Să vă sfâşiaţi... bluzele?

Ciaran o privi amuzat.

— Nu-mi vine să cred că nu ştii asta. Era momentul nostru special, marca noastră. Atunci se produceau cele mai multe ţipete.

Maeve începu să proceseze informaţia. Sigur, împăunări şi exhibiţionisme sexuale de genul ăsta erau tipice pentru trupele de băieţi. Dar – era normal pentru un bărbat însurat? Pentru un bărbat însurat cu *ea*?

Ciaran se ridică şi Maeve observă că avea bluza desfăcută. Era ceva diferit la torsul său, dar ce?

Apoi îşi dădu seama. Pielea sa, care îi acoperea muşchii superbi, nu mai avea nici un fir de păr.

— Ţi-ai epilat pieptul, îi spuse surprinsă.

El se privi ţanţoş în oglindă.

— O, da. A fost groaznic de dureros.

Făcea mişcări ritmice în oglindă, încordându-şi bicepşii.

— O, da, îşi şopti el, asta le înnebunea pe fete. Îşi aruncau chiloţii pe scenă.

Maeve simţi o împunsătură de indignare.

— Văd că aştepţi cu nerăbdare asta.

— E incredibil, îşi şopti iar Ciaran, admirându-se în oglindă. Momentele alea când eşti pe scenă şi fanii urlă. Sunt *cele mai bune* momente.

Mai bune decât ce? se întrebă Maeve nervoasă. Mai bune decât *mine*?

Ciaran se întoarse şi se aplecă deasupra băii. O fixă cu privirea.

— Uite ce-i, Maeve. Eşti mulţumită de toate astea, da? De reunirea trupei, da? Vrei şi tu asta, nu?

Era metoda lui Ciaran, şi Maeve o ştia, să nu pună întrebări directe, ci să formuleze presupuneri interogative. Ochii o cercetau atent, încercând să-i ghicească gândurile. Gândurile lui, pe de altă parte, erau evidente. Se aştepta de la ea să-l susţină. El câştiga banii, ea trăia o viaţă de invidiat. Sau aşa credea el.

— Ieşi din baie, îi spuse el, blând. Am o surpriză pentru tine.

O privi cum, stânjenită, se ridica din apă şi trăgea un prosop de pe suportul metalic roz.

În dormitor, patul jos şi uriaş, negru, era acoperit cu sacoşe luxoase. Prada, Dior, Versace, Chanel.

Maeve zâmbi forţat şi se prefăcu încântată, dar ştia că în sacoşele alea erau numai haine elegante, strâmte, închise la culoare şi cât mai sumare, genul care miros de la o poştă a bănet.

Deschise sacoşa Chanel şi scoase previzibila rochie mulată. Era dificil, din ce în ce mai dificil să înţeleagă de ce o entuziasmau pe vremuri astfel de cadouri. Când avea douăzeci de ani şi era o studentă lefteră, o dăduse pe spate întâlnirea cu un pop star tânăr şi bogat.

— Eşti mulţumită? Îţi plac?

Tonul lui era insistent. Trase prosopul. Acesta căzu pe podea; ea îi simţi palmele pe sâni. Se înfioră, când gura lui i-o atinse pe a ei; chiar şi acum, încă mai reuşea s-o facă să se topească. O împinse brutal pe spate, peste sacoşe. Gâfâind, se lăsă pe ea şi colţurile sacoşelor îi înţepară spinarea umedă; în timp ce el intra în ea, colţurile îi intrau şi mai adânc în carne.

— Eşti mulţumită? Îţi plac? repetă el, printre dinţii încleştaţi.

— Da, gemu Maeve, cu ochii deschişi larg de durere, durere şi înăuntru, şi în afară. Da-aa.

Capitolul 39

În prima zi de muncă a lui Alice la OneSquared, metroul era şi mai aglomerat decât de obicei, şi întârzierile o obligară să alerge din staţia de la Picadilly Circus până pe Gold Street. A ajuns la ţanc, înfierbântată şi cu inima zbătându-i-se în piept. Imediat, s-a auzit şi jeepul Angelicăi, parcând cu un scrâşnet în faţa galeriei.

Pe când aceasta ieşea din maşină, Alice observă că, în ciuda caniculei, Angelica purta ciorapi de plasă, o fustă neagră strâmtă şi o jachetă neagră, din piele de oaie.

— Ia-le, strigă, aruncându-i lui Alice, fără ca măcar să o privească, o legătură de chei. Codul de la intrare e SPAW1.

În timp ce Alice se muncea la intrarea supersecurizată, cu trei încuietori şi sistem de alarmă ultimul răcnet, Angelica respira adânc. Nu doar că Sebastian ieşise spectaculos de pe şosea – intraseră pe M4 înainte ca Angelica să bage de seamă – dar ca să recupereze timpul pierdut, intrase pe străzi cu sens unic şi aproape spărsese o conductă descoperită într-un gang.

La care se mai adăuga şi horoscopul ameninţător primit prin telefon: „Natura dumneavoastră generoasă şi optimistă va fi pusă la încercare astăzi mai mult decât oricând..."

Interiorul galeriei OneSquared era un spaţiu alb, mare, cu podele de lemn, luminate de halogene şi de

peretele de sticlă de la intrare. Patul aurit domina vitrina; privind împrejur, Alice nu reuşi să găsească şi alte lucrări, ceea ce o nedumeri. Site-ul galeriei prezenta o listă bogată de artişti. Unde erau aceştia?

O uşă în spatele galeriei dădea înspre un coridor alb, cu podele de lemn şi luminat de halogene. Pe coridor erau trei uşi albe, dintre care Angelica deschise două, trântindu-le de perete. În spatele uneia era o bucătărioară cu piese de granit şi instrumente electrocasnice metalice, strălucitoare; în spatele celeilalte, era o baie mică, albă, cu o chiuvetă de sticlă verde, o poliţă cu truse de machiaj şi o oglindă dintre acelea care-ţi măresc porii atât de tare, că-ţi lasă impresia că sunt intrările unor peşteri. Obiectele de pe poliţă indicau că Angelica îşi petrecea multă vreme acolo.

A treia uşă rămase închisă. Dar când treceau pe lângă scara în spirală, Angelica îi arătă în sus.

— Acolo e biroul meu. Te duci acolo numai când îţi zic eu. Gata, spuse, şi o duse înapoi în partea din faţă a galeriei, s-a terminat turul de prezentare. Aici stai tu.

Îi arătă cu degetul un birou alb, cu un telefon şi un monitor plat, aşezat lângă patru fotolii pară, aranjate în cerc ca pentru o reuniune intimă. Telefonul negru, fără fir, semăna izbitor de mult cu un penis.

— Acum mă duc în biroul meu, anunţă Angelica.

Alice străbătu hectarele de lemn de fag lustruit şi ajunse la birou. Ceva nu era în regulă, simţi ea, şi nu numai cu scaunul care, după cum observă când îl trase, avea un şezut triunghiular. Privi în urmă după proprietara galeriei, care dispărea pe uşa coridorului.

— N-ar trebui să-mi... adică, n-ar trebui să ştiu câte ceva despre, hm, artişti?

Adam, cu toate defectele lui, avea grijă să o ţină la curent cu toate achiziţiile galeriei, oricât de mici şi obscure ar fi fost. De fapt, tocmai cele mai mici şi mai obscure îi plăceau lui Alice. Angelica se întoarse,

zornăindu-şi cataramele şi brăţările. Pe sub buclele blonde, ochii rimelaţi se măriseră de surpriză.

— Vrei să ştii despre artişti?

— Da, răspunse Alice, întrebându-se de ce era Angelica atât de surprinsă.

Angelica era, de fapt, uluită. Nici una dintre asistentele ei nu-şi arătaseră vreodată cel mai mic interes pentru artiştii galeriei. Nu pentru arta lor. Se gândi la Natasha şi buzele palide, îngheţate, i se crispară.

— Vino după mine, îi spuse tăios şi o conduse pe Alice prin coridor.

După ce veni Alice, Angelica se întoarse şi privi atentă la uşa de la intrare, în caz că venea cineva şi voia să intre. Dar nu era nimeni.

Deschizând uşa închisă din holul pe care îl observase mai devreme Alice, Angelica o trase după ea într-un depozit mare. Aprinse luminile.

— Sunt câteva lucrări aici, spuse. Ce a rămas de la expoziţiile recente. Nu expunem niciodată mai mult de un artist în galerie, din motive evidente.

Motivele nu îi erau atât de evidente lui Alice. La Palladio, le expuneau pe toate deodată. Erau atât de multe, că abia reuşeai să le distingi. Acum, în minimalismul galeriei OneSquared, între pereţii cu ecou, simţi nostalgie pentru bătrâna galerie ticsită.

În centrul încăperii era o masă pe care stăteau trei construcţii. Aveau toate în jur de un metru şi aparent erau confecţionate din hârtie igienică, posibil ceva urme de carton de ouă, toate înfăşurate în *papier mâché*, iar asta crea un efect neplăcut de crustă la exterior. Erau împroşcate, dinadins prost – sau poate doar prost – cu vopsea albă.

— Hero Octagon, spuse Angelica, fluturând indiferent o mână subţire, neglijentă şi supraîmpodobită, în direcţia lor. Seria ei *Falusiform* ridică întrebări fundamentale cu privire la sensibilităţile noastre *macho*, cu alte cuvinte, o investigaţie a stereotipurilor celor două sexe.

Alice abia acum realiză că acele forme albe erau menite să fie penisuri. Ei bine, nu prea semănau cu nici un penis văzut de ea până atunci. Nici unul dintre penisurile văzute de ea nu atingea un metru lungime şi gaura unui sul de hârtie igienică, lăţime. Cu ce semănau izbitor, pe de altă parte, erau acele forme pe care obişnuia să le facă în şcoala primară. Bineînţeles, nu confecţionase nici un penis adevărat în şcoala primară. Puţulicile nu erau tocmai lucrurile alea cu care să ieşi alergând din clasă la sfârşitul programului şi pe care să le fluturi admirativ, pe sub nasul părinţilor.

Angelica îi făcu lui Alice cu ochiul, dintr-un colţ îndepărtat al camerei.

— Acesta este Balthazar Ponce, îi spuse, agitând în aer o piatră în jurul căreia atârnau lipite nişte şuviţe de păr. Ţine minte, se pronunţă „PonChe". Şi aceasta e Koo-Jeong Cuckoo.

Alice se uită la ceea ce arăta a fi un morcov scofâlcit şi hidos.

Începea să regrete că întrebase despre lucrurile astea, dar nimic n-o mai putea opri pe Angelica acum.

— Acesta este Piticul Ţâţă, spuse apoi, degetele ei subţiri rătăcind pe capul a ceea ce arăta a fi un obişnuit pitic de gradină acoperit de nişte sfârcuri roşii din cauciuc. Este făcut de Empathy Collective şi subminează tradiţia tabloidului britanic *Page Three*, care publică fotografii ale unor fotomodele topless şi articole despre horticultură.

Alice încuviinţă.

— Brian Sewell l-a numit „un travestit", adăugă Angelica mândră.

Îndreptându-se către unul dintre pereţi, ea întoarse un dreptunghi voluminos pentru a scoate la iveală o zăpăceală de imagini, printre care Alice putu distinge o pereche de picioare de femeie, despuiate, desfăcute, o femeie cu sâni monstruos de mari şi un şoricel dintr-un desen animat.

— Acesta este un Cruz Backhausen, dezvălui Angelica. Este o abordare psiho-sexuală a basmului.

— Ce basm? întrebă Alice, privind sânii şi picioarele desfăcute şi gândindu-se că nu prea arăta ca nici un basm cunoscut ei.

Ochii excesiv fardaţi ai Angelicăi scânteiară a indignare de sub bretonul filat.

— Nu-i evident? *Cenuşăreasa*, bineînţeles.

— Asta-i *Cenuşăreasa*?

— Backhausen foloseşte frânturi din reviste pentru bărbaţi pentru a crea elementul figurativ al operelor sale de artă. Este un omagiu adus feminităţii.

Alice se opri puţin să se întrebe cum oare puteau frânturi din reviste pentru bărbaţi să constituie un omagiu adus feminităţii. Întrebarea era clar irelevantă. Se mulţumi să observe că şoricelul avea o formă bizară a nărilor.

— Nas în formă de penis, scuipă brusc Angelica. Reprezintă teama prinţului de a rămâne impotent în faţa zânei bune, care reprezintă alternativa safică. Şoarecele are nasul în formă de penis, dar acel penis este flasc. Şoarecele nu face sex cu Cenuşăreasa... şi nici dovleacul. Împreună, ei reprezintă înfrângerea patriarhală. Toată treaba asta e o metaforă monarhico-psiho-socio-sexuală. OK?

— Ăăă, OK, bâigui Alice.

— Da. Acum hai să facem şi ceva treabă.

În timp ce Angelica îşi îndrepta paşii apăsaţi spre galerie, brăţările zornăindu-i, din adâncurile săculeţului Burberry se auzi soneria telefonului. Inima ei tresări când, scoţând telefonul din husă, văzu pe ecran numărul doctorului Love. Dracu' să-l ia de medic insinuant şi insistent.

— Mi-e teamă că trebuie să te întorci, îi spuse în stilul său relaxat caracteristic.

— Nu pot, se precipită Angelica, mărşăluind cu paşi mari pe pardoseala lustruită a galeriei, cataramele jachetei ei zăngănind în zbor.

Avea oare idee cum fusese ziua ei? Căută în BlackBerry-ul ei ca să-şi amintească. Ah, da. Cum ar putea să uite? La prânz, cea mai ultra-conceptuală din turma ei de artişti, Evelyn Legg, urma să vină cu ceea ce promitea să fie o sculptură revoluţionară. Angelica, înflăcărată de încredinţările lui Evelyn cum că era vorba despre ceva extraordinar de incitant, complet original şi care avea să prefigureze noi standarde artistice, spera că asta ar putea atrage de partea ei mulţimea dezamăgită de patul aurit şi că avea s-o bată pe Sharon Aura cu propriile arme.

După Legg, urma o altă întâlnire cu Penelope în vederea stabilirii antreurilor; tăvile din plexiglas, imposibil de iluminat, fuseseră deja scoase din calcul, iar suporturile pentru DVD-uri erau din nou pe val. Dracu' veghează asupra detaliilor, Angelica ştia asta. Poate – şi hei, ăsta era un gând de reţinut – ar trebui să-l pună şi pe dracu' în suporturile pentru DVD-uri.

Apoi urma o convorbire telefonică cu Caroline în legătură cu filmul documentar despre artă pentru BBC. *Apoi* avea Advanced Power Pilates, urmat de o petrecere la reşedinţa unui important colecţionar. Să se întoarcă? se întreba dispreţuitoare. Doctorul Love glumea?

Nu glumea, şi asta i se confirmă imediat.

— S-ar putea să plăteşti scump dacă nu vii, o avertiză delicat doctorul. Domnul Devon vorbeşte despre divorţ.

Angelica se opri brusc.

— Ce? icni ea.

Divorţ! Să fie decuplată de la izvorul nesecat de bani al lui Nick! Averea care finanţase OneSquared şi care o transformase într-o figură atât de impozantă în cea mai cabalistică şi privilegiată dintre lumi! Acest gând era, ei bine, de neconceput. Mai ales că de abia îl înhăţase pe Zeb Spaw şi era hotărâtă să-şi justifice alegerea. Plus petrecerea pe care

o plănuia a fi cea mai victorioasă dintre câte văzuse strada până atunci.

Angelica privi furioasă pe fereastră. Naiba să-l ia şi pe el, Sebastian tocmai plecase.

— Dă-mi o jumătate de oră, mârâi ea doctorului Love, înainte să-l arunce în eter şi să izbească maniacal tastele BlackBerry-ului, în căutarea acelui număr de telefon al Clientului Premium de la Şoferii Cruciali.

Uitase complet de Alice, care se holba la angajatorul ei cu îngrijorare. Angelica era vânătă la faţă şi emitea bolboroseli ciudate, ca şi când ar fi fost pe punctul de a face explozie.

— Eşti bine? se hazardă Alice.

Ochii Angelicăi erau turbaţi când îi întâlni privirea lui Alice.

— Trebuie să ies, bâigui răvăşită. Te ocupi tu. OK?

Alice încuviinţă.

— Ceva instrucţiuni? întrebă.

Ceva despre tăvi din plexiglas şi artă conceptuală fojgăia prin mintea panicată a Angelicăi, însă se mistui la fel de repede cum se ivise. Simplul fapt că se adusese vorba despre un posibil divorţ îi zguduise iremediabil capacităţile cognitive.

— Doamne... Vreau să zic, nu ştiu... nu pot să gândesc.

Îşi strânse părul.

— Numai să nu faci vreo prostie, OK? Cum ar fi, să pleci din galerie. Nici măcar o secundă.

Înainte ca Alice să-i poate răspunde, uşa de la galerie bufni în urma şefei ei. Văzu silueta zveltă învesmântată în negru şontâcăind furioasă prin dreptul ferestrei. Apoi jeepul mare şi negru pe care-l văzuse mai devreme apăru, repezindu-se în mare viteză în direcţia Angelicăi. Alice era aproape sigură că pentru centrul Londrei o astfel de manevră era absolut ilegală. O văzu pe Angelica urlând ceva către persoana de la volan, care îşi ţinea şapca îndesată şmechereşte

invers pe cap, iar părul blond îi atârna peste ochi. Şi în momentul în care maşina pornea la drum din nou, Alice se întreba oare cum putea să vadă ceva.

Angelica plecată, locul părea foarte silenţios. Alice trase aer în piept. Era singură în prima ei zi. Singură cu un pat aurit, o piatră păroasă, un morcov mutant, nişte puţulici din cofraj de ouă, un pitic acoperit de sfârcuri şi o metaforă monarho-psiho-socio-sexuală. Şi cu instrucţiuni stricte ca nu cumva să le părăsească – niciodată.

Capitolul 40

Alice ajunse în dreptul ferestrei şi trase cu ochiul la *Pula bătrână* a lui Cornelius Sump şi la cutia de Maltesers. Mai ales pe cea de-a doua era greu să ţi-o imaginezi agăţată în casa cuiva drept sursă de încântare şi admiraţie.

Şi în timp ce ea continua să o fixeze cu privirea, cutia de Maltesers se decoji uşor, stătu aşa, agăţată ca o beţivancă de capacul ei pentru câteva momente, apoi se prăbuşi la baza vitrinei.

Aproape instant, din spatele vitrinei se ivi o fată, cărărându-se prin spatele galeriei. Probabil auzise ceva zgomot. Era tânără şi foarte drăguţă, cu o cascadă de păr foarte negru, foarte strălucitor, colanţi lăcuiţi foarte negri, foarte strâmţi şi foarte lucioşi, şi tocuri foarte înalte. Se aplecă cu greu pentru a recupera cutia, apoi, îndreptându-se şi privind iute înapoi pentru a se asigura că nu venea nimeni, ceea ce se şi întâmpla, scoase repede un Pritt Stick, turnă lipici din abundenţă la baza cutiei de Maltersers şi o apăsă înapoi pe pânză.

Alice probabil că se mişcase sau făcuse ceva care-i atrase atenţia, pentru că imediat fata îi aruncă o privire fixă de partea cealaltă a străzii. Alice se trezi uitându-se într-o pereche de ochi surâzători, unul dintre ei închizându-se lent şi îndrăzneţ pentru o clipă. Apoi fata îşi puse degetul pe buze în semn de complicitate şi arboră un zâmbet imens şi irezistibil înainte să se întoarcă, să se dea jos de acolo şi să se piardă în întunericul Galeriei Sump.

— Bună, frumoaso, spuse o voce masculină progresivă, plină de sine, în momentul în care Alice ridică receptorul. Eşti liberă la prânz pentru o zbenguială? Geniul artistic ar dori să-şi înmoaie pensula în ceva.

Aici urmă o pălăvrăgeală lipsită de ruşine.

— Dispari! râse Alice, presupunând că era David, iar asta o glumă de prima-zi-la-noul-job.

Simţi un val de uşurare, relaţiile între ei fuseseră încordate de la întâlnirea cu Suki şi Rafael şi de la cearta ulterioară. Inima îi tresări la gândul că el îşi recăpătase simţul umorului suficient cât să-i ardă de glume la telefon.

— Cine e la telefon? întrebă persoana de la capătul firului, indignată.

Nu, realiză Alice, până la urmă nu era David. Era dezamăgită, însă şi mai contrariată. Era invitaţia aceasta lascivă, în cazul ăsta, una veritabilă?

— Cine sunteţi *dumneavoastră*? întrebă.

— Nu e Natasha? bombăni vocea, răspunzând la întrebare cu o altă întrebare.

— Nu. Nu mai lucrează aici.

Tonul lui Alice era rigid. Oricare ar fi fost serviciile extracurriculare oferite de Natasha în calitate de asistentă galeristă, se evaporaseră odată cu ea.

Se îndreptă spre bucătărie pentru a-şi face un ceai, dar descoperi neajutorată că nu exista nici urmă de lapte sau de pliculeţe de ceai. Frigiderul conţinea doar şampanie şi vin alb.

Cineva sună la uşă, şi ea se grăbi să iasă.

Un bărbat înalt, cu părul de culoarea nisipului, cu un gât lung ivindu-se dintr-o cămaşă şi o cravată bleu pal, stătea în faţa uşii aţintindu-şi privirea, cu nesiguranţă, înăuntru. Junghiul surprizei neplăcute lovind-o drept în coaste, Alice recunoscu în el pe acel bărbat cu care se ciocnise în ziua interviului. În mod cert venea să insiste asupra acelei invitaţii la un pahar.

Se încruntă la el, descurajator. Spre surprinderea ei, expresia lui arăta uimire. Cei doi ochi mari

gri-albăstrui se făcură încă şi mai mari. Fie n-o recunoscuse sincer, se gândea Alice, fie era un foarte bun actor.

— Pot să intru? spuse afectat.

Alice ezită. Era singură, şi nu avea pe deplin încredere în el. Pe de altă parte, dacă era un client, şi se plângea Angelicăi...

Îi deschise fără tragere de inimă. Avea să se poziţioneze în dreptul ferestrei, de unde putea să solicite ajutor în caz de ceva.

Intră cu paşi mari pe mozaicul delicat de pe pardoseală, în pantofii săi lustruiţi. Ca o aluzie, nu mai mult, ajunse la ea aroma subtilă de cedru a aftershave-ului lui scump. El se opri şi se întoarse spre ea, cu un zâmbet larg, dar tulburat.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că lucrezi aici.

— Vrei să cumperi ceva? îi răspunse Alice, cu tot calmul de care putu da dovadă.

Cu cât pleca mai repede de acolo cu atât mai bine.

— Posibil.

Şi în timp ce, probabil pentru a masca stângăcia, el îşi îndepărta părul nisipiu de pe fruntea lată, ea zărise numai pentru o clipă un ceas de mână şic, dar neostentativ.

— Dar venisem aici şi pentru a primi îndrumare.

Tonul lui nu era unul ameninţător, şi nici el nu părea a fi un nebun. Vocea lui, aşa cum şi-o amintea de mai devreme, era gravă, caldă şi perfect rezonabilă.

Se întreba ce-o fi vrut să spună prin „îndrumare". Era student? se întreba ea. Nu arăta a student. Nici a dealer, că veni vorba; nu avea nimic din felul acela libidinos şi nici ochii hămesiţi ai rataţilor care veneau regulat să-l jecmănească pe Adam de cele mai bune lucrări. Arăta mai degrabă ca cineva care avea o profesie deopotrivă mult mai solidă şi mai prosperă.

— Îndrumare?

— Conduc o afacere. Am... ăăă... făcut ceva bani în ultima vreme.

Ea a fost intrigată să constate că faţa lui s-a colorat puţin; el îşi lăsă privirea în jos, cu modestie, ca şi când lucrul acesta era cumva jenant.

— Măăă... gândesc să investesc în artă.

Suspiciunea lui Alice creştea. Dacă asta nu era altceva decât o abureală, era una foarte elaborată. Era posibil ca cineva aşa prezentabil, inteligent, carismatic, un posibil om de carieră să meargă atât de departe, şi tocmai pentru ea?

— Asta făceam aici zilele trecute, adăugă, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Luam pulsul galeriilor, să văd ce mă îmbie.

Alice se hotărî, în cele din urmă, să-l creadă. Tot ce i-a spus avea sens. În afară, ce-i drept, de partea cu investitul în arta de pe Gold Street. Care persoană aflată în toate facultăţile mintale ar face una ca asta?

O privea speculativ.

— Speram să primesc un sfat, spuse. De la cineva ca tine.

Alice înghiţi în sec. Lucrurile erau cu susu-n jos complet. Se simţise indignată şi suspicioasă; acum se simţea în defensivă. Expertă în artă contemporană? Ea? A cărei unică părere definită era că e atât de greşită?

— Sunt bun în domeniul meu, spunea el. Dar când am de-a face cu ceva necunoscut, întotdeauna cer sfatul expertului.

Zâmbi şi-i întinse o mână.

— Jasper Bright, spuse cu căldură. Nu m-am prezentat mai devreme. Scuze.

O pereche de ochi gri-albăstrui veseli îi întâlniră pe ai ei.

Alice era frustrată să constate că se înroşise, totuşi, dar dacă era din cauza veseliei din acei ochi sau din cauză că fusese pomenită întâlnirea lor, nu se putea decide. Poate puţin din amândouă.

— Alice, murmură ea, şi mâna ei se pierdu în mâna lui mare, caldă, uscată.

Era incredibil de confortabilă şi de familiară. Bineînţeles, îşi aminti. El o ajutase să se ridice.

Jasper aruncă o privire prin galerie.

— Zeb Spaw, medită aparent pentru sine, corpul său uriaş se înclină, în timp ce studia eticheta pentru *Mâna dreaptă a tatălui II*.

Îi aruncă o privire iscoditoare lui Alice.

— El e tipul care a vândut acele proteze aurite pentru douăzeci de milioane de dolari, nu-i aşa?

— Nimeni altul, confirmă Alice.

Jasper se ridică. Sus, sus, se gândea Alice, privind acel corp înalt cum se reconstruia. Era bun de ceva? o întrebă.

Alice clipi. Cu siguranţă avea halucinaţii. Putea să jure că el tocmai o întrebase dacă *Protezeu înlănţuit* era bună de ceva.

— Poftim?

Făcuse un pas înspre ea. Părea interesat, nu dispreţuitor, ca şi când, mai degrabă decât să facă mişto, voia realmente să afle ceva. Chestia aia, proteza. Era bună de ceva? Era o operă de artă?

— Păi... se bâlbâi Alice, făcându-se mică şi dându-se uşor mai în spate.

Ce întrebare mai era şi *asta*?

— Ei bine, cineva a plătit douăzeci de milioane de dolari pentru ea, deci...

— Da, dar asta o face să fie *bună*? insistă Jasper. Oamenii cheltuiesc sume colosale pe te miri ce gunoaie.

Ea îl privi lung. Într-adevăr aşa făceau. Nici un exemplu mai bun decât *Protezeu înlănţuit*. Încerca să găsească cuvintele potrivite, însă fără succes.

— Greu de spus, îmi dau seama, remarcă delicat.

Îşi întinse o mână cu încheietura butonată în direcţia *Mâinii drepte ale tatălui II*.

— OK, atunci asta? Acelaşi artist, bag de seamă. *Asta* e bună?

Alice se panică. Era bun patul lui Spaw? Ei bine, desigur că nu era, dar nu putea spune asta. Cu toate că şi-o dorea. Cu disperare.

Jasper părea atât de prietenos şi deschis, dornic să accepte sfatul ei. Ba mai mult, să-l solicite. Ce să-i spună?

Deschise gura intenţionând să-i spună adevărul, apoi o închise la loc. Un sentiment rece şi umed de teroare o străbătu din cap până-n picioare. Ce era în capul ei? A-şi spune opinia sinceră în legătură cu artistul de top al galeriei însemna să-şi semneze singură condamnarea la moarte a carierei sale. Deschise din nou gura, gata să lase să curgă lista aceea cu sintagme preţioase, memorată pe dinafară, cu care o impresionase într-atât pe Angelica. Dar apoi văzu expresia serioasă, atentă de pe chipul lui Jasper. Ştia că, dintr-un motiv sau altul, el avea încredere în ea, şi imediat simţi că îi era cu neputinţă să trădeze acea încredere.

Trase aer în piept şi zâmbi.

— Bănuiesc că nu-i o întrebare uşoară, punctă cu blândeţe Jasper.

Rânjetul lui Alice se schimonosi într-un rictus.

— E o întrebare perfect pertinentă, replică. Şi depinde, continuă cu băgare de seamă, dacă agreezi genul acesta de lucruri. Dacă da, este genul de lucru care ţi-ar plăcea.

Jasper o privi surprins.

— Ştii, nu mă aşteptam să te aud spunând asta. Mi-am imaginat că-mi vei spune că totul în galeria ta este extraordinar şi c-ar trebui să cumpăr negreşit.

Pusă în dificultate, Alice încerca să ascundă cumplita teroare ce i se întipărise pe chip. Îşi puse mâna la gură şi îşi înăbuşi strigătul instinctiv de protest într-un căscat forţat.

— Dar înţeleg ce spui, zise Jasper, în timp ce se uita împrejur, meditativ.

Avea un profil plăcut, se trezi Alice că se gândeşte. Şi îi plăcea părul lui, faţa întinsă, zâmbetele repetate.

— Când vine vorba de artă de acest gen, nu mai e frumos ce e frumos, ci e frumos ceea ce-ţi place, încheie el.

— Da, exact.

— Super.

Jasper o răsplăti cu un zâmbet larg.

— Asta mă ajută mult. Mersi.

Îl privea cum se îndrepta spre ieşire şi realiză că întrebarea dacă avea de gând s-o invite din nou la un suc îi stăruise în minte. Plănuise, realiză din nou, să accepte. Bineînţeles, ea era cu David; avea să fie un suc şi nimic mai mult. Iar acum că lucra la OneSquared, întreţinerea clienţilor era, fără doar şi poate, parte din atribuţiile jobului.

— La revedere, spuse Jasper, ridicând o mână la ieşire.

Nu se întoarse s-o privească; şi nici nu înnoi invitaţia.

Singură din nou în galerie, simţindu-se uşor tristă, îşi reluă locul pe scaunul din spatele biroului principal. Taburetul triunghiular era fără îndoială ultimul răcnet printre designerii avangardişti. Alice, însă, deja se întreba în ce măsură acesta îi ajuta spatele. Învârti mausul şi mângâie tastatura computerului, dar nimic nu apărea pe ecran. Era evident un computer foarte scump, mult mai scump decât cel pe care-l avea ea acasă. Era probabil mai bine s-o aştepte pe Angelica să-i arate cum se foloseşte.

Un zgomot îi întoarse privirea către geam. O dubiţă voluminoasă îşi făcea loc să urce pe trotuar şi să parcheze, cu avariile activate. Un bărbat tuciuriu într-o salopetă albastră se dădu jos din dubiţă şi copleşi cu sălbăticie soneria.

Alice se repezi să deschidă larg uşa masivă.

— Comandă pentru Angelica Devon.

Îi împinse o sacoşă de transport mare, din hârtie maro.

— Nu e aici, spuse Alice, intuind cu simţurile alertate ale hămesitului din ea că sacoşa conţinea

mâncare. Un miros îmbietor dulce-savuros adia din interiorul ei.

— Atunci poţi să semnezi tu pentru el?

Bărbatul îi întinse un *pad* electronic negru pe al cărui ecran Alice trebuia să-şi treacă numele pentru a confirma primirea.

După plecarea lui, Alice trase cu ochiul în sacoşă şi descoperi că avea dreptate. Era mâncare. Mâncare chinezească, ghici după miros şi după piramida de cutii de carton argintiu cu capace albe, caracteristică. Cutia de deasupra era întredeschisă, aşa că zări sosul roşu lucios şi dens care indica de bună seamă că era vorba despre porc dulce-acrişor. Stomacul ei scoase un chiorăit sonor. Ce n-ar fi dat ea acum pentru un porc dulce-acrişor? Deşi păcătoasă, grea şi super calorică, mâncarea chinezească era printre preferinţele ei culinare. Şi ale Angelicăi, se părea, întrucât acesta era cu siguranţă prânzul ei. Sau poate cina ei, dacă avea să se întoarcă la galerie mai târziu.

Alice încercă să ignore văicărelile stomacului ei. Era sigură, în orice caz, că avea să mănânce bine în seara aceea, în care ea şi David aveau să meargă la restaurantul indian pentru a sărbători ziua lui de naştere. Cu puţin noroc, mâncarea picantă şi lumina difuză a lumânărelelor aveau să încălzească puţin răceala dintre ei. Cu siguranţă, se gândi Alice, nici măcar faimoasa răceală de Polul Nord, caracteristică lui David, n-ar putea opune rezistenţă poveştilor despre Angelica, patul aurit, morcovul mutant, Piticul Ţâţă şi Cenuşăreasa psiho-sexuală.

Capitolul 41

Dirk Finklestein sună exact în momentul în care Zeb parca maşina alături de enclava împrejmuită unde sălăşluia conacul îmbrăcat în stucatură albă al clanului Klumpp, la periferia Regent Park. Avea întâlnire cu Fuchsia şi nu prea ardea de nerăbdare s-o onoreze.

— Hei, Zeb.

— Bună, Dirk.

— Avem o ofertă grozavă pentru tine.

Un fior de speranţă îl cuprinse pe Zeb. Să fie oare expoziţia de la National Gallery la care visa pe ascuns? Încercase s-o convingă pe Fuchsia să închirieze pentru National Gallery colecţia ei de opere realizate de el, instituţiile publice de obicei manifestau un real interes pentru arta contemporană, întrucât le oferea expoziţii care atrăgeau lumea fără să implice cheltuială, şi le ofereau prilejul de a-l linguşi pe colecţionar în vederea unor viitoare donaţii constând în opere de artă. Ceea ce primea în schimb – o expoziţie organizată la o galerie publică respectabilă care acorda credibilitate unui artist contemporan şi urca preţurile acestuia la cer – nu-i strica chiar deloc.

— Ce ofertă? spuse Zeb agitat.

— Artist rezident.

— Asta-i tot? izbucni Zeb.

Dar apoi interveni precauţia. Artist rezident. Deşi dezinteresat din cauza cantităţii de lucru pe care o implica un astfel de eveniment, existau posibilităţi

în funcţie de locul în care se afla. Casa Albă. Pentagonul. Palatul Buckingham, chiar. Artist rezident, unde?

— La Graham Norton Show, spuse Dirk.

— Ce? Ceeeee?

— Hei, calmează-te omule. E ditamai show-ul. Audienţă de milioane.

Dirk flutură nişte statistici.

— Şi de ce vor un nenorocit de artist rezident?

— Păi, Richard şi Judy au avut unul, aminteşte-ţi. E vorba de arta pentru mase. Accesibilitate. Şi totodată e vorba şi despre puţină avangardă, dacă stai să te gândeşti.

— Avangardă? pufni Zeb, conştient de faptul că Dirk Finkelstein era în ceaţă totală în ceea ce priveşte avangarda.

Nu ştia nimic despre artă punct. Când s-au întâlnit prima dată, îl confundase cu nonşalanţă pe Matisse cu Magritte, referindu-se la cel dintâi ca la „Tipul ăla cu pipa, nu?".

— Şi plătesc şi bine, spuse Dirk, alergând înapoi la partea la care *era* expert.

— Nu mă interesează, se răsti Zeb, îndesându-l pe managerul său înapoi în buzunar şi îndreptându-se cu paşi mari către intrarea principală a Fuchsiei.

Holul fusese renovat de la ultima lui vizită, observă Zeb. Vechiul spaţiu meseriaş şi minimalist fusese lăcuit în roşu, iar cupola care reprezenta piesa de rezistenţă a interiorului în stil clasic fusese căptuşită cu foiţă aurită. Decoratorii trebuie să fi fost ai dracu' de ocupaţi; nu trecuse nici o săptămână de la ultima lui apariţie acolo.

— E menit să sugereze un templu al artei, tărăgănă Fuchsia, plutind în josul scărilor grandioase din mijlocul conacului, pentru a-l întâmpina.

Şi acestea fuseseră transformate, sesiză Zeb. Pielea de cerb ce acoperea înainte scările de lemn fusese înlocuită cu un covor cu imprimeu de leopard.

— Templu al artei! Asta te face pe tine preoteasa supremă! se forţă să remarce Zeb, în replică.

Era totuşi un templu? se întrebă. Sau mai degrabă un depozit? Ultimele achiziţii ale Fuchsiei, până la urmă, erau expuse în văzul lumii pe toată lungimea holului. Sânii de neon se aflau pe un perete, proiecţia neonului roz ţopăind neîntrerupt de pe sfârcurile vlăguite pe cuierul pentru pălării şi înapoi. Un set de trei dreptunghiuri neregulate de un cafeniu întunecos cu nişte mâzgăliturі aiuritoare, negre, ăsta trebuia să fie tripticul, ghici Zeb. Nu vedea cortul uns cu rahat de capră pentru care Fuchsia se luptase cu ghearele şi cu colţii cu Bigsky, dar... Isuse, ăla cine mai era?

La baza scărilor, sprijinit de stâlpul de rezistenţă, se afla un adolescent gotic, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră. Părea a fi un bărbat cu faţa albă ca varul, iar ochii puternic conturaţi cu negru, hidos de încruntat sub codiţele rasta negre şi verzi fosforescente. Zeb se holbă la el. Nu avea cum să fie unul dintre copiii Fuchsiei, categoric. Aceştia nu aveau mai mult de cinci ani, ultima dată când i-a băgat în seamă. Şi, în plus, erau fete.

— Îţi place? spuse Fuchsia încântată, îndreptându-se şi plesnindu-l pe tânărul gotic cu putere peste bucile îmbrăcate în piele.

Era bitum, observă Zeb.

— E noua mea sculptură. E făcută de un colectiv finlandez alternativ; nu mai reţin numele.

— E în regulă, îngădui Zeb. Nu ştiam c-ai fost şi la alte târguri de artă.

— N-am fost. M-am hotărât să mă înscriu la Art Falklands, în cele din urmă. Doar mă ştii! îşi dădu Fuchsia ochii peste cap. Doar sunt dependentă de artă!

Îl ciupi pe tânărul gotic de unul dintre multele piercinguri faciale.

— Îi spun „Asterix".

— Asterix?

— Pentru că-i got, prostuţule.

Zeb făcu ochii mari.

— Dar Asterix era gal.

— În fine.

Fuchsia flutură o mână nepăsătoare, în sclipiri de diamant.

— L-am achiziţionat la Dystopia. Şi tot atunci mi-am ales şi cel mai drăgălaş Ganymede Steam.

— Ganymede *Steam*?

Zeb era scandalizat.

— Vrei să spui c-ai cumpărat o ţeastă din aia făcută din urină îngheţată?

— Rect-ificare. Una dintre acele provocări la adresa conceptelor convenţionale privind cerebralul şi cloacalul.

— Poftim?

— Ca să-ţi răspund la întrebarea originală, da, asta am făcut.

Chipul lui Zeb se întunecă. Nu avea de gând să se certe cu ea de la un afurisit de pipi congelat. Ideea era că Fuchsia fusese la shopping pe Gold Street. Fluturându-şi carnetul ei de cecuri, gras, la numai câţiva paşi distanţă de patul lui aurit.

— Ai intrat la OneSquared? ceru să ştie Zeb.

— Scumpule, muream să intru. Dar pur şi simplu n-am mai avut timp. Întârziam la prânzul cu Julia Peyton-Jones din ziua aia.

— De ce nu cumperi *Mâna dreaptă a tatălui II*? o chestionă Zeb, hotărât să înceteze să se mai învârtă în jurul cozii.

— Nu am spaţiu, insistă Fuchsia.

Evita, observă el, să-l privească.

— Dar tu ai paisprezece case.

— Da, dar sunt toate ticsite cu celelalte opere de artă achiziţionate. Chiar ar trebui, declară ea, să deschid un muzeu de artă contemporană. Nicky – Serota, desigur – mereu îmi spune asta. Ar fi un mare câştig pentru naţiune – naţiunea mea de adopţie, adăugă satisfăcută. În fine, adăugă, apropiindu-se de Zeb ca şi cum s-ar fi asigurat că nici unul dintre

membrii armatei sale de slugi nu asculta. Sus, acum, armăsarule, vreau să mi-o tragi până-mi sar creierii pe pereţi.

Şi vorbea serios, Zeb observă cu inima grea. Sub privirea majordomului, deja pe treapta a patra şi a cincea, Fuchsia alerga ca la Grand National. Abia dacă aşteptă ca el să închidă uşa biroului, că se năpusti să-i sfâşie hainele.

— Am nevoie de tine, mârâi ea, înfigându-şi unghiile în fermoarul lui, trăgându-şi simultan, peste cap, rochia neagră strâmtă pe care o purta.

Creaţie Victoria Beckham, observă el, văzând eticheta chiar înainte ca aceasta să aterizeze, odată cu rochia, pe pardoseala lustruită.

— Hei, încetişor, protestă el, încercând să mascheze gâfâitul provocat de urcarea scărilor.

Fuchsia, care tocmai ieşea dintr-o pereche de cizme Hermès din piele de crocodil, îi aruncă un zâmbet compătimitor.

Partita de sex a fost una frenetică, violentă, şi în nici un caz o iepureală. Dimpotrivă, păru că ţinuse mai mult ca niciodată.

— Doamne, ce bine-a fost. Eram aşa de tensionată, suspină Fuchsia, cu ochii închişi.

De ce? Ce anume putea s-o facă pe Fuchsia să fie tensionată? se întreba Zeb îmbufnat. Putred de bogată, şi cu întreaga lume artistică la picioarele ei cu pedichiură elegantă.

Perechea de ochi de lângă el se deschise brusc.

— Ha-ha, tărăgănă sardonic Fuchsia.

— Ha-ha, ce?

Zeb era sincer nedumerit.

— Foarte comic. Să te faci c-ai uitat de petrecerea mea din seara asta.

Zeb înghiţi. Chermeza anuală pe care Fuchsia o dădea în cinstea breslei artistice era un eveniment care aproape rivaliza cu petrecerea de pe Gold Street. El ştia că trebuia să urmeze, însă nu realizase că avea să aibă loc aşa de curând. Cum putuse să uite?

Rămase cu privirea în jos pentru o secundă, încercând să se adune. Ce se întâmpla cu el în ultima vreme? Să uite de petrecerea Fuchsiei însemna suicidul carierei sale. Își aminti că primise invitația; cu siguranță PR-ul lui i-o pusese pe BlackBerry. Cu siguranță că dacă-și deschidea BlackBerry-ul, avea să-i explodeze în cercuțe și luminițe pentru a-i aminti că ziua cea mare sosise. Numai că el nu-l deschisese de o bună bucată de timp, convins că nimic din ceea ce avea de spus nu prezenta interes pentru el.

Petrecerea Fuchsiei. Inima lui Zeb se strânse la gândul acesta. Ura să se întâlnească cu ceilalți artiști la petrecerea cea mai cea, iar s-o vadă pe Fuchsia fălindu-se în mijlocul acelei adunături de pictori lingușitori, îmbogățiți peste noapte, era suficient ca să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Deci ăsta-i motivul pentru care ai redecorat casa, spuse, pentru a trage puțin de timp cât să născocească o scuză.

— Rectificare. Maeve Kandinsky-O'Halloran a redecorat casa, spuse Fuchsia cu seninătate în timp ce pășea în lenjeria Agent Provocateur.

Cine? Zeb se pregătea să întrebe, dar apoi se gândi mai bine. Nu era ca și cum i-ar păsa.

— O să fii acolo, desigur, adăugă Fuchsia, fulgerându-l cu privirea. S-ar putea să reușim să ne strecurăm într-una dintre toalete.

Zeb, încheindu-și blugii, simți o pulsație de panică mai jos de abdomenul său plat.

— Glumești. Cu toți oamenii ăia în jur?

Ea își umezi buzele.

— Bineînțeles. Asta o să facă totul și mai palpitant. Doar știi cât mă tensionează petrecerile.

— Nu-mi dau seama de ce, își trase Zeb tricoul negru pe cap. Tot ce trebuie să faci e să stai acolo și să-i lași pe toți să te lingă-n cur.

Ea izbucni într-un râs înfundat, sugestiv.

— Aș prefera să mă lingi tu în alte locuri.

Zeb se prefăcu a nu pricepe aluzia.

— Herman n-o să fie acolo? obiectă el.

Fuchsia zâmbi pervers.

— Ba da. Dar el nu observă nimic niciodată.

Zeb ridică din sprâncene, admițând acest adevăr. Herman Klumpp părea să alunece pe lângă ei într-o stare de vagă bonomie, deși se spunea despre el că odată ce intra în sala de consiliu devenea un tiran. Zeb suspecta că tot ce-l interesa pe acesta era munca lui și că era fericit s-o știe pe solicitanta lui nevastă ocupată cu orice avea ea chef, atât timp cât nu-i vorbea lumea pe la spate. Și poate că, în mod surprinzător, nimeni n-o făcuse, cel puțin nu vorbeau despre ea și el, dar Fuchsia era o femeie puternică și putea distruge cariere la fel de bine cum putea să le și dea startul.

Fuchsia își aranja sutienul în acel moment, mișcarea provocând colierul cu diamant Tiffany să se răsucească și să capteze lumina.

— Deci pe la cât te aștept? Nu prea devreme; vine Nick să-mi facă părul.

— Nu sunt sigur, bâigui Zeb, încheindu-și curelușa ceasului.

— Nu ești sigur, ha? îl privi perfid de pe canapeaua unde își făcea de lucru punându-și dresurile.

— Sunt destul de ocupat cu munca, de fapt, spuse.

Era timpul să-i amintească, decise el, că el era, până la urmă, artistul, iar ea, un simplu client. Un client important, fără îndoială. Însă sursa artistică, persoana care avea să rămână în amintirea posterității, el era. Mai ales acum, când avea o nouă galerie, cu toate că, la drept vorbind, Angelica nu vânduse nimic încă.

— Faci ceva nou? tărăgănă Fuchsia.

— Știi că da, îi răspunse tăios, hotărând să revină la tratamentul ostil și s-o țină pe jar.

Ea găsise asta irezistibil la el prima dată când se întâlniseră.

— *Burete*, adăugă nepăsător, timp în care o urmărea atent pe sub sprâncene.

Reacţia Fuchsiei vizavi de *Burete* era importantă. Se bizuia, aproape la propriu, pe faptul că ea avea să cumpere o mare parte din ei; câte un set pentru fiecare dintre multele case pe care le deţinea în lume, ideal vorbind. Însă până acum ea nu manifestase cine ştie ce interes faţă de aceştia.

Fuchsia îl privi inexpresivă, dar nu era nimic nou în asta. Zeb nu fusese niciodată sigur dacă expresia ei foarte fină şi întinsă era rezultatul unui simplu *botox* sau al unui lifting facial complet. Uneori se întreba dacă, de fapt, nu cumva Fuchsia îşi făcuse un lifting corporal complet; silueta ei subţire care acum se strecura înapoi în rochia neagră Victoria Beckham era a unei persoane care avea jumătate din vârsta ei sau chiar încă pe jumătate mai puţin.

Destul de rapid şi inopinat, impulsul de a o picta pe Fuchsia, soţia bogătanului, atotputernica patroană a artelor, aşa cum stătea acolo în gloria ei cumpărată şi îmbunătăţită chirurgical, îl cuprinse pe Zeb.

Îşi alungă gândul trăsnit imediat. Nu mai simţise dorinţa de a picta pe cineva de ani de zile. El nu făcea portrete. Nu făcuse niciodată, de când terminase Şcoala de Artă. Realizase imediat că banii mergeau în altă direcţie. Numai dacă nu te numeai Lucien Freud.

— Că tot vorbeam despre lucrări noi, spuse Fuchsia delicat, postându-se cu spatele la el astfel încât el să-i poată trage fermoarul rochiei. Tocmai am ales o nouă piesă.

Zeb îşi scutură părul pe spate adoptând un aer cât putu el de neimplicat. Îşi aşezase, în orice caz, mâinile pe genunchi pentru a le opri din tremurat.

— Ce piesă?

Vocea lui voia să pară degajată, dar ieşi sub forma unui mârâit încordat.

— O piesă fantastică pe care am văzut-o la Sump. O instalaţie media mixtă.

— De cine? întrebă Zeb rapid.

— Se numeşte *Pulă bătrână*.

Fuchsia zâmbi reflexiei sale din pudrieră, apoi scoase un ruj dintr-o geantă apropiată şi începu să se retuşeze.

Lui Zeb i se încordară muşchii abdominali. Simţea că ştie ce urmează. Media mixtă, spusese Fuchsia. Era cumva unul dintre mijloacele media, video? Acea lucrare de Sharon Aura?

— Aia e, îşi întinse Fuchsia buzele în oglindă. Fantastică, mi-am spus. O aşteptam pe Sharon să se apuce de video, adăugă calmă. Sam – Taylor Wood – mi-a spus c-o să facă lucruri grozave.

Panica puse stăpânire pe Zeb. Impulsul de a o picta pe Fuchsia fusese înlocuit instant de impulsul de a urla.

Fuchsia se ridică, trăgându-şi sacoul scurt peste fusta mulată a costumului şi-i aruncă un zâmbet orbitor.

— Deci ne vedem diseară? La petrecere?

— Voi fi acolo, mormăi Zeb.

După asemenea discurs, ce opţiuni avea?

— Bun, spuse Fuchsia, privindu-l din uşă, cu răceală, pe măsură ce aluneca afară din încăpere. Aşa mă gândeam şi eu. Hei, adăugă ea, faţa subţire apărând din nou în uşă.

Zeb îi aplică o privire resentimentară pe sub sprâncene.

— Ce?

— Codul vestimentar, rânji, este „Îndrăzneţ"!

Capitolul 42

— David, tu mă asculţi? întrebă Alice nerăbdătoare, din celălalt capăt al mesei.

Fusese oare restaurantul indian cea mai bună opţiune? Începea să se îndoiască de asta, cu toate că seara începuse bine. David nu venise de data asta târziu acasă, ba chiar deloc, şi intrase pe uşă exact în momentul în care şampania pusă la rece şi pe care Alice o deschisese cu împroşcături, atingea temperatura optimă.

Primise, aparent foarte încântat, sticla de aftershave Chanel *Pour Monsieur*. Coborâră ţinându-se de mână. La restaurant, chelnerul se bucurase să-i vadă şi le oferise masa preferată din colţ. Una peste alta, totul ieşise mai bine decât s-ar fi aşteptat Alice.

Totul, până în acel moment.

— Poftim... ah, da. Scuze.

Îşi ridică privirea, trăsăturile lui frumoase picând de oboseală, pâlpâind în lumina ce venea de la încălzitorul pentru mâncare.

Alice scrâşni din dinţi în tăcere. Îşi petrecuse ultimele zece minute povestindu-i, cu multă însufleţire şi cuvinte alese, despre colecţia de artă din camera din spate a Galeriei OneSquared. David însă nu reacţionase. Ea se aşteptase ca el să râdă neîncrezător, dar primise, în schimb, o mină preocupată.

— Ce-am spus mai înainte? îl testă, forţându-şi un zâmbet.

Cuvintele „Balthazar Ponce" sau „Cenuşăreasa psiho-sexuală" îi erau suficiente. Cu siguranţă, să fi ascultat şi numai pe jumătate, fie şi numai pe un sfert, asemenea sintagme izbitoare nu aveau cum să rămână fără ecou.

O privi neajutorat, apoi scuturâ din cap.

— Scuze, eram departe. Munca... ştii.

Făcu un gest de clemenţă, împreunându-şi mâinile.

Ea acum observa poziţia lui; trunchiul lat în umeri gârbovit deasupra mesei, evident rigid, tensionat. Întocmai ca un animal gata să se năpustească, se trezi Alice gândind. Degetele lui fixate pe telefon, tastând într-un fel care ei îi dădea o stare de agitaţie.

Cu mare efort, se hotărî să evite acuzaţiile, să treacă peste, s-o ia de la capăt cu conversaţia. Amândoi cercetau meniul acum şi ea se aplecă spre el.

— Cred c-o să comand pui *tikka* şi curry de legume ca să ies puţin din rutină.

Asta era o glumă; întotdeauna cerea pui *tikka* şi curry de legume.

David, cu toate astea, nu zâmbi. Odată comanda luată, Alice rămase într-o stare de dezolare, cu ochii pironiţi asupra unui tablou care înfăţişa un zeu hindus cu chipul senin, atârnat de peretele din faţa ei. Calmul acestuia nu făcea decât să amplifice îngrijorarea dinăuntrul ei, agitaţia sfârâind în ea la fel de zgomotos şi de greoi precum puiul şi creveţii care aterizau pe masa lor exact în momentul în care David, în sfârşit, primea acel apel de la spital, pe care în mod cert îl aşteptase în tot acest timp.

Îşi smulse pagerul de la brâu şi alergă afară să vorbească la telefon. Două minute mai târziu se întorcea şi îşi înşfăca geanta. Cât ai zice „peşte", observă Alice, se evaporă pe uşă afară, îndreptându-se spre bicicleta pe care o lăsase în spaţiul special amenajat al clădirii. Ultimele lui cuvinte sâsâite, „Îmi pare rău" şi „Mă revanşez", rămâseseră suspendate în aer, împreună cu aromele felurilor de mâncare, undeva între masă şi ieşire. Alice îşi coborî

privirea către felurile de mâncare, plimbând-o de la farfuria lui neatinsă la a ei. Era absolut conştientă de faptul că cei de la mesele vecine se holbau la ea, priviri îngrijorate şi schimburi şoptite care confirmau presupunerile lor cum că ea şi David se certaseră, iar plecarea lui bruscă era rezultatul acestui incident. Ce era mai cumplit, se gândea Alice, aproape că simţea şi ea că asta se şi întâmplase.

Capitolul 43

Situaţia, doctorul Love îi explicase Angelicăi, era următoarea. Nick voia să divorţeze de ea. Singura posibilitate de a salva căsnicia era ca ea să-l însoţească urgent într-un loc de retragere spirituală din India pe care avea să-l aleagă el. Acolo aveau să renunţe la toate grijile materiale şi profesionale pentru a redescoperi acel lucru care îi unise de la început, pentru a-şi reface relaţia şi a putea merge mai departe.

Angelica primise veştile ca turbată. Privirii blânde a doctorului Love îi răspunse cu una plină de ură furibundă. Îşi dădea seama că nu avea de ales. Dracu' să-l ia pe Nick cu locul lui spiritual cu tot. Dracu' să-l pieptene.

Asta se întâmplase cu o zi în urmă. Angelica, acum gâfâind pe aparatul PowerPlate, în baia ei Twickenham, spera că lui Nick îi venise mintea la cap în cursul nopţii. Sau măcar că făcuse infarct – mai ales dacă nu apucase încă să-şi modifice testamentul.

Poate totuşi nu era aşa şi fusese totul un vis. Sau, mai bine spus, un coşmar. Poate întreaga conversaţie cu doctorul Love era nici mai mult, nici mai puţin o plăsmuire a minţii sale supraîncălzite, suprasolicitate, supraîngrijorate.

Biiip !

Sări jos de pe aparat şi se prăbuşi peste BlackBerry-ul ei. Horoscopul de astăzi avea o greutate chiar mai mare decât de obicei pentru ea.

„Sunteţi într-o perioadă de tranziţie. Schimbarea este inevitabilă. Îmbrăţişaţi şi exploraţi provocările care vă ies în cale la fiecare secundă."

— Suge-o, mormăi Angelica, ştergând mesajul.

Dacă venea vorba de schimbările acum inevitabile, ar fi îmbrăţişat ea cu plăcere, cu mâinile ei, până la strangulare, gâtul bronzat şi îngrijit al doctorului Love. Trecând apoi la gâtul lui Nick, şi apoi la cel al contabilului lui.

Călcă apăsat spre dressing, deschise larg uşile negre debara şi trecu plină de draci printre rochiile de pe umeraşe. Sunetul discordant şi foşnetul hainelor agitate se asemănau izbitor cu starea ei. Trase afară un costum Vivienne Westwood cu un corset ultra îngust şi tocmai îşi ţinea respiraţia pentru a-l putea închide, când ceea ce părea a fi un bocănit în uşa dormitorului din spate îi ajunse la urechi.

— Ce e? izbucni Angelica, pufnind, roşie la faţă de la efortul de a străbate dormitorul larg în haine sufocante doar ca să descopere exact pe acea ultimă persoană pe care îşi dorea s-o vadă.

Doctorul Love, echipat, ferchezuit şi uşor stăpân pe el chiar de la primele ore ale dimineţii, arboră un zâmbet relaxat.

— Voiam doar să vă informez că plecaţi într-o oră, doamnă Devon.

— Plec? ţipă Angelica. Normal că plec, ticălosule. Plec la galerie. Sebastian trebuie să ajungă din clipă-n clipă. Trebuie să ajung devreme; îmi trebuie ceva timp să inventariez.

Îl privi atât de dispreţuitor pe doctor, privire care-i spunea clar că toate se întâmplau din vina lui. Doctorul Love însă zâmbi strălucitor, cu seninătate.

— Mi-e teamă că acest lucru este imposibil, doamnă Devon. Vedeţi, s-au ivit două locuri la adăpostul din India şi...

— Ce? Din senin? explodă Angelica. Nu s-a vorbit despre asta aseară. Când dracu' s-a făcut rezervare?

— Nu, dar așa cum vi s-a explicat, draga mea doamnă Devon...

— *Nu* sunt draga ta doamnă Devon, mugi Angelica.

— Adăpostul de care este interesat soțul dumneavoastră nu acceptă rezervări propriu-zise, continuă imperturbabilul doctor Love, adăugând cu un surâs ironic: nu este genul acela de loc cu nisip alb, bucătărie *gourmet*, cocktailuri și tratamente *spa*.

— Nu, ripostă Angelica. N-am eu norocul ăsta chior.

Doctorul Love se prefăcu a nu observa această ieșire.

— Oamenii vin și pleacă după voia Maestrului.

— Maestrul? întrebă Angelica în bătaie de joc.

Doctorul Love o privi aproape cu milă.

— Un șef spiritual al adăpostului, doamnă Devon. Un om de o înțelepciune, sanctitate, învățătură, spiritualitate, compasiune, modestie, simplitate, sărăcie, austeritate... desăvârșite.

— Stop, stop, zbieră Angelica, punându-și mâinile la urechi. Cineva mai prost calificat pentru a conduce un astfel de loc nici că se putea.

— Noaptea trecută, doctorul Love reluă după o pauză, în toiul nopții, am primit comunicare de la Maestru că sunt două locuri disponibile și că s-ar bucura să vă primească.

— La naiba cu Maestrul! strigă Angelica panicată. La naiba cu locurile lui. Nu vreau să merg. Nu *pot* să merg. Trebuie să ajung la galerie. Trebuie s-o instruiesc pe asistenta mea. E nouă, ea nu știe...

Doctorul Love ridică o mână.

— Îmi pare rău, doamnă Devon. Când Maestrul te cheamă trebuie să-i dai ascultare imediat. Nu se negociază. În caz contrar, locurile se vor pierde.

— Super! se dezlănțui Angelica. Anulează!

Doctorul Love își încrucișă ambele brațe îmbrăcate în alb și o privi mustrător.

— Și să anulăm și căsnicia? întrebă cu blândețe.

Ochii căprui arzători ai Angelicăi îi întâlniră pe ai lui, reci, neobișnuit de decolorați. Furia o sfredelea pe dinăuntru. O avea la degetul cel mic, și ce era mai grav, el în mod cert știa asta.

— Dacă dumneavoastră și domnul Devon vă aflați în imposibilitatea de a merge la acest adăpost, el și-a exprimat în mod special dorința de a vă vizita, continuă doctorul. Sunt sigur că vă dați seama ce vă rămâne de făcut.

Angelica își dorea să-l strangulеze. Fusese mai deștept decât ea, un sentiment nou și neplăcut pentru ea.

Avea, în orice caz, un ultim as în mânecă. Sau, mai bine spus, un BlackBerry. Chiar dacă fizic îi era imposibil să ajungă la OneSquared, putea ține legătura prin e-mail sau telefon. Chiar Skype. Asta presupunând că Maestrul avea la dispoziție o stație de emisie-recepție pentru telefoane mobile. Din câte-și dădea ea seama, comunicarea dintre acesta și doctorul Love se realizase prin alte mijloace decât telepatia, sau nu?

— V-aș putea sugera să mergeți să împachetați, doamnă Devon? spuse doctorul cu gingășie, luându-și mâna din ușa, semn că discuția luase sfârșit. Nimic elaborat sau de designer, totuși, adăugă el, scanând-o din cap până-n picioare, critic. Cele mai simple haine și doar pentru dus și pentru întors. La adăpost, Maestrul vă va furniza tot ce vă va fi necesar.

Angelica icni cu teroare.

— Să-mi zică mie niște yoghini bătrâni și puturoși cum să mă îmbrac?

— În zilele în care veți purta haine, da.

Doctorul Love zâmbi. Ochii lui decolorați, prin ochelarii foarte curați fără rame, priviră țintă BlackBerry-ul pe care ea îl strângea în mână.

— A, și fără telefoane, e-mailuri sau lucruri din astea. Nici un fel de tehnologie. Una dintre caracteristicile acestui adăpost este faptul că nu ai nici un fel de contact cu lumea din afară. Nici un contact cu

nimic care ar putea periclita procesul de vindecare, iertare şi refacere, sub supravegherea şi consilierea Maestrului.

— Nici un fel de tehnologie!

O ceaţă roşie se lăsă peste ochii Angelicăi.

— Cred că glumeşti! Asta iese din nenorocita asta de discuţie! Am o galerie de condus. O petrecere esenţială care se apropie. O altă petrecere în seara asta...

Se prinse de cap în chinuri, sub privirile doctorului Love, un zâmbet compătimitor jucând pe buzele frumoase ale doctorului.

— Grrrr!!! încheie Angelica, într-un urlet de frustrare absolută.

Doctorul Love ridică din umeri.

— Asistenta ta va trebui să facă lucrurile astea în locul tău. Sunt sigur că va fi mai mult decât capabilă. Poţi s-o suni în drum spre aeroport.

Înfrântă, Angelica se uită la el disperată.

— Cât durează blestemăţia asta cu adăpostul? urlă.

Doctorul Love îşi înălţă capul.

— Atât cât trebuie, draga mea doamnă Devon, spuse simplu. Atât cât trebuie pentru ca procesul de vindecare al Maestrului să dea roade.

Angelica nu era la galerie când ajunse Alice. Şi nici cu o seară înainte nu fusese. Când Alice deschise uşa frigiderului pentru a pune jumătatea de litru de lapte pe care o cumpărase pe drum împreună cu o cutie cu pliculeţe de ceai, văzu că punga cu mâncare chinezească era tot acolo. Angelica nu se întorsese pentru a lua cina.

Telefonul galeriei sună.

— Nu ajung astăzi, anunţă Angelica, pe un ton care sugera că are dinţii încleştaţi. Sunt bolnavă şi stau acasă.

Pentru nimic în lume nu avea de gând să recunoască faptul că urma să fie târâtă într-un iad subcontinental cu scopul de a-şi salva căsnicia.

— Nu te îngrijora, o asigură Alice încrezătoare. Sunt obişnuită cu responsabilităţi de genul acesta.

— Ei bine, dacă eşti, spuse Angelica sceptică, află că eşti prima dintre asistentele mele care a făcut asta.

— Am avut în grijă vechea galerie, sublinie Alice indignată. Eu...

— Ascultă, interveni Angelica. Am nevoie să mergi undeva diseară, în locul meu.

— Diseară?

— Diseară, da, spuse Angelica tăios. E vreo problemă?

Era clar după tonul ei că ar fi fost bine să nu fie.

Alice clipi. Intenţionase, după cina sărbătorească scurtată prematur, să repete figura în seara aceea. Numai că la un alt restaurant; cel indian, simţea ea, ar fi trebuit evitat pentru o vreme.

— Ăăă...

— Una dintre condiţiile angajării tale e să fii disponibilă serile, izbucni Angelica. Lumea artei este foarte cheflie. Mersul la petreceri intră în atribuţiile jobului – mai ales *această* petrecere.

— E o petrecere?

— Petrecerea Klumpp.

— Petr...?

De la capătul celălalt venea o uşoară agitaţie.

— Petrecerea Klumpp. Nu-mi spune că n-ai auzit de Klumpp.

— Eu...

Alice încercă să disimuleze cum că auzise de ea, doar că pur şi simplu îi zburase din cap pentru o clipă.

— Fuchsia Klumpp este unul dintre cei mai importanţi colecţionari din Londra, turui Angelica. Când clanul Klumpp dă o petrecere întreaga lume artistică merge. Deci *tu va trebui* să reprezinţi OneSquared.

— Mi-ar face plăcere, dar vezi tu, ideea e că...

— Mă fut în *ideea e că*, ţipă Angelica. Uite cum stă treaba. Ideea e că vei merge la petrecere. O să găseşti invitaţia, cu adresa, sus la mine în birou. Pe biroul meu, probabil.

Alice oftă. Absența ar fi atras, în mod evident, consecințe grave. Cu alte cuvinte, prima ei săptămână la noul job avea să fie și ultima.

— Deci e în regulă, nu-i așa? solicită Angelica. Te vei duce?

— Bine, spuse Alice cu îndârjire.

— Și vezi să faci ceva cu fața aia. Găsești produse de machiat la budă. Codul vestimentar este „Îndrăzneț".

— „Îndrăzneț"?

— Da, se repezi Angelica. Îndrăzneț. Deci dacă te gândești la ceva asemănător cu ce aveai ieri pe tine, cred că cel mai indicat ar fi să iei ceva de la mine. E un dressing la mine în birou. Cum urci scările în spirală. Ține minte: „Îndrăzneț". Carne la vedere cât cuprinde. Vrem fotografia ta peste tot.

— Fotografie?

De la celălalt capăt se auzi o respirație furibundă.

— Păi bineînțeles! Petrecerea o să fie împânzită de paparazzi. De asta te duci, să faci publicitate galeriei. Ah, și încă ceva.

Alice își înăbuși un suspin.

— Da?

— Noua lucrare a lui Evelyn Legg ar trebui să ajungă astăzi. De fapt, s-ar putea să fi venit ieri după ce-am plecat.

— N-a venit nimic ieri, o asigură Alice.

— Ai ieșit din galerie cumva? o întrebă Angelica cu suspiciune.

— Nici o clipă.

— Pentru că știi că părăsirea incintei OneSquared în timpul orelor de program este absolut interzisă?

— Ăăă, bineînțeles.

— Nu știi niciodată când i se pune pata unui miliardar, întâmplător și colecționar de artă, să treacă pe acolo.

— Nu știi, clar, încuviință Alice cu resemnare.

— Atunci dacă așa a fost, dacă nu ai plecat, n-aveai cum să nu te vezi cu Evelyn. Are în jur de șaizeci de ani, părul mov și poartă tutu și pantofi de balet.

— O femeie de șaizeci de ani cu părul mov și care poartă tutu și pantofi de balet?

— Nu. Evelyn este un *bărbat* de șaizeci de ani cu părul mov, tutu și pantofi de balet.

Alice era absolut convinsă că nimeni, nici măcar pe departe asemănător descrierii, nu trecuse pe la galerie.

— Și spune-le celor care sună că mă întorc curând, lătră Angelica peste ceea ce, își spunea Alice în acel moment, suna bizar de asemănător cu un anunț de îmbarcare la aeroport.

Dar bineînțeles că n-avea cum să fie asta. Angelica era bolnavă, acasă.

Alice îi transmise veștile proaste lui David printr-un mesaj.

„Tre s merg la party pt job. Prob. ajung târziu. Scuze. Axxx"

Asta era ceva, se gândea ea, să fie ea cea care ajunge târziu. Poate că din acest motiv, răspunsul lui, odată primit, s-a dovedit a fi înțelegător.

„Nc o grijă. Stai cât e nev. Dxxx"

Una sau două persoane au intrat să se uite la opera lui Spaw, însă nici una nu s-a hazardat s-o și achiziționeze. Jasper, spre dezamăgirea lui Alice, n-a mai venit în vizită.

O femeie îmbrăcată după ultimul răcnet, împreună cu un copil îmbrăcat și mai și, au intrat să întrebe dacă OneSquared ar putea să restaureze o lucrare de Banksy.

— Milo juca fotbal în living și a dat cu mingea peste un pahar de Cola care a zburat fix pe ea.

Alice își îndreptă privirea spre copilul îmbrăcat într-o geacă de motociclist.

— Nu e prea frumos ce-ai făcut, Milo, nu putu să se abțină să nu remarce.

— Păi, el nu e Milo, spuse femeia aspru. El e Arlo. Milo e tatăl lui. Mă rog, tatăl vitreg.

Se apropia ora prânzului și Alice, al cărui mic dejun fusese unul frugal, era mai mult decât conștientă că trebuia să mănânce. Își imagină ce foame avea să-i fie în acea după-amiază. Cum fusese instruită să nu părăsească galeria nici o clipă, să plece să-și ia un sendviș ieșea categoric din discuție. Milionarii întâmplător colecționari de artă puteau trece pe acolo exact în acel moment.

Pentru a se distrage de la hârâielile care deja se conturau în stomacul ei, se duse lângă vitrină și privi visătoare peste cearșafurile vopsite cu spray auriu, afară, la strada însorită. Privirea căzându-i asupra patului, ea ochi câteva locuri pe care Zeb Spaw le cam ratase; petice de metal gri printre câteva dintre gratiile patului. Însă cu siguranță acest lucru avea și el o semnificație profundă. Va fi fost vreo metaforă pentru insuficientele măsuri guvernamentale în ceea ce privea sănătatea publică. Vreun comentariu puternic la adresa lipsei gândirii implicate.

Chinurile foamei se întețeau. Poate, dacă ar fi fost mai ocupată, ele nu ar fi fost atât de pregnante. Dar n-avea ce să facă. De la plecarea femeii cu Banksy-ul nu mai trecuse nimeni pe acolo. OneSquared, simțea Alice, era mai puțin populară decât își imaginase ea că poate fi o galerie de ultimă generație de acest gen. Și, cu toate astea, pe partea cealaltă de stradă, un puhoi constant de oameni părea să-l cerceteze pe Sump și cutia lui de Maltesers țintuită pe pânză. Bătrânul de pe ecrane, din fericire, dispăruse. Era oare posibil ca cineva s-o fi cumpărat? Alice spera cu disperare că acel cineva nu era Jasper.

Stomacul ei trimise o nouă undă de șoc. Nu putea, se gândea ea, să-și petreacă toată după-amiaza așa, privind cu disperare pe fereastră la ziua aceea însorită.

Deodată, într-o clipă de bucurie, își aduse aminte de mâncarea chinezească din frigider. Angelica în mod cert nu avea să mai vină după ea. Nu avea nici un rost s-o lase să mucegăiască și să putrezească. Și era un cuptor cu microunde în bucătărie...

Alice trânti mâncarea la încălzit, timp în care găsi o farfurie – se pare că toate erau negre şi aveau o formă pătrată – şi tacâmuri. Câteva minute mai târziu, se apucă de mâncat cu poftă, savurând cu ochii închişi tăiţeii crocanţi şi aurii; orezul prăjit generos îndoit cu ou şi creveţi; costiţe picante, lipicioase şi dulci; porcul cu crustă crocantă şi interior gumos, absolut delicios. Avuse parte de cea mai bună mâncare chinezească din viaţa ei. Golind farfuria de tăiţei şi mare parte din porcul dulce-acrişor, simţea cum puterea pierdută îi revenea. Putea face faţă oricărui lucru acum. Chiar şi petrecerii Klumpp; Cod vestimentar „Îndrăzneţ".

Capitolul 44

Dan, în unicul dormitor al căsuţei, se chinuia să se concentreze. Pe de o parte, vremea de afară era închisă şi fierbinte, asta transformând cămăruţa aproape deloc ventilată într-un adevărat cuptor. Pe de alta, Birgit, goală ca de obicei, bântuia pe la parter pe ritmurile unei piese rock asurzitoare, ceea ce compromitea serios *Boema* de pe Radio 3.

Dan se întinse după butonul de închidere. Se tot întreba de ceva vreme, oricum, dacă suferinţa romantică dintre Mimi şi Rodolfo era corespunzătoare ca muzică de fundal pentru actuala comandă. Acesta era portretul lipsitei de romantism Marjorie Trout, o prietenă de-ale lui Kevin Swift. Acea prietenă, de fapt, care îl încurajase pe acesta la identificarea deficienţelor portretului lui Dan, la petrecerea la care fusese arătat pentru prima dată. Ea era, la drept vorbind, o versiune feminină a lui Kevin: masivă, îmbujorată, dezagreabilă şi cumva scârboasă.

Dan scormoni în cutia de carton turtită aflată pe jos, în care-şi ţinea colecţia de CD-uri, carcasele fiind fie crăpate, fie lipsind cu desăvârşire. *Recviemul* lui Mozart părea să rezume cel mai bine cariera lui care, dacă nu era moartă şi îngropată deja, atunci cu siguranţă îşi dădea ultimul suflu. Îndesă discul – o rază argintie în umbra sufocantă a camerei – în bătrânul aparat pătat de vopsele care zăcea ghemuit pe jos, printre cârlţi de praf, tuburi de vopsea turtite şi fâşii de cârpă murdare. Când muzica începu, el apăsă

butonul fast-forward la o secțiune puternică, asurzitoare și dramatică, suficient cât să înghită muzica lui Birgit și să-i demonstreze că nu era ca și cum Mozart n-ar fi știut tot ce se poate despre *heavy metal*.

Confutatis, maledictis
Flammis acribus addictis

Acesta, răsunând contraindicat de tare în urechile lui, îl făcu să se simtă glorios în înfrângerea lui. Reducând puțin volumul, se întoarse la locul lui de unde Marjorie Trout îl privea feroce de pe șevalet. Ședințele premergătoare fuseseră făcute și începea finalizarea tabloului. Tot ce-i rămânea era să-l elaboreze.

Sarcina lui nu fusese una ușoară prin simplul fapt că Marjorie, al cărei păr scurt, ca de cățel, negru la început, fusese vopsit blond pe la jumătatea ședințelor. Și una peste alta, la momentul în care el încerca să-i transpună formele pe pânze, trăsăturile cărnoase ale lui Marjorie comprimându-se într-un oval subțire, lung, ochii ei mici porcini devenind mari și verzi, inclusiv părul ei tratat chimic își schimbă culoarea într-un roșcat intens.

El o picta, bineînțeles, pe Maeve ; era chipul adorabil al lui Maeve cel care plutea sub ochii lui zi și noapte, și mai ales în momentele în care încerca să execute portretul rezonabil de fidel al lui Marjorie. Era ca și cum penelul și vopselele lui aveau ca punct de interes o singură femeie ; o femeie în fața căreia, colac peste pupăză, el părea veșnic condamnat să se facă de râs. Dar cum, Dan se întreba pentru a mia oară, era *el* să știe că atunci când Maeve îi spusese că era căsătorită cu un muzician, ea se referise la un solist dintr-o trupă masculină?

Pe când picta la acel bloc de carne congestionată pe nume Marjorie, suprapus peste maxilarele catifelate ale lui Maeve, mintea lui, dacă nu penelul, nu reușea să nu revină mereu la subiectul care-i umplea mintea, sufletul, zilele și nopțile.

Maeve, din fericire, părea că-l iertase. Ea se întoarse, cel puțin, la o nouă lecție de pictură. În timpul căreia, Dan suspectă trist, el se dăduse la ea în asemenea hal încât era doar o chestiune de timp până ca toată lumea să-și dea seama.

Poate că-și dăduseră deja seama. Roger, cel care stătea alături de Maeve, sigur se întrebase de unde interesul acestuia subit asupra schițelor lui. Numai doamna de Goldsmith nu putea fi pusă la socoteală ca suspectând ceva, fiind tot timpul ocupată exclusiv cu domnul de Goldsmith.

Ceea ce credea Maeve despre asta era la mintea cocoșului. Probabil se gândea că era nebun. Ceea ce nu era departe de adevăr, în sensul în care îndrăgosteala îl făcea să se poarte în feluri pe care nu le putea controla. Se înroșea de fiecare dată când ea i se adresa, de fiecare dată când se uita la el. Ar fi ajutat și dacă ea nu ar fi fost atât de talentată; cum era în orice caz, și cum se mai bâlbâia încercând să-și găsească cuvintele pentru a-i aduce laude, sau chiar și atunci când îi sugera să facă mici corecturi. Era îndrăgostit, îndrăgostit lulea, și nici că-și putuse alege pe cineva mai nepotrivit spre care să-și îndrepte pornirile sufletești.

Maeve era măritată. Și nu doar măritată, măritată cu cineva care, indiferent de referințele lui muzicale, era indiscutabil bogat, faimos și arătos.

Firicelele de praf scăpărau și dansau în razele soarelui în momentul în care Dan începu să dea formă gurii acre, arcuite în jos. Mintea lui se trezi alunecând imediat către subiectului lui preferat. Era un mister acolo, era sigur de asta. Poate că era doar o hipersensibilitate venită dintr-o pasiune smintită, dar el simțea, în ciuda frumuseții, bogăției și faimei aferente, că Maeve nu era fericită.

Dar ce motiv avea să fie tristă? Ei bine, să-l asculte pe Boyfriend, posibil. Dan îi căutase pe internet – spre amuzamentul teribil al lui Birgit – și fusese îngrozit de versurile siropoase, de *cover*-uri,

de obişnuita lipsă disperată de originalitate. Oare Maeve chiar era un fan?

Pictase ca un roboţel, fără oprire, în ultimele cinci minute şi tocmai observa că gura cea acră pe care începuse s-o picteze, înflorise şi era roz şi plină. Din nou Maeve. Era fără rost, decise Dan, ştergându-şi resemnat pensula şi hotărând s-o lase pe altă zi.

Tânjea, în ciuda tuturor barierelor dintre ei, să-i atragă atenţia lui Maeve asupra lui. Fusese generoasă în privinţa portretului lui Swift, în mod cert, dar era pur şi simplu amabilă.

Opri *Recviemul* şi coborî scările prăfuite şi neacoperite cu un sentiment de gol absolut în stomac. El n-ar fi fost în stare să facă nimic care să atragă atenţia *cuiva* sau să facă pe *cineva* să-l admire. Optase pentru cel mai puţin prosper domeniu al artei, iar acum era în plină decădere.

Un firicel de lumină se strecură în întunericul obişnuit: în căsuţă era, în sfârşit, linişte. Birgit plecase în oraş. Îmbrăcată, spera Dan. Se îndreptă spre frigider, sperând să găsească o bere, dar descoperi că ea o băuse pe ultima.

Se sprijini de bufet şi privi afară. Un sentiment de uimire, de veneraţie, se trezi înăuntrul lui.

Întinzându-se de-a curmezişul cerului întocmai unei contorsioniste pe un şezlong, asfinţitul era extraordinar, de o intensitate aproape senzuală. A-l privi chiorâş printr-un geam prăfuit era, simţi Dan brusc, atât de greşit. Acesta era un asfinţit care merita să fie admirat pe îndelete, cu maximă concentrare. Se gândi că dacă s-ar aşeza pe treptele din faţa casei şi s-ar pierde în splendoare poate ar mai uita de sentimentul pătrunzător al eşecului, cât şi de lipsa stringentă a berii.

Deschise uşa casei şi se aşeză pe scările calde, cel mai probabil nemăturate, de piatră. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi capul în mâini şi se pierdu în spectacolul pe care cerul îl oferea.

Artistul Universului realizase totul dintr-o răsuflare, se gândea cu admirație. Pur și simplu nuanța potrivită de auriu discret, galben aproape lichid. Pensula lui nu ratase nici un locușor; norii conturați cu un auriu aprins; linii aurite ce se arcuiau de-a curmezișul câmpiilor, oprindu-se asupra fiecărei pietre, fiecărei îngrădituri și lăsându-le fiecăreia câte o aureolă. Auriul era aplicat într-un strat gros și pe tot conturul oilor și de-a curmezișul grânarelor, colibelor, tractoarelor și căpițelor de fân ce alcătuiau peisajul fermei vecine.

Dan oftă. Era un oftat menit să aducă o anumită perspectivă asupra lucrurilor. Nici un pictor pământean, oricât de înzestrat, nu putea crea ceva care să se apropie de măreția acelei străluciri fluide de auriu și arămiu.

Un alt oftat adânc – mai mult un geamăt, de fapt. Însă Dan sesiză brusc că acesta venea din altă parte. Nu era singur acolo pe Drumul Lăptăresei. Privi în jur, departe de asfințit.

În vecinătatea casei, Tadeusz ședea pe scările casei lui, admirând cu gura căscată, și el, cerul înserării. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți, iar picioarele lui albe, greoaie, colorate în portocaliu de razele soarelui care se scufunda, erau depărtate unul de celălalt. Brațele lui grăsuțe se sprijineau pe genunchii masivi. Suspendat într-o mână roșie și imensă, și oglindind spectacolul ceresc, era un pahar de whisky ce conținea un lichid incolor. Votcă.

Dan o aținti cu privirea pentru o clipă. Înghiți în sec, imaginându-și alcoolul tare cum îi sfârtecă măruntaiele. Apoi, când ochii lui Tadeusz se îndreptară spre el, acesta își mută imediat privirea. De la incidentul cu valva nu prea mai rămăsese loc de „bună ziua" între cei doi. Dan avea toate motivele din lume să creadă că Tadeusz îl disprețuia la fel de mult cum îl disprețuia și Stamina.

Întorcându-și privirea spre soarele căzător, Dan auzi ceva ce părea a fi un mârâit. Nu unul ostil, în

orice caz. Își roti privirea și văzu chipul sur și de obicei rigid al lui Tadeusz transformându-se în primul zâmbet pe care-l văzuse Dan vreodată la el. Mai mult de atât, Tadeusz își flutură paharul în aer, ceea ce aduce a invitație.

— Uodka? mârâi el.

Ochii lui Dan se holbară. Încuviință nerăbdător – dar apoi i se făcu frică.

— Stamina? întrebă agitat.

— Plecat în oraș, Tadeusz îl asigură animat. Gimnastică.

O viziune terifiantă a Staminei, coapse imense pompând la un aparat de gimnastică, îl străfulgeră pe Dan, și pentru o clipă sau două simți că-l ia cu amețeală.

Tadeusz, pe de altă parte, părea a fi într-o formă neobișnuit de expansivă. De undeva de lângă el scoase o sticlă mare de votcă și i-o flutură în aer.

— Ai pahar de avut?

— O, da. Da. O clipă.

Dan se ridică în picioare și se repezi înapoi în casă. Din adâncurile neatinse de praf ale dulapului de bucătărie deshumă un păhărel care servise odată drept suport pentru o lumânare parfumată. Se năpusti afară la Tadeusz, și privi cu recunoștință cum lituanianul îi turna o măsură de votcă.

O măsură foarte mare. Paharul pe care Dan îl primi înapoi, în cele din urmă, pe scările casei lui, era plin ochi cu alcool. El luă o înghițitură bună, binevenită, și pe măsură ce lichidul își pârjolea un drum de foc înăuntrul lui exact așa cum își imaginase, el se simți imediat mult mai bine.

Tadeusz îl privea, sprâncenele i se încruntară sub părul des de pe fruntea îngustă. Expresia trăsăturilor lui butucănoase nu era ușor de citit; lui Dan I se părea undeva la granița dintre umor și melancolie. Apoi Tadeusz oftă, ridică din sprâncene și apoi înălță brațul vânjos, cel în care avea paharul, în sus.

— Pentru femei, spuse mohorât.

Dan încuviinţă din cap, cu mâhnire.

— Pentru femei! confirmă, ridicând paharul.

Tadeusz, observă el, ciocnise paharul în semn de toast; politeţe, simţi Dan, întorcându-i gestul. După ce-l dădu peste cap, se trezi tuşind, iar ochii i se uscară. Tadeusz se ridică şi veni să-i umple din nou păhărelul. Până la refuz.

— E uotcă bună, bolborosi Tadeusz cu o voce groasă. E cel mai bună în lume.

Dan deduse din mimica lui Tadeusz că următorul toast era al lui.

— Pentru artă! spuse fără ezitare, ridicând paharul în aer.

— Tu eşti artist, da? dădu din cap Tadeusz.

— Da.

— Stamina spune tu eşti artist rahat.

— Da, suspectam că are această părere, spuse Dan resemnat.

Apoi rânji şi ciocni al doilea pahar.

Ceva incredibil i se întâmpla. Lichidul se răspândea şi se încălzea înăuntrul lui, iar senzaţia pe care o avea acum era că trupul lui se dilata şi creştea colosal. Dintr-odată se simţea mare şi puternic şi gata să ia lumea în piept. Flacăra ce creştea înăuntrul lui o simţea a fi talentul lui arzător. Îi galopa prin vene ca lava unui vulcan, şi, pe măsură ce acest lucru se întâmpla, el îşi simţea muşchii întăriţi de o absolută încredere în sine. Încrederea în sine care-l părăsise în ultimele săptămâni – de la oribila dezvelire a portretului lui Swift, de fapt – revenea sub forma unui val de biruinţă. Simţi brusc că putea lua lumea în piept. Ba mai mult de atât, că trebuia s-o facă.

Nu mai voia să-şi păstreze talentul numai pentru el. Nu mai voia să stea intr-un sat obscur şi s-o picteze pe Marjorie Trout. Nu înainte de a încerca să facă altceva mai întâi. Nu voia să renunţe. Nu voia să lase invidia amară să-l cuprindă ca pe alţi

membri ai Federației Portretiștilor. Nu. Voia să lupte. Voia să arate lumii ce putea să facă.

Mâine, își jură Dan, avea să meargă la Londra să-și încerce norocul. Avea să le arate tuturor de ce era capabil. Avea să capteze interesul câtorva mari galerii.

Iar dacă asta nu avea s-o impresioneze pe Maeve, nu știa ce anume ar putea-o impresiona. Maeve iubea arta, și orice altceva putea face Ciaran O'Sullivan, oricât de sexy, bogat și faimos era, nu putea să deseneze. Și nici să picteze.

Capitolul 45

Cizmele pe care Alice le găsi în dressingul Angelicăi erau negre, lucioase, lungi până la coapse şi cu tocuri cui. Alăturate rochiei minimaliste cu imprimeu de leopard, în mod cert corespundeau temei „Îndrăzneţ", deşi rochia era de fapt cel mai discret şi puţin bătător la ochi dintre toate articolele din dressingul aflat în biroul de la etaj. Unele dintre celelalte haine – colanţi negri lucioşi sfâşiaţi pe alocuri, ciorapi plasă, o rochie transparentă confecţionată din pungi de plastic – erau suficiente cât s-o determine pe Alice să se întrebe ce fel de petreceri erau cele la care obişnuia să meargă Angelica. Sau să organizeze.

Ajutată de resursele inepuizabile din baia galeriei, îşi strânse părul într-un coc cât de cât elegant, atât cât se pricepu, şi, după câteva încercări iniţiale mai reţinute, îşi luă inima în dinţi şi îşi aplică produsele de machiaj în cantităţi industriale. Ce sens avea un machiaj discret când erai îmbrăcat cu haine şi cizme ca ale Angelicăi?

Terminând, rânji imaginii din oglindă. Era de nerecunoscut. Creatura cu picioare până-n gât, pieptănătură nărăvaşă şi machiată *smoky eyes* nici nu arăta ca ea, şi nici nu se simţea ea. Sânii ei, împinşi în sus de întăritura interioară a pielii de leopard, aproape că-i atingeau bărbia. Lungimea rochiei, oricât de mult ar fi tras de ea, rămânea tot la nivelul organelor genitale. La drept vorbind, şi invitaţia era mai mare decât rochia ei.

Oare asta era, se gândea ea, cu capul aplecat într-o parte, rockerița dinăuntrul ei? Era destul de distractiv, să intre în pielea unui personaj, să se costumeze. Eliberator, cumva. Îi dădea putere.

Sau era, dimpotrivă, doar vulgar și de prost gust? Privindu-și încă o dată sânii și lungimea rochiei, Alice se lăsă cuprinsă de dubii. Nu-i dădea nici o putere, de fapt. Era înjositor.

Dubiile se transformară ușor în anxietate în toată puterea cuvântului. Cel puțin David nu era acolo s-o vadă. Dar ce aveau să gândească cei de la petrecere despre ea? Avea să ajungă până acolo, având în vedere că trebuia să se aventureze la metrou îmbrăcată în halul acela? Sau chiar pe trotuar afară. Singură, expusă și aparent dornică...?

Inima lui Alice o luă la goană. Gândul de a ieși afară i-ar fi făcut degetele de la picioare să se crispeze, asta dacă cizmele paralizant de înalte i-ar fi lăsat suficient spațiu încât să poată face asta. Gândul de a lua transportul în comun era de neconceput.

Strivită în rochia minusculă și cu toate astea ciudat de restrictivă, clătinându-se pe tocurile înalte, Alice se îngrijora lângă vitrină, îndoind invitația cu gravura țeapănă în mâinile transpirate, neștiind ce să facă. Trebuia să meargă la petrecerea Klumpp. Angelica fusese destul de clară în privința asta. Dacă nu, avea să fie concediată. Alternativa pentru a ieși pe stradă ca o stripteuză era să se dezbrace de job și de perspectivele de viitor. Între ciocanul rockeriței și nicovala șomerei se găsea Alice. Oare chiar era cumpătarea cea mai importantă pe scara valorilor?

Nu, nu era. Trebuia s-o facă. Trăgând o gură puternică de aer în piept, ea își adună toate forțele interioare de persuasiune și le puse în slujba autoconvingerii că trebuia să vadă oroarea iminentă ca pe o aventură. Ca pe un lucru oarecare, o improvizație teatrală. O abatere de la normal, da. Însă una care reprezenta mai degrabă autoconservare

decât autodistrugere, oportunitate mai mult decât abuz. Chiar şi aşa, se simţea la fel de instabilă înăuntru cum era şi afară în momentul în care deschise uşa galeriei şi ieşi în căldura serii ce se lăsa peste lumea de afară.

— Bună!

Vocea era joasă, prietenoasă. Alice se răsuci cu greu din cauza rochiei şi a tocurilor şi dădu peste ochii mari şi calzi ai lui Jasper, care-i zâmbeau.

— Alice, nu-i aşa? Parcă aşa te chema.

Era sau nu surprins în vreun fel s-o vadă îmbrăcată ca o târfă cu adevărat flamboiantă, Jasper nu lăsa să se vadă. Nici dacă ar fi fost încheiată până-n gât, cu fustă plisată şi două rânduri de perle, se gândea Alice, n-ar fi putut să se poarte mai galant cu ea.

Impulsul ei imediat, fără îndoială, a fost s-o ia la sănătoasa, însă cizmele nu-i îngăduiră asta. S-a trezit că se clatină îndărăt pe trotuar şi era pe punctul de a se izbi cu capul de asfalt când, exact la timp, el o prinse.

— Hei, ai grijă!

Alice era în acel moment pentru a treia oară în decursul a tot atâtea întâlniri sub protecţia mâinii puternice, reci, a lui Jasper. Instinctul de a-şi lua zborul se topi, îl privea defensiv.

— Ăsta nu-i echipamentul cu care obişnuiesc să ies seara-n oraş, în caz că te întrebi.

— Nu, spuse Jasper, cu o notă de incertitudine.

Alice îşi aminti apoi că la ultimele două întâlniri purtase fustă scurtă şi tocuri înalte.

— De obicei port blugi, adăugă forţat.

El încuviinţă, aparent ca şi cum ar fi fost de acord.

— Sigur.

Alice lăsă să-i alunece o mână peste partea din faţă care era cea mai expusă.

— Sunt îmbrăcată aşa, spuse cu greutate, pentru că şefa mea m-a pus să merg la o petrecere. Codul vestimentar este „Îndrăzneţ". Pe scurt, dacă nu mă duc, voi fi concediată.

— Drăguță șefă, observă Jasper.

— Păi, da. Dar asta e, cum se spune.

— Dacă spui tu.

Încerca, observă Alice, în mod calculat, să se abțină să o privească din cap până în picioare. Simți un acces de recunoștință pentru această dovadă de cavalerism, despre care se îndoia că ar continua și după ce ea ar fi plecat de lângă el. Imagini recente ale infernului iminent care o aștepta la metrou o copleșiră, aducând cu ele un val de teamă și de greață.

— Ăă, tu...

Jasper se uită la ea coborându-si privirea, fața lui fiind mai mult îngrijorată decât buimacă.

— Tu, ăăă, aștepți pe cineva?

Vocea lui era neîncrezătoare.

— Aici, adică, flutură o mână în direcția străzii pe care soarele în asfințit făcea exterioarele galeriilor să strălucească.

Alice își scutură claia de păr pieptănată și țintuită spre spate.

— Mergi *singură*?

Ea încuviință.

— Ești sigură? spuse timid, încercând fără izbândă să nu se uite la îmbrăcămintea ei.

Ochii lui se fixară în cele din urmă pe cizmele ei.

— În taxi, de una singură?

— În metrou, de una singură, îl corectă Alice.

Conștientă de faptul că dacă trăgea aer în plămâni asta i-ar fi împins sânii și mai mult în sus, Alice încercase în tot acest timp să nu ofteze; să nu respire, chiar. Însă în momentul acela, ajungându-se la asta, nu mai putu să reziste unei alte inspirații adânci, pline de remușcare.

Jasper își trecu o mână prin părul cenușiu și zâmbi nesigur.

— Ascultă, ăăă, știu că nu mă cunoști prea bine, dar eu m-aș bucura să te duc cu mașina. Știi, oriunde se ține petrecerea...

Făcu o pauză şi adăugă, nesigur:

— Doar că, ştii, ar putea fi puţin mai uşor pentru tine.

Lui Alice îi venea să-l strângă în braţe.

— Mult mai uşor, încuviinţă, rânjind prosteşte, uşurată.

— Pe aici, atunci. Ah, adăugă Jasper, când, încercând să pornească de pe loc, ea aproape că se rostogoli. Permite-mi.

Delicat, dar cu fermitate, o luă de braţ şi o ghidă pe trotuar. În ciuda tocurilor kilometrice, ea, observă Alice, nu avea nici pe jumătate impactul staturii lui, care concura fără dubiu cu aceea a unui arbore, totuşi într-un sens liniştitor. Un arbore care protejează.

Se calmase îndeajuns cât să observe că era îmbrăcat cu pantaloni la dungă de un cafeniu delicat, nu purta sacou sau cravată, dar avea cămaşă albă ale căror mâneci era suflecate până la cot. Detectă, din mers, aroma delicată de cedru a aftershave-ului.

— Care-i adresa? întrebă Jasper.

Ea îi întinse invitaţia şi privi cum sprâncenele nisipii i se arcuiau.

— Fuchsia Klumpp. Ăsta e un nume mare.

Alice chicoti.

— Unul pe care foarte probabil vei ajunge să-l cunoşti destul de bine.

— Ce vrei să spui?

— Doamna Klumpp este o mare colecţionară de artă contemporană. Foarte, foarte bogată, aparent.

Jasper rânji.

— Mă îndoiesc c-aş intra în cârdăşie cu ea. Şi oricum nici nu mai sunt sigur că vreau să colecţionez ceva.

— Bun, spuse Alice, înainte să se poată stăpâni.

Era o mişcare pripită din partea ei. Ochii albastru-cenuşii o priviră curios.

— De ce spui asta? Tu eşti una dintre galeristele de pe Gold Street.

Alice făcu o grimasă. „N-am de ales" era pe punctul să spună. Apoi, semnalul de alarmă se declanşă, ea

zâmbi și ridică din umeri. Ochii lui stăruiră o clipa asupra ei, ca și când ar fi vrut să continue subiectul. Apoi, spre ușurarea ei, îl abandonă, căută în buzunar și scoase o legătură de chei.

Coborâseră pe Gold Street și cotiseră pe Silver Street, unde un șir de mașini scumpe, parcate cu o precizie geometrică, luceau în lumina serii. Jasper o conduse la una aflată la mijloc: albastră, decapotabilă, un Mercedes, observă Alice după semnul din față. O mașină *vintage*, bănui ea, observând bordul din lemn de nuc, jantele albe, mânerele din crom și scaunele îmbrăcate în piele roșie care păreau să lucească de la uzură.

— Dragostea vieții mele. Jasper zâmbi.

— Care? exclamă Alice, uitându-se în jur ca și când ar fi vrut să zărească o femeie care trecea pe acolo.

— Aceasta.

Se înroșise, sesiză ea în momentul în care el se aplecă să deschidă ușa din dreapta.

— Aaa.

Descoperi că se colorase și ea, însă reuși să ascundă asta punând totul pe seama contorsionărilor delicate pe care așezarea ei pe un scaun atât de jos o solicita.

Porniră, Alice ținându-se de poalele rochiei, în fața unui vânticel insistent venit de sub picioarele ei. Nu mergeau cu viteză, însă vântul făcea să le fie greu să comunice. Alice se mulțumi să privească viața ce se desfășura pe trotuarele pe lângă care treceau, intrigată să creadă că cei care-i priveau s-ar putea gândi că ea și Jasper formau un cuplu. Un gând ciudat, totuși nu unul neplăcut. Dacă ea ar fi fost singură... se trezi că se gândește.

Numai că Jasper era foarte diferit. Ea era obișnuită cu bărbați carismatici, principiali, bărbați bruneți arătoși și cu temperament vulcanic. Bărbați poate chiar un pic egoiști și irațional. Jasper era eminamente rațional. Era rece și plăcut. Era greu să ți-l imaginezi ridicând vocea. Foarte normal, concluzionă Alice. Nu era deloc genul ei. Singurul lucru

anormal la el era interesul pentru arta contemporană; dar nici asta nu îl făcea genul ei.

Se trezi că privirea îi era fixată pe braţele şi mâinile lui încordate şi puternice, în timp ce mişcau volanul din lemn de nuc; antebraţele se încordau plăcut, cadranul plat al ceasului simplu contrastând cu bronzul subtil, dar uniform. Îşi ridică privirea către chipul lui; el se uita la ea, expresia lui fiind una de uşoară nedumerire. Alice privi înainte, fixându-şi din nou privirea asupra trotuarelor.

La scurt timp după, se opreau în faţa unor piloni albi pătraţi, impunători, care susţineau nişte porţi de fier negru. Flăcări de gaz bolboroseau în sfeşnice aşezate pe fiecare pilon.

— Bieţii copaci, remarcă Jasper, observând crengile pârjolite ale brazilor din apropiere. Au inclusiv santinele, adăugă uimit, în timp ce o siluetă robustă având o mapă în mână, o cască fixată în ureche şi o staţie agăţată de piept, se ivi de după unul dintre stâlpii porţii şi se încruntă suspicios în direcţia lor.

— Mă întreb dacă fac Schimbul de Gardă.

Alice chicoti.

— Distracţie plăcută la petrecere, spuse Jasper.

— Mersi. O să mă distrez.

Alice era hotărâtă să nu mai spună nimic ce ar fi putut fi interpretat ca ironic sau ambiguu.

Ieşi cu grijă, sprijinindu-se de portiera maşinii, până când îşi găsi echilibrul pe tocuri.

— Cine-o să vină? Ştii? întrebă Jasper în momentul în care ea încerca să facă un pas tremurător înainte, clătinându-se periculos.

— Artişti, presupun, gemu Alice, lăsând baltă încercarea de a părea voioasă.

Auzind muzica şi râsetele zgomotoase ce veneau din direcţia petrecerii, se simţea bolnavă de draci la gândul că urma să-şi facă apariţia la un asemenea eveniment singură. Eveniment la care nu ştia pe nimeni – deşi sincer, având în vedere hainele de pe ea, poate că ăsta era un lucru bun. Că era îmbrăcată

jenant şi că primise ordin să apară în toate ziarele rămâneau, în orice caz, nişte lucruri îngrozitoare.

Apoi, în acel moment de disperare, o idee îi trecu prin minte. Se uită la Jasper, iar chipul ei până atunci întunecat se lumină brusc la gândul perspectivei. Oare să-l...? Oare ar...? Dar mai bine de atât cum ar fi putut să-l răsplătească pentru bunătatea lui...

— Hei, spuse cu nerăbdare, fluturându-i invitaţia, care făcuse până în acel moment deja nişte bucle, pe sub nas. Mai am una în afară de asta. Ai putea să vii şi tu, dacă...

Dar el deja îşi scutura capul mare şi nisipiu, zâmbind.

— Îmi pare rău. Mi-ar plăcea, dar...

— O, te rog să vii, se rugă Alice, strângându-l impetuos de braţ. Toată lumea va veni însoţită. În lumea artei, adică. O să fie o groază de artişti. Artişti contemporani faimoşi.

Ştia că aberează, dar forţă nota oricum.

— Oameni ca...

Încerca să gândească.

— Hero Octagon. Ăăă, Ganymede Steam.

Ah, şi cine era cea cu pietricica păroasă? Cu Cenuşăreasa psiho-sexuală?

— Cruz Backhausen. Baltazar Ponce. Adică, mă rog, se corectă imediat, Pon-che.

El se uita la ea cu neîncredere.

— Cine?

— Face pietre cu păr pe ele.

— Aaa.

Văzu cum gura ei se strâmbă uşor.

— Şi celălalt? Crooth...?

— Backhausen, completă Alice. Face Cenuşărese psiho-sexuale.

— Ce?

Umerii lui Jasper se crispau acum.

— Amândoi sunt reprezentanţi de top ai principiului raţiunii bisimetrice, îi spuse Alice, serioasă.

Munca lor are o unitate conceptuală uimitoare. Specificul instalațiilor locale permite narațiunii închise să ridice întrebări fundamentale privind rețeaua motivațională, atât a artistului, cât și a noastră...

Încheie propoziția cu un scâncet, incapabilă să continue. Râsul lui Japer era molipsitor, și era aplecat peste scaunul șoferului, aproape hohotind.

În cele din urmă, își ridică privirea, fața palidă fiind îmbujorată, iar ochii umezi de atât râs.

— Ai ilustrat minunat imaginea, gâfâi el. Cum era ea. Dar ideea e că...

Expresia lui se umplu de regret.

— Zeb Spaw? interveni Alice rapid, presimțind un nou refuz din partea lui. Va fi și el acolo.

Jasper dădea din cap cu regret.

— Aș vrea să pot veni, chiar aș vrea. Dar trebuie să lucrez, din păcate. Distracție plăcută cu toata adunătura aia!

O privi așteptând să îi dea drumul.

Alice sesiză că încă îl mai trăgea de braț. Destul de tare, de fapt. În grabă, își desfăcu degetele.

Jasper zâmbi și porni mașina.

Stând pe trotuar, cu ochii la mașinuța albastră care făcea colțul, Alice reflectă subit că habar n-avea ce anume făcea el și că pierduse definit ocazia de a-l întreba. Și acum, cel mai probabil, nu avea să mai aibă o asemenea ocazie. Trase aer în piept cu putere, strânse bine invitația și se pregăti să intre la petrecere.

Capitolul 46

După revelaţia trăită odată cu achiziţionarea lucrării *Pulă bătrână*, realizată de Sharon Aura, de către Fuchsia, Zeb era tentat – peste măsură de tentat – să evite petrecerea ei întru totul.

Era nebună dacă se gândea că se poate purta în halul acela cu el. Pe de altă parte, realiză el, retragerea lui, care i-ar fi lăsat teren liber lui Sharon Aura, ar fi fost ceva şi mai nebunesc. Fuchsia *avea voie* să-l trateze aşa, până la urmă. Şi ea era perfect conştientă de asta, la naiba, avea voie să se poarte cu el după bunul ei plac.

Aşadar, la puţin timp după ce petrecerea începu cu surle şi trâmbiţe, Zeb se plimba de-a lungul holului lăcuit în roşu şi pe sub cupola învelită în foiţă aurie. Se îndreptă direct spre gazda lui, îşi scutură coama lungă şi neagră, îşi ridică bărbia, făcu ochii mici şi se pregăti pentru bătălie.

— Zeb!

Fuchsia se desprinse de un grup de invitaţi şi se grăbi să-l întâmpine, cu braţele deschise. Îşi făcuse ceva la păr, observă el; claia de păr blond avea acum nuanţe oranj ca gemul de portocale, iar vârfurile îi erau uşor filate.

Zeb îşi ciocni obrajii bronzaţi şi parfumaţi de maxilarele ei scheletice, pudrate, clipi în lumina orbitoare a diamantelor ei şi aproape se înecă în parfumul ei costisitor.

— Arăţi bine, o complimentă el.

Şi pentru un portofel ambulant, chiar arăta. Purta o rochie albă, lungă şi vaporoasă, ceva ce aducea vag a anii '70, cu o aplicaţie brodată în partea din faţă, cercei cu diamante colosale şi un colier gros din acelaşi fel de pietre preţioase.

— Frumoasă rochie.

Fuchsia îşi întoarse capul, aparent nemişcată la auzul acelui compliment.

— Tu, în schimb, ai fi putut să te străduieşti un pic mai mult.

Îşi flutură mâna sclipitoare în direcţia blugilor lui negri mulaţi şi a tenişilor lui desfăcuţi.

— Codul vestimentar este „Îndrăzneţ". Nu Rahaturi Plictisitoare De Fiecare Zi.

— Sunt artist, iubito, i-o întoarse Zeb. Artiştii nu respectă *dress code*-urile. Noi îndrăzneala ne-o punem în slujba creaţiei.

— A, da? răspunse Fuchsia neîndurător, îndepărtându-se pentru a întâmpina nişte oaspeţi noi. Charles! Nigella! o auzi exclamând în spatele lui. Cât mă bucur să vă vad. Amândoi sunteţi *fabuloşi*!

Zeb îşi scutură părul cu şi mai mare înverşunare între ochi şi, printre şuviţe, se uită neprietenos în timp ce înşfăcă un pahar de Veuve Clicquot de pe o tavă trecând în zbor, purtată de un punker accesorizat cu obişnuiţii ţepi şi cerceii în nas. Zeb nu se obosi să se uite la el prea bine. Chelnerii îmbrăcaţi bizar fuseseră dintotdeauna leitmotivul petrecerilor organizate de Fuchsia. Cu un an în urmă, băuturile fuseseră oferite de nişte băieţi îmbrăcaţi în uniforme Eton[1], unii dintre ei, având în vedere snobismul exacerbat al Fuchsiei, probabil chiar erau studenţi acolo.

Era ceva ciudat la băutura lui, observă, ridicând paharul. Oare era posibil să fie murdar?

— Fuchsia nu ne tratează cu obişnuitul Krug din cauza recesiunii, auzi pe cineva vorbind undeva în

1. Eton College – colegiu situat în oraşul Eton din Berkshire, în sudul Angliei (n.r.).

spatele lui. Veuve Clicquot pus la dispoziţie reprezintă un gest de solidaritate. Totuşi are fulgi din aur înăuntru.

Zeb străbătu holul. Chiar înainte de a păşi din hol în sala de mese, se trezi că simte un miros ciudat de înţepător. Într-unul dintre alcovurile laterale se afla o erecţie precară confecţionată dintr-un material foarte murdar şi foarte brut. Realiză că intrase în zona cortului uns cu rahat de capră de la Art Timbuctu.

În sufragerie, oamenii se îmbulzeau în direcţia lui din toate părţile.

— Zeb!

— Bună, Zeb, îmi pare bine să te văd.

— Zeb, pot să-ţi spun ceva?

Jurnalişti, tineri artişti, proprietari de galerii. Îi ignoră pe majoritatea, nu fără a arunca însă câte un zâmbet mijit celor mai importanţi dintre ei. Câteva bliţuri se declanşară, Zeb încruntându-se la ele. O parte din el aprecia acest interes; era mulţumit să constate că numai simpla lui apariţie undeva, cu un pahar în mână, încă era un subiect de ştiri. Încă era unul dintre cei mai mari jucători de pe scena artei britanice contemporane.

Chiar şi aşa, o parte din el, mai mare decât şi-ar fi imaginat, se dădea înapoi de la toate acele lucruri. Pentru prima dată, chiar avu un sentiment de teamă. În ciuda interesului arătat faţă de persoana lui, se simţea foarte singur. Vulnerabil chiar. I-ar fi fost mult mai simplu să facă faţă acelor întâlniri dacă ar fi avut pe cineva alături. Cineva care să ţină la el cu adevărat, cineva pentru care el ar însemna ceva mai mult decât un nume sau un portofel. Un sprijin, un prieten, şi apoi o iubită.

Îşi abandonă gândul pentru a se concentra asupra celor petrecute în jur. Nu mai văzuse de mult camera aceasta – rar apuca să vadă ceva din casa Fuchsiei în ultima vreme, altceva decât holul şi camera de făcut sex – scuze, biroul. Sufrageria era imensă,

întinzându-se dintr-o parte a casei până în cealaltă, şi părea să mustească de crini albi puternic mirositori. Poate pentru a anula duhoarea ce venea de la cortul uns cu rahat.

Privi în jur, căutând lucrări făcute de el. Teoretic ar fi trebui să fie peste tot; Fuchsia cumpărase în ultimii ani suficiente cât să umple câteva reşedinţe. Şi multe dintre ele erau înşirate la vedere ultima dată când a fost el acolo.

Se uită la suportul de piatră de deasupra şemineului, pe care odată atârnase una dintre lucrările sale timpurii, un robinet suflat în aur. Fuchsia menţionase *en passant* că fusese necesar să dubleze mărimea şemineului pentru a putea găzdui toate invitaţiile pe care le primea zilnic. Dar nu pomenise nimic de lucrarea lui.

În orice caz, ea nu mai era acolo. În locul ei, pe şemineu, sprijinind grămada de invitaţii, era un rând de păpuşi din plastic care aveau capete de ursuleţi. Toate păpuşile aveau puşti, iar fiecare ursuleţ avea pe cap câte o şepcuţă minusculă cu inscripţia SS.

Canapelele albe, lungi, era ticsite de oameni, sesiză Zeb istovit. Artişti, colecţionari, câţiva custozi, proprietari de galerii, toţi acompaniaţi de turma lor de neica-nimeni şi de băgători-în-seamă. Îi salută din cap de cei mai importanţi, întrebându-se de ce oare Angelica Devon nu se afla printre ei. Voia să ştie ce morţii mă-sii se întâmpla cu *Mâna dreaptă a tatălui II*. O vânduse sau ce?

Pe masa aflată în centrul camerei se afla o ţeastă din gheaţă gălbuie la culoare. Se topea cu repeziciune, iar invitaţii îşi ţineau paharele dedesubt pentru a prinde câţiva stropi.

— Ce tipic pentru Fuchsia, să dezvăluie o abordare complet nouă asupra sculpturilor de gheaţă, cotcodăcea o femeie înfăşurată într-un dres prin care se vedea tot, companioanei sale îmbrăcate într-o rochie din plastic transparent. Cocktailul acesta e delicios. Un gust neobişnuit şi totodată rafinat.

Zeb încă se uita în jur după roadele muncii sale. O altă lucrare a sa, un chips uriaș îmbrăcat în spray auriu intitulat *Minunea aurie*, fusese acolo, pe una dintre mesele din capătul îndepărtat al camerei, în spatele locului în care se aflau în acel moment Jake și Dinos Chapman. În momentul în care ei plecară de acolo, o nouă sculptură se prefigură la orizont. Aceasta reprezenta un pumn strâns, făcut din flori, degetul din mijloc țâșnind în sus în spiritul universalului semn de sfidare. Zeb habar nu avea cine era sculptorul, dar îi venea greu să nu ia personal mesajul acela.

Ceva ce licărea în zare îi captă atenția; uitându-se într-un colț al camerei, recunoscu turbat *Pula bătrână*, cum își scotea chiloții în fața unei audiențe recunoscătoare formate din femei ajunse la vârsta a treia. Zeb se întrebă indignat cine erau ele și ce căutau acolo, apoi recunoscu între ele pe niște distinse actrițe, cel puțin două dintre dame erau sigur actrițe. Cunoștințele Fuchsiei în materie de celebrități evident că nu se rezumau la domeniul artelor plastice.

— Ce Lear grozav ar fi ăsta, nu crezi? spunea una dintre ele admirativ celeilalte.

Zeb, care acum realiză că nu mâncase nimic toată ziua, înșfăcă rapid unul dintre antreurile cu cremă de homar are tocmai treceau pe lângă el pe o tăviță luminată pe dedesubt.

— Delicios, nu-i așa? i se adresă o femeie de lângă el, în farfuria căreia tocmai aterizau două antreuri odată. Cei de la catering sunt furnizorii unici ai Prințului de Wales.

Zeb îl văzu pe Herman Klumpp la capătul celălalt al încăperii, îmbrăcat într-un costum negru scump, cu o cămașă albă, groasă, descheiată la gât. Părea bronzat, prosper, dar stresat, în timp ce vorbea cu o femeie cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie din cauciuc, în care Zeb o recunoscu pe Miranda Whiplash, o poetesă șic, dar cam sumbră. Destul de sumbră era și în acel moment, observă el, stând pe marginea

obiectului de artă din Egiptul Antic cu care familia Klumpp se mândrea. Herman încerca, în mod evident, să o convingă să-şi ridice posteriorul ei îmbrăcat în latex de pe sarcofagul din secolul al IV-lea pe al cărui capac se cocoţase, împreună cu farfuria şi vinul ei.

După ce sfidase santinelele de la intrarea principală, fluturându-le invitaţia pe sub nas, Alice, căreia acum îi lipsea foarte mult braţul de sprijin al lui Jasper, se bălăngănea şi se clătina pe o cărăruie flancată de încă şi mai multe torţe aprinse.

În ciuda – şi posibil datorită – flăcărilor ce şerpuiau pe alee, nu era tocmai întuneric, aşa că reuşi să deslueşească în faţa ei, strălucind în lumină, un conac somptuos, îmbrăcat în stucatură albă, din secolul al XIX-lea. O pereche de uşi duble la fel de negre şi de strălucitoare precum cizmele lui Alice se deschideau dezvăluind un interior roşu care aducea cu o gură căscată. Un şir de oameni atârnau afară din ea, întocmai ca o limbă multicoloră.

Alice, bălăbănindu-se cu sânii la numai câţiva milimetri distanţă de barbă, observă furioasă că nimeni nu arăta atât de „îndrăzneţ". Bărbaţii din faţa ei erau în costum; femeile în rochiţe negre. Dacă asta însemna „îndrăzneţ", se întreba cu stupoare, ei cu ce se îmbrăcau de obicei? Cu *burka*? Cu armură?

Apoi însă, ochi uşurată pe culoar un bărbat gol puşcă având ca singur accesoriu un bucheţel de flori plasat strategic.

Un huruit surd îngrozitor se auzi de undeva din spatele ei. Sau se auzise de sus? Alice se uită în sus, dar nu văzu nimic neobişnuit pe cer, deasupra copacilor. Poate că zgomotul era doar în capul ei; zgomotul cauzat de panică. Hotărî să scape de acolo pe cât de repede era omeneşte posibil. După ce avea să se arate la faţă, să se salute cu gazdele, şi dacă se poate să fie şi fotografiată, avea să pe piardă în noapte. În cel mai bun caz, fără să-şi rupă picioarele.

De unde era, reuşi să vadă mai mult din holul de la intrare. Pereţi roşii, o cupolă de aur. O casă, se gândea ea, care punea în umbră casa lui Suki şi a lui Rafael. Şi, la drept vorbind, întreaga existenţă a lui Suki şi Rafael era pusă în umbră în acel moment, în beznă totală. Biata Suki. Ce oribil, Rafael s-o înşele. Cine-ar fi crezut?

Alice îşi aminti acea după-amiază ciudată la târgul acela, foarte la modă, al fermierilor, când Suki îi dăduse vestea despre Rafael şi Caroline şi cum după asta se purtase ca şi cum totul ar fi fost în regulă. Totul se întâmplase cu un weekend în urmă; părea că trecuse o veşnicie de atunci. Oare ce făceau Suki şi Rafael în momentul acela?

A fost întreruptă de o exclamaţie venită din spatele ei.

— Bună. Ne cunoaştem, nu-i aşa?

Alice se întoarse, privi ochii negri veseli şi imediat o recunoscu pe fătuca de la galeria de vizavi. Cea pe care o văzuse în vitrina principală a galeriei Sump lipind cutia de la ciocolată înapoi pe pânză.

— Da, rânji. Lipeai...

— Şşş! îi făcu fata semn cu braţele, râzând. Sharon m-ar omorî.

— Sharon?

— Sharon Aura, sâsâi fata. Vedeta galeriei noastre. E undeva în spatele nostru. Tocmai a ajuns – într-o paradă de motociclete Harley Davidson. Nu i-ai auzit?

Alice îşi aminti zgomotul asurzitor. Se trezi că încercă din răsputeri să-şi păstreze echilibrul, pe tocurile kilometrice, în momentul în care o femeie scundă, compactă, cu părul alb de la prea mult peroxid, tuns băieţeşte, în pantaloni de piele, cizme de motociclistă şi cu braţele pline de tatuaje, o îmbrânci agresiv, făcându-şi loc spre fruntea cozii. Alice văzu cum agentul de pază ridică mâna s-o oprească şi cum femeia cu părul ţepos i-o smuceşte cu furie.

— ’ți labele dă pă mine, pricăjitule, izbucni cu un accent nordic. Știi cu cin’ mă-ta vorbești?

— N-ai zice c-a crescut la mănăstire, în Surrey, nu-i așa? șopti fata de la Galeria Sump.

Tocurile lui Alice, cel puțin, îi ofereau o vedere bună la acel spectacol, peste capetele celor din față. O văzu pe Sharon Aura ridicând ceva de jos, din hol. Un preș din plastic transparent, genul acela care se pune peste pardoseală în scop protector.

— Hei, obiectă gardianul. Ce crezi că faci cu aia?

— Mă asigur că *tu* nu ’ncerci ’ci o măgărie, mârâi artista.

Gardianul o privi confuz.

— Ce să fac cu un covoraș de plastic?

Artista îl înghiți cu privirea.

— Lumea dă or’cât pe lucrări dă Sharon Aura. Chiar și pen’ ceva dă care mi-am șters *tălpile*.

Un hohot de râs se auzi din mulțimea care aștepta la coadă și chiar un ropot firav de aplauze lingușitoare.

— Mamă, fătuca de la Galeria Sump îi suflă în ureche lui Alice. Spună lumea ce-o vrea de Sharon, e sută la sută showbiz.

— N-am dă gând să te las să-l vinzi după plecarea mea, se răsti Sharon la gardian.

— Nici nu intenționam, ripostă indignat.

Artista îl privi cu dispreț.

— Înseamnă că ești și mai prost dăcât am crezut, mormăi ea, pășind țanțoșă înăuntru.

Alice văzu în acel moment că fata de la Sump o cerceta din cap până în picioare cu interes.

— Cum te numești? Eu sunt Portia.

Avea un fel de a vorbi exclamativ, febril, cu sufletul la gură.

— Arăți bestial. Sex pe două picioare.

Alice zâmbi, acceptând vorbele ei ca pe un compliment. Se simțea de departe mai relaxată. Portia, cel puțin, luase în serios partea cu *dress code*-ul. Era, în caz de ceva, mult mai decupată decât Alice. Un

decolteu cu adevărat fabulos abia dacă era acoperit de corsetul roşu de lac pe care-l purta cu cea mai mini dintre fustele mini din satin negru.

— Îţi plac jartierele mele? Sunt *trompe l'oeil*! întinse Portia un picior sculptat în direcţia lui Alice.

— Mozaic??? întrebă cealaltă fată în momentul în care treceau pragul, unde punk rockeri cu părul făcut ţepi fosforescenţi şi cu ace de siguranţă în nas, ofereau, cumva nepotrivit, tăviţe cu şampanie.

— Punk Parties, adulmecă Portia. Bineînţeles că Fuchsia ne-a luat-o înainte.

— Poftim? întrebă Alice.

— Chelnerii ăia. Sunt de la Punk Parties. E o companie care organizează evenimente. Toţi chelnerii arată ca nişte punk rockeri *old school*. Sunt foarte pe val. Mă gândeam să-i angajez pentru petrecerea galeriei noastre.

Apoi îşi puse mâna la gură şi o privi pe Alice cu ochii mari.

— O, Doamne, asta e informaţie confidenţială.

Alice o asculta numai pe jumătate. Nu era interesată de petrecerea Galeriei Sump, cel puţin nu la fel de mult cum era interesată de starea şampaniei ei. Ceva părea să plutească în pahar. Spera că punkiştii nu-şi luaseră responsabilităţile prea *ad litteram* şi scuipaseră în ea.

— Angelica ce pregăteşte pentru petrecere? întrebă Portia.

Alice îşi ridică privirea.

— Care petrecere?

Ochii negri enormi ai Portiei se măriră şi mai mult.

— Ştii tu. Petrecerea OneSquared. Cea pe care o s-o daţi în cadrul petrecerii întregii străzi.

— Aaa. Da, înţelegea Alice în sfârşit.

Faimoasa petrecere de pe Gold Street.

— Cine e artistul vostru de frunte? întrebă Portia.

— Artist de frunte?

Fata se uita la ea cu uimire.

— Nu ştii? Fiecare galerie îşi alege cel mai prolific artist şi îi rezervă vitrina principală. Asta înseamnă un prestigiu imens, întrucât are parte de o vizibilitate foarte mare. Artiştii se dau de ceasul morţii să obţină vitrina, adăugă cu poftă. Recurg şi la violenţă dacă e cazul.

Alice se încruntă. Angelica nu menţionase nimic despre artiştii de frunte. Spera că nu era Hero Octagon sau pietricica păroasă. Sau, Doamne fereşte, Cenuşăreasa psiho-sexuală.

— Probabil va fi Zeb Spaw, spuse Portia încrezătoare. În orice caz, el sigur se aşteaptă să primească vitrina. Noi o vom avea pe Sharon Aura, bineînţeles. Care-i tema voastră până la urmă?

— Ăăă... tema?

— Ştii tu. Despre ce e petrecerea voastră? A noastră era stabilită să fie Barbie la plajă, dar apoi toată lumea a aflat – nici acum nu pot să-mi dau seama cum. Aşa că acum facem Sclipici. Cocktailuri cu sclipici, machiaj cu sclipici şi în ziua aceea va veni un camion care va turna o jumătate de tonă de sclipici pe uşă.

Alice era absorbită de spusele ei.

— Nu ştiu ce va face Angelica, recunoscu. Nu mi-a spus, şi nici n-am văzut-o la faţă astăzi.

Portia luă o nouă înghiţitură de şampanie. Alice privi chestiile acelea ciudate agitându-se bezmetice printre bule.

— Desfrânat, murdar şi decadent, anunţă Portia.

— Cine?

Privind în jur, Alice simţi că descrierea ar fi putut corespunde unui număr nelimitat de oameni de acolo.

— Petrecerea voastră, prostuţo. Asta-i tema. Sau cel puţin asta a înşirat Penelope de la Diamond Snail la toată lumea.

— Asta *ce* mai înseamnă?

Portia rânji.

— Că te vei îmbrăca desfrânat, murdar şi decadent. În boxeri aurii, am auzit.

Alice făcu ochii mari. Asta trebuia să fie o glumă, desigur. Portia o tachina. Era drept că pentru salvarea carierei sale, în acel moment, era încălţată cu cizme negre de dominatrix. Dar în nici un caz, *nici moartă*, nu avea de gând să defileze în boxeri aurii. Nici dacă ar atârna tot viitorul ei de asta.

Capitolul 47

— Scuzaţi-mă? Domnule Spaw?

Zeb se întoarse şi dădu peste o pereche de ochi cafenii curajoşi.

Femeia era mică de statură, sumbră, îmbrăcată în negru şi cocoţată pe o pereche de tocuri ameţitoare. Părea foarte încrezătoare în forţele proprii.

— Da? o privi el cu răceală.

Zâmbind cu toată faţa, îl prinse de mână şi se prezentă.

— Sunt Jess Knight. Asistenta personală a domnului Steven Bull.

Steven Bull, după cum bine ştia Zeb, era faimosul critic de la obsesia naţională a momentului, showul de sâmbătă noapte, *Brilliant Britain*.

— Mă întrebam dacă n-aţi fi interesat de ceva treabă? întrebă Jess, cu aceeaşi strălucire.

— Dacă mă întrebi dacă vreau să mă afişez acolo, mânjit cu autobronzant, ca să fac mişto de grăsanele alea de la Berkhamsted care-o imită pe Celine Dion, răspunsul e nu, se răsti Zeb la ea. Eu sunt un artist. Nu apar la TV.

— Ştiu că sunteţi artist. Şi asta e ceea ce vă propun – nişte artă.

Nişte artă. *Nişte artă*!

— Va fi aniversarea lui Steven curând, şi o sută dintre prietenii lui cei mai apropiaţi din showbiz vor să-i organizeze o petrecere-surpriză.

— Şi vreţi să ţâşnesc din tort? mârâi Zeb.

— Ha! Nu. Vreau să desenaţi, în direct, pe scenă, la petrecere.

Ochii lui Zeb se bulbucară.

— Poftim? Ca Rudolf mare sculă Harris? Îţi dai seama ce înseamnă asta? imită el accentul australian al acestuia.

Jess chicoti.

— Steven este un mare admirator al dumneavoastră. Ne gândeam că poate aţi putea face un desen în cinci minute şi apoi să i-l oferiţi. Acesta să fie cadoul lui.

Zeb simţi că-l cuprinde disperarea. La asta se reducea arta? Asta era el de fapt, un căţeluş la circ?

— Îmi pare rău, spuse înecându-se, dacă vrei un amfitrion pentru petrecere, încearcă la tipul ăla de acolo.

Jess privi în direcţia indicată, apoi înapoi la Zeb.

— Păi, pe el l-am avut anul trecut la petrecerea-surpriză a lui Steven dată de cei o sută de prieteni apropiaţi din showbiz. Să aduci staruri pop la petreceri nu mai e de actualitate. Arta e ultimul răcnet. Sigur nu sunteţi interesat?

Zeb îşi încrucişă braţele acoperite de cămaşa neagră de mătase.

— Nu.

— Păcat, scutură Jess din cap mâhnită. Cei o sută de prieteni apropiaţi din showbiz vor fi *foarte* dezamăgiţi.

Zeb ridică din umeri şi goli paharul de şampanie.

— Ei bine, adăugă Jess, înşfăcându-şi geanta însufleţită. Uite-o pe Sharon Aura. Cred că acum a ajuns. Ea ar putea fi interesată. Steven tocmai a început să-i colecţioneze lucrările...

Zeb se simţi electrocutat de un sentiment de oroare.

— Ăăă, stai aşa puţin, spuse la repezeală.

— Cu ce se ocupă iubitu' tău?

Portia era deja la al treilea pahar de şampanie. Capul ei era sprijinit de perete, iar privirea începea să i se înceţoşeze.

— E medic, spuse Alice, luând o înghiţitură din propria băutură.

Tocmai aflase ce erau acele corpuri străine şi se liniştise.

— Medic. Pe asta *chiar* n-am mai auzit-o, zise Portia, lăsându-şi mult capul într-o parte. Medic. Mişto.

— Cum adică n-ai mai auzit-o? întrebă Alice tăios.

Portia o privi cu ochi mari, inocenţi.

— Majoritatea galeristelor încep cu un bancher sau cu un investitor. Apoi îl schimbă cu ceva mai de soi, adăugă ea simplu.

— Îl schimbă cu ceva mai de soi?

— Nu fi aşa şocată, o privi Portia râzând, pe deasupra paharului de şampanie. Atunci, pentru ce mai lucrezi pe Gold Street?

— În nici un caz ca să-mi pun pirostriile, dacă la asta te referi, bolborosi Alice indignată.

Portia o scană din cap până în picioare şi rânji.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli cu ţinuta asta.

Alice îşi privi cu mânie decolteul. Era chiar sub nasul ei. Era imposibil să spui că Portia nu avea dreptatea ei.

— Am fost forţată să port asta! exclamă.

— Bineînţeles c-ai fost, drăguţo. o asigură Portia, cu toate că ochii ei străluceau cu răutate.

— Angelica mi-a spus că mă dă afară dacă n-o fac.

Portia era ocupată să-şi golească paharul şi n-o asculta. Îşi linse buzele, peste care încă mai trona pulberea de aur.

— O fată de pe Gold Street, spuse visătoare, s-a măritat cu un viconte pe care l-a întâlnit la galerie. Alta s-a măritat cu un producător de la Hollywood pe care l-a întâlnit tot aşa. Aristocraţi şi celebrităţi se vântură pe Gold Street toată ziua. Şi întâlneşti nişte oligarhi chiar adorabili, şi disponibili pe deasupra...

Exista ceva, se întrebă Zeb, mai plicticos decât un alt artist? Avusese un gând vag să se culce cu

domnişoara din faţa lui; îi păruse tânără şi dornică. Dar apoi, în mod fatal, o întrebase cu ce se ocupa, aşa cum întrebi lumea de sănătate. Şi acum trebuia să suporte consecinţele.

— ... momentan, trăncănea ea fără oprire, mă dedic unor lucrărici inspirate de poemul meu, *Vierme*, care e o interogare a viermelui referitor la existenţa lui simplă, întrebarea dacă viaţa lui infinit mai simplă este mai bună decât viaţa mea infinit mai complicată...

Zeb se gândea că era prea ameţit ca să se plictisească în halul ăla. Trebuia să fi plecat de mult; făcuse act de prezenţă, în fond şi la urma urmei, în faţa Fuchsiei în măsura în care se pregătise s-o facă. Avusese un schimb scurt de replici cu câţiva colecţionari şi custozi. Fotografii veniţi din partea unor reviste şi cotidiane îi surprinseseră toţi, din plin, solemnitatea caracteristică. Îşi făcuse numărul, cu alte cuvinte.

Şi totuşi, cumva, nu se dădea dus, nu voia să se întoarcă singur în apartamentul luxos de pe malul râului, dar, cu toate astea, pustiu, respingător, şi asta ca o ironie, ţinând cont de sutele de invitaţii care cocoşau şemineul cenuşiu, de ciment. Mult ciment, la fel şi multă cărămidă; apartamentul fusese achiziţionat în perioada de vârf a obsesiei pentru apartamente, şi exact acel iz de învecheală îi repugna lui Zeb. Un apartament demodat îl făcea şi pe el să se simtă demodat.

Îi aruncă o privire tăioasă, pe sub sprâncene, Femeii-Vierme. Oare chiar era prea plictisitoare pentru o zbenguială de-o seară?

— ... explorând teme precum timpul şi spaţiul, muzica şi matematica, ştiinţa şi viaţa... continuă ea.

Zeb privi extenuat în jur. Camera colcăia de pălăvrăgeală: artiştii le pălăvrăgeau colecţionarilor, custozii pălăvrăgeau între ei. Băgătorii-în-seamă, între timp, se năpusteau să prindă tot ce era de prins, mai ales băutură. Oare mai exista vreun alt domeniu împânzit

de palavragii şi băgători-în-seamă aşa cum era cel al artei? se întrebă dispreţuitor.

— Hei, eu trebuie să plec, o întrerupse pe Femeia-Vierme, făcând stânga împrejur şi strecurându-se în camera din spatele lui.

— Sunt prea latină ca să nu trăiesc într-o ţară latină; ritmul şi lumina Parisului reprezintă motorul inspiraţional al creativităţii mele, ţipă după el Femeia-Vierme.

Portia poate că nu era cea mai hotărâtă reprezentantă a sexului frumos de pe acolo, dar era, descoperea Alice, o persoană plăcut de avut în preajmă la o petrecere. Mai ales la acea petrecere. Ştia cine era fiecare, ba chiar mai mult de atât.

— O vezi pe fătuca aia de acolo? chicoti ea, aplecându-se cu încredere. Iese cu...

Îşi duse mâna la urechea lui Alice şi îi şopti numele unui artist extrem de faimos.

Alice era şocată.

— Dar e de trei ori mai în vârstă ca ea.

— Gerontofilie, drăguţo. Pur şi simplu nu se mai poate sătura de tătăici. *Pulă bătrână* – acea instalaţie de Sharon Aura pe care o avem – *ăla* da, rai pentru ea. O, şi uite. Evelyn Legg. Artist conceptual... vai, ce proastă sunt. Expune la OneSquared, trebuie să-l fi cunoscut.

Alice îl fixă cu privirea pe bătrânul cu păr mov, îmbrăcat cu un tutu şi pantofi de balet. Era chiar mai dubios decât sugerase Angelica prin descriere. Contribuia la asta şi perechea de aripi roz de zână ce strălucea pe spatele lui.

— Şi aia-i Grizel Sidebottom, sâsâi Portia în momentul în care o femeie foarte palidă, tensionată, cu părul roşu pieptănat lins pe spate şi cu ochi albaştri bulbucaţi îşi făcu loc prin mulţime. Face lucrări de ceară după personaje Disney în scaun electric. Ah, iar ăla e Balthazar Ponce.

— Eu ştiam că se spune Pon-che, o corectă Alice.

— A, da? Oricum, ăla e, cel cu hanoracul avangardist şi cu peticul pe ochi.

Alice îl privi cu interes pe geniul din spatele pietricelei păroase.

— Ăla e Elton John, spuse Portia, făcând ochii mari, concentrată.

Alice rânji.

— Da, pe el l-am recunoscut, mersi. Cu cine vorbeşte?

Un bărbat cu păr negru şi de o frumuseţe aproape nepământeană, îmbrăcat cu o cămaşă albă largă şi pantaloni argintii conversa cu artistul veteran.

Portia se holbă, apoi icni.

— O, Doamne, e Ciaran O'Sullivan. Tre' să-l ştii, din trupa Boyfriend.

Numele îi sună vag cunoscut lui Alice.

— Trupa aia de băieţi de acu' o mie de ani? Nu s-au despărţit?

— Ba da, dar se reunesc, din câte-am auzit, spuse Portia emoţionată.

Îndepărtându-se puţin de Alice, în direcţia celor două staruri, ea începu să se unduiască uşor din şolduri şi să îngâne ceva necunoscut lui Alice.

Ciaran O'Sullivan, în schimb, recunoscu. Întorcându-se uşor cu spatele la Sir Elton, el se uită fix în direcţia Portiei, privind-o intens cu acei, şi asta până şi Alice avea să recunoască, ochi cu adevărat paralizanţi.

— Mamă, gâfâi Portia, în momentul în care Ciaran îşi luă ochii de la ea şi se întoarse din nou cu faţa spre Sir Elton. Ai văzut?

Se prăbuşi de perete, îşi închise ochii şi fredonă.

— „Iubito, fără tine sunt un zero barat. Iubito, fără tine, nu sunt bărbat..."

— Asta ce-a mai fost? pufni Alice, deloc impresionată.

Ochii Portiei se deschiseră. Expresia ei era una de mirare amestecată cu dezamăgire.

— Cel mai mare hit al lor. *Fără tine*. Nu ţi-l aminteşti?

— Nu.

Portia scânci şi o prinse pe Alice de braţ.

— Nu pot să cred, tocmai s-a uitat la mine din nou. Ai văzut? Căcat, căcaaat, vine încoace.

Începu să ţopăie de pe un picior pe altul cu entuziasm.

O mână caldă se pogora în acel moment, delicat, pe umărul gol al lui Alice. Indignată de familiaritatea gestului, Alice se întoarse mânioasă şi se trezi nas în nas cu Ciaran O'Sullivan, care o contempla plin de sine.

— Şi... Fan Boyfriend, nu-i aşa? spuse cu un accent irlandez pe un ton scăzut, mormăit.

— Nu, spuse Alice pe un ton impasibil, scuturând din umeri pentru a scăpa de mâna lui şi încercând să arate cât mai demnă, atât cât reuşea, dat fiind tremurul pe care această mişcare îl producea asupra sânilor lei.

— Nu mă refeream la tine, se repezi pop starul, ochii lui scăpărând săgeţi neîndurătoare. Prietena ta. Fredona *Fără tine*.

Alice se întoarse în cealaltă parte. Portia, văzu ea, îl sorbea din priviri pe Ciaran O'Sullivan. Era momentul să se retragă tacticoasă.

— Mă duc să găsesc o toaletă, mormăi.

— Bună idee, spuse O'Sullivan cu răceală.

— Dacă dai peste una aurită, să n-o foloseşti, strigă Portia râzând în urma ei. E originalul lui Zeb Spaw.

Alice se îndepărtă în grabă, evită exact în ultimul moment ciocnirea de un punkist care trecea cu o tăviţă cu *sushi* şi se pomeni că dă aproape nas în nas cu Evelyn Legg. El se holbă la ea agitat.

— Te cunosc? Ne-am mai întâlnit? întrebă el pe un ton sacadat, piţigăiat.

În acel moment, fiind atât de aproape de el, ea simţi că era ceva mai degrabă tragic în tabloul umerilor căzuţi şi uscaţi ai lui Evelyn, al pielii flasce, în felul în care spatele lui se încovoia sub corsetul rigid din satin şi în imaginea părului de pe piept, grizonant şi rar, ce ieşea de sub corset.

Era dat cu o cantitate enormă de fard de obraz pe pometii aproape la fel de lăsați ca ai unui baset; podoaba capilară îi era tunsă foarte scurt și vopsită ca de mâna unui amator. Dresurile lui aveau găuri prin care se iveau bucăți de piele flască – sau poate de Legg flasc – iar pantofii din satin roz erau ponosiți. Și, colac peste pupăză, flutura o baghetă argintie cu o stea mare argintie în vârf.

— Nu, nu ne-am întâlnit, spuse Alice cu căldură. Dar mă bucur să ne întâlnim cu această ocazie. Eu sunt noua asistentă de la OneSquared.

— Natașa a plecat deja? Tut, tut, îngână Evelyn. Nici una nu rezistă. Atunci, încântată de cunoștință...

— Alice.

Se încruntă și își făcu mâna căuș la ureche.

— Alice.

— Alice. Da, încântată de cunoștință. Sper să ajung mâine pe la galerie să monitorizez instalația noii mele lucrări. Am vrut să trec astăzi, dar...

Își pocni bagheta peste piept.

— Știi și tu ce mult ne trebuie nouă, fetelor, să ne pregătim, spuse, dezvelindu-și dinții îngălbeniți într-un zâmbet cochet hidos și fluturând des din pleoapele fardate cu un albastru țipător, într-o parodie de flirt.

— Când ajunge? întrebă Alice.

— Când ajunge ce?

Evelyn se opri din clipit.

— Noua dumneavoastră lucrare.

Evelyn se încruntă, asta provocând explozia unui milion de cute pe fața îngropată în pudră.

— Nu-mi pot da seama la ce te referi. A fost trimisă ieri, prin curierat artistic.

— Cum arată?

Alice era uluită. Până la urmă, Angelica susținuse și ea că aceasta fusese livrată. Se întreba dacă era posibil s-o fi ratat. Dacă, de exemplu, aceasta ajunsese la galerie când ea era la toaletă. Dacă era foarte mică, să zicem, putea foarte bine să fi fost

afară încă, sprijinită de perete. Inima ei stătea să-i sară din piept la gândul acela.

Buzele ridate şi rujate imprecis ale lui Evelyn se crispară. O privea pe Alice dezaprobator, de sus până jos.

— Trebuie să-ţi aminteşti când l-ai primit. E o piesă revoluţionară, se văicări, dând din aripi. Ultra originală. O metaforă vizuală a declinului unei culturi de mult apuse.

— Da. Bineînţeles. Dar cum arată mai exact?

— Imposibil de spus. Ideea e că poate suferi mutaţii.

Îşi miji ochii smochiniţi la ea.

— Ştii ce înseamnă că poate suferi mutaţii, mă gândesc?

— Adică se transformă.

În afara faptului că ştia ce însemna „mutaţie", Alice era profund confuză. Nimic, absolut nimic, nu fusese livrat la galerie cu o zi în urmă, cu atât mai puţin o lucrare de artă conceptuală capabilă de mutaţii. Singurul lucru care fusese adus era mâncarea Angelicăi.

— E un *work in progress*, se schimbă tot timpul, declară Evelyn, desenând în aer, cu bagheta, nişte forme mici. A fost proiectat să se descompună uşor, să prindă mucegai şi să putrezească. Pentru a simboliza moartea treptată a culturii orientale tradiţionale şi a tuturor celorlalte culturi minunate ale lumii.

— Da, dar cum *arată*? forţă Alice nota.

Un sentiment puternic creştea în interiorul ei care îi spunea că dacă reuşea să stabilească acest prim lucru, toate celelalte aveau să se rezolve.

Artistul o privi cu dezgust.

— Ei bine, dacă chiar *trebuie* s-o reduc la simplitate, spuse zeflemitor, să zicem c-ai *putea* să spui că arată ca o pungă cu mâncare chinezească.

Capitolul 48

Zeb verificase fiecare colţişor al casei Fuchsiei – fiecare colţişor public cel puţin – şi nu găsise nicăieri vreo lucrare de-a sa.

Un sentiment rece, de spaimă înfiorătoare îi cuprinsese tot trupul. Era evident că fostul client fidel îi strânsese toate lucrările – lucrări de care fusese extrem de mândră la un moment dat. Probabil erau adunate toate într-un loc. Pentru ce? De ce?

Apoi, cuprins de uşurare, realiză. Bineînţeles. Era evident.

Expoziţia lui de la National Gallery. Asta trebuia să fie. Fuchsia le închiria acestora o expoziţie întreagă. Posibil ca o surpriză pentru el; cea de-a patruzecea aniversare a lui se apropia. Şi ce cadou mai frumos decât acesta la împlinirea unei vârste de răscruce?

Totul era în regulă până la urmă. Cum putuse să se îndoiască de ea?

Fără îndoială că o fărâmă de îndoială exista. Trebuia să fie sigur. Până la urmă, nu verificase zonele private ale casei; dacă lucrările sale erau acolo, asta i-ar fi răsturnat teoria.

Era *Foc de paie* încă *in situ*, de exemplu? Dar acea operă de artă mai degrabă intimă pe care o crease pentru a fi pusă deasupra patului Fuchsiei? Se hotărî să verifice. Closetul aurit fusese instalat la etaj, în dormitorul privat al Fuchsiei. Nu era o cameră pe care s-o fi văzut prea des în ultima vreme.

Urcă pe scara din spate, care trecea prin bucătării. Ar fi fost prea ostentativ să se avânte pe scara centrală. Herman Klumpp putea fi în necunoştinţă de cauză neintenţionată în ceea ce privea relaţia pe care Zeb o avea cu soţia lui, dar până şi el s-ar fi prins de semnificaţiile pe care le avea faptul că omul despre care întreaga lume artistică ştia că este amantul nevestei lui, urca la etaj spre dormitoare.

Herman tolera orice, ghici Zeb, în afară de ruşinea şi confruntarea directă cu adevărul. Iar asta nu se afla cu siguranţă pe lista lui de interese – nu atunci, oricum, cu o posibilă expoziţie la National Gallery ce bătea la uşă – să-l pună faţă în faţă cu adevărul.

La etaj erau mai mult ultimele achiziţii în materie de artă scoase din geanta de cumpărături a Fuchsiei. O sticlă supradimensionată de şampanie în care era îndesat un şoarece împăiat era fixată pe peretele principal. Fuchsia, realiză Zeb, era în pas cu trendul animalelor împăiate, deşi, după cât se vedea, cam sărise calul, se gândea el, zărind, într-un alt loc pe palier, un papagal pe receptorul unui telefon şi, chiar deasupra, o pisică alb cu negru, împăiată, înfiptă într-un candelabru de sticlă contemporan. Se mai uită o dată, şi mai în dubii. Era pisica împăiată? Sau doar blocată între braţele candelabrului? Nu, trebuia să fie împăiată. Fuchsia ura animalele mici care ar fi putut să-şi înfigă ghearele în hăinuţele ei de designer. Ăsta era unul dintre motivele pentru care abia dacă îşi vedea copiii.

Uşa de la apartamentul personal al Fuchsiei era închisă. O deschise şi străbătu holişorul interior spre dormitor. Nu se schimbase aproape deloc. Era tot asemenea unei galerii, cu pereţi albi şi o pardoseală din lemn; mobila – deşi Fuchsia o numea sculptură – acelaşi plexiglas transparent. Capul transparent al patului încă mai prezenta – Zeb se aplecă să verifice – smocul mixt de păr pubian al sculptorului şi al soţiei lui. Singurul lucru care se schimbase în tot

dormitorul, de fapt, era lucrarea de artă de deasupra patului.

Uriaşul vibrator acoperit cu spray aurit cu care o dotase pe Fuchsia dispăruse, observă Zeb. În locul lui, o palmă mai sus de centrul capului patului, era un masiv crucifix din plastic negru ce avea în centrul lui o pereche murdară de tanga, prinsă în cuie.

Era fără nici cea mai vagă îndoială o operă a lui Sharon Aura. Zeb o contemplă cu plăcere. Nu simţea nici o ameninţare, simţea doar că intuiţia sa se dovedea a fi excelentă. Acel Aura era acolo doar ca să umple un gol. În timp ce vibratorul lui era expus în cadrul celei mai faimoase galerii din ţară.

Se îndreptă spre uşa albă ce ducea spre baia privată a Fuchsiei. Bineînţeles, nu se aştepta să mai găsească acolo *Foc de paie*, dar era interesat să vadă ce fusese adus în loc. În timp ce se apropia de uşă, auzi pe cineva râzând. Hohotitul sigur de sine, plin de bani al Fuchsiei.

Zeb îşi ţinu respiraţia. Timpul îngheţă. Fără să scoată un sunet, se lăsă în genunchi, cu ochiul la gaura mică a cheii, de sub mânerul uşii.

Fuchsia stătea pe colacul toaletei, cu ochii închişi, gâfâind într-un fel pe care Zeb îl recunoscu imediat. Rochia îi era ridicată peste coapsele larg desfăcute, iar în mijlocul lor se zărea o ceafă blond-platinată, tunsă băieţeşte. Era un cap pe care Zeb îl recunoscu imediat. Femeia era goală de la mijloc în sus; de la mijloc în jos avea o pereche de pantaloni de piele, de motociclist şi bocanci. Un vas cu ceva argintiu era undeva alături. Caviar, recunoscu Zeb.

Privi cum Sharon Aura îşi înmuia degetele cu unghii negre, scotea un pumn de caviar strălucitor şi îl aplica pe interiorul coapselor Fuchsiei. Privi apoi cum ea îl ciugulea cu limba, Fuchsia cutremurându-se şi gemând în extaz.

Imaginea din faţa ochilor lui Zeb începu şi ea să se cutremure. Dinţii îi clănţăneau sălbatic, pieptul

îl apăsa sfâşietor, şi, în ciuda căldurii, corpul îi tremura de frig, sub impresia şocului.

Fusese înlocuit. În acel moment nu mai avea nici un dubiu. Indiferent unde se aflau lucrările lui, indiferent ce intenţiona Fuchsia să facă cu ele, Zeb ajunse la concluzia subită, nimicitoare, că în mod cert nu aveau să fie expuse la National Gallery.

Rămase în picioare în faţa uşii pentru câteva secunde, apoi o deschise. Stătu în prag atât cât a fost nevoie ca Fuchsia să-l zărească. Ochii ei, întâlnindu-i pe ai lui, peste capul în mişcare al lui Sharon Aura, se măriră de groază.

Sharon, în orice caz, părea că nu-i sesizase prezenţa. Ea continua să lingă icrele de pe Fuchsia.

— Iubesc chestia asta! mârâi ea. Ştii a ce are gust?

Fuchsia nu-i răspunse. Atenţia ei era îndreptată asupra lui Zeb. Gura i se deschidea şi i se închidea la loc ca unui peştişor auriu, iar el ghici că ea se străduia să găsească ceva să spună.

Dacă îşi înclina puţin capul într-o parte, Zeb descoperi că putea zări profilul lui Sharon. Gura îi era schimonosită, iar dinţii mânjiţi cu negru, de la caviar.

— *Are gust de bani*! zbieră.

Zeb simţi că ceva se cutremură în el. Ceva ca o străfulgerare şi ca o baie de lumină, ca şi cum s-ar fi scurtcircuitat. Gheara din pieptul lui cedă brusc. Muşchii se relaxară; aproape că se prăbuşi. În timp ce se îndepărta, se simţea de parcă ar fi evadat dintr-un spaţiu în care fusese captiv vreme îndelungată.

— Zeb! o auzi pe Fuchsia strigând în spatele lui.

Nu se opri. Repede, sau cât de repede putea în pantofii sport fără şireturi, traversă palierul. Din întâmplare, Herman Klumpp urca scara centrală. Se uită lung către Zeb, faţa lui fină, bronzată încreţindu-se de mirare.

— Trebuie s-o ajuţi pe Fuchsia, îl informă Zeb urgent. E în baie. E într-o stare cam proastă.

Unicul ţel al lui Alice fusese să scape de Evelyn în cea mai mare viteză. Înainte ca acesta să pună cap la cap faptul că ea nu numai că primise opera de artă conceptuală, dar că o şi consumase, colac peste pupăză.

Cel puţin păstrase recipientele. Deja calculase că dacă reuşea să plece de la petrecere destul de repede şi să ridice în drum spre casă o altă comandă, putea s-o pună pe aceea în cutiile trimise de Evelyn. Nimeni nu avea să ştie vreodată ce se întâmplase.

Era un miracol că Angelica era plecată. Dar exista totuşi posibilitatea ca ea să ajungă devreme a doua zi la galerie şi să descopere cele întâmplate. Alice va trebui, acceptă fără nici o bucurie, să ajungă acolo cu noaptea-n cap.

Din fericire, să pună ceva în loc era un lucru relativ uşor. În apropiere de Nutthouse se găseau o mulţime de restaurante chinezeşti. Trebuia pur şi simplu să-şi aducă aminte care fuseseră feluri, originale. Porc dulce-acrişor, era chiar sigură de asta. Şi costiţe, categoric. Dar oare fusese raţă Pekin sau *chow mein*? Fără îndoială, în contextul artei conceptuale, era o diferenţă majoră, care ar fi afectat întreaga coloratură şi semnificaţie a lucrării.

În holul lung de legătură al camerelor de la parter, un fotograf îl imortaliza pe Balthazar Ponce pentru posteritate. Tabloul acesta îi aminti lui Alice că ea nu-şi îndeplinise misiunea iniţială, adevăratul motiv pentru care venise. Nimeni, până în acel moment, nu-i făcuse nici o fotografie.

Tocmai se strecura şi ea pe lângă, şi, în acel moment, fără s-o anunţe nimeni, fotograful se întoarse spre ea şi descărcă cu furie artileria de bliţuri. Lumina violentă a bliţului a fost neaşteptată, şi, pentru câteva secunde, Alice îşi pierdu vederea aproape

complet. În momentul în care clipi şi camera se aşeză înapoi la locul ei, îl văzu pe fotograf, care avea o expresie vicleană, privind-o, cu un pix îndreptat spre ea.

— Numele? solicită el.

Alice îi spuse numele.

— Artistă?

Pentru o secundă aproape că a fost tentată să răspundă că da. Era, până la urmă, pe cale să creeze o lucrare de artă conceptuală cu ajutorul oricărui restaurant chinezesc pe care avea să-l găsească deschis. Sau poate, date fiind circumstanţele, era o impostoare.

Spuse doar că venea din partea Galeriei One-Squared şi că era noua asistentă a Angelicăi Devon.

În timp ce el nota, stăpânindu-şi un căscat, Alice constată cu uşurare că misiunea ei era îndeplinită. Fusese fotografiată. Putea merge acasă şi să facă rost de mâncare. Se uită la ceas; având în vedere cât i-ar lua să şontâcăie până acolo, ar cam fi trebuit să plece atunci ca să ajungă.

Numai dacă ar şti pe unde să iasă. Curând, realiză că se rătăcise. Casa era şi mai mare decât părea. Îşi imaginase că se îndrepta spre holul roşu de la intrare, dar o luase pe un drum greşit. Se afla într-una dintre sălile de recepţie enorme, dar era greu să-ţi dai seama în care, pentru că lumea toată arăta diferit de ceea ce văzuse ultima dată când trecuse pe acolo. Iar orhideele nu prea te ajutau să te orientezi; erau peste tot.

Aerul era greu din cauza căldurii, parfumului şi a sunetului provocat de vocile ameţite şi agitate. Alice se împleticea prin mulţime. Petrecerea atinsese un punct în care toată lumea profitase din plin de ospitalitatea gazdelor, iar volumul era la fel de mare ca şi temperatura. Toată lumea părea să ţipe la toată lumea.

Cineva foarte beat se clătina ca un hopa-mitică, izbindu-se de grupuri de oameni şi înjurându-i locvace.

— E absolut paralitic, Alice auzi pe cineva observând.

— Nu, nu e, răspunse altcineva. E un artist neoavangardist care vrea să arate natura imprevizibilă a întâlnirii. Cel puţin aşa am auzit.

Trecând pe lângă o canapea pe care stăteau mulţi ciorchine, Alice se linişti să vadă nişte uşi largi franţuzeşti deschise spre grădină. Poate că exista o cale, o poartă sau ceva, şi putea să evadeze prin spate.

Noaptea era caldă şi mirosea a flori. Grădina familiei Klumpp era bineînţeles foarte mare şi foarte frumoasă; flori albe pe arbuşti uriaşi străluceau în întuneric, iar de undeva se auzea clipocitul unei ape, ca de la o fântână sau de la un izvor. Alice îşi croi drum prin iarba întunecată, rapid, pentru a nu rămâne cu tocurile înfipte în gazon. Era mai întuneric aici decât era de obicei la ora aceea în Londra; fără îndoială din cauza parcului din apropiere. Găsind un petic solid pe care să stea, ea se opri şi privi înapoi peste gazon, la conacul alb şi graţios, încadrat de copaci şi tufişuri. Uşile franţuzeşti prin care ieşise erau un dreptunghi mare şi galben din care străbăteau zgomotul conversaţiilor şi hohotele de râs, răspândindu-se în aerul blând al nopţii. Ceea ce de aproape fusese gălăgios suna plăcut şi chiar romantic de acolo, de afară, se gândea ea.

Nu mai era, fără doar şi poate, timp de pierdut. Trebuia să ajungă la restaurantul chinezesc şi să se asigure că a luat mâncarea. În timp ce Alice se grăbea, cât de mult putea, în josul străzii, auzi un chicotit îndepărtat, pe care, chiar dacă abia făcuse cunoştinţă, îl recunoscu instant ca fiind al Portiei. Ceva se mişca undeva în tufişurile din stânga ei; o sclipire de alb şi argintiu şi un râs înăbuşit ce părea a fi al unui bărbat. Lui Alice îi părea rău pentru absenţa doamnei O'Sullivan, oricine şi oriunde ar fi fost ea.

Râsul încetă lăsând loc unui geamăt ritmic, urmat de gâfâieli și văicăreli emise de o voce care îi confirmă lui Alice că era într-adevăr Portia.

Ca să iasă din grădină, văzu Alice, trebuia practic să pășească peste locul în care colega ei galeristă se bucura de un exuberant contact sexual cu artistul pop. Atât de dezinhibată era manifestarea lor încât în acel moment cei doi erau practic afară din boschet; și, antrenat în mișcarea de rostogolire era, văzu Alice, care acum nu mai avea nici un dubiu, corsetul roșu al Portiei.

Capitolul 49

— Aşadar, Maeve. Care e poziţia ta în ceea ce priveşte reunirea trupei?

Maeve îşi lăsă ochii în pământ.

— Ăăă, păi, Ciaran îşi doreşte asta foarte mult, evident, şi eu nu pot decât să-l susţin.

Jurnalista o cercetă cu privirea. Dacă era prietenoasă – îi strânsese mâna cu căldură şi se prezentase ca fiind Sarah – asta nu înseamnă că era şi toantă.

— Dar, Maeve, nu cred că e uşor pentru tine. Vreau să spun, cum e să-ţi iei rămas-bun de la soţul tău şi să-l ştii că se duce să primească adulaţia a milioane de adoratoare?

Faţa lui Maeve afişă un zâmbet calculat, dar, pe dinăuntru, avea inima grea.

— Bineînţeles că femeile îl găsesc atrăgător, recunoscu ea în cele din urmă. Dar eu, ăăă, am totală încredere în el.

Sarah încuviinţă din nou.

— Aveţi una dintre cele mai longevive căsătorii din showbiz.

Maeve nu a fost în stare să spună nimic, s-a mulţumit să ridice din sprâncene. Dacă a lor era printre cele mai trainice căsătorii din showbiz, ce mai putea spune despre cea mai prăpădită dintre ele? Ciaran se întorsese de la Londra în acea dimineaţă, deşi promisese să fie înapoi cu o seară înainte. Scuza lui fusese că întâlnirile cu diferiţi promotori duraseră

mai mult decât se aşteptase şi că ele continuaseră şi după cină, iar apoi fusese prea târziu, oricum, ca să se mai pornească. Motivul pentru care nu-i răspunsese la apelurile din ce în ce mai disperate pe mobil era cina care fusese într-un restaurant din acela care solicita clientelei, indiferent cât de bogată era, celebră sau, în orice caz, distinsă, să-şi închidă telefoanele mobile.

Ca întotdeauna, Ciaran a avut răspuns pentru toate, şi, ca întotdeauna, Maeve a trebuit să se mulţumească cu acele explicaţii.

Iar acum Ciaran era în baie, şi era acolo de mai bine de o jumătate de oră, în ciuda faptului că Sarah, care venea din partea unei faimoase reviste despre celebrităţi, era acolo ca să-l intervieveze pe el. Maeve a trebuit să accepte şi asta; aşa cum, la drept vorbind, o făcea şi Sarah.

Maeve răspunse întrebărilor lui Sarah cât de bine putu, îngrijorată în tot acel timp de reacţia lui Ciaran la răspunsurile ei şi de faptul că nu era în cea mai bună formă. Nu era machiată deloc, era în pantaloni de trening şi tricou, iar părul ei era prins într-o coadă de cal ce ieşea printr-o şapcă de baseball. Tensiunea se acumula aproape palpabil în interiorul ei. Telefonul sună, iar Maeve îşi dori să urle şi ea odată cu acesta.

Sună şi sună. Maeve speră – se aştepta – ca Julie, menajera, să răspundă la cel din hol, dar asta nu se întâmplă. Asta poate pentru că Julie era în uscător cu Jeremy Vine, cu cracii în sus, distrându-se de minune. Robotul, dintr-un motiv sau altul, nu era pornit. Sunetul o zgâria pe creier pe Maeve.

— Nu vrei să răspunzi? făcu semn Sarah cu capul în direcţia telefonului de pe masa mare de lemn din bucătărie.

Maeve încuviinţă nătângă, înşfăcă receptorul, apoi, aruncându-i lui Sarah o privire plină de regret, o zbughi afară din cameră. Putea fi cea mai ospitalieră femeie, dar nici ospitalitatea ei nu se putea întinde

la maximum când venea vorba de a avea convorbiri personale în fața presei de cancan.

În hol, ea răspunse la telefon. Cel mai probabil nu era nimic. Sau era unul dintre managerii lui Ciaran. Ceea ce o aștepta în receptor, în realitate, era o voce agitată, stridentă și cu un accent german pronunțat.

— 'unt Florian Fritz. Dirijor invitat al Berliner Sinfonia.

Mirarea lui Maeve se schimbă în uimire. Avea câteva CD-uri purtând semnătura acestui maestru atât de apreciat. Dar de ce suna la Aldeham Manor?

— În legătura cu acest grup de băieți! anunță cel de la celălalt capăt pe un ton puternic.

— Grup de băieți?

— Aciazta trupa pop.

Florian Fritz părea că se aude departe.

— Vă referiți la Boyfriend? se încruntă Maeve. Nu ar fi crezut niciodată că Fritz e un fan.

— *Ia*. Acezt concert la care ajut...

Lui Maeve îi pică fisa brusc. Florian Fritz – *Florian Fritz* – era dirijorul orchestrei care îi acompania pe cei de la Boyfriend. Vestea o lăsase cu gura căscată. Gândul nedrept că fie Fritz era foarte strâmtorat cu banii, fie Boyfriend era o trupa pop mai bună decât și-o imaginase ea, îi trecu repede prin minte. Se abținu să speculeze asupra posibilului răspuns.

Să-l ai pe Fritz era, fără îndoială, un lucru impresionant. Ar fi dat greutate oricărui proiect, chiar și trupelor de băieți. Și cu el pe scenă, pretențiile lui Ciaran de cucerire a muzicii aveau să aibă, în sfârșit, o bază. Dat fiind faptul că vânzările nu reprezentaseră niciodată o problemă, Maeve înțelesese că ovațiile criticilor față de trupa Boyfriend, după care soțul ei tânjea în mod evident, fuseseră cam greu de obținut.

Aruncând o privire îngrijorată spre bucătărie, unde Sarah o aștepta, Maeve urcă scara câte două trepte odată și dădu buzna traversând dormitorul. Ciaran încuiase ușa de la baie. De partea cealaltă se auzea apa curgând. Maeve bocăni.

— Hei, ocupat, răcni Ciaran, vocea lui fiind acoperită de zgomotul apei. N-are decât să mă aştepte. Noi, cei din Boyfriend, mereu am lăsat presa să ne aştepte. Uneori chiar şi o oră.

— Nu poţi face asta! ţipă Maeve, panicată.

Gândul că trebuia să suporte întrebările isteţe ale lui Sarah timp de o oră era înspăimântător. Şi, până la urmă, era de la o publicaţie importantă care îi viza direct pe potenţialii fani ai lui Ciaran. Nu era indicat s-o supere.

Dar asta, bineînţeles, nu era singura problemă.

— E Herr Fritz. Dirijorul vostru. La telefon, ţipă Maeve.

— Numai fraierii ajung la timp, Ciaran ţipă înapoi, cel mai probabil fără a auzi ultima ei frază. Tratează-i ca pe nişte sclavi, şi-ţi vor mânca din palmă.

Oftând, Maeve reveni la telefon.

— Îmi pare aşa de rău, Maestro, spuse spăsită. Nu-l găsesc pe soţul meu. Îi puteţi lăsa un mesaj?

— *Ia*. Zpune-i co nu mai vreau zĕ dirijez orchestra pentru o trupă de trei băieţi.

— Poftim? gâfâi Maeve, constatând cu oroare că ea era în hol, iar jurnalista era numai de partea cealaltă a uşii de la bucătărie.

Iar Sarah părea genul acela care putea auzi şi prin pereţi.

— Dar muzica lui e cacat şi el crede co e Brahms.

— Ăăă... Îi voi transmite în mod sigur.

— Am lucrat cu cei mai mari muzicieni din lume. Câteva dintre cele mai mari diva. Şi niciodato am întâlnit cineva aşa harogant cah Chuiran...

— Ciaran, îl corectă Maeve.

— Îmm. Oricum se numheşte iel, eu nu mai vriau să dirijez.

Şi cu asta, faimosul maestru încheie conversaţia.

Maeve se întoarse în bucătărie, încercând să pară relaxată şi nu ca şi cum era purtătoarea unei veşti care, odată primite, avea să-l facă pe Ciaran să

muşte din covor de mânie. Dar nu imediat, Maeve îşi promise. Ciaran era genul care să-i tragă un glonţ în cap mesagerului, şi nici împuşcătura, nici mesajul nu erau ceva ce Maeve voia să apară într-o revistă de largă circulaţie.

De pe locul ei la masa de bucătărie, Sarah o cercetă cu privirea.

— E totul OK?

— În regulă.

Chiar şi lui Maeve vocea îi sună piţigăiat şi străin. Îşi dorea ca Ciaran să coboare şi să înceapă odată interviul.

Sarah îşi scutură bretonul blond tăiat la rotund şi reluă zâmbitoare interogatoriul.

— Veşti bune despre programul *Brilliant Britain*, remarcă ea.

Maeve încuviinţă. Vestea, de câteva zile în urmă, că Boyfriend aveau să obţină un loc la *Brilliant Britain*, spectacolul care-i ţinea pe toţi în priză în fiecare sâmbătă seară, fusese fără îndoială una bună pentru Ciaran. Îl urcase pe culmile extazului mulţumirii de sine.

Maeve nu era atât de sigură de asta. Chiar dacă publicitatea era cea mai bună, nu toată lumea ieşea de acolo cu obrazul nepătat. Ei fuseseră despărţiţi timp de zece ani, până la urmă. Dar Ciaran îi tot redusese la tăcere grijile. „Doamne, Maeve, tu de ce dracu' nu poţi să vezi niciodată partea bună a nici unui lucru?"

Fusese nesigură de asta şi atunci. Iar acum, cu o orchestră rămasă fără dirijor... înghiţi în sec şi se simţi cuprinsă de groază.

— Relaţia ta cu Ciaran e vreodată... tensionată? insistă Sarah.

Maeve trase aer în piept.

— Păi, răspunse strălucitoare, trebuie să lucrezi la asta, evident. Dar în orice relaţie trebuie să faci asta. Tu n-o faci? îi aruncă ea un zâmbet charismatic.

— Nu știu, spune-mi tu, replică Sarah, răspunzându-i la întrebare cu o altă întrebare, fără să clipească.

Pentru că Maeve nu înghițise găluşca, ea continuă:

— Mă interesează relația voastră pentru că amândoi sunteți așa de... *creativi*. Asta sigur trebuie să ducă la... își ridică sprâncenele zâmbitoare, conflicte?

— Ba deloc, zâmbi Maeve. Ciaran e singurul artist.

— Dar și tu ești, cu siguranță, sări Sarah pe ea. Ai studiat Arta. După câte am citit eu despre tine, în fine.

— Ți-ai făcut temele, spuse Maeve agitată.

— Ce anume ai studiat? forță Sarah.

— Pictură abstractă. Un fel de abstract colorat.

Se înroși.

— Atunci înseamnă că tu trebuia să mergi aseară la petrecerea Klumpp, nu soțul tău.

— Petrecerea Klumpp?

Cuvintele nu aveau nici o însemnătate pentru Maeve.

Femeia păru surprinsă.

— Fuchsia Klumpp? Faimoasa colecționară de artă?

Maeve scutură din cap.

— Îmi pare rău.

Sarah, simți ea, mirosise ceva. Se aplecă în față, ochii țintă pe chipul lui Maeve.

— Familia Klumpp organizează anual o petrecere colosală în cinstea artiștilor preferați. Întreaga lume artistică e acolo, plus o groază de celebrități. Ciaran a fost acolo...

— Ciaran? se încruntă Maeve. Dar n-avea cum să fi mers. Și-a petrecut noaptea într-un restaurant. La o întrunire...

Vocea i se stinse.

Sarah scotoci în geanta de piele mare și largă, așezată în dreptul ei pe masa de bucătărie și scoase, chiar în acel moment, un ziar.

— Poftim, anunță, etalându-l triumfătoare pe sub nasul lui Maeve.

Maeve se trezi că privește o fotografie mare a soțului ei, îmbrăcat în pantaloni argintii, și care se conversa cu Elton John. Lângă el – foarte aproape chiar – era o femeie ale cărei trăsături nu se puteau distinge din cauza părului negru lung, în schimb, corsetul roșu pe care-l purta era suficient de vizibil. La fel și sânii ei, revărsându-se peste, întocmai ca un pahar de înghețată prea plin.

Maeve înhăță ziarul, refuzând să ridice privirea ca să n-o vadă Sarah așa cum era, roșie ca racul.

Sarah simți asta.

— Nu știai?

Maeve trase aer în piept. Era doar o petrecere, își spunea, nu era sfârșitul lumii. Iar fata în corset probabil era doar în treacăt spre toaletă, sau spre antreuri, sau spre altceva.

— Ciaran e un bărbat celebru, răsuflă ea în cele din urmă. Lumea îl invită în tot felul de locuri. Nu mi le spune pe toate, iar eu nu am zgardă ca să mă țin după el.

În mintea ei avea loc un maraton de întrebări. Petrecerea Klumpp? O adunare de celebrități ținută de colecționari de artă contemporană. Ce căutase Ciaran acolo, el care, dintre toți oamenii din lume, nu pricepea o iotă din ceea ce se întâmpla în artă? Și de ce o mințise – sau, în cel mai bun caz, omisese să-i spună?

Chiar atunci, Ciaran își făcu apariția în carne și oase. Intrase printr-un salt, ca și cum ar fi încercat să se urce pe o scenă. Maeve, care încă procesa informația pe care Sarah tocmai i-o prezentase, se trezi întrebându-se dacă el se aștepta ca ele să-l aplaude.

Cu solemnitate, îl privi apropiindu-se. Avea o chitară mare lustruită prinsă pe după gât, pe care o trase de pe el și o aruncă în capătul celălalt al mesei lungi din bucătărie, ca și cum acum intra în culise după un concert cu casa închisă. Era îmbrăcat obișnuit, chiar neglijent, deși, ca întotdeauna, neglijentul lui Ciaran era și el unul costisitor, bine pus la punct.

Maeve recunoscu cardiganul Martin Margiela, lung, negru, cu împletitură groasă pe care ea i-l cumpărase de ziua lui, purtat peste o cămaşă albă Louis Vuitton şi pantaloni de piele verde intens.

Nu făcu nici un efort să ascundă ziarul din mâinile ei în momentul în care Ciaran păşi maiestuos spre ele, părul lui strălucitor săltând în lumina ce venea dinspre ferestrele în stil iacobin. Îl cercetă zărind fotografia, îi văzu scânteia din ochi şi simţi o senzaţie de leşin.

Apoi chipul lui frumos luă forma obişnuitului rânjet, el se aplecă peste Maeve şi se uită la fotografie.

— Doamne, ce pantaloni, spuse cu huruiala irlandeză cremoasă pe care Maeve o ştia atât de bine, şi pe care o aborda atunci când voia să fie seducător cu orice preţ. Arăt ca un idiot, să mor io.

— Tare petrecerea, nu-i aşa? îl întrebă Sarah cu delicateţe.

— O, da, poţi să fii sigură c-a fost, răspunse Ciaran, trecându-şi o mână prin păr într-un gest jalnic de aducere-aminte. Ştii, aproape uitasem c-am fost. Tocmai m-a lovit acum, ştii? rânji privind-o pe Maeve, ca şi cum asta era o explicaţie. Înainte de cina aia de care ţi-am spus.

Ea deschise gura să spună ceva, dar el i-o luă pe dinainte.

— Noul meu PR mă pune să merg la toate petrecerile. Insistă foarte mult să ies peste tot. Probabil cam mult. Pantaloni argintii! îşi scutură părul strălucitor. Dar codul vestimentar era „Îndrăzneţ", înţelegi.

Maeve nu era sigură că înţelege. Era ocupată cu încercarea de a împăca afirmaţia lui, cum că aceea era o abatere de dinainte de cină, cu faptul că ceasul Patek Philippe al lui Ciaran din fotografie îi spunea clar că era unsprezece jumătate.

Cu toate astea, în momentul în care el arboră acel zâmbet strălucitor către cele două femei şi făcu ochii mici, Maeve simţi din nou că-şi doreşte să fie convinsă. Dispusă să-l creadă. Îl vedea aşa cum

probabil o făcea şi Sarah. Ca pe un bărbat arătos. Cu adevărat de o frumuseţe uluitoare. Piele luminoasă, bronzată în culoarea aurului; unghii curate, cu manichiura făcută; păr moale, strălucitor. Arăta, se gândea ea, ca un înger. Nu cel dintâi dintre îngeri, dar un înger, fără doar şi poate.

— Tu trebuie să fii Sarah, îi spuse Ciaran cu căldură jurnalistei, declanşând butonul zâmbet de o mie de waţi.

Sarah, în orice caz, părea că se descurcă de minune să se controleze.

— Soţia dvs., îl anunţă, tocmai îmi povestea despre cariera ei artistică.

— Serios? răspunse Ciaran, pe un ton mai degrabă impasibil.

O privi pe Maeve cu răceală.

Înghiţind în sec, ea îi întâlni privirea, uşor provocată. Dacă lui nu-i plăcea munca ei, asta însemna că nu avea voie nici măcar să *vorbească* despre asta? Şi asta după ce că el tocmai fusese la o întrunire artistică şi nici măcar nu-i spusese şi ei.

Ciaran îşi luă ochii de la ea, dăruindu-i lui Sarah un nou surâs ucigător. Ea îl privi serioasă.

— Pregătit? întrebă.

El îşi înclină capul, zâmbind orbitor.

— Aşadar ce te face să crezi, întrebă Sarah, că Boyfriend poate să aibă parte de aceeaşi revenire spectaculoasă precum trupe ca Boyzone şi Take That?

Zâmbetul lui Ciaran pieri instant.

— Avem foarte mulţi fani, rosti el impasibil.

Ochii i se micşorară vag în momentul în care se uită la ea.

— Văd că turneul vostru mondial include oraşe ca Tokyo, remarcă Sarah în continuare. Asta nu e cam îndrăzneţ din partea voastră, dacă ne gândim ce s-a întâmplat ultima dată când Boyfriend au concertat acolo?

Aşteptă câteva clipe pentru ca Ciaran să-i răspundă; el n-o făcu.

— Notoriul incident cu hainele-aruncate-în-closet şi plecarea de pe scenă a lui Declan? îi împrospătă Sarah memoria.

Zâmbetul lui Ciaran nu prea-i mai ajungea la urechi în acel moment.

— Nu comentez, spuse.

Sarah se foi pe scaun şi-i zâmbi.

— Mi s-a spus că vă veţi începe turneul prin apariţia în cadrul emisiunii *Brilliant Britain*, spuse. Cred că eşti foarte emoţionat.

— Încântat, Ciaran confirmă optimist. Cei din juriu sunt toţi super fani de-ai noştri, aşa mi s-a spus, adăugă satisfăcut.

Sarah îl fixă cu privirea.

— Deci nu eşti deloc îngrijorat că ar putea fi un eşec? Mult tam-tam nu aduce după sine neapărat un succes, după cum bine ştii.

Ciaran zâmbi.

— Eu cred că putem fi pe deplin siguri de asta. Avem nişte aşi în mânecă, până la urmă.

— A, da. Cum merg lucrurile cu orchestra simfonică? întrebă Sarah.

Maeve îşi ţinea ochii în pământ, obrajii ei inundându-se de un roşu stacojiu. Spera că nici unul dintre ei să nu se întoarcă spre ea, dar, din fericire, toată atenţia lui Ciaran era îndreptată spre Sarah.

— Sunt incredibil de mulţumit, îi zâmbi el jurnalistei. Dirijorul e uimit de cât de mult seamănă câteva dintre aranjamentele mele muzicale cu Brahms.

— Serios? Asta *e* uimitor.

— Nu chiar, o corectă Ciaran delicat. De fapt, sună chiar mai bine. Mi-a spus chiar că unele dintre compoziţiile pentru cor îi amintesc de Mozart. Chiar se simte bine cu noi.

Maeve se ridică, împovărată de informaţiile care susţineau contrariul. Şi de suspiciune: ce făcuse realmente Ciaran, la Londra, cu o noapte în urmă? Se simţi copleşită de teamă, îndoială şi neîncredere.

Îşi dorea cu ardoare să părăsească încăperea, să fugă de grijile care păreau concentrate toate înăuntrul ei. Afară era o zi frumoasă, senină, iar blocul ei de desen şi culorile o aşteptau în scrinul din holul de la intrare, împreună cu iPod-ul. Şi, mai mult de atât, mai era tabloul acela care-i stăruia în minte de ceva zile. Pregătise o pânză, schiţase ideea principală. Şi aceasta era tot în scrin, învelită într-un şal vechi.

— Eu vă las, le spuse soţului ei şi jurnalistei, arborând un surâs rapid şi agitat.

— Aşadar, eşti entuziasmat? îl întrebă Sarah pe Ciaran în momentul în care ea plecă.

— Foarte. Abia aştept. Momentul acela în care te urci pe scenă şi vezi milioane de fani care urlă. Doamne, e pur şi simplu *bestial*.

Capitolul 50

Alice deschise ochii. Simţea o durere de cap sfredelitoare şi un gust acru, arzător, în gură. Mahmureală. Băuse mai mult decât îşi imaginase la petrecerea Klumpp. Sau poate fulgii aurii fuseseră de vină.

Braţul ei atinse ceva mare şi cald care se afla lângă ea, în pat. David. În cele din urmă ajunsese, după ce venise ea, în orice caz. Alice simţea, pe lângă nelipsita greaţă, un sentiment de linişte.

Excursia ei de la petrecere acasă fusese oribilă. Îndurase călătoria cu un metrou mult prea întârziat, plin de tot felul de infami care se holbau la coapsele ei, urmată de o lungă aşteptare la fast-food cu şi mai multe priviri infame aţintite asupra ei. Apoi ajunsese acasă unde o aştepta un apartament gol. Unul rece şi dezordonat, una peste alta. David plecase după ea în acea dimineaţă, şi fără să facă ordine.

Costiţe, porc dulce-acrişor, *chow mein* ; se dotase cu de toate. Erau în frigider acum, şi trebuiau, la mare viteză, să fie transferate în frigiderul galeriei înainte ca Angelica să afle cele întâmplate.

Alice se răsturnă jos din pat şi se îndreptă spre duş. Aşa cum anticipase, David consumase toată apa caldă, la venirea lui acasă, în miez de noapte. Putea să ia asta şi ca pe un avantaj, totuşi : apa rece ca gheaţa, chiar dacă nu-i alina durerea, cel puţin îi lua gândurile de la ea. Şi când, înfofolită în prosopul ei uscat, deschise uşa şifonierului, descoperi – vai, ce bucurie – că-şi lăsase hainele ei curate de zână

la serviciu: pe un umeraș de undeva din străfundurile șifonierului găsi o pereche de pantaloni negri mulați și o cămașă albă cambrată pe corp.

Împreună cu noii pantofi cu dungi de zebră, alcătuiau o ținută cu adevărat șic și una în care, Alice simțea, putea face față oricăror situații, chiar și substituirii secrete, cu noaptea în cap, a unei lucrări de artă conceptuală cu alta.

În timp ce se îndrepta spre bucătărie să-și facă o cafea, începuse chiar să fredoneze.

Fredonatul încetă brusc. Îngheță în prag. Împrăștiate pe toată masa din bucătărie erau cutii din foiță de aluminiu, alături de care se găseau și capacele din carton alb. Recipientele erau goale, asta dacă nu puneai la socoteală acele câteva picături de sos de pe fundul fiecăruia. O pungă maronie mototolită zăcea ca o bețivă pe dușumea, subliniind evidenta lipsă de experiență a celui care încercase s-o arunce la coșul de gunoi. Alice își puse mâinile în cap și zbieră.

Din dormitor se auziră bufnituri.

— Ceee e? Cât e ceasu'? Ce s-a întâmplat?

David bâjbâi spre bucătărie, nebărbierit și cu ochii umflați de nesomn. Era o priveliște pe care, în mod obișnuit, Alice o adora, dar care acum nu făcea decât să-i amplifice turbarea.

— Mi-ai mâncat comanda, futu-i, urlă ea.

O pereche de ochi cafenii ușor injectați, strălucitori și surprinși se holbau la ea.

— Am crezut că era pentru mine.

— Pentru tine?

Inima lui Alice bubuia cu putere. Zgomotul înfundat din capul ei revenise.

— Am găsit-o în frigider când am ajuns acasă, scheună David. Era caldă încă. M-am gândit că ai luat-o pentru mine, pentru când mă întorc, pe bune, Alice, așa am crezut.

Alice își făcea niște calcule rapide și înnebunitoare, și răspunsul pe care deja îl știa era că nu exista nici o șansă, nici măcar una, să obțină un alt substitut

înainte de ora de deschidere a galeriei. Nimeni, nici măcar în Londra, nu vindea mâncare chinezească la şase jumătate dimineaţa. Era nenorocită.

— Tu mai faci lucruri din astea drăguţe, adăugă David linguşitor.

Alice se învârtea printre cutiile goale. Spera la ceva rămăşiţe de *chow mein*, câteva coştiţe, dar David linsese tot.

— Nu mâncasem nimic toată ziua, se văicări, luându-şi o expresie patetică.

— Ce dezastru, scânci Alice.

Era furioasă. Putea Legg fi convins, oare, că recipientele acelea goale erau o critică chiar mai incisivă, a declinului prin care treceau culturile lumii?

David scutură din cap, derutat.

— Dar nu mă prind. De când şi până când mănânci tu mâncare chinezească la micul dejun?

Ea îl privi cu ochi arzători.

— Nu e pentru nici un căcat de mic dejun. E pentru galerie. E o lucrare de artă conceptuală revoluţionară.

— Poftim? pufni David într-un hohot de râs. Vrei să spui că aia – *aia* – ridică una dintre cutii – era o operă de artă?

— Da, şi mă crezi sau nu, jobul meu depinde de asta.

— Jobul tău depinde de un pachet cu mâncare chinezească? spuse râzând. Pe bune, Alice. Doar nu vorbeşti serios.

— Da, bine. Râzi, izbucni Alice, repezindu-se spre hol şi năpustindu-se să-şi ia haina. Dar dacă vrei să ştii, vorbesc *cât de poate de* serios.

Capitolul 51

Dan, îngreunat de o mahmureală cumplită după votcă şi de masiva mapă cu cele mai bune lucrări ale sale pe care o ducea la subraţ, se îndrepta încet şi greoi către gară pentru a prinde trenul de Londra. Avea de gând să-şi încerce norocul în artă, cu adevărat.

Probabil acela era pulsul copleşitor care îl pusese în mişcare, devreme în acea dimineaţă, cu capul pulsându-i de durere, de pe pernă, jos din pat, în buda scorojită, şi care îi spunea în tot acest timp că, dacă stătea acasă în acea zi, avea să piardă o mare şansă.

Totuşi, el rezista acestui impuls care îl împingea în drum spre gară. Încă îi era prea rău, la gândul că trebuia să se confrunte cu ceea ce avea să fie, în mod cert, un vagon înfierbântat şi puturos. Se hotărî ca mai întâi să tragă aer în piept, în timp ce urca spre vârful satului, pe colina de deasupra Aldeham Manor. Poate simplul fapt de a se afla în apropiere de Maeve, în apropiere de casa ei, avea să-l facă să se simtă, chiar dacă pentru scurt timp, mai bine.

Fiind vorba de Suffolk, colina nu era nici înaltă, nici abruptă, dar la cum se simţea Dan, şi având şi o mapă grea de cărat, era o provocare. Cu toate astea se afla aici, acum, şi în vale se afla Manor, şi înăuntru, probabil, Maeve.

Dar nu simţea mai bine, chiar deloc. Ba mai degrabă îi era şi mai rău. Era şi mai îngreţoşat şi mai conştient. Ce anume, mai exact, spera el să reuşească la Londra?

Nu avea nici o programare nicăieri nu cunoştea nici o galerie, nu avea nici un contact. Unde avea să meargă? Galerii erau în tot oraşul: inovatoare în East-End; mai elegante şi mai tradiţionaliste în West-End. Probabil era mai bine să încerce în West-End, până la urmă, deşi indicat era să evite Gold Street, bineînţeles. Acolo nimeni nu ar fi interesat să reprezinte un portretist cu licenţa luată în desen şi pictură.

Totuşi, avea să fie careva, undeva, interesat? Entuziasmul şi avântul date de votcă, odată evaporate, Dan simţea că înţelege sensul cuvântului „dezîmbătat" pe deplin.

Îşi roti privirea şi brusc se gândi să se întoarcă acasă şi să se culce. Ce sens avea să se chinuie să ajungă la Londra într-un tren încins, într-o zi care deja promitea să fie caniculară? Ce aştepta să se întâmple acolo?

Auzind cântecul ciocârliilor ridicându-se de lângă el, în aerul strălucitor, îşi sprijini capul în mâini şi oftă. Nu, se ducea. Şi gata. Interiorul trenului putea să fie clocotit şi mizerabil, dar nu putea fi mai clocotit şi mai mizerabil decât interiorul casei lui. Şi cel puţin, în tren, nu avea să fie nici o olandeză nebună care să danseze dezbrăcată în ritmuri de *heavy rock*.

Era trecut de zece jumătate, dar rămăşiţele unei ceţi lipicioase încă mai stăruiau în aer în momentul în care Maeve îşi fixa şevaletul. Alesese cel mai înalt punct al colinei din spatele casei. Cât mai departe de locul în care Ciaran şi Sarah făceau interviul.

Cu hotărâre, şi-i alungase pe cei doi din minte. Poate că, în acea zi, avea să înceapă tabloul. Să înmoaie pensula în ulei şi să pună uleiul pe pânză, prima dată după ani de zile. Se simţea emoţionată şi entuziasmată în timp ce desfăcea piciorul şevaletului, poziţionându-l apoi şi contemplând priveliştea.

Ceaţa se risipea deja ; soarele începea să ardă. În lumina lăptoasă, pământul unduitor părea eteric şi misterios. Iarba de lângă ea strălucea sub greutatea a mii de stropi de rouă ; zânele dimineţii se împrăştiaseră şi îşi lăsaseră diamantele peste tot, se gândea ea. Cerul era alburiu ; o întindere de argint în jurul soarelui.

Maeve scoase cutia cu uleiuri din rucsac şi fixă pânza pe şevalet. Stărui cu privirea pentru câteva clipe, încruntându-se în faţa liniilor de creion pe care le trasase cu o zi înainte pur orientativ. Îşi muşcă buzele, proiectând imaginea mentală a lucrării pe care intenţiona să o realizeze. Avea să iasă totul aşa cum plănuise ? Probabil că nu, dar chiar şi aşa avea totuşi un merit. O ezitare a pensulei putea să se dovedească a fi un accident fericit.

Avusese dintotdeauna o înclinaţie spre abstract ; încercase, în trecut, să dezvolte un stil propriu. După perioada îndelungată în care nu exersase, fusese fericită să descopere că cei zece ani nu îi atrofiaseră abilităţile de tot, aşa cum se temuse. Dimpotrivă, după amorţeala de început, ideile şi mijloacele prin care acestea puteau fi executate o invadaseră de la sine, chiar prea multe câteodată. Era ca şi cum un robinet de mult închis fusese deodată redeschis.

Tabloul avea să surprindă esenţa priveliştii din faţa ochilor ei în plină zi. Nu detaliul fiecărui tufiş, câmp, copac sau frunză, ci mai degrabă cum le simţea ea, strălucirea lor, căldura, cântecul păsărilor, aerul parfumat din nările ei, vânticelul uşor care-i dansa prin păr.

Luă un tub de vopsea verde, strângându-i mijlocul şi deşurubându-i căpăcelul negru. Începu să se gândească la Dan ; îi plăceau portretele ei, dar oare aveau să-i placă picturile ei ? Lucra la un portret abstract bazat pe schiţele ei, după Bo, care prindea contur undeva într-una dintre dependinţele conacului Aldeham, o fostă şelărie judecând după cuierele de pe pereţi, şi singura destul de luminoasă pentru

a putea fi folosită drept atelier. Nu se putea spune că-i ascunsese lui Ciaran faptul că ea picta acolo, dar nici nu se putea spune că-l anunţase.

Cât timp avea să poată folosi acel spaţiu, asta era o altă discuţie, oricum. Ciaran avea planuri mari să transforme şirul de clădiri de serviciu elisabetane într-un complex de studiouri. Spălătoria avea să dispară, cu tot cu podeaua ei din cărămidă, la fel şi şopronul umbros cu roata de olărit, scările înguste ce urcau spre mansardele servitorilor, şelăria ei atelier, cu şemineul deschis, care amintea de zilele în care îngrijitorii de cai se tolăneau lângă foc, sporovăind despre lumea bună de la conac.

„Bineînţeles că n-o să fie nici o problemă în a obţine autorizaţie", Ciaran îi spusese cu dispreţ lui Maeve atunci când ea se gândise la această posibilitate. „Sunt o vedetă, da? Fac parte din patrimonial local."

Hotărâtă, Maeve îşi redirecţionă gândurile din nou asupra lucrării. Ce-ar spune Dan de tabloul pe care ea îl plănuia? Bineînţeles că nu avea să-l vadă niciodată. Sigur l-ar condamna drept un exemplu de artă contemporană, pe care atât de mult o dispreţuia.

Avuseseră numeroase discuţii pe marginea subiectului propus la cursurile de pictură. Dialogurile lor fuseseră scurte, dar suficiente fără doar şi poate, pentru ca Maeve să afle că Dan considera majoritatea lucrărilor contemporane hidoase şi lipsite de profunzime.

Greşea, se gândea ea. Exista multă frumuseţe în arta contemporană. Putea fi puternică, relevantă, importantă chiar. Dan putea susţine – ceea ce şi făcea – că perioada de glorie a picturii era de mult apusă, dar Maeve ştia că asta nu avea să se întâmple niciodată. Tot timpul aveau să fie oameni care să-şi dorească să privească tablouri, şi din acest motiv întotdeauna aveau să existe portretişti. Dan nu trebuia să se mai teamă atât de tare pentru viitor.

Dan fusese o prezenţă aproape constantă în gândurile ei, în ultima vreme, dar poate că acest lucru era cumva firesc, întrucât ea se gândea aproape constant la pictură. Iar Dan era, fără îndoială, profesorul ei de pictură.

Şi...

Îşi alungă acel gând, însă el reveni.

Şi...

Îşi luă ochii de pe pânză, şi, cu coada pensulei în gură, zâmbi. Suspectase încă de la început că Dan era un pic îndrăgostit de ea. Şi chiar dacă nu era pretendentul ideal, din cauza lui Ciaran, era în mod cert flatant.

Mai ales flatant, în comparaţie cu Ciaran. El era atât de irascibil, atât de tensionat, în general, şi îi transmitea toate astea şi ei. Simţea vreo vină? O minţise? Susţinuse că fusese la cină cu promotorii când de fapt el îşi petrecuse timpul cu domnişoare mlădioase îmbrăcate în PVC?

A, nu. Mai bine să nu se gândească la asta. Trase aer în piept cu putere şi degetele îi alunecară pe iPod. Pe măsură ce acordurile familiare ale *Concertului brandenburgic nr. 1* îi gâdilau simţurile, ea trăia o senzaţie de perfectă bunăstare. Mai calmă, ea îşi înmuie pensula în vopsea.

Acela, se gândea ea, era momentul perfect. Totul era pe poziţie, gata. Ochiul ei, mâna şi pensula. Urechile chiar. Tabloul din capul ei. Vremea, priveliştea. Până şi aerul stătea nemişcat, ca şi cum ar fi urmărit-o şi ar fi aşteptat-o să aplice prima tuşă.

Mâna ei se mişcă în direcţia pânzei şi se opri. Cineva era în spate, privind peste umărul ei. Se răsuci pe călcâie, surprinsă şi vădit temătoare.

Chipul era unul familiar. Maeve îşi scoase căştile.

Noua apariţie zâmbi, îşi azvârli braţele în sus şi rosti solemn, cu o voce sonoră:

— Măreţia Naturii!

Doamna de Goldsmith era îmbujorată şi zâmbea de sub o pălărie de paie cu boruri largi peste care

o eşarfă albă fusese aranjată într-un fel cumva fantezist. Pe lângă topul cu dungi albe şi albastre pe care era tipărit cu litere aurii cuvântul „Cannes", purta pantaloni albi largi şi o pereche de sandale aurii puţin cam nepotrivite pentru activitatea de cătărat pe coline. Asortată cu sandalele aurii avea o geantă mare, matlasată, aurită, susţinută de nişte lanţuri aurii.

Maeve o salută precaută.

— Ce dimineaţă frumoasă, nu-i aşa?

— Frumoasă? întrebă doamna de Goldsmith. Mai mult decât frumoasă, dragă. Mă simt de parcă aş fi atins o nouă dimensiune. Un loc mângâietor şi minunat pentru spirit. Ooh, vociferă ea brusc, fixându-şi o mână pe cap ca şi când o rafală de vânt ar fi ameninţat să-i zboare pălăria.

— Aţi venit aici foarte devreme, spuse Maeve, după o pauză în care sperase că interlocutoarea ei avea să înţeleagă aluzia şi să plece.

Apoi îşi aminti, de la orele de pictură, că doamna de Goldsmith avea obrazul mai gros.

— Dimineaţa m-a chemat, recită Emmeline de Goldsmith, cu o mână pe pieptul ei generos. N-am putut să-i rezist. Unii oameni nu ne înţeleg pe noi, artiştii, nu-i aşa? Ei nu înţeleg cum poate arta să *monteze*, să *ordone*, cum pur şi simplu *trebuie* să stărui asupra unui lucru până ce îţi reuşeşte. Indiferent de *cât* de mult durează.

Stătea aproape pe vârfuri, nasul înroşit aruncat în vânt, ochii închişi în extaz, mâinile mari împreunate teatral pe piept. Apoi îşi lăsă mâinile să cadă, deschise ochii şi îi zâmbi lui Maeve.

— Chiar mi-a venit cheful să mă duc acasă şi să-mi aduc şevaletul ca să-ţi ţin companie, afirmă ea.

Maeve se panică. Nu voia să picteze în compania nimănui. Mai ales în acea companie. Nu avea nimic personal cu Emmeline de Goldsmith, dar ea era foarte gureşă, foarte curioasă, şi trăncănea întruna,

plină de amărăciune, despre fostul soţ. În acel moment, Maeve simţea că nu avea nici un chef să facă schimb de anecdote despre căsătorie.

— Să ducem mai departe minunata tradiţie *plein air*, zise Emmeline, călcând pe urmele tuturor acelor minunaţi maeştri ai secolului al XIX-lea, precum Turner. Toţi acei bărbaţi musculoşi, nemaipomeniţi, în robe vaporoase.

Maeve se încruntă.

— Turner a pictat bărbaţi în robe vaporoase?

Doamna de Goldsmith era confuză.

— Atunci la cine mă refer?

— Tiţian?

— Bineînţeles!

Expresia ei deveni curioasă.

— *Aşa* se pronunţă? Credeam că e Tizi-an.

Maeve îşi ridică pensula şi speră că cealaltă femeie avea să prindă aluzia.

Dar doamna de Goldsmith contempla înălţimile.

— Norii arătă exact ca şi cum ar fi din vată, nu crezi?

— Ştiţi, spuse Maeve, întrebându-se câte alte observaţii banale mai avea de îndurat, eu chiar trebuie să mă apuc de treabă.

— Bineînţeles! exclamă doamna de Goldsmith. Înţeleg *perfect*. Noi, artiştii... se întinse şi o ciupi – chiar o ciupi – pe Maeve de obraz, avem nevoie de solitudine.

Maeve încuviinţă, sperând ca în acel moment, în sfârşit, doamna de Goldsmith să plece. Ea nu plecă însă. Maeve îşi ridică privirea spre ea, resemnată, ca s-o vadă cum fixa cu privirea, cu o mână grăsuţă deasupra ochilor pentru a face umbră, grădina lui Kevin Swift, care se întindea la picioarele lor.

— Ce-i aia? întrebă ea, arătând cu degetul spre întinderea ce cuprindea gazonul lui Swift pe care era pictat un „E" mare şi alb.

— Eliportul lui doar.

— Da, da, *asta* văd şi eu. Ce e lângă, la asta mă refer.

Maeve aruncă o privire.

— Nu văd nimic.

Doamna de Goldsmith îşi încrucişă braţele mari, pistruiate.

— Arată ca şi cum ar fi tăiat mulţi copaci foarte bătrâni.

Un fior de indignare străbătu vorbele ei.

— A avut autorizaţie pentru asta?

Capitolul 52

Dan era de ceva vreme pe colină. Aerul proaspăt nu-l ajutase. Încă se simţea îngrozitor. Nu avusese niciodată rezistenţă la alcool, dar primul pahar mereu îl făcea să uite de asta.

Fără îndoială, dacă intenţiona să facă acest drum, cel mai bine era să meargă înainte. Trase aer în piept pentru ultima dată şi trecu de vârful colinei, intenţionând să coboare pe partea opusă celei pe care urcase.

Spre marea lui mirare, se trezi că se apropia, din spate, de un şevalet mare şi de cineva care se afla de cealaltă parte a acestuia. Cine?

Roger? Doamna de Goldsmith? Una dintre bibliotecare?

Poate era altcineva, care nu era neapărat un student de-ai săi de la cursul de artă. Gândul oribil că ar putea fi Zeb Spaw se mistui la fel de repede cum apăruse. Spaw, după cum toată lumea ştia, nu pusese pensula pe o pânză de ani de zile. Pensulele nu erau printre lucrurile lui preferate; Dan auzise recent nişte poveşti ciudate referitoare la o cameră plină cu bureţi care zburau din toate părţile.

Ajungând mai aproape de pictorul care stătea aşezat pe ceva, Dan îi putea zări, în acel moment, braţul mlădios ieşind din mâneca unei cămăşi albe. O explozie de păr negru ieşi la iveală. Ei bine, cu siguranţă nu era Roger.

Se opri. Durerea de cap şi greaţa din stomac păreau că-l părăsiseră brusc, miraculos. Îşi ţinea respiraţia atât de tare, încât simţea că-şi pierde echilibrul. Se prinse cu toată forţa de mapa lui.

Ea probabil simţise ceva; se întoarse.

Era şocată de cât de neobişnuit de bine arăta, întocmai ca un poet romantic, în cămaşa albă vaporoasă şi pantalonii de in foarte lungi, soarele aruncând o aureolă în jurul părului negru. Avea cearcăne sub ochii lui micşoraţi. Buzele îi păreau umflate. Se simţi cuprinsă de emoţie.

Părea încântată să-l vadă, văzu el uşurat. Ajunsese atât de aproape de ea încât putea să-i observe puful de pe braţe. Înghiţi în sec.

— Ce-ţi veni să hoinăreşti pe aici cu...

Se încruntă uitându-se în direcţia braţului lui.

— Aceea e mapa ta cu lucrări?

Dan încuviinţă.

— Tocmai mă porneam la Londra să, ăăă... Ei, ştiu că pare puţin stupid, dar...

Se uita în iarbă ruşinat.

— Dar ce? insistă ea.

Încerca să pară nonşalant.

— Păi, ăăă, să-mi găsesc o galerie, de fapt. Eu, ăăă, am hotărât că e acum ori niciodată.

O lumină licărea în ochii ei.

— Fantastic! spuse cu căldură.

El îi zâmbi mulţumit.

— Ăăă, mersi.

— Care galerie? Unde?

— Păi, am mai multe opţiuni. În fine, *tu* ce mai faci?

Ţinea cu disperare să schimbe subiectul.

— Nu te uita!

Încerca să acopere pânza cu braţele. Se uită spre el cu nişte ochi temători care aveau culoarea ierbii.

— De ce nu?

Mânat de curiozitate, el îi îndepărtă braţele delicat. Pielea ei era la fel de fluidă ca apa. Îşi fixă privirea pe pânza din faţa lui.

Clipi. Se încruntă. Lucrarea ei era incredibilă. Plină de lumină și căldură.

— Nu-mi spune, oftă Maeve.

Își sprijini capul în mâini și se legănă înainte și înapoi.

— Nu-ți place.

— Nu... nu. Este... extraordinară.

— Parcă urai arta modernă.

Vocea ei era gâtuită de teamă.

— Da, dar asta e... altceva.

Își căuta cuvintele.

— E simplă. Plină de culoare.

Ea își ridică privirea spre el. Ochii îi erau imenși și speriați.

— Dar e... modernă. Contemporană. Într-un fel.

El încuviință, nerăbdător să-i confirme.

— Da. Da, așa este. Într-un fel.

Lucrarea lui Maeve nu era terminată, dar el reuși să întrevadă ce urmărea. Era abstractă, în culori echilibrate menite să ia forme nebănuite și spontane, care erau, de fapt, foarte minuțios lucrate. Era eterică, strălucitoare, frumoasă. El știu imediat, cu toate că nu prea realiza ce anume îl făcea să creadă asta, că tabloul reprezenta priveliștea văzută de pe colină.

— Aici e biserica, spuse el, degetul lui planând deasupra unui petic gri plasat în miezul acelor tonuri de verde și roz.

— Da, da! Se observă?

Chipul ei era un tablou confuz în sine, oscilând între entuziasm și neliniște.

El încuviință.

Să fi fost ea sau tabloul? Orice-ar fi fost, el trăia un nou sentiment de bunăstare, o prospețime, ca și cum n-ar fi dormit prost și nu s-ar fi atins de nici un strop de alcool de un an.

Își miji ochii, privind tabloul. Era convins și încrezător; nu încăpea nici o obiecție în materie de culori și forme individuale. Și totuși, în ciuda perfecțiunii

compoziţionale, nu era plat. Avea un aplomb experimental.

— E minunat, Maeve, spuse cu sinceritate. Eşti foarte talentată.

— Mulţumesc.

Vocea ei era încordată şi ascuţită; îi aruncă un zâmbet strălucitor, stânjenit.

— Acum e rândul tău.

— Rândul meu? o privi el mirat.

— Mapa.

Gesticulă în direcţia în care obiectul dreptunghiular, ponosit, zăcea aruncat în iarbă; îl pusese acolo în momentul în care începuse să studieze tabloul.

— A, da. Aia.

Brusc, se simţi inconfortabil. Printre picturile pe care le selectase buimac în acea dimineaţă, se găsea una făcută recent fără model, o pictură în acuarelă care reprezenta portretul unei fete frumoase cu păr maroniu şi ochi verzi, limpezi.

— Ăăă, ştii, eu ar cam trebui să plec...

Era prea târziu. Ea desfăcuse deja şnururile din bumbac negru care legau cele două coperte ale mapei. Îndepărtă unul dintre cartoanele maronii uzate şi începu, cu infinită delicateţe, să scoată la iveală conţinutul, contemplând cu respect picturile, schiţele, desenele finalizate, apoi aşezându-le înapoi, în celălalt buzunar al mapei. Era nerăbdător, însă felul în care degetele ei lungi, frumoase, atingeau hârtia făcea ca inima să-i sară din piept.

— Sunt minunate, spuse ea, întâmpinându-i privirea agitată cu una verde, serioasă. Eşti nemaipomenit de talentat.

Simţea cum îl cuprinde teroarea în momentul în care o privea cum scoate lucrarea de care el se temea cel mai mult.

— Nu... dădu să spună, dar era prea târziu.

Ea întorsese deja desenul în acuarelă şi îşi contempla acum propriul chip.

Stătea acolo agonizând de stânjeneală, neştiind dacă fierbinţeala pe care o simţea era provocată de

ruşinea pe care o trăia sau de căldura soarelui din ce in ce mai necruţător.

Ea îşi întoarse privirea spre el. Ochii care-l căutau acum erau roşii şi umezi, iar gura ei tremura în încercarea clară de a nu izbucni în plâns.

— E chiar aşa de proastă? întrebă Dan, jovial într-un fel stângaci, pentru a acoperi panica.

— A, nu e vorba de asta, smârcâi Maeve. Este... este *frumos*.

— Atunci, ce e? întrebă Dan nedumerit.

Ea îşi scutură capul agitată; şuviţele lucioase împrăştiară lumină în toate direcţiile.

— Nu pot... e aşa de plictisitor...

Totuşi în ochii ei se citea o dorinţă; ea dorea, simţea el, să se elibereze de ceva.

— Ba nu e plictisitor deloc, o asigură, politicos. Vreau să zic, adăugă timid, mie poţi să-mi spui. Dacă vrei. Bineînţeles, continuă frenetic, înroşindu-se, timp în care ea se uita la el, nu e treaba mea sau, mă rog. Dar... ştii... dacă tu simţi că-mi poţi spune...

Îşi dădu seama că nu era în stare să lege două vorbe. Trăncănea ca un prost. Ce-avea să creadă ea despre el?

— Ai timp? întrebă Maeve, cu vocea scăzută.

— Da.

— Dar spuneai că te duci la Londra...

— Londra poate să mai aştepte, spuse Dan, închizându-şi mapa, scoţându-şi sacoul şi întinzându-l lângă el, pentru ca ea să se poată aşeza pe iarbă.

După o clipă de ezitare, Maeve se îndreptă spre el, îşi îndoi picioarele mlădioase sub ea şi se aşeză lângă el. Un parfum suav, de iarbă, foarte proaspăt, se roti în aer, gâdilindu-i nările. O simţea ca pe o căprioară, una foarte timidă, foarte frumoasă, care, treptat, îi îngăduia să se apropie de ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, încercând să pară vioi, dar zâmbindu-i nesigur. Nu eşti îngrijorată din cauza tablourilor, sper. Pentru că îţi spun, sunt excepţionale...

Se opri. Părul lui Maeve îi atârna peste mâini, care îi acopereau faţa. Umerii ei subţiri tremurau sub cămaşa albă. Dan o privea neajutorat; un acces de plâns era ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment din partea ei. Cu puţin noroc avea să se liniştească imediat. Îşi mută privirea, stânjenit, departe, spre peisajul însorit, apoi reveni asupra lui Maeve, care încă mai plângea.

Târându-se spre ea, în genunchi, întinse o mână, prudent, în direcţia ei, apoi, îngrozit de impertinenţa lui, o retrase în grabă. După câteva secunde încercă din nou, iar de data asta braţul său probabil îi atrase fetei atenţia, pentru că brusc, fără ca el să-şi poată da seama cum se întâmplase, faţa ei ajunse incredibil de aproape de a lui.

Un licăr verde, un fluturat de gene, un oftat moale diafan, apoi ea era acolo, în braţele lui. Simţea cum inima i se opreşte în piept. Sau altfel spus, că îi bătea atât de tare încât pauzele se contopiseră într-un bubuit compact; un flux neîntrerupt al unui suflet emoţionat. Părul ei mirosea a parfum şi a soare. Deşi o ţinea cu grija cu care se mânuiesc obiectele din porţelan subţire, îi simţea totuşi căldura corpului, moliciunea sânilor ei peste...

Înghiţi în sec. Nu-şi putea aminti când ţinuse o femeie în braţe ultima dată. În ultima vreme, femeia fusese cea care îl ţinuse pe el. Îl înhăţase, fiind vorba de Birgit. Dar sentimentul care izvora în el în acel moment era un amestec de uimire şi dorinţă. Îşi coborî obrazul peste părul ei cald, strălucitor, şi închise ochii.

Maeve se trase înapoi, dar numai puţin. Nerăbdător, el îi redirecţionă faţa conturată în nuanţe de roşu înspre el.

— Ce e, Maeve?

Ea îşi scutură capul şi îşi luă privirea.

— Soţul meu, spuse, clipind destul de des. Cred că are pe cineva.

— Pe cineva? gâfâi Dan.

Probabil nici dacă ar fi fost conectat direct la National Grid, şocul lui n-ar fi fost mai puternic. Avea pe *cineva*? Ciaran O'Sullivan era nebun?

O ascultă mut pe Maeve continuând povestea tristă despre soţul ei, care nu mai era interesat de ea. Care simţea că merită mai mult: mai precis, încă o doză de celebritate internaţională, şi, de data asta, putea fi chiar o supradoză. Care era mai interesat de asta decât de propria căsnicie.

Dan o ţinea strâns, legănând-o uşor ca pe un copil. Era atât de al dracu' de nedrept. De ce întotdeauna oamenii de nimic au parte de cele mai bune partide? Ciaran avea faimă, bani, devotamentul unei femei frumoase, talentate. Cum era posibil să nu aprecieze acest noroc? Oare ce găsea Maeve la un asemenea imbecil?

Cu toate astea, chipul ei delicat, în timp ce vorbea, era profund demoralizat, ochii îi erau plecaţi în pământ.

— Nu ştiu ce m-aş face dacă aş afla... ştii ce zic... că el a fost... spuse epuizată.

Dan se pregătea să-i răspundă, însă se pomeni cu prea multă salivă în gură. Saliva îl făcu să se înece şi brusc, Maeve nu mai suspina languros în braţele lui, ci îl bătea cu forţă pe spate.

— Mersi, spuse în momentul în care funcţiile respiratorii îşi reluară cursul firesc, conştient de faptul că în acel moment ochii lui erau la fel de roşii şi de curgători ca ai ei.

— Încercam să spun doar, adăugă, că nu-mi vine să cred.

Maeve părea ceva mai animată în acel moment, observă el. Intervenţia ei în forţă, în momentul lui de dificultate, părea că o însufleţise puţin.

O şuviţă de păr negru îi alunecă peste ochelari chiar atunci, întunecându-i vederea. În momentul în care acesta îi făcu vânt înapoi, poate că ceva mai violent decât era necesar, ochelarii îi zburară de pe nas.

— Ziceam de soţul tău, continuă cu îndrăzneală. Nu-mi vine să cred că cineva aşa de norocos să fie căsătorit cu cineva ca tine poate numai să se gândească să se uite la altcineva.

Faptul că nu îl vedea pe cel care îi cauzase această răbufnire făcea să-i fie puţin mai uşor s-o facă, într-un fel.

— Crezi că soţul meu e norocos? întrebă Maeve suav.

— Norocos? exclamă Dan contrariat. E mai mult decât norocos. E binecuvântat. Dintre toţi bărbaţii din lume...

— Eşti dulce. Eşti aşa de bun.

Îl privi cu nişte ochi care lui îi păreau că exprimă dorinţă.

— Nu sunt bun, vociferă Dan.

Instinctiv, încurajat de privirea aceea, şi înainte ca inhibiţia sau oricare alt control să-l oprească, se apropie de ea şi o trase aproape de el. Gura lui o atingea pe a ei, la început delicat, experimental, apoi, când simţi cum buzele ei moi se deschid, mai apăsat, mai adânc. O certitudine bruscă a faptului că ea îşi dorea asta, că aşteptase ca el să facă acel pas, izvorî înăuntrul lui. Ea îi răspundea sărutului lui. Era un miracol. Visa. Un vis din care nu-şi dorea să se mai trezească niciodată.

În acel moment îl trăgea peste ea; el se rostogoli complet de pe sacou. Nici nu simţea sucul verde al ierbii mustind sub pantalonii lui deschişi la culoare. Lumea întreagă se micşorase, sau poate se mărise la scară infinită. Nu mai conţinea în acel moment decât sărutul lui Maeve, corpul ei mlădios sub greutatea trupului său şi părul ei strălucitor acoperindu-i pe amândoi, în iarba dimineţii însorite.

Capitolul 53

Zeb nu zăbovise atât la petrecere ca să fie martor la explozia ce avea să aibă loc odată ce Herman Klumpp ajungea la etaj. Nu-l interesa ce avea să se aleagă de Fuchsia din acel moment. Acea parte din viaţa lui, din cariera lui, era încheiată.

Instinctul lui era să pornească spre nord, cât mai departe de Londra şi de lumea artei metropolitane. Ceva mai înţelept decât instinctul lui, în orice caz, îi spunea că, în acel moment, era mult prea beat ca să conducă, în mod sigur avea să crape într-un accident de maşină şi că cel mai bine era să aştepte până dimineaţă. Şi nu că l-ar fi interesat foarte mult să supravieţuiască, hotărî Zeb, dar ar fi fost nedrept să pătimească alte fiinţe nevinovate din cauza lui.

Simţind nevoia să se purifice, să elimine toate impurităţile din el, băuse foarte multă apă. Litri întregi. Poate că acesta era motivul pentru care somnul, în cearşafurile din in negru, în dormitorul cu pereţi goi al apartamentului demodat de pe malul râului, fusese unul intermitent. În ciuda apei consumate, în momentul în care închidea ochii simţea cum greaţa îl azvârlea într-o groapă ameţitoare. Îşi petrecuse bună bucată din noapte treaz, cugetând la direcţia greşită pe care o luase – în artă, în viaţă, în orice privinţă posibilă – precum şi la numărul de ani irosiţi astfel.

Cum mai exact îi venise ideea cu vopsitul lucrurilor cu spray auriu? Sau cea cu camera ticsită de

japonezi fistichii care să arunce bureți îmbibați în vopsea pe pânză? Auto-analiza era o zonă atât de puțin sondată de el încât chiar îi luă ceva să-și amintească lucrurile astea.

Încet-încet, oscilând între ameteală și greață, gândul reveni. Avea șase ani. Era la o petrecere. Sărbătoritul locuia într-o casă mare – mult mai mare decât cea a lui Zeb – iar cadourile pe care acesta le primise erau numeroase și scumpe. Așezând cadoul adus de el în grămadă – cadou care, pentru standardele lui de atunci, era unul captivant și generos – Zeb se simțise rușinat. Hainele lui, realiza el atunci, nu erau la fel de fițoase ca ale celorlalți copii.

Zeb, în apartamentul lui de pe malul râului, era brusc aspirat înapoi în timp, la petrecere, umilit, dorindu-și să fie salvat de mămica. În urma acelui episod își jurase că era pentru ultima dată când trecea prin așa ceva. Își plănui să fie bogat, celebru, de succes.

Cincisprezece ani mai târziu. Urma cursuri de pictură și desen la Facultatea de Artă. Un profesor nou dădea buzna în atelierul în care lucra Zeb și-i spunea că arta figurativă era irelevantă. Gata. Moartă. Conceptul era totul. De ce să te mai sinchisești să faci portrete când puteai pur și simplu să picuri ceară pe sticlă?

Chiar așa, de ce să te sinchisești? Zeb oftă și se frecă la ochi. Apoi începuse circul. Petrecerile, aparițiile în reviste, banii, petrecerile, aparițiile în reviste...

Apoi racheta se lansa în spațiu, momentul Cape Canaveral, când cariera lui intra pe orbită; momentul în care Fuchsia călca în atelierul lui și cumpăra tot – inclusiv cana în care el își bea ceaiul și CD player-ul stropit cu vopsea care asigurase fondul muzical inspirațional. Acesta fusese, cea mai mare bucată de timp, rock live asurzitor; asculta numai cele mai de succes trupe. De vreme ce se ocupa, așa cum vedea el lucrurile, cu pictatul banilor, hotărâse că trebuia să asculte aceiași bani. Aveau să-l inspire.

În acel moment însă, totul lua sfârșit. Și, în mod ciudat, pe cât de mult se temuse de acest moment despre care știuse întotdeauna că avea să vină, Zeb nu simțea nici o frică și nici un regret. Știa care era următoarea mutare a Fuchsiei, însă nu se temea nici din cauza asta. Ceea ce simțea cu adevărat era ușurare.

Se crăpase de ziuă. Zeb se ridică din pat, simțindu-se ceva mai bine. Mai ușor, cumva.

Stătu ceva vreme sub farfuria mare din argint a dușului său de ultimă generație, și, odată ieșit de sub el, se simți și mai bine. Se îmbrăcase după ce scotocise în șifonierul său, în speranța că avea să găsească altceva decât haine negre, strâmte. Un singur costum sport din velur, neatins până atunci, corespundea cerințelor; se desfătă cu acel sentiment de confort incredibil pe care i-l dădeau pantalonii elastici, după toți acei ani în care purtase denim negru strâmt.

Era pantofilor negri sport, neîncheiați, se sfârșea. Scotocind în continuare în dulapurile colosale ale apartamentului, găsi o pereche de șlapi negri, simpli, încă în ambalajul lor original. Făcând câțiva pași prin apartament, degetele de la picioare cufundându-se ferm în cauciucul lor, a fost uluit de lejeritatea cu care se mișca.

Părul lui fierbinte, care-i provoca mâncărimi și care, ca de obicei, îi cădea peste față, rămânea singura problemă. Pleata mătăsoasă era, de ani de zile, îngrijită de cei mai costisitori stiliști din oraș, însă nici unul nu fusese în stare vreodată s-o facă să fie și confortabilă. Se jură să și-l tundă cu prima ocazie.

Zeb realiză cât de mult tânjea după un sendviș cu șuncă, răsfăț pe care și-l reprimase categoric din cauza foștilor pantaloni restrictivi. În acel moment, însă, lumea întreagă era a lui, și la fel erau și cartofii prăjiți cu pește, hamburgerii, hotdogii.

Frigiderul apartamentului, în orice caz, era gol. Dulapurile din vecinătatea lui, în schimb, conțineau numai alimente din gama deprimantă, precum supă *miso* – cu un conținut foarte scăzut de calorii, și cu un conținut foarte scăzut de entuziasm – intuia Zeb.

De unde își putea procura acel ceva comestibil, savuros și cald la care visa? În nici un caz de jos, asta era sigur. Cu toate că delicatese de ultimă modă și restaurante se găseau cu prisosință, în vecinătatea imediată a blocului său, Zeb suspecta că avea ceva kilometri de străbătut până să dea peste o cafenea-bodegă din aceea lipsită de orice pretenții și care îi putea furniza combinația ideală, umilă-dar-măreață, de pâine-albă-moale-șuncă-rozalie-sfârâindă și roșii-coapte-zemoase, după care saliva.

Deci va trebui să se urce în mașină. Avea să pornească în căutarea acelui Sfânt Graal și avea să-l găsească. Gura i se umplea de salivă mai ales când se gândea la șuncă; acel miros incomparabil, carnea trandafirie brăzdată de dâre maronii, marginile crocante, ondulate. Se simțea, asemenea lui Richard al III-lea și calului său, în stare să-și cedeze regatul – banii, faima și mai ales lucrările de artă – în schimbul acelei perfecțiuni care era sendvișul cu șuncă.

Mânat de o dorință mai puternică decât simțise vreodată – pentru Fuchsia nici nu se punea problema; pentru bani, chiar – Zeb trânti ușa apartamentului său și porni, zgâlțâind nerăbdător liftul cu pereți transparenți, spre parcarea subterană a blocului. Semnalul scurt răsună în urechile lui flămânde în momentul în care se aruncă în Lotus-ul lui și porni motorul.

În timp ce șerpuia pe străzile lăturalnice din estul Londrei, anticipa, fără prea multă încântare, că mașina aceea ar fi provocat o agitație majoră odată parcată în fața unei cafenele simple și fără pretenții. Trecând pe lângă vitrina principală de la Ken's Kaff, pe Plaistow High Street, se trezi, pentru prima dată, că-și dorea să fi condus un vehicul de departe mai puțin ostentativ.

Se îngrijorase degeaba, oricum. La doar câteva minute de la intrarea în cafenea, el află de la proprietar că mașinile performante erau departe de a

fi o noutate în acea zonă; și asta se putea vedea afară, datorită mulțimii de artiști foarte bogați, de proprietari de cluburi private, de antreprenori imobiliari, de oameni de modă și de film, adică cei care tăbăceau, în scopuri personale și profesionale, acea întindere de pământ.

În timp ce șunca lui sfârâia pe grătar, Zeb află că însuși localul Ken's Kaff apăruse în vreo patru filme și își dădea concursul pentru un serial TV. Iar Ken, deși în plin proces de pierdere a părului, mărunt, la vârsta a treia și rotofei, lua lecții de actorie și fusese consultant de autenticitate pentru câteva producții care nu i-au băgat în seamă localul. Zeb nu întrebă ce însemna consultant de autenticitate. Își putea face o imagine chiar foarte clară.

— 'ftim, spuse Ken, cercetându-l atent pe Zeb în timp ce-i înmâna restul. Tu ești tipu' ăla, Zeb Spaw, nu-i așa? Artistu' care-a luat doăj' de milioane pentru picioarele false?

Mâna lui Zeb care tocmai primea sendvișul începuse să tremure. În momentul în care acei câțiva clienți de la celelalte mese își ridicau ochii din farfurii și-l priviră lung, simți cum măruntaiele lui se strâng cu spaimă. În liniștea de acolo putea auzi cum alunecă oul în tigaie.

Zeb ridică din umeri.

— Da.

Privi în jur, bărbia lui ridicându-se în semn de apărare. Înțeleagă ce-or vrea din asta. Acela dintre ei care e fără de păcat să arunce primul cârnatul. Și, sincer, nu i-ar condamna dacă ar face-o.

Dar în ochii lor nu se întrezărea nici un fel de dezaprobare, doar admirație. Nu erau muncitori de rând, observă Zeb în acel moment; erau tineri și îmbrăcați la modă, cu părul țepos sau alte pieptănături în vogă. Foarte probabil lucrau în domeniul modei sau în industria filmului, sau chiar în artă.

— Bravo, prietene, spuse Ken, lovind cu pumnul tigaia, pentru emfază. Meserie.

Zeb nu răspunse. La momentul respectiv, aşa-i păruse şi lui: meserie. Însă acum, când privea în urmă, se gândea că fusese mai degrabă începutul sfârşitului.

— O s-am şi io o operă de artă, da, o spunea Ken cu mândrie.

Zeb, care era în drum spre ieşire, se întoarse.

— O operă de artă?

— 'xact, confirmă Ken, zâmbind vesel. Ai 'zit de Sharon Aura?

Zeb, stăpânindu-şi un oftat, încuviinţă.

— A avut un atelier p'aici mai demult. Înainte să ajungă mare. Da' n-a uitat de unde-a plecat, nu.

Pariez, se gândea Zeb. Nu spuse nimic, în orice caz. Ştia exact ce urma.

— O să-mi propună sendvişul cu şuncă pentru premiul Turner, anunţă Ken, triumfător. Aşa cum îl vezi, pe cont propriu, într-una dintre cutiile alea transparente. Ei, ce zici?

Zeb ridică din sprâncenele negre fine.

— Super.

Ce mai rămânea de spus? În perioada lui de glorie egală cu cea a lui Sharon Aura, şi el ar fi făcut la fel – doar că, bineînţeles, ar fi pulverizat şi nişte spray auriu pe sendviş. În cinci ani, fără îndoială, Sharon avea să ajungă în situaţia în care era el acum, părăsită de Fuchsia, iar cariera ei făcută scrum. Nu avea de ce s-o invidieze; şi nici n-o făcea, se gândea Zeb. Sharon trebuie să bată fierul – şi sendvişurile ei cu şuncă – atâta vreme cât erau calde. Şi, noroc bun.

Imaginea capului oxigenat al lui Sharon între coapsele mânjite cu icre îi reapăru în minte, urmată de un sentiment de compasiune neînchipuită. Cel puţin, se gândea Zeb, el nu fusese niciodată nevoit să facă asta. Cunilingus era una, iar caviarul era cu totul altceva. Nu suportase niciodată chestia aia.

Cu toate acestea, în timp ce ieşea, împreună cu sendvişul său cu şuncă ambalat în hârtia cerată, el

simţi o anumită aversiune. Nu faţă de sendviş, care părea admirabil din toate punctele de vedere, însă faţă de cultura artistică pe care acesta avea s-o reprezinte pentru scurt timp. O cultură atât de superficială încât aproape că era profundă. O cultură artistică mânată de interese, obsedată de celebritate, la care nu doar contribuise, dar la a cărei instituire ajutase cu adevărat.

Înapoi în Lotus-ul său, se simţi bolnav de repulsie faţă de propria persoană. Era mulţumit de ceea ce făcuse, acum că alimentele plebee concurau pentru premii printre artele frumoase, iar fiecare proprietar de bistro din East End se considera o combinaţie între Robert de Niro şi Michelangelo? Ceea ce se întâmplase era o crimă împotriva raţiunii, împotriva societăţii, şi, bineînţeles, împotriva artei. El, Zeb Spaw, era un criminal.

Şi dat fiind acest fapt, îşi dorea să părăsească locul crimei. Habar n-avea unde să plece. Pur şi simplu undeva.

Spre nordul Londrei. În momentul în care ieşea de pe M1, nodul din gât se mai diminuase. Nu se atinsese, în definitiv, de sendviş, dar deja se simţea mai bine. Lucrurile începeau să se limpezească în capul lui. Planuri se conturau.

După o oră sau mai mult, trase la o benzinărie. Voia un hamburger şi o cafea şi să dea un telefon. Pe când trecea pe lângă Hemel Hempstead, luase o decizie uriaşă. Avea să sune la Galeria OneSquared şi să anunţe că-şi retrage lucrările.

Următoarea mutare a Fuchsiei, ştia, avea să fie debarasarea de el. Nu doar în calitate de amant – în definitiv, făcuse asta deja. Ci, într-un sens pur comercial: avea să scoată colecţia de lucrări făcute de el pe piaţă. Şi, pentru că odată cu acest act de răzbunare el avea să-şi ia adio de la valoarea lui şi efectiv să ajungă la sapă de lemn, el îşi dorea să iasă din asta înainte să fie dat afară.

Capitolul 54

Alice gonea cu sufletul la gură pe Gold Street, cu câte o pungă de plastic în fiecare mână. Într-una se afla ţinuta purtată cu o noapte înainte, iar în cealaltă, nişte feluri de mâncare chinezească.

Iată că tradiţia supermarketului non-stop era binevenită, mai ales atunci când o lucrare de artă conceptuală de ultimă generaţie se cerea restaurată în scopul redobândirii gloriei ei iniţiale.

Dând din coate printre călătorii matinali care oscilau între un prânz cu rulouri de pui sau *sushi*, Alice asaltă secţiunea orientală a magazinului, şi, după ce bătuse din picior agitându-se ca un cal, la coadă formată la casa de marcat, în cele din urmă porni la galop cu premiul ei. Metroul fusese mai leneş ca niciodată. Unica ei şansă de a nu fi descoperită era să ajungă la galerie înaintea Angelicăi, să umple recipientele goale cu mâncarea cumpărată şi să spere că totul avea să fie bine. Nu prea exista riscul ca Evelyn să i-o ia pe dinainte – îi păruse destul de beat în momentul în care ea se bălăbănea căutând o ieşire. Aripile lui erau lăsate în jos, iar bagheta lui părea muribundă.

Angelica nu era acolo, din fericire. OneSquared era întunecat, atât cât putea fi un interior vopsit complet în alb şi al cărui exponat principal era un pat aurit. Mânuind cu stângăcie cheile, introducând codul de siguranţă, Alice intră. Pe biroul ei alb din colţ, telefonul suna.

Era Angelica. Conexiunea părea foarte hârâită, iar vocea ei, înăbuşită.

— Bună, cântă Alice, încercând să pară în forma obişnuită.

Angelica se precipita, însă din vorbele ei nu se înţelegea nimic. Se auzea, se gândea Alice, de parcă ar fi sunat de undeva de sub o pilotă.

— Poftim? ţipă Alice.

— Nu ajung câteva zile, se auzi vocea gâtuită a Angelicăi.

Fusese un moment de pauză înainte de asta, moment în care Alice îşi auzise propriul ecou. Se auzea de parcă Angelica ar fi fost la sute de kilometri depărtare, ceea ce era imposibil, bineînţeles.

Tot ce conta era că ea nu venea la galerie. Alice se simţi uşoară ca un fulg.

— Când te întorci? încercă ea să pară plină de regret.

— Păi totul depinde de nenorocitul de Maestru... vreau să spun, nu ştiu încă.

Legătura era proastă, însă nu atât de proastă încât să nu sesizezi că Angelica era furibundă.

— În orice caz, tu răspunzi, auzi Alice în continuare. Sau ar trebui să spun, eşti *responsabilă*, se corectă Angelica.

Ce urmă a fost de nedesluşit de către Alice, însă părea a fi ceva legat de o petrecere. Petrecerea de pe Gold Street, ghici Alice. Şi despre contribuţia OneSquared la aceasta. Ce spusese Portia? Desfrânat şi încă ceva. Şi boxeri aurii.

— E totul stabilit, ajunse la ea vocea înăbuşită. Zeb e în vitrină, Diamond Snail asigură cateringul, tema este „Desfrânat, murdar şi decadent".

— Când e? ţipă Alice.

— Poftim? urlă ea, după o pauză.

Era din cauza liniei proaste, evident, dar, din ceea ce reuşi să scoată din spusele Angelicăi, reieşea c-ar fi... săptămâna următoare.

— Da, am zis săptămâna viitoare, ajunse guiţatul slab de la celălalt capăt.

— Dar...

O ditamai petrecerea? De una *singură*? În doar câteva zile?

Linia hurui scurt, apoi urmă un moment în care reuşi să audă.

— Ascultă, tot ce trebuie să faci tu e să-i întâmpini pe nenorociţii ăia, izbucni Angelica, vocea ei dintr-odată terifiant de sonoră în urechea lui Alice. Diamond Snail vin cu chelneriţele şi tot tacâmul. Deci e uşor. Să porţi dresuri din plasă fluorescentă. Şi să nu faci nici o prostie, OK?

Conexiunea se întrerupse complet în acel punct, iar Alice, după ce respiră adânc, porni spre bucătărie. Încerca să alunge gândul petrecerii pentru mai târziu. Pentru moment avea destule motive de îngrijorare. Angelica putea foarte bine să se răzgândească şi să revină la galerie. În scurtul timp petrecut în compania şefei ei, Alice observase că nu e o persoană stabilă sau pe care să te poţi baza.

Alice cea descumpănită se apucă să scoată mâncarea din pungă. Transferul mâncării chinezeşti de supermarket în cutiile de carton era o treabă murdară. În sfârşit, prinse capacele din carton alb acum mânjite de mâncare şi, întrucât nu primise instrucţiuni nici de la Angelica, nici de la Evelyn referitor la un anumit aranjament, puse grămada de cutii aşa cum era înapoi în frigider.

Telefonul suna iar când se întoarse în galerie. Alice îl înşfăcă. Era Angelica din nou, fără îndoială.

— Zeb sunt.

Alice a fost uluită de normalitatea din vocea lui.

Îl zărise pe Zeb cu o seară înainte, la petrecere şi îi păruse îngrozitor; solemn şi inabordabil. Nu îndrăznise să se apropie se el. Se gândise că era mai bine să aştepte s-o prezinte Angelica.

— Bună, Zeb, spuse cu veselie. Te-ai simţit bine la petrecerea de aseară?

Scoase un sunet asemănător unui grohăit dezlănţuit.

— Dacă m-am *simţit bine*?

— Păi, ăăă, erau o mulţime de oameni cunoscuţi acolo, nu? se hazardă Alice.

Era, dacă se gândea bine, dificil să-ţi imaginezi că cineva s-ar fi putut simţi bine. În afară de Portia, bineînţeles, care, în mod evident, savurase fiecare clipă.

Cu telefonul la ureche, Alice se îndreptă către partea din faţă a galeriei şi aruncă un ochi curios peste drum, către Sump. Luminile era stinse; se părea că Portia nu se materializase încă.

— O, *da*, spuse Zeb cu vădită ironie. Toţi ăia ajunşi cineva peste noapte erau acolo. Întreg circul ipocrit, abuziv, avar, snob şi plin de rahat din peisajul artei contemporane.

Alice rămase cu gura căscată. Aceasta era, bineînţeles, mai mult sau mai puţin, şi viziunea ei, dar Zeb Spaw, artistul contemporan suprem, era ultima persoană cu care se aştepta să împărtăşească această viziune.

Căută să zică ceva, dar imediat Zeb începu să vorbească, asta scutind-o pe ea.

— Oricum, n-am sunat să vorbesc despre petrecere, mârâi. Sun în legătură cu patul meu.

— Aaa, spuse Alice, agitată.

Ştia de la Angelica că situaţia cu *Mâna dreaptă a tatălui II* care nu se vânduse încă era o sursă de conflict între galerie şi cel mai prestigios artist al ei.

— Păi, au fost câţiva interesaţi, se eschivă ea, dar nici o ofertă concretă, ca atare...

Cât spusese această minciună necesară îşi ţinuse degetele încrucişate la spate. Începea să se clarifice în mintea ei, luând în considerare şi treaba cu mâncarea chinezească, faptul că cel puţin o parte din munca la o galerie de artă contemporană presupunea să-i minţi constant pe artişti. Aşa ceva nu se întâmpla niciodată la Palladio, unde artiştii erau

toţi morţi. Dar chiar dacă nu ar fi fost, Alice nu şi-l putea imagina pe Adam spunându-le altceva decât adevărul.

— Bun, spuse Zeb.

— Ăăă... bun?

Chiar spusese asta?

— Da, excelent. O să trimit o furgonetă, spuse Zeb.

— Îl retragi?

— Da. Şi mă retrag şi eu. Plec de la OneSquared.

Alice se simţi copleşită de panică. Angelica avea să-şi iasă din minţi. Artistul de top al galeriei să plece? În timp ce ea era responsabilă? Inima lui Alice începu să bubuie.

— Te rog, imploră ea, gura ei fiind uscată de nervi. Cu toţii am încercat tot ce ne-a stat în putinţă cu patul.

Nu putea să plece. Nu cât timp ea răspundea acolo. Nu se putea întâmpla una ca asta. Nu putea să lase să se întâmple una ca asta.

— N-o să meargă, spuse Zeb.

Vocea lui nu era furioasă, era doar liniştită şi categorică.

— Ba o să meargă, o să meargă...

Impulsionată de perspectiva turbării Angelicăi, Alice tăbărî pe el pentru a-l convinge. Ideile ei personale nu-şi mai aveau locul. Era vorba despre interesul propriu. Supravieţuire.

— Ascultă, Zeb. În mod cert treci printr-un fel de criză din cauza lipsei de încredere... În ceea ce priveşte arta modernă şi lucrurile astea.

Trase aer în piept cu putere.

— Dar, se zbuciumă ea, ăăă, adevărul este că nu e aşa de rău cum crezi. Este, ăăă...

— Un căcat, completă Zeb.

— Nu, nu e un căcat...

Aproape că nu-i venea să creadă că rosteşte asta. Pe de altă parte, „căcat" abia dacă îngloba ororile Fuchsiei Klumpp în forma ursuleţilor SS, a cortului uns cu rahat şi a statuetei gotice de la baza scărilor.

— Fii atent, dacă mai acorzi o şansă Galeriei OneSquared... pledă ea.

— N-o să meargă, spuse Zeb, răbdător.

— Lasă-ne numai să încercăm. O să...

— N-o să meargă, interveni în forţă peste ea, pentru că Fuchsia Klumpp e pe punctul de a-mi scoate toate lucrările pe piaţă. Preţul meu de vânzare o să scadă la, să zicem cinci lire bucata. Asta cu puţin noroc.

Nu exista, în vocea lui, acea furie care era de aşteptat. Vorbea cu o oarecare desfătare liniştită chiar.

Convorbirea se întrupase în acel punct. În timp ce punea telefonul în furcă, Alice simţi că i se face rău.

Angelica nu-i lăsase nici un fel de instrucţiuni în eventualitatea unei asemenea catastrofe; care dintre artiştii galeriei, de exemplu, ar fi putut să-l înlocuiască pe Zeb? Cine era succesorul lui legal? Decizia era categoric una de ordin politic; chiar dacă era acolo numai de câteva zile, atâta lucru reuşise să înveţe.

Mintea ei parcurgea lista cu artişti. Nu ştia mai nimic despre munca celor mai mulţi dintre ei; în mod cert prea puţin pentru a putea lua o decizie atât de importantă. Nu era sigură care era ierarhia, odată ce Zeb Spaw ieşea din peisaj.

Oftă şi se prăbuşi pe taburetul din spatele biroului. De ce alesese să lucreze în domeniul artei? De ce nu se făcuse funcţionar la bancă? Agent imobiliar? Organizator de petreceri chiar? Cel puţin cu ultima, ar fi ştiut cum să facă faţă multora dintre problemele cu care se confrunta acum. În situaţia de faţă, era total dezorientată. Era creatorul de penisuri mai important decât Cenuşăreasa psiho-sexuală sau poate mâncarea chinezească din frigider? Unde se situa pietricica păroasă în tot tabloul ăsta?

Şi ce naiba avea să-i spună Angelicăi?

Capitolul 55

Zeb, după ce încheie convorbirea cu Alice, se simţi, contrar aşteptărilor, aproape bucuros. Rar, de altfel, i se întâmplase să se simtă atât de optimist după o discuţie cu galeria lui. Ironic, având în vedere că sunase ca să anunţe retragerea lucrărilor lui înainte să apuce să vândă vreuna. Îşi asumase, profesional vorbind, acel fiasco absolut.

Cu toate astea, se simţea mai uşor şi mai fericit decât după oricare altă conversaţie purtată, de-a lungul timpului, cu galeriile care-i promovaseră munca la preţuri care înregistraseră recorduri mondiale. Sentimentul că era într-o competiţie şi paranoia lui i-au şubrezit mereu orice plăcere. Oare a avut vreodată parte de o plăcere autentică, până la urmă? Abia acum, simţea el, începea să realizeze ce puţină bucurie îi aduseseră acele sume fabuloase plătite în schimbul muncii lui. Ba chiar îl făcuseră să se simtă mizerabil.

Nu era timp pentru gânduri negre, în orice caz. Era într-o călătorie. Şi înainte s-o poată continua, trebuia să mai dea două telefoane. Primul, la GIT, Global International Talent.

— Dirk?

— Hei! Zeb! Cum stă treaba?

— Dacă te referi la operele mele, spuse Zeb cinstit, să ştii că nu prea mai stă nici una nicăieri. În prezent.

— Ce tot spui? Cred că nu te-aud bine.

Zeb se hotărî să nu mai bată câmpii.

— Fuchsia Klumpp e pe cale să scoată pe piață toate lucrările mele pe care le deține. S-a zis cu cariera mea de artist. Îți zic doar ca să fii pe fază, spuse rostind cu o emfază ușor diabolică ultimele trei cuvinte.

Managerul lui era mare amator al acestui tip de jargon.

Dirk părea că nu-și găsește cuvintele. Zeb hotărî să-l ajute.

— Deci n-o să mai am nevoie de tine, spuse cu delicatețe.

— Să înțeleg că nu te mai interesează să proiectezi o copertă de album pentru Cheryl Cole? Compania ei de management a sunat și...

— Spune-le să încerce la Sharon Aura, spuse Zeb obosit și, cu un simplu clic, îl trimise pe Dirk în eter.

În secunda imediat următoare el forma deja alt număr pe tastele telefonului.

— Josh?

— Bună ziua, domnule Spaw.

Directorul lui de producție părea agitat. Lui Zeb îi fulgeră prin minte că Josh îl privește la fel ca Bob Cratchit pe Ebenezer Scrooge. Înainte de transformarea acestuia din urmă. Cert era că nu-l plătise niciodată prea bine. Josh avea un fiu infirm, cumva? Zeb habar n-avea; în acele momente își dădea seama că nu știa nimic despre viața personală a lui Josh. Nu fusese niciodată suficient de interesat încât să întrebe.

— Vreau să... lătră Zeb, în felul autoritar obișnuit, apoi își drese vocea brusc și adăugă, cu neobișnuită delicatețe: sistezi lucrul la tablourile *Burete,* te rog, Josh.

Tăcerea trona la celălalt capăt, acolo unde se afla Josh.

— Mai ești acolo, Josh? întrebă Zeb îngrijorat.

Josh era acolo. Se întreba dacă auzise bine. Era posibil ca Zeb Spaw – Zeb Spaw – să fi zis... „te rog"? Niciodată, în tot acel timp de când îl cunoștea

pe şeful cel irascibil, exigent, Josh nu-l auzise să rostească acele cuvinte magice.

— Ăăă, să sistez totul, da. OK, se grăbi Josh să accepte.

Zeb sesiză că acesta nu-i adresase nici o întrebare, şi se mira, apoi ghici, strangulat de vinovăţie, că Josh, care fusese supus unui tratament de intimidare în toţi acei ani, probabil era prea terorizat pentru a îndrăzni să întrebe ceva.

— Da, opreşte-le. E...

„Un căcat cu moţ", Zeb era cât pe ce să spună, dar apoi îşi aminti că era un proiect căruia Josh şi echipa lui îi dedicaseră o groază de timp. O asemenea metaforă, oricât de adevărată, avea să fie dureroasă.

— O amânare, încheie cu stângăcie.

Era ciudat să ţină seama de sentimentele altor oameni. Nu neplăcut, însă. Deloc neplăcut.

În parcarea benzinăriei, Zeb se îndrepta către Lotus-ul lui, constatând, aşa cum o făcuse şi în parcarea blocului, ce maşină aberantă era cea pe care o privea. În timp ce lăsa în urmă benzinăria, simţea că-şi dorea cu tot sufletul să conducă ceva mai puţin important şi ostentativ. Privirile şoferilor care treceau pe lângă – unele batjocoritoare invidioase, unele chiar compătimitoare – îl făceau să se simtă prost. În acel moment îi era aproape imposibil să-şi imagineze acea satisfacţie pe care o simţise odată datorită maşinii. Triumful acela sălbatic pe care-l simţise odată, la volanul ei, acel sentiment că era mult mai bogat şi mai de succes decât restul lumii, era mort şi îngropat în acel moment.

La ieşire, Zeb se întreba vag încotro se îndrepta. Nu avea o idee clară. Să iasă de pe autostradă cu prima ocazie şi să se întoarcă la Londra? Gândul acesta îl înspăimânta groaznic. Londra, cea care reprezentase scena marelui său succes, părea în acel moment că întrupează tot ceea ce ura el mai mult în viaţă.

Alternativa, în acest caz, era să-şi continue călătoria spre nord. Zeb descoperi că nu vedea cu ochi răi această posibilitate; ba dimpotrivă. Nordul nu era un loc pe care să-l cunoască foarte bine, ba chiar nu-l cunoştea deloc. Dar asta era spre binele lui. Gândul explorării unor locuri noi pentru el, unde avea să fie un străin, îl făcu să se simtă deodată important.

Dincolo de asta, în orice caz, nu voia să se gândească la nimic. Pentru a nu permite capului său să se umple de gânduri nepoftite, întinse o mână şi porni sistemul audio al maşinii. În momentul în care rockul asurzitor răsună în maşină, el se cutremură în faţa acelui act de violenţă la adresa timpanelor lui. Suna atât de violent, de aspru. Se minuna la gândul că acea muzică fusese fundalul constant din atelierul lui în toţi acei ani.

Să schimbi CD-ul pe banda de viteză a autostrăzii era o idee cât de poate de proastă. La fel cum era, de altfel, şi pe prima bandă, pe care Zeb alesese să conducă. Dacă cei de pe banda din mijloc ţineau morţiş să ajungă în dreptul lui, să se holbeze şi să facă mişto de maşina cea performantă care abia dacă atingea o sută de kilometri la oră, ei, asta era problema lor. Lui Zeb nici că-i păsa. Fusese pe banda de viteză destul, hotărî el. Acum era momentul s-o ia mai încetişor.

Dând bobârnace butonului radioului, el aştepta ca dispozitivul digital de căutare să găsească ceva care să se plieze pe starea lui. Vârtejul acordurilor de vioară eliberat de boxă ca primă alegere îl împietri de groază – nu-i plăcuse niciodată muzica clasică. Nu ştia nimic despre ea. Dar, pe măsură ce piesa continua, mângâietoare, delicată, melodioasă, se pomeni că se acomodează cu ea, un sentiment de pace câştigându-i inima. Când aceasta se termină, descoperi că reţine titlul melodiei şi numele compozitorului. Muzica clasică poate că nu avea să fie principala lui preferinţă muzicală. Dar sigur că se vedea ascultând asta din când în când.

Altfel, se gândea la puține lucruri; evitând, plictisit, să-și pună sub semnul întrebării viitorul prin cântărirea realității imediate. Avea să cumpere cât de multe lucrări putea, din ce avea să scoată Fuchsia la vânzare, așa decise. Nu că și-ar fi dorit foarte mult asta, dar nu voia să le aibă nimeni altcineva, cel puțin nu în circumstanțele umilitoare în care aveau să fie dobândite.

Și totuși, ce avea să facă cu ele atunci? De expus nu prea mai putea fi vorba, nici chiar în eventualitatea puțin probabilă în care, în viitor, avea să strălucească din nou, iar arta lui să ajungă din nou în vogă. Lucrările lui oricum nu mai erau de mult opere de artă pentru el. Poate că nici nu fuseseră vreodată. Poate că nu fuseseră niciodată altceva decât antidoturi pentru jocurile de putere ale Fuchsiei, la fel ca el. Așa cum fusese și ea pentru el, sincer. Spre marea lui surprindere, descoperi că nu mai simțea nici un fel de ranchiună față de ea. Se folosiseră unul de celălalt. Într-un fel, fusese un schimb destul de echitabil.

Dar nimic din toate astea nu făcuse din lucrările lui opere de artă. Nu făcuseră nimic altceva decât bani.

Poate că ar fi putut să bage din lucrurile alea în multele camere ale conacului din Suffolk. Asta, cel puțin, avea să aducă un oarecare rost fermei Blackwood. O utilitate.

După încă o oră și mai bine de linie dreaptă, cenușie, de autostradă, conducând în acompaniamentul ariilor liniștitoare de pe Radio 3, Zeb zări indicatoare pentru Nottingham.

Nottingham. Numele părea să răspundă unui lucru din interiorul lui. Nu fusese niciodată acolo, ceea ce categoric era un punct în plus în favoarea orașului. Un altul era faptul că acel loc fusese mereu asociat cu Robin Hood, unul dintre eroii preferați ai copilăriei lui. Zeb se emoționase când citise aventurile acestuia în lupta cu Guy de Gisborne și cu monstrul lui medieval favorit, Șeriful din Nottingham.

Robin şi ceata lui de haiduci furaseră de la bogaţi pentru a-i ajuta pe săraci; poate că, într-un fel, furaseră şi de la el. Dar el nu dăruise nimic niciodată săracilor. Şi nici nu cunoştea vreun haiduc; şi cu siguranţă nu era unul.

Intră în Nottingham. Se aştepta să găsească ceva primitor, structuri din lemnărie, însă în schimb văzu suburbii ponosite, şubrezite – pub-uri închise, magazine ferecate – deschizând drumul către un centru încărcat de clădiri ca nişte cutii de beton, şi, de asemenea, o Roată Mare.

Roata de metal imensă, albă, din Nottingham, bălăbănindu-şi cabinele cu geamuri fumurii, se deslușea disproporţionat de masivă, precum o roată de bicicletă a zeilor, deasupra a ceea ce, de altfel, părea să fie o piaţetă principală aspectuoasă, mărginită de clădiri victoriene elegante. Zeb se întreba de ce se încăpăţânaseră oraşele astea să aibă câte o Roată Mare; probabil oamenii responsabili cu atragerea turiştilor într-un oraş considerau că acestea erau un lucru bun, lui însă i se părea că dădeau o uniformitate deprimantă şi hidoasă acestor centre istorice interesante şi nobile.

Se întreba ce-ar fi înţeles Robin Hood din Roata Mare; probabil că faimosul haiduc ar fi avut altele pe cap mai importante decât estetica. Cu toate astea, Zeb simţea că aruncând asemenea monstruozităţi claie peste grămadă pe cerul oraşului era tot ca şi cum ai fura de la oameni. Asta le sărăcea orizontul şi le strica peisajul înconjurător.

Se uită în jurul lui după urme lăsate de Robin Hood. Inima îi săltă când zări indicatoarele de patrimoniu, maronii, care duceau spre castel. Străbătu în grabă centrul comercial, traversă o şosea vastă şi gălăgioasă, şi apoi urcă printre nişte case de oraş de secol al XVII-lea, elegante, deşi în paragină, acolo unde un zid imens, solid, fără îndoială medieval, se întindea în josul pantei. La dreapta, o fortăreaţă flancată de turnuri şi cu punte mobilă, cu un blazon

deasupra intrării arcuite îi dădea de ştire că găsise într-adevăr locul pe care îl căutase.

Zeb traversă cu nerăbdare un alt drum aglomerat şi străbătu cărarea în spirală mărginită de straturi de flori, care ducea către grandioasa poartă. Acolo, intrând în chioşcul pentru bilete, cu interiorul lui colorat de obiectele heraldice ale trecutului, descoperi că, în prezent, castelul era de fapt galeria de artă a Nottingham-ului.

Pentru o clipă, inima i se umplu de amărăciune. Să se uite la tablouri şi la sculpturi – şi pe deasupra tablourile şi sculpturile altor oameni – era ultimul lucru pe care avea chef să-l facă în acel moment. În altă ordine de idei, i-ar fi prins bine un sendviş şi o ceaşcă de ceai fierbinte, iar galeria trebuie să fi avut o cafenea. Nu avea de ce să se uite la expoziţie; dimpotrivă.

Îşi cumpără bilet şi intră în curtea interioară a castelului. Potrivit broşurii primite la intrare, galeria şi cafeneaua se găseau în conacul ce se ridica sub ochii lui, pe amplasamentul turnului principal. Rafalele puternice, reci ce suflau de la un capăt la altul al colinei în timp ce Zeb păşea cu fermitate în susul aleii aproape că îl doborâseră la pământ. Degetele de la picioare îi îngheţau în şlapii de cauciuc, iar părul îi biciuia nemilos faţă, atacându-i ochii şi intrându-i în gură. Naiba să-l ia. Avea să-l tundă; la fel ca adidaşii lui stupizi şi blugii mulaţi, era parte din vechea lui viaţă. Şi la fel ca ele, era pur şi simplu inconfortabil şi contraindicat.

Sus, cu respiraţia tăiată din cauza vântului şi al efortului depus, zăbovi preţ de câteva minute pe marginea terasei, care oferea o panoramă splendidă asupra văii. Nimic din centrul oraşului, nimic din Roata Mare, slavă Domnului, numai clădirile industriale mai mici, mai vechi, care se înghesuiau de-a lungul râului, apoi mai departe, pe linia orizontului. Zeb privea cu ochi pierduţi, observând efectele eterice neaşteptate pe care apa le provoca în drumul ei, şi

hornurile bătrâne care desenau cerculeţe delicate ce se ridicau în aer. Ar fi ieşit un tablou reuşit din asta, se gândea el.

Deja simţea cum decizia de a nu se uita la nici o lucrare expusă în galerie se şubrezea. Deschise porţile masive de la intrare şi o zbughi sus pe scările largi, în căutarea semnelor indicând calea spre cafenea. Se simţea uşor panicat la gândul că se afla într-o încăpere puternic iluminată, cu pereţi albi, care conţinea obiecte cumva moderne şi lipsite de strălucire, totuşi nici una nu-i aparţinea, slavă Domnului. Dar era suficient. Gata cu arta. Unde era afurisita aia de cafenea?

Pe acolo? Se împinse prin nişte uşi de sticlă, masive, cu mânere din alamă şi se trezi într-o galerie colosală, lungă, luminoasă, cu o pardoseală lăcuită generos, care pârâia la fiecare pas făcut de el. Voia să se catapulteze înainte, către capătul celălalt şi afară de acolo; încercă să-şi ţină ochii departe de pereţi, înapoi la pardoseala lucitoare. Dar era prea târziu.

Uşor, ţinându-şi respiraţia, Zeb se îndreptă spre tabloul care-i captase atenţia. Reprezenta un peisaj industrial, însă idealizat şi înfrumuseţat, reprodus în nuanţe de roz, albastru şi verde, pastelate, şi foarte mult alb. Hornurile, ridicându-se delicat spre cer, erau pictate precum nişte coloane ale templelor greceşti, iar clădirile spaţioase erau dispuse graţios pe o colină care se înălţa întocmai ca Muntele Olimp spre un cer pal, luminos. Impresia produsă era aceea a unui tărâm locuit de zei şi zeiţe, nicidecum a unor fabrici şi uzine în care oamenii roboteau. Îi aminti lui Zeb de panorama de afară, de viziunea asemănătoare care, pentru o clipă, se conturase şi în mintea lui. Cineva împărtăşise aceeaşi viziune cu el; îl întrecuse, de fapt. Se aplecă pentru a-i citi numele. L.S. Lowry. Rânji. Ei bine, era o companie plăcută.

O altă pictură, din capătul celălalt al încăperii, îi făcea cu ochiul în acel moment. O grădină însorită

ce dădea înspre un câmp. Zeb contemplă tabloul, pierdut în straturile de flori parfumate, imaginându-şi că zăcea întins pe gazonul cald, strălucitor, pe marginea lacului sclipitor. Se întreba de ce nu-i trecuse niciodată prin cap să picteze minunatele lui grădini de la Blackwood. Era o ocazie ratată. Stanley Spencer, al cărui tablou îl privea, în mod cert nu ezitase s-o facă.

În apropiere se afla un tablou frumos cu nişte bujori mov-roşii. Zeb îi privea lung, sorbind culoarea seducătoare, adâncă, petalele lucioase, stratificate, mirosul aproape perceptibil. Cercetă eticheta. Stanley Spencer din nou. Colecţia nu era rea deloc.

Se îndreptă şi respiră adânc. Se simţea viu şi lucid cum nu mai fusese de mult. Emoţionat chiar.

O pictură victoriană colosală, într-o ramă aurită, lată şi subţire, îi captă atenţia. Se grăbi să traverseze pardoseala lustruită în şlapii săi. Era un peisaj montan executat de un oarecare John Brett şi perspectiva era de sus. Ca şi când, se gândea Zeb, pictorul şi-ar fi ţinut paleta în echilibru pe aripa unui avion care zburase pe deasupra, şi asta pentru câteva luni bune, judecând după detaliul minuţios, aproape fotografic. Dar bineînţeles, avioanele apăruseră mult mai târziu; Brett trebuie că stăruise îndelung asupra fiecărui element în parte pentru a dobândi efectul dramatic urmărit. Crăpături în zid, crevase, nori, abisuri scufundătoare, copaci făcându-şi loc printre spărturile în stâncă...

Zeb simţi un dezgust faţă de propria persoană. Nu ştia nimic despre John Brett, însă se părea că acesta pusese cu siguranţă profunzime şi efort sincer în crearea acestui tablou, şi pusese într-o singură zi cât nu puse Zeb în întreaga sa carieră.

Pictura era acoperită cu sticlă, iar reflectoarele galeriei erau poziţionate de aşa manieră încât reflexia acestora fura din vizibilitate. Zeb se feri şi îşi deplasă capul, încercând să surprindă cât mai mult din detaliu.

— Iertaţi-mă.

Vocea din spatele lui era una moale și discretă. Zeb se răsuci pe călcâie suspicios spre ceea ce se dovedi a fi un paznic; un bătrân cu o înfățișare blândă, șovăielnică.

Zeb îi întâlni privirea defensiv. Fusese oare recunoscut? Din cauza părului? Avea să-și taie drăcia aia cu prima ocazie.

Expresia de pe fața bătrânului, în orice caz, era una calmă și amabilă. Nici o urmă de emoție, realiză Zeb, la întâlnirea cu cel mai rebel *enfant terrible* al artei contemporane. În regulamentara uniformă bleumarin tipică, bătrânul avea mai degrabă un aer de îngrijorare răbdătoare.

— De aici îl puteți vedea perfect, spuse, lovind ușor cu pantoful pardoseala lustruită într-un punct, undeva la un metru de Zeb.

Zeb se încruntă.

— Ce să văd?

— Brett-ul, replică bătrânul, politicos. E greu de văzut. Din cauza luminilor.

Zeb ajunse în locul indicat. Paznicul avea dreptate. Eliberat de sub strălucirea orbitoare a luminilor ce cădeau de sus, era ca și cum sticla se dizolva, iar brâurile muntoase, zăpada lor, umbrele, crevasele și lespezile puteau fi văzute în cel mai mic și mai senzațional detaliu. Zeb trase aer în piept cu putere, imaginându-și frigul tăios trecându-i prin plămâni ca atunci când iei o gură lacomă de aer din acela tăios, rece și strălucitor.

După câteva minute se întoarse spre paznic.

— Mulțumesc.

Bătrânul încuviință. Zeb îi observă părul: grizonant și pieptănat cu cărare pe mijloc, posibil dat cu briantină, peste un scalp gălbui.

— Lucrez în galeria asta de mai bine de treizeci de ani, îi mărturisi bătrânul, cu o voce încălzită de mândrie. Am calculat locul de unde se vede cel mai bine fiecare tablou.

Zeb îl privi cu admirație.

— Treizeci de ani, spuse. Nu te plictiseşti niciodată?

Ochii de un albastru spălăcit ai bătrânului exprimau mirare.

— Niciodată. Încă mai am surprize, în fiecare zi. Uită-te aici.

Zeb îl urmă pe ghidul său pe duşumeaua scârţâitoare până ajunseră în faţa unei picturi înfăţişând o nuntă mare.

— Uită-te numai la ăsta.

Bătrânul îi indică o siluetă undeva în colţul stâng, un muzician îmbrăcat cu nişte pantaloni strâmţi dungaţi, care cânta la o lăută.

— Pantoful îi e atât de uzat că i se desprinde talpa. Nu şi-ar fi dorit să se vadă asta, mai ales la un asemenea eveniment festiv. Numai că pictorul a observat. E foarte personal. Cred că îl face viu.

— Îl face unic, observă Zeb, instant.

Bătrânul zâmbi.

— Da. Se poate spune şi aşa.

Îşi scutură capul uimit.

— Ştii, m-am uitat la tabloul ăsta de o mie de ori, dar niciodată n-am observat pantoful, până ieri. Nu te saturi niciodată când priveşti arta adevărată. Mereu e ceva nou de văzut.

Capitolul 56

Alice știa că era împotriva regulamentului să închidă galeria. Dar trebuia neapărat să ia prânzul, și dacă se împotrivea acestei urgențe, exista riscul major de a atenta și la cel de-al doilea rând de mâncare chinezească. În plus, Angelica se întorcea abia peste o săptămână. Dacă ar fi sunat, Alice ar fi putut pretinde că fusese ocupată cu un potențial client. Totuși ce anume avea să-i spună Angelicăi în eventualitatea în care aceasta ar fi întrebat-o dacă respectivul client era interesat de Zeb Spaw, asta nu hotărâse încă.

Zeb nu-i menționase ora la care furgoneta avea să vină să ridice patul lui. Alice se grăbea înapoi cu sendvișul ei, și mai că se aștepta să găsească mașina uriașă urcată pe trotuar și pusă pe avarii. Cu toate astea, pe trotuar nu se afla nici o furgonetă, în locul știut văzu o femeie.

Aceasta o aștepta acolo în lumina soarelui și flutură o mână entuziasmată atunci când o văzu pe Alice apropiindu-se. Era Caroline.

Alice îngheță alarmată. Încă nu reușea să se obișnuiască cu lucrurile care se petreceau între Suki și Rafael. Încercările ei de a o suna pe Suki – atât pe fix, cât și pe mobil – se loviseră de tot felul de roboți, iar Alice ajunsese la concluzia ca era posibil ca ea să fi plecat pe undeva ca să-și vindece rănile. David, interogat, părea să nu știe nici el nimic de ea. Se arătă iritat de întrebările ei, ceea ce pe Alice

o făcu să se gândească că era deosebit de nepăsător. Poate că David n-o plăcea foarte tare pe Suki, totuşi era prietena lui Alice, şi era în impas.

Iar impasul prin care trecea Suki avea legătură directă cu acea femeie. Caroline. Ea îşi băgase coada peste tot. *Femme fatale*. Cea care fură bărbaţii altor femei. Păienjeniţa spilcuită, mulţumită de sine, controlând totul din centrul pânzei ei.

Şi chiar arăta foarte mulţumită de sine. Chiar de pe partea cealaltă a drumului însorit, chipul lui Caroline radia de satisfacţie felină. Ce dracu', se întreba Alice, sângele urcându-i-se la cap de mânie, avea *asta* de era aşa de mulţumită?

Alice traversă strada, încleştându-şi mâna pe sendvişul cu ton.

— Ce faci aici? întrebă.

Uimirea se putea citi pe chipul lui Caroline.

— Adun informaţii pentru documentarul meu, bineînţeles. Am fost pe la galerii. Acum am venit să vorbesc cu tine. Am lăsat ce-i mai bun la urmă.

Zâmbi, dar pentru că faţa lui Alice rămânea impasibilă, adăugă vizibil buimăcită:

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Alice nu voia să poarte o conversaţie cu această femeie, această femeie care o decepţionase pe prietena ei cea mai bună. Trecând strada în grabă, scoase iute din buzunar cheile de la OneSquared şi încercă să descuie uşa.

— Ce s-a întâmplat?

Caroline se mişcă rapid şi o prinse pe Alice de braţ. Ea se smuci furioasă.

— Ce dracu' crezi că faci?

— Vrei să te calmezi puţin?

Vocea lui Caroline părea, chiar şi în urechile lui Alice, mai degrabă exasperant de năucită decât vinovată. Ochii i se întunecară cu îngrijorare.

— Hei, ce s-a întâmplat? De ce eşti aşa de supărată pe mine? S-a întâmplat ceva nasol la OneSquared sau ce?

Acest aparent memento al faptului că, în ciuda celor întâmplate, ea ar fi trebuit de fapt să-i fie recunoscătoare lui Caroline pentru că-i găsise acel job, nu făcea decât să sporească furia lui Alice.

— Știi chiar foarte bine ce s-a întâmplat, scuipă ea.

Caroline tresări. Era o actriță bună, Alice trebuia să recunoască. Dar bineînțeles că era. Aceeași reprezentație o dăduse și la petrecere; mișcându-se grațios de colo până colo, stând la taclale cu Rafael și Suki ca și cum totul ar fi fost cât se poate de firesc.

Alice reușise să deschidă ușa. Caroline o urmă.

— Nu, nu știu ce anume s-a întâmplat. Chiar nu știu. Spune-mi tu.

Alice se întoarse cu fața spre ea, tremurând la gândul deciziei luate.

— Suki mi-a spus, începu, cu o voce sugrumată de mânie, Suki mi-a spus... mi-a spus, se bâlbâi, că ai o aventură cu... cu... Rafael.

Eliberând grenada, își încrucișă brațele și așteptă.

Pe chipul lui Caroline nu se putea citi nimic.

— Înțeleg, spuse ea după câteva fracțiuni de secundă.

Alice nu se așteptase la atâta stăpânire de sine. În mod cert era chiar mai nerușinată decât și-a imaginat ea.

Trecură câteva minute. Caroline inspiră. Apoi își îndreptă ochii mari, fără să clipească, spre Alice.

— În primul rând, nu am nici un fel de aventură cu Rafa...

— Dar mi-a spus Suki... o întrerupse Alice înfierbântată.

Caroline o opri, ridicând o palmă palidă.

— Te-a mințit, îmi pare rău că-ți spun asta.

— *Mințit*? gâfâi Alice. Bineînțeles că nu.

„Tu ești cea care minte", era pe punctul de a adăuga, luându-i apărarea prietenei sale, cu înverșunare. Însă ceva din liniștea de pe chipul lui Caroline o făcu să-și înghită cuvintele.

— Dar... dar... de ce-ar fi făcut asta? murmură în cele din urmă. *De ce*?

— O diversiune? sugeră Caroline, aproape extenuată. Ca să distragă atenţia de la adevărata faptă? Pentru a împiedica lumea să afle se întâmplă cu adevărat?

Alice a fost copleşită de nerăbdare.

— O, fii serioasă, Caroline. *Pe cine* să distragă? *Ce* să afle?

Caroline o privi câteva clipe fără să spună nimic, apoi îi şopti, cu o voce joasă:

— Pe tine.

— Pe mine? Pe *mine*?

— Ca să te împiedice să afli că se culcă cu prietenul tău.

Caroline tăcu şi, închise ochii, care nu clipiseră până atunci, şi care acum erau plini de regret.

Pentru moment, Alice simţi liniştea şocului absolut. Apoi lumea începu să se învârtă cu ea într-un fel ameţitor. Începu să tremure şi dinţii îi clănţăneau în gură.

— Nu-i adevărat, auzi că spune pe o voce care nu prea părea a ei. Nu e adevărat, adăugă vocea ei, isterică. *Minţi*.

— Aş vrea să te mint, spuse Caroline calmă.

Alice privi afară prin vitrina principală. Nimic nou pe Gold Street, aceleaşi vitrine, una lângă cealaltă sub soare. Oameni treceau pe lângă ele. Totul părea perfect normal.

Se uită din nou la Caroline, încruntându-se şi scuturând din cap.

— Ascultă, ai înţeles greşit toată treaba, spuse ea, încercând să fie raţională. David... el a... petrecut ceva timp cu ea din cauza lui Albertine. Albertine a fost bolnavă...

— Da. Şi eu m-am îngrijorat din pricina asta, o întrerupse Caroline. Până când, adăugă răspicat, am vorbit cu Rafa şi am aflat că, de fapt, ea a fost bine în tot timpul ăsta.

Alice încerca de ceva timp să-şi reprime sentimentul de panică ce creştea în ea. Dar la asta răbufni. Implicaţia era prea îngrozitoare pentru a putea fi înghiţită.

— Vrei să spui, se porni, că Suki a inventat că Albertine a fost bolnavă? Numai ca să... numai ca să...

Constată că îi era imposibil să-şi ducă la capăt propoziţia.

— Rafa habar n-avea că David fusese la el acasă. Încă n-a aflat, spuse Caroline cu blândeţe. N-am vrut să-i spun. Suki e cea care trebuie să-i spună.

O tăcere cumplită se aşternu.

— Dar... dar... Suki şi David... ei nu se suportau, şopti Alice.

— Ei, uite că lucrurile s-au schimbat, spuse Caroline scurt. Şi dacă nu mă crezi, adăugă, întreabă-l pe David. Sau, dacă chiar vrei să-i laşi pe toţi cu gura căscată, pe Rafa.

Alice se îndreptă spre scaun, se prăbuşi în el şi îşi prinse capul în mâini, sprijinindu-se de birou. Ar fi vrut să rămână singură. Apoi, ar fi putut să încerce să înţeleagă ce se întâmplase. Trebuia să existe o explicaţie logică.

În orice caz, nu auzi paşii cuiva care se îndepărtează. Caroline nu se mişcase din loc. Alice îi auzea până şi respiraţia, din celălalt colţ al galeriei.

— Ascultă, spuse Caroline, spăsită. *Chiar* îmi pare rău pentru toate astea. N-aş fi vrut să fiu eu aia care-ţi spune.

Alice îşi închise strâns ochii în semiîntuneric şi nu spuse nimic. O auzi pe Caroline oftând.

— OK. Eu o să plec. Chiar îmi pare rău, pe bune. Şi dacă e ceva vreodată... dacă pot să te ajut cumva, sau, mă rog, să-mi spui, OK? Uite cartea mea de vizită.

Păşi în vârful picioarelor către Alice, care între timp îşi schimbase puţin poziţia şi acum stătea cu fruntea sprijinită de marginea biroului, holbându-se undeva sub birou. Caroline lăsă cartonaşul fix pe

marginea biroului, ca şi cum ar fi hrănit o bestie înspăimântătoare. Alice, cu privirea fixată pe duşumea, îi văzu sandalele roşii făcute din şireturi minuscule cum se retrag în grabă pe lemnul de fag.

— La revedere, atunci, spuse Caroline din uşă.

Când a fost sigură că aceasta plecase, Alice îşi înălţă capul. Ameţi. Cuvintele lui Caroline păreau să răsune în tăcerea din jur, păreau să ţopăie de pe un perete alb pe altul. Dar nu puteau fi adevărate. Era imposibil. David nu doar că n-o suporta pe Suki, o *ura*...

Cu toate astea, o brumă de îngrijorare persista în sinea ei.

Totuşi trebuie să fi fost vorba de o neînţelegere oribilă. Trebuia să fie. Caroline mintea. David n-ar înşela-o niciodată. Iar Suki era prietena ei; n-ar trăda-o niciodată.

Cu degete tremurătoare, Alice îi scrise lui David. „Sună-mă. Urgent." Cu cât suna mai repede şi nega totul, cu atât mai bine.

Cele câteva minute, Alice şi le petrecu cu ochii pironiţi asupra pereţilor albi ai galeriei, conştientă doar de huruitul oribil din capul ei şi de faptul că-şi dorea cu disperare ca David s-o sune şi să nege totul.

Apoi, când auzi soneria telefonului, inima stătu să-i sară din piept; îl înhăţă cu mâini tremurânde. Şi, slavă Domnului, era David. Simţi cum fiecare firicel de păr, fiecare muşchi, fiecare os se pregăteau să întâmpine uimirea lui, furia, oroarea.

— O, David! începu Alice cu o voce scheunată. Scârba aia de Caroline... ţi-o aminteşti, de la petrecerea lui Suki? Ei, tocmai a plecat de aici, şi n-o să-ţi vină să crezi ce mi-a spus. Că tu şi Suki...

Încercă să insereze un râset aici, anticipând absurditatea de care-ar acuza-o el.

— Alice. Opreşte-te.

Cu toate că urechile îi zvâcneau şi inima îi bubuia în piept, ea sesiză totuşi că vocea de la celălalt capăt

era mai scăzută, mai puțin familiară decât cea a lui David.

— David?

Oare greșise numărul? Verifică din nou. Ba nu. Era, fără îndoială, numărul lui David.

— Rafael sunt.

— Rafa! Dar ăsta... ăsta...

— E telefonul lui David. Știu. L-a lăsat aici. Noaptea trecută.

— Noaptea trecută?

— Pe la nouă, spuse Rafael pe un ton calculat.

Nouă. Alice scoase cu greu desfășurătorul din capul ei pentru a-și aminti.

Ea trebuie să fi fost încă la reședința Klumpp la nouă.

— Cam pe atunci m-am întors eu. Puțin mai devreme decât se aștepta Suki, spuse Rafael, sec. *Eu* așa am aflat.

Mâna lui Alice era la gură. Își rodea unghiile și scâncea. Simțea o greață profundă.

— Alice, mi-e teamă, spuse Rafael cu oarece blândețe, că scârba aia de Caroline spunea adevărul.

Capitolul 57

Dan nici nu visase să i se întâmple asta. Şi de n-ar fi fost urmele verzi, de iarbă, de pe pantalonii lui, chiar ar fi crezut că totul fusese doar un vis. El şi Maeve. Rostogolindu-se pe pământ. Înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pasională.

Asta până în momentul în care, într-adevăr, ea s-a tras înapoi, s-a ridicat pe călcâie şi s-a uitat la el cu spaimă.

— O, Doamne, i-a spus, ducându-şi palma la gură şi apăsând-o cu putere. Nu sunt cu nimic mai bună decât el.

Dan, confuz, s-a proptit într-un cot – şi mai multe pete de iarbă.

— Nu eşti mai bună? Nu eşti mai bună ca cine? Ce vrei să spui?

Era în picioare în acel moment, încheindu-şi nasturii cămăşii, părul căzându-i peste faţă.

— Nu sunt cu nimic mai bună ca Ciaran. Sunt mai rea, de fapt. N-am nici o dovadă reală că el se vede cu altcineva, până la urmă. Şi uite ce fac!

Vocea ei era aspră, plină de dezgust faţă de ea.

— Şi tu! adăugă, îngheţându-l cu o privire verde, acuzatoare.

Dan se uită în jos, neştiind ce să spună. Lucrurile se schimbaseră cu aşa o repeziciune şi aşa de radical încât se simţea buimac. Într-o clipă se sărutau pasional; în următoarea era practic acuzat că o ducea pe căi greşite.

Dar în ce măsura a fost vina lui? Da. El a făcut primul pas. Dar nici ea nu i-a opus rezistenţă. Ba chiar deloc; i s-a părut că ea chiar savurează momentul. Îşi aminti privirea ei încurajatoare. Oare chiar şi-o dorise?

Ea îşi aduna lucrurile de pictat, încruntată. El o vedea că e nervoasă, iar asta îl umplea de tristeţe. Îi zvâcnea capul; mahmureala se întorcea cu gând de răzbunare.

— O să te mai văd? întrebă stins, în timp ce ea cobora furioasă dealul, părul umflându-i-se în vânt.

Maeve nu se întoarse şi nici nu-i răspunse.

În tren, în drum spre Londra, Dan s-a simţit îngrozitor de nenorocit. Gândurile lui stăruiau cu amărăciune asupra felului în care el, într-un moment de nebunie, un impuls nebun de dorinţă carnală, zdrobise acel recipient fragil, încântător, care reprezentase prietenia lui şi a lui Maeve. Cu siguranţă ea nu-şi mai dorea să-l vadă niciodată, după acest incident, în nici un caz să mai vină la cursul lui de pictură. Totul era pierdut.

Astfel, adormi cu capul sprijinit de geamul trenului, visând la ea. Se trezi cu obrazul turtit de geam şi fiecare petic dermic atins de ea ardea, mistuit de un foc misterios. Pentru el, realitatea îi lăsa pe acei oameni din vecinătatea vagonului undeva într-un plan secund, pentru a face loc acelor buze fremătătoare, întredeschise, şi foarte aproape de el, aromei subtil mentolate a respiraţiei ei şi pielii ei fosforescente, atât de fine încât părea compactă. Ochilor ei – enormi, verzi şi umezi.

Dan oftă, simţindu-se cuprins de un sentiment de dor lamentabil, disperat, urmat de un sentiment de nerozie lamentabilă, disperată. Ce-şi imaginase el? Până la urmă, el era profesorul ei de pictură şi nimic mai mult. Iar profesorii care se încurcă cu studenţii lor nu ajung prea bine niciodată.

Pe măsură ce trenul intra în gară, el medita la acel exerciţiu inutil pe care-l avea de îndeplinit.

Motivaţia iniţială de la care pornise demersul lui ce presupunea vizitele unor galerii fusese dorinţa de a o impresiona pe Maeve. Dar acum, când ea în mod cert nu voia să-l mai vadă niciodată, de ce-ar mai face-o? De ce n-ar lua primul tren înapoi spre casă?

După bomba aruncată de Rafael, Alice rămăsese în OneSquared, singură. Mintea îi era la fel de goală ca peretele alb din faţa ei. Ochii îi erau aţintiţi în gol, nemişcaţi şi larg deschişi. Încremenise.

Nu voia să accepte idee că David o înşela. Nu încă. Deşi amândoi, Caroline şi Rafael, insistaseră asupra acestui aspect. Era o greşeală. Ceva s-a pierdut pe traseu. Rafael probabil minţea sau era nebun. Sau, cumva, incredibil de confuz.

Se gândi să-l sune pe David la spital, pe telefonul fix, mobilul lui fiind la Rafa, din nu se ştie ce motive. Dar oare era o idee bună? El s-ar enerva, totul ar fi în pripă, şi, totuşi, aşa ceva trebuia vorbit între patru ochi. Alice simţea nevoia să-l privească în ochi.

Aşa că îi mai rămânea o singură persoană pe care putea s-o sune.

Suki era uimită.

— Nu! O, draga de tine. *Ce* ţi-a spus?

Ezitând, Alice repetă tot ce-i spusese Caroline. Spre uşurarea ei colosală, Suki explodă.

— Ce curvă! Nu-mi vine să cred. Ba da, cred. Mă aşteptam să vină cu o poveste din asta senzaţională. Tot timpul i-a plăcut să fabuleze, adăugă dezlănţuită. Şi tot ce vrea ea acum e să-şi salveze curul ăla mare. Îşi dai seama, nu?

— Da, consimţi Alice, dorindu-şi din tot sufletul să-şi dea seama.

Apoi îi spuse lui Suki despre discuţia cu Rafa.

— Şi zici c-aşa a zis, ha? spuse Suki rece. Păi şi el face acelaşi lucru. El şi Caroline au clocit toată treaba asta între ei. Îţi vine să crezi?

— Nu, spuse Alice cu hotărâre, simţind cum o greutate covârşitoare i se ridică de pe umeri.

— E pur şi simplu aberant, continuă Suki agitată. Vreau să zic, OK, David m-a ajutat cât timp Albertine a fost bolnavă, dar...

O urmă de îndoială se strecura, în acel moment, în mintea lui Alice. Dar imediat îşi aminti că, bineînţeles, asta era varianta lui Caroline, că Albertine nu fusese niciodată bolnavă. Era parte din contraofensiva ei. Minciunile cele multe începeau să iasă la lumină.

Apoi, luă în calcul un mic detaliu.

— Şi totuşi, cum *a ajuns* telefonul lui David la Rafael?

Urmă un moment de pauză, apoi un scârţâit asurzitor.

— Nu pot să cred, se pişigăi Suki. Fiică-mea a fost bolnavă, soţul meu are o aventură şi acum cea mai bună prietenă a mea nu mai are încredere în mine.

— Bineînţeles că te cred, icni Alice îngrozită, realizând că acum ea era pe banca acuzaţilor. Nu Sukes, te rog. Calmează-te. Nu asta ziceam, o alină ea, fiecare nerv al ei tremurând în faţa reacţiei violente. Eu doar întrebam, asta-i tot...

De la capătul celălalt al firului se auzi un scâncet îngrozitor, exasperant.

— Nu poţi să-ţi imaginezi prin ce-am trecut, gâfâi Suki. Vreau să mă sinucid. Simt cum pur şi simplu nu mai am pe nimeni în care să pot avea încredere, nimeni care să mă creadă..

— Suki, te rog. Eu te cred, spuse Alice disperată. Uite, vin pe la tine. Direct de la serviciu. Chiar mai devreme, dacă pot să scap.

— Nu-i nevoie.

Suki părea deja mai calmă.

— O să fiu OK. Pe bune. Ai un job de păstrat. Nu vreau să fiu o povară. Sunt aşa de plictisitoare, pe bune.

— Dar...
— A, e cineva la uşă. Tre' să închid.
Acestea fiind spuse, Suki închise.

Dan nu a plecat acasă imediat, până la urmă. Slăbiciunea lui, disperarea şi sentimentul înfrângerii l-au purtat până aproape de peronul ce ducea spre casă, dar apoi ceva – poate o rămăşiţă de respect de sine, poate de ambiţie, de mândrie, chiar – l-a împins înapoi spre gară şi, de acolo, în lumea largă.

Acum, în orice caz, regreta decizia luată. Experienţa lui la Londra fusese un mare „nu", format din mai mulţi de „nu", mai mici.

Nimeni nu manifestase nici cel mai vag interes faţă de munca lui. Peste tot aceleaşi asistente galeriste nătângi care îi chemau pe aceiaşi manageri sictiriţi de undeva din camerele din spate, de unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră auziţi spunând lucruri de genul „Spune-i să reţină Giacometti-ul" şi „Tu chiar crezi că-i pe bune, în legătura cu Monet-ul?".

Dan îşi imaginase că privirile aveau să fie sceptice la vederea lucrărilor lui. Ceea ce nu-şi imaginase, nici o clipă, era să nu aibă nici măcar şansa să le arate. Multe dintre galerii nici măcar nu s-au uitat la el, pur şi simplu l-au expediat din uşă. Dintre cele care i-au dat atenţie, un bărbat înalt, cu ochelari, într-o cămaşă albastră şi pantaloni cenuşii, a frunzărit, obosit, lucrările lui şi i-a spus:

— Sunt foarte drăguţe. Perfecte de agăţat în casele celor mai de seamă reprezentanţi ai clasei de mijloc, deasupra şemineului. De ce nu pui un anunţ în *Viaţa la ţară* sau în reviste din astea?

Acesta fusese momentul cel mai nasol. Cel mai glorios moment al lui a fost atunci când cel mai sictirit dintre toţi dealerii, genul acela de prinţ european cizelat, cu cărare pe mijloc, dintr-o galerie de pe Bond Street, şi-a trecut un deget prin sprânceană şi a afirmat că portretistica, deşi atât de demodată la momentul acela, era posibil să revină în vogă.

Totuşi, chiar luând în calcul această posibilitate, lucrările lui Dan tot nu erau tocmai potrivite pentru galeria lui.

Lumea părea să fie uşor distrată în mai toate galeriile; Dan prinse din zbor o ştire de ultimă oră, din lumea artei. Un artist celebru era scos la vânzare pe piaţă. Asta părea să însemne umilinţa supremă, deşi lui asta i se părea o situaţie mai puţin umilitoare decât cea prin care trecea el. Ca să fii scos pe piaţă, trebuia să fii mai întâi cumpărat.

După încă vreo trei-patru vizite, Dan află şi numele artistului abandonat: Zeb Spaw. Din câte se auzea, o americancă foarte bogată, pe numele ei Fuchsia Klumpp, colecţionară, se hotărâse să-şi vândă întreaga colecţie Spaw dintr-un foc.

— Lucrările lui peste tot, preţurile scad vertiginos. S-a zis cu el, Dan îl auzi pe unul dintre dealeri declarând cu vădită satisfacţie unei asistente, de undeva din spatele unei galerii. Artă de categoria a doua, asta spun ei. Ce noroc că noi n-am achiziţionat niciodată nici unul. Angelica Devon o să şi-o cam ia, totuşi, a adăugat cu satisfacţie.

Dan nu auzise de Angelica Devon, dar se gândi că era posibil să fi auzit ceva de Fuchsia Klumpp. Ştia totul despre Zeb Spaw, asta da, şi era surprins că nu simţea nici o urmă de *Schadenfreude*. Pentru toată aroganţa lui Spaw, pentru stropitul din cap până-n picioare cu Lotus-ul, Dan simţea o mare empatie. Arta era un domeniu dificil, fie că te aflai la fundul ei, aşa cum era Dan, fie în vârf, aşa cum era Zeb – sau fusese. Cel puţin, fiind la fund, nu era nici un pericol să se prăbuşească, presupuse Dan. Nu că asta l-ar fi încălzit cu ceva.

După confruntarea cu cei opt manageri sictiriţi, Dan hotărî că era cazul să tragă linie. Nu ajungea nicăieri; umbla după cai morţi să le ia potcoavele. Numai că nu avea nici de departe acelaşi succes pe care-l avuse acel artist care alesese ca piesă de rezistenţă la o expoziţie de la Tate Modern, un cal

împăiat, care zăcea la pământ, străpuns de un pripon. Roger Pryap îi povestise despre el.

Gândul îl făcu pe Dan să scuture din cap. Ce putea fi frumos şi înălţător la un cal mort şi împăiat? Poate dac-ar fi fost vorba de un artist contemporan, mort şi împăiat şi cu un pripon înfipt în el, poate lucrurile ar fi stat altfel. Deşi, din câte auzea acum despre Zeb Spaw, acesta părea să treacă printr-o experienţă izbitor de asemănătoare.

În acel moment, Dan hotărî să facă ceea ce-i dicta bunul simţ: să se îndrepte spre gară şi să ia primul tren înapoi spre casă. Îşi adună lucrurile şi realiză, spre surprinderea lui, că gândurile lui şi hoinăreala îl aduseseră în ultimul loc în care şi-a dorit să ajungă. Acolo unde dealerii erau de obicei şi mai dezinteresaţi decât cei pe care îi întâlnise deja – deşi, la drept vorbind, îi venea cam greu să-şi imagineze aşa ceva. Acolo unde avea să fie văzut drept cel mai non-artist dintre non-artişti.

Pentru început, în haine nepotrivite. Aruncă o privire către braţele lungi şi subţiri îmbrăcate în cămaşa albă de bumbac, ponosită şi pătată de iarbă şi la pantalonii crem lălâi, la fel de antici şi de mânjiţi de iarbă. Dar hainele erau numai începutul. Greşită la el mai era şi arta pe care o practica.

Se afla, cu alte cuvinte, în faţa plăcuţei pe care scria „Gold Street".

Capitolul 58

După discuţia cu Suki, Alice simţi o oarecare uşurare. Slavă Domnului că rezistase tentaţiei de a-l suna pe David la spital.

Slavă Domnului că până la urmă nu era nimic adevărat. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii adânci şi s-ar fi salvat în ultimul minut. Pentru câteva minute oribile văzuse oroarea ce o aştepta jos – infidelitatea lui David, săvârşită cu prietena ei. Fusese îngrozitor. Dar aproape la fel de îngrozitor fusese faptul că lucrurile ajunseseră cumva într-un punct în care, chiar dacă numai pentru o secundă, ea şi-a pus, totuşi această posibilitate.

Asta era o trezire la viaţă, hotărî Alice, brusc. Poate că ceea ce se întâmplase – sau, din fericire, nu se întâmplase – era, din anumite puncte de vedere, un lucru bun. Îi dădea de gândit referitor la gravitatea situaţiei dintre ea şi David. Munca – programul lui la spital, noul ei job solicitant – li se pusese cumva în cale. Era vina ei în aceeaşi măsură în care era şi vina lui. Se cerea o reevaluare a relaţiei lor. Ea şi cu David trebuiau să aibă o discuţie, şi asta foarte curând.

David trebuia să facă un mic efort, hotărî Alice. El era, bineînţeles, foarte motivat şi nu avea nici un fel de toleranţă faţă de cei mai puţin ambiţioşi decât el. Iar timpul pe care şi-l petrecea la spital a fost întotdeauna unul cumplit de îndelungat. Cu toate astea, în ultimul timp el părea încă şi mai motivat,

şi mai puţin tolerant, şi lucra chiar mai mult decât de obicei. Situaţia asta nu mai putea continua, se hotărî Alice imediat. Era de neconceput ca el să aştepte de la ea să accepte asta. Relaţia lor funcţiona bine din toate punctele de vedere, mai puţin unul. Timpul petrecut împreună era din ce în ce mai scurt, iar timpul, şi asta n-o spunea ea, ci toată lumea, era oxigenul atât de necesar oricărei relaţii.

În liniştea galeriei, gândurile ei căpătau amploare şi profunzime. În afară de mai mult timp împreună, oare ce le rezerva viitorul, ei şi lui David?

Era ea, se întreba Alice, Aleasa? De fapt, lui îi treceau prin cap lucrurile astea? Erau împreună de doi ani; câţi ani, de exemplu, aveau să mai stea în chirie la Nutthouse, în baia studenţească scârboasă şi bucătăria cu tavan scorojit şi pătat în nuanţe galben-maronii? Oare nu era timpul să facă un credit, să cumpere un apartament împreună şi ia lucrurile aşa cum aveau să vină? Să se căsătorească, de ce nu?

Alice clipi. Îşi dorea să se mărite cu David? Să aibă copii cu el chiar? Aşa de departe nu se mai gândise niciodată până atunci. Se eschiva ori de câte ori – maică-sa, de exemplu, sau Suki – o supuneau acelui interogatoriu. David, pe de altă parte, nu aducea vorba despre aşa ceva niciodată. Acum, totuşi, după cele întâmplate recent, toate aceste lucruri se cereau vorbite.

Ei, poate că nu tocmai căsătoria. Dar ceea ce era categoric o prioritate era faptul că aveau nevoie să petreacă mai mult timp împreună. La fel era şi mutatul de la Nutthouse, şi cât mai curând posibil. David poate că se mulţumea cu statutul eternului student, nu însă şi ea, hotărî Alice. Mai târziu, când avea să-l întâlnească pe David, avea să-l pună în temă cu planurile ei. Nu şi-l putea imagina ripostând; amândoi erau oameni funciar raţionali.

Da, acum, punând în balanţă cele întâmplate, aproape că-i era recunoscătoare atât lui Caroline,

cât şi lui Rafa pentru intervenţiile lor. Acestea n-au declanşat nici o dramă; dimpotrivă, au acţionat ca un memento – un memento atât de necesar – pentru soluţionarea problemelor cu care se confruntau ea şi David. Lucrurile erau pe drumul cel bun.

Odată decizia luată, Alice se simţi mai calmă, mai optimistă şi chiar mai stăpână pe situaţie. Trase aer în piept. Şi încă o dată. Apoi aproape că se simţi pregătită să se confrunte cu toate celelalte probleme care o aşteptau.

Pentru început, cu faptul că Angelica era plecată, iar galeria traversa un moment de criză. Zeb Spaw plecase, lucrările sale erau şi ele pe picior de plecare şi ea nu avea idee – *nici o idee* – cu cine să-l înlocuiască. Şi săptămâna următoare avea loc o petrecere decisivă, şi, aparent, detaliul-cheie al acesteia trebuie să fie asigurat de cel mai profitabil artist al galeriei.

Dar cine era acesta? Alice îşi muşca buzele, încruntându-se. Nu avea pe nimeni de la care să ceară un sfat. Angelica era complet ieşită din peisaj; încercase s-o sune pe toate numerele ei. Era ca şi cum s-ar fi evaporat în spaţiu.

Portia, galerista de la Sump, cu care se împrietenise la petrecerea Klumpp, ar fi putut să-i dea o sugestie. Ea ştia cu siguranţă cum merg treburile pe Gold Street. Dar după episodul cu ea şi Ciaran O'Sullivan în tufe, Alice înclina să nu mai aibă încredere în ea. În plus, chiar o compătimea pe biata doamnă O'Sullivan, cea absentă şi trădată, oricine şi oriunde ar fi fost ea. Lumea părea să fie plină de neveste înşelate, în acel moment.

Era cineva la uşă. Cineva insistent.

Alice, trezită brusc din gândurile ei, alunecă pe duşumeaua de lemn, spre intrare.

— Am venit să ridicăm patul, scumpete.

Cele două capete tuciurii stăteau în uşă. Pe bordură horcăia o furgonetă mare albă.

— Patul? îi privea Alice pierdută.

— Acela.

O mână înfășurată în bandă adezivă și cu niște unghii jegoase indică direcția în care se afla *Mâna dreaptă a tatălui II.*

— A, înțeleg. Veniți din partea domnului Spaw.

Furgoneta albă, realiză Alice cu pioșenie, era dricul care venise să ridice cariera neînsufletită a lui Zeb.

Și iată-i și pe antreprenorii de pompe funebre! Le făcu loc să treacă celor doi bărbați în blugi și tricouri, care intrară după fostul cel mai costisitor pat aurit cu spray-ul din istoria omenirii. Dar care acum valora cât?

Dan văzu o furgonetă imensă, parcată pe Gold Street, în fața galeriei pe care o alesese pentru ultima lui vizită. Își aminti cum a întrebat – și cum i s-a precizat – prețul patului aurit Spaw. Cele două uși din spatele furgonetei erau deschise larg, și un obiect care semăna izbitor de mult cu obiectul din gândurile lui era încărcat în mașină.

Era chiar patul lui Spaw, realiză Dan, uluit. Prețul, își aminti, era patru milioane. Oare chiar a plătit cineva atât? În timp ce traversa strada văzu că în spatele furgonetei mai erau o mulțime de obiecte aurite. Un scaun cu rotile aurit – și ceea ce părea a fi o budă aurită. Aparent aruncată înăuntru puțin cam neceremonios.

Atunci realiză că toate acele lucruri nu fuseseră cumpărate de nimeni. Asista, de fapt, la consecințele scoaterii pe piață a lucrărilor lui Zeb de către fosta lui patroană. Acolo, sub ochii lui, era opera lui Spaw. Sau mai bine spus, rămășițele ei.

Instinctiv, Dan făcu o plecăciune; în semn de respect ca de la un artist pentru un artist. Chiar dacă arta lui Spaw a avut ca țel unic auto-promovarea, ei, asta era o calitate în plus care lui îi lipsea cu desăvârșire...

Observă că galeria, cu toate că se golea de Spaw, nu se golea și de oameni. Asistenta galeristă privea cum obiectele erau scoase afară, de partea cealaltă

a vitrinei principale. Chipul ei drăgălaș era sobru, și, Dan simți imediat, unul familiar.

O știa de undeva, era sigur. Părul acela; l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Atât de bogat, de lucios, de pre-rafaelit. Era fata de la galeria din Bloomsbury, căreia proprietarul îi spunea „Beatrix", proprietar pe care l-a zărit în ambulanță, în acea noapte oribilă.

Dan simți un fel de entuziasm. Se întreba oare ce s-a întâmplat; dacă bietul om s-a recuperat în ciuda diagnosticului sumbru primit la spital. Beatrix – nu-și amintea numele ei adevărat – în mod cert nu mai lucra pentru el.

Dan își aminti de jovialitatea fetei din acea zi la vechea galerie. Își aminti de asemenea, cu o urmă de recunoștință, de propunerea ei de a vinde lucrările lui. Ei, în mod cert nu exista nici o șansă ca acest lucru să se repete acolo, pe Gold Street; acea galerie, OneSquared, era complet diferită. Contemporană. Ceea ce era cu atât mai bizar; își aminti inclusiv cum ea îi mărturisise că urăște arta contemporană.

Simți că-i este cald și sete, așa că îi trecu prin cap că, indiferent dacă îl putea ajuta sau nu, măcar avea să aibă o companie plăcută la o ceașcă de ceai. Și poate avea și niște biscuiți.

Alice privea furgoneta albă îndepărtându-se și reveni la gândurile ce țineau de petrecere. Ce să expună în galerie? Odată cu plecarea patului, OneSquared părea un spațiu imens, infinit și gol. Așa controversată cum era ea, opera lui Zeb Spaw era bună cel puțin să umple spațiul.

Își ridică privirea, în momentul în care se auzi soneria. Afară soarele se revărsa impetuos peste stradă, așa că silueta de la ușă era o simplă umbră neagră ce contrasta cu acea incandescență. Alice nu reuși să deslușească cine era. Putu să distingă, în orice caz, niște sfori atârnând dintr-un obiect mare și dreptunghiular care se afla în mana acelei siluete. O mapă?

Era un artist? Unul dintre artiştii Angelicăi, pe care nu-l cunoscuse până atunci? Poate că interiorul acelei mape ascundea ceva ce putea fi pus în vitrină, pentru petrecere. Poate că acel om era răspunsul rugilor ei.

În culmea fericirii, plină de speranţă, Alice se împletici spre uşă.

— Bună!

Dan răsplăti cu un zâmbet acel chip entuziasmat. Privi cum zâmbetul ei emoţionat ia forma unei grimase agitate de uimire, apoi înfloreşte din nou într-un nou zâmbet de recunoaştere şi de mirare.

— O, spuse Alice. Era tânărul artist care venise la Palladio chiar înainte de moartea lui Adam.

Nu-şi mai amintea numele lui.

— Portretistul.

Simţi cum aşteptările ei nesfârşite se retrăgeau în matcă.

Dan citi imediat dezamăgirea pe chipul ei.

— Îmi pare rău, spuse. Aşteptai pe altcineva.

Părea, la drept vorbind, aproape devastată. Ciudat; aparent se înţeleseseră bine la cealaltă galerie. Un alt exemplu al influenţei nefaste pe care o avea Gold Street, se gândi Dan, abătut.

Alice îşi dădu seama de lipsa de politeţe de care trebuie să fi dat dovadă. Încercă să se adune.

— Scuze. Ăăă. Bună. Ne-am întâlnit la Palladio. Eu sunt Alice.

Îi întinse mâna şi el i-o strânse într-a lui.

Alice. Asta era. I se potrivea numele, se gândi. Cumva sfios, dar, în acelaşi timp, înfocat.

— Dan, spuse, lăsându-şi mapa în pământ, pe măsură de vorbea. Palladio. Aşa se numea veche ta galerie?

Ea încuviinţă.

— Asta până când Adam – şeful meu – s-a stins.

Dan se întristă.

— O, Doamne, spuse compătimitor. A murit atunci? La drept vorbind, doctorul de pe ambulanță nu trăgea prea mari speranțe.

Auzind asta, capul ei, care fusese înclinat puțin până atunci, se înalță într-o cascadă splendidă de păr roșu.

— Tu ai fost? icni ea, cu ochi arzători. Tu ai fost cu Adam în ambulanță?

El încuviință, surprins de entuziasmul ei.

— Am simțit că avea nevoie de cineva, cumva.

— O, da. Avea. Ce gest frumos, vociferă.

Văzându-i ochii umeziți de emoție, Dan simți cum îi crește inima în piept. Și ce dacă Maeve îl considera un bădăran lipsit de principii și, în general, un neisprăvit, uite că Alice îi aprecia calitățile umane.

— N-am făcut mai nimic, murmură. Oricine în locul meu ar fi făcut la fel.

— Eu nu sunt așa sigură de asta, spuse Alice, nemiloasă, cu gândul la nepotul moștenitor unic.

Felul în care Alice se străduia să fie amabilă cu el era deopotrivă emoționant și încântător, se gândea Dan. Nimic nu părea să fie un deranj. Ceaiul a fost servit imediat, și odată cu el primi și un taburet inconfortabil, într-o formă ciudată, tras lângă birou.

— Se întâmplă să ai cumva niște biscuiți? întrebă Dan, sperând că nu întindea prea mult coarda.

Chipul ei alunecă în jos. Buclele roșcate se unduiră într-o parte și-n alta în sens negativ. Apoi fața i se însenină din nou.

— Mă duc să fac rost! anunță ea.

Înainte ca Dan să poată protesta, ea se aruncă într-o cămăruță din spate, își înșfăcă geanta și descuie ușa. Făcu o pauză și se întoarse spre el, rugătoare.

— Numai să nu ieși din galerie, te rog, cât timp eu sunt plecată.

Dan o asigură că nu avea să facă asta, deși se întreba ce anume considera ea c-ar fi putut fi furat. Locul era complet pustiu.

Capitolul 59

Alice era plecată de puţin timp, când o siluetă se postă în faţa uşii şi sună. Dan, de acolo de unde era, aşezat pe scăunel, la birou, se întreba oare cum să procedeze. Alice nu-i lăsase nici un fel de instrucţiune în caz că cineva voia să intre în galerie, şi în acel moment era deja prea târziu să se ascundă sau să pretindă că n-a văzut nimic.

Se ridică şi traversă încet suprafaţa goală a pardoselii din lemn, ce se întindea de la birou până la uşă. Asta îi lăsă puţin timp pentru a-l analiza pe vizitator; nu părea să reprezinte vreun pericol, se gândi Dan.

Era foarte înalt, cu un gât lung şi păr nisipiu. Dan cercetă chipul acestuia cu ochiul lui de specialist şi îl găsi deschis şi sincer, cu ochii lui mari şi gura lunguiaţă, a cărei expresie îi era neclară. Purta un costum cu dungi fine, cămaşă albă şi cravată roşie, şi aducea cu el un buchet imens de bujori rozalii. Bujorii erau cei care-l dădeau de gol, plus aerul acela agitat, dornic să se facă plăcut. Acesta trebuie să fi fost iubitul lui Alice.

Dan îi deschise uşa.

— Intră, îl invită.

Expresia de pe chipul bărbatului deveni încă şi mai nesigură.

— Tocmai a ieşit, îl informă Dan, binevoitor, ghicindu-i gândurile.

Bărbatul cel uriaş încuviinţă. Dan a fost surprins să sesizeze o uşoară roşeaţă care îi urca acestuia în

obraji. De ce s-ar ruşina iubitul lui Alice atunci când i s-ar spune unde e ea? Timiditatea, totuşi, era un lucru bun; până la urmă, ea înseamnă, de obicei, bunătate şi modestie.

— Vă ştiţi de mult? forţă Dan, poftindu-l înăuntru.

Culoarea din obrajii lui se accentuă.

— Nu de mult, nu. Noi ne-am, ăăă, abia ne-am cunoscut, de fapt.

Ultima parte a propoziţiei părea că le-o adresase picioarelor lui; pantofii lui erau bine lustruiţi, observă Dan. Şi ăsta era un semn bun. Implica standarde. Şi bani. Atitudinea lui poate că era modestă, dar emana, în acelaşi timp, prosperitate. Bun, se gândea Dan, aprobator, toate semnele erau pozitive.

Uriaşul se uită în jur.

— Patul nu mai e, spuse.

Vocea îi era blândă şi caldă, observă Dan, ceea ce-i sporea convingerea că Alice era în siguranţă în braţele blândului uriaş.

— L-a vândut? se arătă el surprins. Era patru milioane, nu?

Dan îi zâmbi. Simţi o nevoie impetuoasă de a o ajuta pe Alice, de a o zugrăvi în faţa prietenului său recent dobândit sub forma unei creaturi incredibil de competente.

— Da, dar dacă e cineva care se pricepe să vândă ceva de patru milioane, asta-i Alice. E dată dracului fata asta.

Bărbatul îl privi uşor tulburat.

— Da, aşa e, confirmă.

— Şi mi-a povestit totul despre tine, adăugă Dan. De fapt, se entuziasmă el, deja prins de acel subiect, numai despre asta vorbeşte.

Uriaşul îl privi şocat.

— Serios?

— O, da, inventă Dan, cu nerusinare. Cred că în ceea ce-o priveşte e ceva cât se poate de serios.

Oare a mers prea departe? Ochii interlocutorului său erau alarmaţi.

— Ceva cât se poate de serios? repetă. Ești sigur? Tot ce-am făcut a fost s-o duc cu mașina la o petrecere.

Dan înghiți în sec. Ochii lui se mutară de pe buchetul de bujori gâtuiți de mâinile uriașului, pe chipul lui.

— Tu nu ești... spuse ușor, iubitul ei, atunci?

Uriașul se holbă la el uimit.

— Adică *tu* nu ești?

— Eu? icni Dan.

— Am crezut... am crezut... când am intrat...

Uriașul își trecu o mână puternică peste o sprânceană, confuz.

— Păreai foarte familiar, de asta.

Fața lui avea acum o nuanță de purpuriu aprins. Dan se întreba dacă mai văzuse vreodată pe cineva atât de jenat, și o parte din el își dorea să surprindă acea expresie pe pânză.

— Sunt doar un prieten, spuse la repezeală.

Se simțea mizerabil. Ce făcuse? Încercase să ajute, atât. Aruncă o privire temătoare înspre vitrina galeriei, înfiorându-se la gândul că Alice avea să apară imediat și greșeala lui penibilă avea să fie descoperită. Pentru moment, cel puțin, nu venea nimeni.

Asumându-și riscul unei priviri din partea interlocutorului lui, Dan se bucură să vadă o expresie clară de ușurare pe acel chip luminos. Bărbatul acela *era* interesat de Alice, acum era sigur de asta.

— Chiar vorbește despre mine? întrebă, tonul lui fiind unul neîncrezător.

Dan își ridică o mână.

— Trebuie să recunosc că am inventat partea aia. Dar asta numai din cauză că am crezut că ești, mă rog, și am vrut să înlesnesc puțin lucrurile. Licență artistică, parcă că așa se numește. Eu sunt artist, știi, adăugă în grabă.

Uriașul îl privi fix pentru câteva clipe, apoi chipul lui tensionat se sparse într-un rânjet progresiv. Dan se simți iertat. Bărbatul se uită la mapa de pe masă.

— E a ta? Pot să arunc un ochi?

— Desigur.

Dan se îndreptă spre aceasta şi dezlegă sforile. Ridică atent una dintre copertele mapei.

Uriaşul atinse schiţele şi picturile cu reverenţă, murmurând apreciativ în timp ce stăruia asupra lor. Privi portretul lui Maeve un timp îndelungat.

— Foarte frumos. Are o tandreţe veritabilă. E de vânzare?

Dan scutură din cap fără să gândească.

— Soţia ta? îl întrebă celălalt.

El zâmbi.

— Ce prostie. Trebuia să mă fi gândit. Bineînţeles că nu vrei să te desparţi de el.

— Nu e soţia mea, scârţâi Dan. Aş vrea eu. Nu mă întreba. Numai că în momentul ăsta mă consideră un idiot.

Bărbatul îl privi compătimitor. Între cei doi păru că se stabileşte o înţelegere reciprocă.

— Alice... întrebă uriaşul brusc. Ea, mă rog, *are*...?

— Prieten? sări Dan, gata să-l ajute.

El încuviinţă.

— Nu ştiu, îşi ceru scuze Dan. Bănuiesc că are, adăugă, înainte să se poată înfrâna.

Totuşi el era aproape sigur că avea; nu trebuia să încurajeze speranţe deşarte.

— A, spuse celălalt, îndreptându-şi corpul, brusc, cu adevărat dezamăgit.

— Adică nu ştiu sigur, adăugă Dan, în acel moment îngrijorat că poate fusese prea descurajant.

Până la urmă, dacă Alice *era* singură, bărbatul de lângă el avea un potenţial clar. Cald, modest, amabil, plin de bani, şi în mod cert generos şi rafinat. Acel buchet, se gândea Dan, examinându-l de la distanţă, nu era doar superb, era fără îndoială şi foarte costisitor. Bujorii erau enormi, frumoşi, în nuanţe încântătoare de la rozaliu delicat la roşu aprins.

— Frumoase flori, remarcă.

— Astea? Ăăă... a, da, spuse uriaşul, privind în jos, stânjenit de florile care ieşeau din pumnii lui strânşi. Eu, ăăă, ar cam trebui să plec...

— Vrei să i le dau eu din partea ta? întrebă Dan cu blândeţe, întinzându-şi mâinile pentru a primi florile.

— Ăăă, da.

Uriaşul mărşălui înainte şi i le dădu în grabă.

— Din partea cui să spun că sunt? îşi ridică Dan vocea în momentul în care bărbatul ajungea deja în dreptul uşii.

Privi în jur cu teamă.

— A, ăăă, din partea lui Jasper. Eu doar, mă rog, mă întrebam cum a fost la petrecere, adăugă, apoi ieşi în grabă.

Puţin mai târziu, Alice se întorcea cu un pachet de biscuiţi cu cremă, şi a fost surprinsă să-şi găsească biroul acoperit de nişte bujori superbi.

— David, spuse, ea încântată.

Oare poveştile acelea încurcate şi oribile ajunseseră la urechile lui şi acum încerca s-o împace?

— Nu, sunt de la Jasper, spuse Dan, privind-o atent.

Sentimentele ei erau atât de transparente: la început dezamăgire, apoi uimire, apoi ceva ce se putea descrie prin visare.

— Ce drăguţ din partea lui. E foarte amabil.

— Mai mult decât amabil, o tachină Dan. E foarte interesat de tine, să ştii.

Fardul de obraz de pe pometii lui Alice deveni şi mai intens.

— Prostii.

— Ba nu, chiar e. M-a întrebat dacă ai prieten.

— Nu-i adevărat! ţipă Alice.

Apoi respiră adânc şi-şi veni în fire.

— Păi, se pare că am.

— Da, David, ghici Dan.

— Da, David, repetă Alice ferm, deschizând pachetul şi înfigându-şi colţii într-un biscuit.

Se aşternu o tăcere pe care, în cele din urmă, Dan se hotărî s-o rupă.

— Şi cum s-a produs mutarea de la Palladio aici? întrebă de dragul conversaţiei. Spuneai că nu-ţi place arta contemporană.

— Nepotul odios al lui Adam a venit şi a anunţat că vinde clădirea şi afacerea. Aveam nevoie disperată de un job.

Alice arboră o figură abătută.

— Deci nu-ţi place aici?

— E interesant, ca să zic aşa.

Îi zâmbi, simţind o nevoie nebună să-i spună adevăratul motiv.

A fost nevoie de ceva timp pentru ca Dan să-şi revină după povestea cu mâncarea chinezească. A râs atât de mult încât aproape că şi-a vărsat ceaiul.

— Ţie ţi-e uşor să râzi, bombăni Alice, făcând vânt pachetului de biscuiţi, care alunecă pe birou, în direcţia lui. Nu tu trebuie să scoţi un artist din gaură de şarpe pentru petrecerea galeriei de săptămâna viitoare.

Responsabilităţile începeau să se îngrămădească din nou în capul ei.

— Ai în faţa ta un artist, sublinie Dan, arătând spre mapa de pe birou.

— Dar tu eşti portretist, nu-i aşa?

— Vrei să-ţi arăt? se oferi Dan înflăcărat, dintr-odată plin de speranţă.

Mai avea o şansă, până la urmă. Era acolo, într-o galerie, şi era băgat în seamă de cea care lua deciziile de facto. Şi, în plus, avea admiraţia lui Jasper.

Alice simţea cum se umple de speranţă. Poate... dacă acele portrete nu erau prea conservatoare... dacă erau foarte moderne şi şocante... până la urmă, cu cât erau mai bizare şi mai urâte cu atât mai bine.

Ea parcurse, cu delicateţe, desenele şi picturile lui, oprindu-se asupra acelor chipuri diferite. Genul era greşit, standardele erau greşite, locul era greşit, se gândi ea. Erau elaborate mult prea minuţios şi

extraordinar pentru a avea vreo şansă la OneSquared. Arătau în mod cert a ceva. Erau oameni în ele. Oameni frumoşi – precum acea brunetă superbă, de exemplu. Şi oameni hidoşi – ca acel bărbat cu faţă de porc, în jacheta Nehru. Însă toţi, simpatici sau nu, păreau vii, ca şi cum ar avea gânduri, poveşti, interese.

— Sunt frumoase, spuse dezamăgită. Sunt chiar minunate, adăugă epuizată. Deci, nu sunt bune deloc.

— O s-o iau ca pe un compliment, spuse Dan, strâmbându-se.

Se uită la el, plină de regret.

— Deci nu te putem reprezenta.

— Nimeni nu mă poate reprezenta. Îi povesti despre ziua lui irosită.

Alice scutură din cap la toată nebunia aia.

— E aşa de cumplit de nedrept, exclamă. Dacă era galeria mea, uite aşa te primeam, pocni ea din degete. Ţi-aş face un adevărat show. Dar, adăugă amar, privind din nou desenele lui, Gold Street are nevoie de altceva, din păcate. Oamenii vin aici să găsească păpuşi în uniforme naziste şi penisuri din cofraj de ouă, nu lucrări din astea. Problema e că sunt prea sincere.

Dan zâmbi cu tristeţe.

— Ştiu. Dacă eram un artist contemporan, mega-conceptual cu un nume tâmpit şi o serie de lucrări complet dubioase...

— Ai fi făcut o groază de bani aici, confirmă Alice.

Oftă prelung. Priorităţile păreau atât de greşite.

Dan îşi pierdu vioiciunea. Se simţi brusc epuizat. Străbătuse kilometri cu mapa lui voluminoasă la subsuoară, prin caniculă. Pentru nimic. Simţi acea împunsătură uşoară, familiară, a disperării.

— Mi-am irosit timpul, spuse apatic, cu ochii fixaţi pe duşumea. Am crezut că talentul meu va ieşi de la naftalină, că cineva îmi va vedea lucrările şi le va îndrăgi. Dar n-a fost aşa.

Urmă o pauză.

— Şi ce e mai grav, nici nu se va întâmpla vreodată.

Alice nu spuse nimic. Era adevărat. Ce putea să-i spună?

— Arta contemporană nu înseamnă altceva decât bani şi nimicnicie, adăugă Dan, amar. Şi locul ăsta, îşi roti braţul nervos, sintetizează perfect toată treaba. Acel pat de spital aurit cu spray-ul...

Alice oftă.

— Zici că Regele Midas a fost la Primary Care Trust cu gripă porcină, continuă Dan nervos. Şi acum galeria e goală. Ceea ce e foarte à la *Hainele cele noi ale împăratului*. Aşa că, de ce nu, o privi înţepător, organizezi o expoziţie despre nimic? În care pur şi simplu să le arăţi oamenilor spaţiul şi să-i pui pe ei să-şi imagineze arta. Apoi să le îndrugi că trăiesc o experienţă inovatoare de interacţiune directă cu galeria.

Alice se holba la Dan. În capul ei se zbătea o emoţie ciudată, pe care o mai simţise şi-n trecut, de fiecare dată când o idee strălucită îi trecea prin cap. N-o mai simţise de mult, dar, în acel moment, o simţea mai puternică decât altădată.

— *Dan*, rosti pe nerăsuflate. E *genial*.

— Ce anume?

O văzu cum pur şi simplu ţopăia de entuziasm, rânjind cu gura până la urechi.

— Vino şi stai jos.

Îi indică fotoliile-pară, albe şi blănoase.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Alice deja rumegase ideea bine de tot, de la un capăt la altul. Era foarte simplu. Condiţiile pentru aşa ceva erau optime. Era aproape sigură că putea s-o ducă la bun sfârşit.

Dan încerca să stea drept pe unul dintre fotoliile-pară. Ea se lăsă pe genunchi pentru a-l privi în ochi.

— Ideea e, solicită ea, vrei sau nu vrei să fii un artist celebru?

— Nimeni nu dă doi bani pe portrete, ripostă Dan. Așa că n-o să fiu niciodată celebru.

— Da' n-am zis că o să fii un portretist celebru.

Dan era confuz.

— Dar eu asta fac, portrete. Mă rog, mă descurc și la peisagistică, deși nu pot să zic că sunt Turner.

— Ce zici, te interesează să devii un artist contemporan? spuse Alice înflăcărată. Vrei să devii noua revelație prezentată de OneSquared și care urmează să fie dezvăluită la petrecerea Gold Street?

— Petrecerea Gold Street? își freca fruntea, complet pierdut.

Alice rânji.

— E o chermeză de proporții uriașe, între galerii, și se întâmplă săptămâna viitoare...

— Da, da. Știu ce e, mersi.

— Ei bine, în orice caz, Alice i-o reteză pe nerăsuflate, Zeb Spaw trebuia să fie piesa noastră de rezistență. Dar cum el și-a luat jucăriile și-a plecat, iar proprietara galeriei a dispărut, iată că îmi revine mie distinsa onoare de a găsi un artist incredibil care să capteze atenția tuturor și să aducă presa internațională în delir. Și acela, adăugă Alice, în acel moment aproape scâncind de emoție, acela... ești *tu*.

Dan se încruntă. Clipi. Își băgă un deget în ureche; nu, nu avea halucinații. O privi pe Alice.

— Tu vorbești serios?

— Deloc, se entuziasmă ea.

— Așa mă gândeam și eu, spuse.

— Pentru că toată treaba asta e cea mai tare glumă!

Chipul lui Alice radia.

— Gluma *noastră*. Pe seama întregului sistem artistic. Nu ți-ar plăcea să le joci o farsă?

Dan clipi.

— Dar eu n-am nici o lucrare de genul ăsta. Chestii din alea gen Zeb Spaw, adică.

Alice își izbi palma pe frunte cu atâta putere încât aproape se clătină din loc.

— Dan. Tu chiar nu-ți dai seama? Nici *nu trebuie*! Nu va trebui să faci nimic. Nici măcar să tragi o linie.

— Nu?

— Nu. Spectacolul tău va fi *nimic*. Așa cum ai spus.

— Nimic?

— Invizibil. Aer pur și simplu.

Alice se ridică și începu să se învârtă, părul ei roșu zburând prin tot acel spațiu gol.

— Deja văd cronicile. „În maniera în care respectă principiul bisimetric", vociferă ea, „are o unitate conceptuală uimitoare. Specificul instalațiilor locale permite naratiunii închise să ridice întrebări fundamentale privind rețeaua motivațională, atât a artistului, cât și a noastră".

Dan înțelegea în sfârșit.

— Pentru cineva care pretinde că e așa de detașată de Gold Street, spuse admirativ, lasă-mă să-ți spun că ești destul de călare pe situație.

Alice rânji.

— Învăț repede.

Plonjă spre el și-l trase de mână.

— Haide, Zero. Ce părere ai?

— Zero?

— Asta-i numele tău. Cum ți se pare? Ești o enigmă. Un mister.

Mai mult decât ideea, lui Dan îi plăcea cum sună.

— Dacă o să dai interviuri înainte de petrecere, o să stai după un paravan, pentru ca nimeni să nu știe cine ești.

— Interviuri, pentru cine?

— A, nu știu. spuse Alice, veselă. Cui vrei tu. Pentru cei de la *The Sunday Times*. Jeremy Paxman.

Scutură din cap.

— Pleacă de aici. Glumești. Și cum ai de gând să *ajungi* la ei?

— Ăăă...

Acesta era, realiză Alice, singurul punct slab în tot planul ei măreț.

Relațiile cu presa. Dar avea să găsească ea o modalitate.

— O să te dezvăluim la petrecere, spuse hotărâtă. O să fii dezbrăcat, bineînțeles.

— *Dezbrăcat*! Ia stai așa puțin...

Îl pironi cu o privire impozantă.

— E important să faci aluzie la *Hainele cele noi ale împăratului*. E parte din farsă.

— Și dacă mă recunoaște cineva? obiectă Dan.

— N-o să te recunoască nimeni. Oaspeții sunt cei care fac jocurile în artă, celebrități și oameni de presă.

— Mersi *mult*.

— Știi ce spun. Haide, Dan. Ce-ai de pierdut?

— Totuși, n-are nici o legătură cu mine, mormăi.

Ea își puse mâinile la gură, exasperată.

— Tu nu înțelegi esențialul? După cum bine știi, nici eu n-am nici o legătură cu jobul ăsta de la OneSquared. Dar știu că dacă vreau să pătrund în lumea artei, îmi trebuie mulți bani, chestii cu care să captez atenția. Și la fel și ție. *Dacă* vei pătrunde în lumea artei, va trebui să înveți mersul lucrurilor, să-i cunoști pe cei care fac jocurile. Și eu nu cred că vei mai avea altă ocazie.

Pe măsură ce se auzea rostind acele cuvinte, realiza că le mai auzise, recent, numai că din gura altcuiva. Ceva îi spunea să nu se gândească prea mult la cine anume i le-a spus.

În spatele ochelarilor, ochii lui Dan păreau mari și serioși. Însă nu erau total convinși încă. Alice epuizase toate strategiile de persuasiune.

— Ascultă, nu-i decât o glumă, ține minte asta. Și amândoi obținem ceea ce ne dorim din asta. Eu fac rost de un artist pentru petrecere. Iar tu devii celebru.

— Nu prin ceea ce sunt, totuși, spuse Dan, cu încăpățânare.

— Ce contează? În urma acestui număr senzațional vei fi atât de faimos încât vei putea face ce vrei tu. Chiar să te întorci la portrete.

Ea observă că spusele ei începeau să aibă efect. Totuși, sub acei ochelari mari Buddy Holly, stăruia o urmă de neîncredere. Acest bărbat, simți Alice, nu se vindea cu una, cu două. Un artist cu principii, cu integritate. Începuse să se îndoiască de faptul că asemenea oameni mai existau.

Se hotărî să-i gâdile cel mai primar instinct. Deși, în forma în care se prezenta acum, era puțin probabil să mai aibă așa ceva.

— Haide, Dan. Vei fi pe buzele întregii lumi artistice londoneze. Chiar nu e nimeni acolo pe care să-ți dorești să impresionezi?

El își scutură capul dezaprobator.

— Nu mai e.

Inima lui se umplu de amărăciune.

— Dar nu contează, spuse în grabă. Mă bag. Ai dreptate. Ce-am de pierdut?

— Vom numi show-ul tău *Nimicnicie*, spuse Alice înfierbântată.

— Nu cred că există ceva care să mă descrie mai bine, oftă Dan.

Capitolul 60

La Aldeham Manor, interviul cu Ciaran odată încheiat – la fel şi prânzul, la care nu se aşteptase – Sarah se îndrepta spre Peugeot-ul ei, pe care-l parcase în spatele casei. Un bătrân uriaş, cu o privire şmecheră şi o şapcă soioasă pe cap, şi un individ ceva mai tânăr, care târa după el un pântece imens şi o pereche de ochi care se roteau într-un fel bizar, trecură pe lângă ea. Nişte grădinari destul de dubioşi pentru splendidul O'Sullivan, se gândi Sarah.

Apoi atenţia i-a fost captată de o pată albă. Ciaran O'Sullivan. Plecase din bucătăria în care îl lăsase ea cu câteva minute în urmă. Se întindea în uşa uneia dintre vechile clădiri aliniate una lângă alta; fostele anexe pentru servitorii conacului, ghici Sarah. Era, în orice caz, greu să te concentrezi asupra vechii arhitecturi. Ciaran avea pe chip un rânjet de pisică ghiftuită.

Sarah a fost surprinsă să simtă un gol uriaş în stomac. Bătăile inimii ei se înteţeau de emoţie. Privirea lui Ciaran era ceva ce numai în filme mai văzuse.

Disperată, căută să alunge senzaţia aceea. Ei nici măcar nu-i plăceau trupele de băieţi. Şi nici soliştii aceia, arătoşi, foarte masculini şi sclifosiţi. Acesta era unul dintre motivele pentru care redactorul-şef a trimis-o pe ea la interviu. Un simpatizant, i-a spus el, ar face o treabă mai puţin bună decât un sceptic.

Cu toate astea, în timpul prânzului, Sarah a simţit cum scepticismul ei se topeşte. A refuzat şampania oferită de Ciaran, totuşi efectul ameţitor pe care-l provoca privirea aceea, odată ce petreceai prea multe ore în compania lui, asta era cu totul şi cu totul altă chestiune. În orice caz, scăpase de acolo cu integritatea neştirbită. I-a pus o serie de întrebări iscoditoare în momentele lui de slăbiciune. Răspunsurile lui spontane aveau să strângă un material genial. Redactorul-şef avea să se declare încântat.

— Mulţumesc pentru prânz, îi spuse în acel moment, ezitând, lângă maşină.

Ciaran îşi făcu vânt din uşă şi se îndreptă agale spre ea.

— Hei, îi şopti duios, pironind-o cu aceeaşi privire. Ce interviu meseriaş. Ştii, am dat interviuri celor mai tari oameni din breaslă şi vreau să zic că nu eşti cu nimic mai prejos.

Sarah ridică din umeri, deşi în sinea ei radia de fericire.

— Mi-am făcut datoria, asta-i tot.

Dar era mândră de ceea ce obţinuse. Ciaran s-a pierdut cu firea de mai multe ori. Şi, în plus, mai era şi povestea cu soţia lui; petrecerea. Era clar că existau fisuri în faţada perfectă O'Sullivan, şi ea avea să prezinte lucrurile pe şleau.

Se trase aproape de ea în acel moment. Ea îl privi în ochi – acei ochi verzi, delicaţi şi frumoşi ca iarba după o ploaie în Irlanda – şi simţi cum îi transpirau palmele. Se simţi prinsă într-un vârtej, şi simţea cum controlul pe care-l avuse odată o părăsea complet.

— Trebuie să plec, murmură.

El încuviinţă, părul lui negru moale strălucind în razele bogate ale înserării.

— Desigur, spuse cu acel accent irlandez moale.

Făcu o pauză, apoi adăugă, zâmbind:

— E păcat, totuşi. Mi s-a părut că ne-am înţeles destul de bine.

Îşi dorea să pară stăpână pe sine. Dar cu acordul ei, independent de ea, un rânjet cretin împietri pe faţa ei. Se simţea penibil de flatată.

— Domnule O'Sullivan... bolborosi Sarah.

— Ciaran, *te rog*, miorlăi el.

— Interviul a fost incredibil. Pur şi simplu fantastic. Aşa de captivant.

Căuta cuvinte potrivite, apoi se lăsă în voia entuziasmului.

— Mă rog, mie întotdeauna mi-au plăcut Boyfriend; am avut postere cu voi, pe pereţi, şi chestii din astea.

Ce naiba spunea acolo, se întreba Sarah? Nimic din toate astea nu era adevărat. Ar fi fost ciudat să fie: avea aproape douăzeci de ani în vremea aia, deci depăşise cu mult vârsta adolescenţei, căreia i se adresau astfel de trupe. Ciaran, însă, nu părea deranjat de asta.

— Mă întrebam, spuse el pe o voce joasă şi intimă, faţa lui foarte aproape de a ei şi era, realiză ea vag, de aceeaşi înălţime cu ea pe tocuri, dacă n-ai vrea să vii să vezi unde plănuiesc să-mi fac studioul. Acolo.

Flutură o mână nepăsătoare, îmbrăcată în alb, undeva în spatele lui, către şirul de clădiri vechi. Ochii lui, în timp ce o priveau, scăpărau la fel de orbitor precum ferestrele în asfinţit.

— Ăăă... spuse Sarah.

Dacă ezita era pierdută, însă era deja prea târziu.

Aruncând o ocheadă în jur, în acel moment Ciaran o grăbea pe Sarah, tocurile ei troncănind pe cărămidă, înspre o uşă din mijlocul acelui şir de clădiri. În momentul în care uşa se deschidea în faţa ei, Sarah simţi un nor de praf îmbâcsit, auzi un soi de colcăială şi avu o vagă senzaţie că acela era şantier în lucru. Era o încăpere vastă, cu zidărie din cărămidă şi duşumea de lemn, în mod cert foarte veche. Suporturi pentru microfoane şi scăunele zăceau împrăştiate alături de nişte chitare. Sprijinită de un perete coşcovit, din ipsos, era o ditamai fotografia, ca dimensiune peste mărimea naturală, prezentându-l

pe Ciaran în plin concert. Evenimentul era ceva colosal; fotografia era făcută din spate, iar el avea brațele desfăcute, ceva gen Mesia, în fața unui ocean de capete de femei care țipau. Nu reușea să mai vadă nimic din acea încăpere; în orice caz, în acel moment ceva îi obtură vederea.

Era Ciaran. Cu o mișcare de pelvis o țintui de peretele vechi de cărămidă, mâinile lui acoperindu-i sânii. Simțea fierbințeala lor prin bumbacul subțire al bluzei și prin sutienul din nailon, în formă de consolă.

— Ești frumoasă, îi spuse. Ești cea mai frumoasă jurnalistă pe care-am întâlnit-o vreodată.

Îi desfăcu bluza la repezeală, ochii lui surâzători nedezlipindu-se de ai ei.

— Se deschide din față, murmură el apreciativ în momentul în care ajungea la sutien.

— Dar... murmură ea. Dar... soția ta. Ea e...

— Ce? mormăi el, buzele lui provocând impulsuri electrice de-a lungul gâtului ei.

— E pe aici pe undeva. Afară. Adică... eu nu pot...

— Nu poți sau nu vrei? respiră pe gâtul ei.

Rezistența pe care o opunea Sarah se mistuia acum. Își arcui spatele în extaz, ținându-și respirația în momentul în care el o elibera de sutien și începea să-i mângâie sânii.

— Soția mea, bolborosi Ciaran de undeva dintre sânii ei, nu suportă să facă sex. Se bucură când eu mă culc cu altcineva. Ba chiar mă încurajează s-o fac.

Sarah făcu ochii mari.

— Pe bune?

— Exact așa cum îți spun, spuse Ciaran, respirând fierbinte pe sfârcul ei. Avem o relație gen frate-soră. De ce crezi că n-avem copii?

Avea sens ce spunea, simțea Sarah, în amalgamul acela de senzații. Părea că vorbește serios.

— M-a păcălit ca să mă însor cu ea. De altfel, femeile mereu m-au exploatat. Am suferit de foarte multe ori.

Un spasm de durere traversă chipul lui fin, elastic.

— Serios? întrebă Sarah, sentimentele amestecându-i-se.

— În meseria asta, Ciaran explica scuturând amar din capul lui frumos, ajungi să te obișnuiești. Femeile te vor din false motive. *Tu*, în schimb...

O privi cu gingășie, lucru care-i făcu inima să salte întocmai ca o clătită.

— Îmi dau seama că ești altfel.

Se dădu înapoi, întinse o mână și o trase pe Sarah de la perete. Pentru o secundă ochii li se întâlniră: ai lui aparent absorbiți și serioși, ai ei, îndrăgostiți și adoratori.

— Te doresc, murmură el. M-ai înnebunit în timpul interviului. Doamne, Portia, țâțele tale în bluza aia...

Sarah închise ochii, abandonându-se cu totul acelei senzații în timp ce palmele lui îi frământau sânii aproape dureros. Îi simți parfumul. Gemu.

Apoi își aminti.

— Portia? Asta nu-i numele meu. Eu sunt Sarah.

Ciaran nu băgă de seamă. Își desfăcuse blugii și în acel moment îi înșfăca mâna și o împingea frenetic în boxerii lui. Când degetele ei se loviră de fermitatea lui, Sarah se luptă să țină momentul în loc, să fie sigură că nu era rodul imaginației ei. Ea era acolo, în studioul de înregistrări al unui star pop, cu... mă rog, centrul lui de exploatare, fierbinte și gros în mână. Se uită lung în ochii irlandezi surâzători. Era conștientă că el îi putea cere orice. Orice. Putea inclusiv s-o strige cum voia el.

— O să mă lași să citesc interviul înainte să-l tipărești? murmură de undeva din adâncul gâtlejului.

Sarah gemu. Lectura materialului de către intervievat era strict interzisă la ziarul pentru care lucra ea. Din motive pertinente; altfel, fiecare celebritate ar fi vrut să schimbe articolul înainte ca acesta să iasă pe piață.

— Ăăă... se bâlbâi.

— Mă lași, nu-i așa? O să mă lași?

Ochii înduioşători se apropiară de ea; se închideau, îi simţi buzele, apoi simţi cum limba lui îşi face loc în gura ei.

— Mamă, te doresc, spuse precipitat. Tu nu mă doreşti?

— Eu, ăăă, o Doamne, ăăă...

Până să se dezmeticească, Sarah era deja întinsă pe jos, iar Ciaran, a cărui limbă încă o explora pe a ei, îi ridica fusta. Reuşi să-l împingă uşor, atât cât să poată gâfâi.

— Prezervativ?

El scutură din cap, vădit iritat. Tot ce simţi a fost o fojgăială, auzi ceva rupându-se, apoi plesnind, şi în momentul imediat următor picioarele îi erau desfăcute brusc şi el era înăuntrul ei, protejat, dar ferm şi enorm. În timp ce el începea să împingă, ea îşi închise ochii şi înghiţi, strângându-i spatele în timp ce îşi mişca şi ea coapsele alături de el.

— Ei, comentă Ciaran, rostogolindu-se de pe ea ceva mai târziu. E bine că locul ăsta e izolat fonic.

Sarah se înroşi violent.

— Îmi pare rău. Am ţipat mult? întrebă ruşinată.

— Hei, mie-mi plac gagicile care ţipă când termină. Mi-aş dori ca nevastă-mea să ţine cum ţipi tu.

Subiectul Maeve – care chiar îi păruse foarte de treabă – o făcu pe Sarah să se simtă incomod, din nou.

— Ea nu... nu are... orgasm?

Ciaran o privi atacat.

— Bineînţeles că are, ce dracu', izbucni, ofensat.

— Păi, parcă spuneai că nu faceţi sex?

Părea iritat.

— Păi da, ei, câteodată vrea. De obicei după multă cocaină şi votcă.

— Cocaină şi votcă?

Sarah era şocată. Maeve nu-i păruse *deloc* genul acela de persoană.

— Aşa cum îţi ziceam, spuse Ciaran detaşat, căsătoria noastră e o făcătură. Oricum, adăugă, ochii lui

fiind brusc arzători, întorcându-ne la interviu. Mă lași să-l văd, nu-i așa?

— Îmi pare rău, Ciaran... domnule O'Sullivan, adăugă Sarah, disperată, sesizând că lucrurile se răciseră puțin între ei, dar mi-e teamă că e imposibil așa ceva. M-ar costa chiar mai mult decât jobul.

Ciaran oftă. Se uită la ea de sub o sprânceană ridicată, cu o față care exprima milă profundă.

— Care job, întrebă, pe același tot detașat, periculos? Pentru că mă îndoiesc c-o să-l mai ai după ce îi explic șefului tău cum ai sărit pe mine.

Sarah era îngrozită.

— Ce? O să-i spui?

Îi aruncă un zâmbet șmecher.

— Numai dacă voi fi nevoit, bineînțeles. Tot ce vreau e să-l citesc înainte. Și tu să faci toate modificările cerute de mine. Asta-i tot.

Se uită la el; știa că era pierdută.

— M-ai prins la înghesuială, mormăi ursuză.

— Ar fi fost o idee bună, dar rămâne pentru data viitoare, remarcă Ciaran sarcastic arborând un rânjet satisfăcut. N-am făcut-o niciodată la înghesuială.

Plecă fără să privească înapoi, în momentul în care ea întra în mașină. Nimic – absolut nimic – nu putea să-i strice momentul de revenire spectaculoasă. Cu atât mai puțin o proastă de jurnalistă, și pe deasupra și târfă.

Capitolul 61

Alice se simţea peste măsură de încântată de propria ingeniozitate. Era absolut convinsă că rezolvase toate problemele ei şi ale lui Dan dintr-o lovitură, să nu mai vorbim de Angelica cea absentă şi în totală necunoştinţă de cauză.

Şi atât de simplu chiar. Nu avea nevoie de materiale, de lumini speciale, de custozi, de comisii de consiliere. De nimic. Ei, poate de puţină publicitate înainte, dar nu era cazul să se îngrijoreze pentru asta deocamdată.

Dan plecase acasă, promiţând să păstreze secretul şi cu indicaţii ferme de a-şi intra în pielea noului personaj cu toată rigoarea unui actor profesionist.

— Gândeşte-te la enigme. Scindare. Mister, îi ordonă Alice, părând surprinzător de convingătoare chiar şi pentru propriile urechi. Întreaga ta cariera depinde de asta.

Dau o asigurase că aşa avea să facă şi o zbughi afară din galerie. Alice simţea că el era aproape pe deplin convins de idee, dar, fără îndoială că şi-ar fi dorit să-l închidă în bucătărie şi să-l ţină acolo până la petrecere. Pentru orice eventualitate, se pusese pe căutat toate numerele lui de telefon. Descoperi că exista un singur număr, de la reşedinţa lui din Suffolk. Nu avea mobil. Ei bine, lucrurile aveau să se schimbe. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de sigură de ceva.

Obosită după atât entuziasm, Alice stătea în acel moment la biroul galeriei, frunzărind în minte evenimentele extraordinare din acea după-amiază. În timpul ăsta dezmierda petalele bujorilor aduși de Jasper. Era surprinsă și flatată de gest, dar și mai mult decât atât, era încântată.

După ce Jasper a lăsat-o în fața reședinței Klumpp, n-a crezut că avea să-l mai vadă. Și în mod cert nu a crezut că el ar putea fi interesat de ea, așa cum îi spusese Dan. Gândul îi provocă un oarecare regret. Dacă n-ar fi David... pe de altă parte, lucrurile aveau să se amelioreze între ea și David, cel mai probabil. Avea să-l descoase din cap până-n picioare în acea seară. Posibilitatea intrigantă de a avea un admirator nu făcea decât să-i sporească încrederea în ea. Era sigură că, după seara aceea, și după ce îi va spune tot ce are pe suflet, David îi va trimite și el bujori.

Se auzi cineva la ușă. Alice își ridică privirea și, pentru o clipă, inima îi sări din piept. Gândul că acesta putea fi Jasper îi fulgeră prin minte înainte să-l poată opri, totuși imediat sesiză că la ușă era o blondă îmbrăcată într-o rochie din două piese care strângea în brațe un dosar uriaș.

— Bună, lătră ea, pe un ton exagerat de afabil, în momentul în care Alice deschidea ușa. Eu sunt Penelope de la Diamond Snail.

— Cine?

— Am venit să stabilim antreurile, anunță, strecurându-se înăuntru. Unde e Angelica? întrebă uitându-se roată împrejur, cu niște ochi rotunzi, bulbucați.

Bună întrebare, se gândea Alice.

— Ăăă, e plecată. Pentru moment eu răspund aici.

Penelope se răsuci pe călcâie, în pantofii cu tocuri joase, spre ea și, după ce o măsură cu privirea din cap până-n picioare, o anunță că cincizeci de suporturi pentru DVD-uri aveau să fie livrate cu o zi înainte de petrecere, împreună cu o sută de sticle de șampanie.

— Plus pahare, cinci globuri de discotecă, trei budoare luminate de lumânări gata asamblate, o pereche de boxeri aurii şi o perucă în toate culorile curcubeului, încheie triumfătoare.

— Nu, spuse Alice, imediat.

Faptul că menţionase îngrozitorii boxeri aurii îi dădea un avânt şi mai puternic.

— Nu, ce? întrebă Penelope. Toate aceste lucruri au fost comandate de către domnişoara Devon.

Îşi desfăcu dosarul cu solemnitate şi îi întinse o listă gata făcută.

— Asta-i, adăugă, închizând la loc dosarul. Galeria OneSquared. „Desfrânat, murdar şi decadent", cu globuri de discotecă şi budoare la lumina lumânărilor. Conform comenzii făcute de domnişoara Devon.

— Care nu e aici, interveni Alice. Eu răspund de ce se întâmplă.

Şi în nici un caz, absolut în nici un caz, nu avea de gând să răspundă îmbrăcată în boxeri aurii.

— Nu ne trebuie mai multe feluri de mâncare, o instrui ea. Trebuie să fie ceva complet minimalist.

— Minimalist? părea uluită Penelope. Mi-e teamă că Diamond Snail nu lucrează minimalist.

— Ei, noi vrem să fie minimalist, spuse Alice cu fermitate.

— Dar... suporturile pentru DVD-uri...?

— Nu avem nevoie de ele. Doar antreurile şi şampania. Ce antreuri vor fi, apropo?

Penelope consultă lista din nou.

— Anason ras cu ulei de trufe acompaniat de supă cremă de homar într-o eprubetă.

Lui Alice i se părea că sună cumplit.

— Chiar trebuie? întrebă. Nu se poate să avem rulouri cu cârnaţi?

— Păi, este incredibil de târziu să schimbaţi comanda şi se va percepe o taxă, evident. Dar...

Penelope parcurgea lista cu un deget.

— *Foie gras* în foietaj cu aromă de usturoi, în sos de homar ar putea fi posibil de realizat în intervalul orar rămas.

Îşi ridică privirea.

— Opţional, cu Truffle Salt.

— Ce?

— Truffle Salt, repetă Penelope, holbându-se la Alice cu ochii ei mari, bovini. Fâşii de trufe negre italiene amestecate cu sare de mare siciliană. Cu toate că noi oferim clienţilor şi cea mai calitativă sare de mare de Himalaya, care e veche de două sute cinci milioane de ani şi complet lipsită de toxine...

— Vreau rulouri cu cârnaţi, i-o reteză Alice.

Penelope scutură din cap.

— Diamond Snail nu are aşa ceva în meniu.

— Bine. Atunci o să le iau de la M and S.

Ochii lui Penelope scuipau foc.

— Ia stai aşa. Nu poţi să faci asta. Rulouri cu cârnaţi de la M and S? O să te bârfească tot Gold Street-ul.

— Crezi? o privi Alice încântată. Cu cât mai multă publicitate, cu atât mai bine. Minunat. Eşti liberă să le spui ce vrei.

Odată ce Penelope, scoţând flăcări pe nas, troncăni cu tocurile ei mici şi subţirele pe uşă afară, Alice închise galeria.

Simţea o nevoie copleşitoare să ajungă la Nutthouse şi să se odihnească, să se pregătească să ia lucrurile cu calm şi stăpânire de sine pentru a-l întâmpina pe David, când avea să ajungă el acasă. Conştiinţa, însă, îi dicta altceva. Îi dicta s-o viziteze pe Suki.

Cu toate că o crispa perspectiva amestecului ei în harababura evidentă în care se aflau Suki şi Rafa, se simţea mânată s-o facă. După conversaţia tensionată de mai devreme, furia evidentă şi descurajarea lui Suki, ţinea de datoria ei ca prietenă. Oare era bine s-o anunţe? se întreba Alice? Dar Suki ar încerca să o oprească, ar insista că ea era o povară şi o sursă de plictiseală.

Alice era în metrou şi încerca să se înveselească gândindu-se la Zero. Imediat simţi cum se umple de optimism. Era incitant să se gândească la faptul că

toţi acei oameni din vagon, toţi acei călători cu privirea pierdută şi cu umerii lăsaţi, curând aveau să vorbească despre ceea ce, deocamdată, numai ea şi Dan ştiau. „Nimicnicia" avea să facă senzaţie. Era atât de hilar, atât de neruşinat şi de simplu. Şi din cauza asta, simţea Alice, nu avea cum să nu aibă succes.

Vital era să demareze lucrurile. Să construiască expectativa dinainte, astfel încât lucrurile să atingă punctul de fierbere în seara în care Zero avea să fie dezvăluit. Dar cum? Asta era singura parte dificilă. Nu putea să se bazeze numai pe Penelope. Sau, poate că nu se putea baza pe ea deloc.

Alice îşi încreţi sprâncenele.

Şi le încreţi tot drumul până la staţia de metrou Notting Hill şi era cât pe ce s-o rateze din cauza asta. Urcând scările, ieşind în strada agitată, îşi îndreptă gândurile spre prietena ei îndurerată.

Biata Suki. În timp străbătea străzile cu stucatură albă, pe lângă vilele înalte şi de-a lungul marilor terase, retrăia momentul în care Caroline o minţise în legătură cu David, şi cum, mai târziu, Rafa a confirmat afirmaţiile ei. Cum a simţit că pământul îi fugea de sub picioare, cum totul se întunecase în jurul ei. În cazul ei s-a dovedit a fi o alarmă falsă; Suki, în schimb, nu era aşa de norocoasă.

Ajunse pe strada lui Suki şi grăbi pasul, repetând în gând refrenul de consolare, precum şi acuzaţiile la adresa lui Rafael şi a lui Caroline. În orice caz, îi venea tare greu să croşeteze gânduri malefice în ceea ce-l privea pe Rafael. Mai greu de atât, însă, îi era să accepte că el a minţit-o, chiar dacă l-a auzit spunând lucrurile alea cu propriile urechi. Rafael îşi cultivase dintotdeauna imaginea aceea, degajată, de veselie a *bon viveur*-ului, foarte atent să nu fie prins luându-şi viaţa prea în serios. Şi totuşi, sub această mască – cel puţin aşa credea ea, că aia era o mască – el nu lăsase niciodată loc de suspiciune în legătură cu dragostea lui adevărată pentru soţie

şi copil, sau în legătură cu faptul că era, întru totul, un suflet bun, generos.

Alice era foarte aproape de casa lui Suki în acel moment, lucru uşor de identificat datorită căsoiului cu *spa* la subsol şi tot tacâmul, semnătura Cornelius Sump. Casa îi părea acum mai mică şi mai puţin impresionantă decât în seara petrecerii. Cunoscând, aşa cum o făcea ea, zbuciumul dintre acei pereţi, putea spune chiar că acesta avea un aspect tragic. Alice şi-o imagină pe prietena ei bocind într-una dintre acele camere înalte, luxoase şi vaste. Îşi imagina cum uşa de la intrare, neagră, lăcuită, se izbeşte de perete cu furie; şi, cu toate astea, iată că aceasta se deschidea.

Suki apăru în uşă. Nu era singură; o pereche de braţe, restul corpului fiind nevăzut, ascuns în spatele uşii, erau în jurul ei, trăgând-o de spate. Braţe de bărbat, aşa arătau. Alice privi cum mâinile urcau spre sânii lui Suki. Suki se hlizea.

Alice a fost cuprinsă de încântare. Apoi de uşurare. Suki şi Rafael erau din nou împreună. Depuseseră armele şi o luau de la capăt; răul inoculat de Caroline cea malefică nu fusese, până la urmă, letal. Putea merge acasă să se odihnească; în aşteptarea lui David şi reconsiderând relaţia lor.

Era pe punctul de a se răsuci pe călcâie şi să plece când uşa casei lui Suki se deschise mai larg şi descoperi identitatea bărbatului care o îmbrăţişa pe Suki.

Alice îngheţă.

Era David.

Brusc, răcnetele începură să curgă.

— Nenorociţilor! urla cineva. Cum aveţi nesimţirea să-mi faceţi una ca asta!

Ea ţipa, Alice realiză asta în momentul în care făcu o pauză pentru a respira. Ea zbiera. Gâtlejul o ardea, timpanele îi zvâcneau, iar inima stătea să-i sară din piept. Pumnii erau strânşi gata să lovească, unghiile încovoiate simţeau nevoia să spintece şi să sfâşie.

— Cum ați *putut*! țipă. Cum pizda mă-sii ați putut?

Devenea conștientă, ca prin vis, că se mai deschideau și alte uși; auzea ferestrele glisante alunecând și zăngănind. De după ele răsăreau capete. Cu coada ochiului, observă ceva furișându-se pe treptele lui Suki cu viteza unui șarpe.

— Ce Dumnezeu! sâsâi Suki, apărând la ușă, fața ei fiind congestionată de rușine și mânie. Vorbește și tu mai încet, vrei? Aici nu ești în King's Cross, ce naiba. Ăsta-i Notting Hill! Taci odată!

Atât de zguduitor de insolentă era această intervenție că până și Alice era destul de surprinsă de ce făcuse. Dar numai temporar. Pauza îi acordă timp pentru o și mai mare acumulare de tunete și fulgere.

— Am crezut că ești prietena mea! zbieră din toți rărunchii în timp ce Suki se făcea mică în fața ei.

Ridicând ochii aprinși înspre treptele pe care David se făcea mic, strigă cât o ținu gura:

— Și *tu*, am crezut că mă iubești, obsedat-sexual-de-cele-mai-bune-prietene, *nenorocit* mincinos și infidel ce ești!

Capitolul 62

Zeb a reuşit să adune mare parte dintre lucruri într-un timp foarte scurt; acestea ocupau în acel moment întreaga duşumea de la Blackwood Manor. Era acolo *Burete*, precum şi tot ceea ce reuşise, în acele zile, să retragă din diferitele surse, inclusiv de la vânzarea de foc a Fuchsiei.

Se oprea asupra fiecăruia, încercând să-şi amintească cine anume o comandase şi de ce. „De ce"-ul era cel mai dificil de amintit. De ce şi-ar fi dorit cineva oricare dintre acele lucruri? Nu mai simţea nimic faţa de acele obiecte. Deja păreau rupte din viaţa altui om.

Se scărpină în cap – noua tunsoare îi provoca mâncărime, uneori, dar era o mare realizare, fără doar şi poate. Nu-i mai era aşa cald, şi nici nu mai avea păr între ochi. Asta îi întărea ideea cum că abia acum, în sfârşit, vedea lucrurile limpede. Simţea, aşa cum i se întâmpla des, în ultima vreme, un sentiment de uriaşă recunoştinţă faţă de bătrânul de la galeria de artă din Nottingham Castle. Acesta, pe lângă faptul că i-a deschis ochii în ceea ce priveşte arta adevărată, i-a recomandat, de asemenea, şi un frizer foarte priceput.

Dintr-o cameră în alta, păşind peste sculpturi miniaturale şi peste tablouri uriaşe, Zeb se gândea că toate acele lucruri erau ca o expoziţie privată a lui, pentru sine însuşi. Şi cu toate astea nu intenţiona să păstreze nimic. Pentru el totul era mort. Mort, însă nu şi îngropat.

În acel moment îi veni în minte, pentru prima oară, acel gând. Mort, dar nu şi îngropat.

Era o idee bună să le îngroape.

Atunci, de ce să n-o facă?

Nu voia să le aibă nimeni altcineva, dar nu le voia nici pentru el. Voia să scoată lucrările din circulaţie, dar într-un mod onorabil, cu demnitate, ca şi când ele ar fi însemnat ceva, odată, şi ar fi avut un preţ, ceea era adevărat, până la urmă. Ultima bucată era în mod cert mai adevărată decât prima.

Înmormântare, da. Avea sens. Lucrările erau, până la urmă, confecţionate din materiale naturale, multe dintre ele. Metal, lemn şi, în unele cazuri, chiar şi vopsea. Materiale obţinute din pământ şi care se puteau întoarce în pământ. Din pământ suntem făcuţi. În pământ ne întoarcem.

Oare trebuia să ţină o cuvântare înainte de îngropăciune? se întreba Zeb. Se cuvenea o cronică laudativă în toată regula. Înhumarea, până la urmă, marca sfârşitul vieţii lui ca artist, deşi începea să creadă din ce în ce mai mult că putea fi la fel de bine şi un început. Al lui, ca un alt gen de artist.

Oare o ceremonie funerară în toată regula ar fi fost total deplasată?

Ideea încolţi în mintea lui Zeb, având, în ciuda nebuniei aparente, din ce în ce mai mult sens. Lucrările care în acel moment zăceau pe toată suprafaţa duşumelei lui erau nişte corpuri neînsufleţite, până la urmă. Şi, de asemenea, nişte corpuri în sensul în care ele însemnaseră ceva pentru el, iar acum nu mai însemnau. Erau moarte atât fizic, cât şi spiritual.

Problema era că avea cam mult de îngropat. Ar fi avut nevoie, estimă Zeb, de vreo două hectare de pământ, şi dacă asta nu era un lucru imposibil, având în vedere toate acele multe câmpuri care încercuiau terenul pe care era aşezat Blackwood, ar fi fost, totuşi, o treabă de proporţii şi complicată, implicând autoexcavatoare şi muncitori cu căşti de protecţie. Cu alte cuvinte, alţi oameni. Iar Zeb dorea

ca toată treaba să fie rapidă, demnă și intimă. Și încheiată rapid.

Dacă le-ar incinera? se gândea. O ceremonie funerară, urmată de o călătorie la crematoriu?

Se așteptase să fie luat în râs. Preotul locului, însă, spre surprinderea lui, era entuziasmat de idee.

— Arta în toate formele ei este sfântă, îl asigurase părintele Meek atunci când Zeb îi strecurase ideea, șovăielnic. Și merită să fie tratată ca atare.

Zeb nu avu nimic împotrivă, deși i se părea un preot deosebit de generos. Ce putea fi sfânt la cortul uns cu rahat de capră al Fuchsiei? La sânii de neon Dean Studio? Iar în ceea ce privește arta lui, Zeb se îndoia. Profund.

Zeb se așteptase de la părintele Meek să plaseze toată treaba unui reverend mai mic în grad din echipa lui. Acesta, în orice caz, s-a hotărât să se ocupe personal. Faptul că părintele știa cine era el influențase în mod evident acest demers. Sau, poate mai indicat era să spună, cine fusese el. Spre marea dezamăgire a lui Zeb, se pare că veștile căderii lui în dizgrație nu ajunseseră și la urechile celor din Suffolk.

Părintele se declarase încântat să conducă întreaga procesiune. În Biserica Aldeham, lăcașul de rugăciune a lui Zeb.

— Este vorba despre un corp, până la urmă. Poate nu unul omenesc, dar un corp artistic.

Acest corp artistic fiind atât de cuprinzător pentru a încăpea într-un sicriu de dimensiuni normale, s-a hotărât să fie aleasă o singură lucrare, ca simbol al întregului, care să fie plimbată cu dricul de la Blackwood Park până la biserică. Zeb, în calitate de unic antreprenor și îndoliat, avea să vină din urmă într-o mașină neagră.

Planul era ca celelalte lucrări de artă să ia drumul crematoriului într-un cortegiu de furgonete mari, albe, în timp ce, la biserică, avea loc slujba de înmormântare. După reacția surprinzător de deschisă a părintelui Meek, Zeb se îngrijorase că ar putea

întâmpina ceva probleme cu cei de la crematoriu. Cu toate astea, maistrul la cuptoare, cu care Zeb aranjă o întâlnire, terminase şi el Facultatea de Artă şi era „În miezul lucrurilor, tipule".

Zeb lăsă în slujba lui Toombs, majordomul lui, treaba cu alesul lucrării care avea să intre în sicriu. Nu voia să i se spună care era aceea; avea să fie precum Mormântul Soldatului Necunoscut. Sau poate Toombs[1] al Soldatului Necunoscut.

Se cuvenea, simţea Zeb, ca această onoare să-i fie acordată majordomului. La fel ca toţi cei care lucrau pentru el, Toombs suferise îndelung şi amarnic din pricina artei sale. În orice caz, Zeb spera ca acesta să nu aleagă vibratorul aurit. Dacă sicriul avea să fie deschis în timpul slujbei, momentul ar fi putut fi unul jenant.

Era o altă zi minunată, iar Maeve ieşise afară să picteze pe colină, până în momentul în care căldura şi foamea o forţară să se întoarcă la conac. Era îngrozită de întâlnirea cu Ciaran. De la vizita acelei jurnaliste, cu câteva zile în urmă, dispoziţia lui fusese mai proastă ca niciodată. Era atât de încordat încât ea simţea că putea exploda în orice minut. Imediata şi riscanta apariţie a Boyfriend la *Brilliant Britain* îi crea insomnii, cu toate că lucrurile s-au mai liniştit de când cu noul dirijor al orchestrei.

Maeve nu era deloc mai relaxată. Amintirile îngrijorătoare ale întâlnirii cu Dan o rodeau pe dinăuntru; gândul că ea, nu Ciaran, era cea vinovată din căsnicia lor era chinuitor. Ironia era înfiorătoare. Dar apoi, chiar şi mai înfiorător a fost momentul în care a realizat că suspiciunile ei aveau un fundament real, până la urmă.

O fătucă fâşneaţă, pe numele ei „Portia", lăsase o serie de mesaje pe robot. Maeve a făcut imediat

1. Joc de cuvinte: *Toombs* (numele majordomului) – *tomb* (mormânt).

legătura cu fata în corset roşu din ziar; dacă o voce ar purta vreodată un corset roşu, atunci aşa ar fi: joasă, gravă, sexy.

Odată provocat la discuţie, Ciaran i-a explicat, cu o logică brutală, că dacă ar fi avut o amantă, era puţin probabil ca aceasta să-i lase mesaje atât de la îndemâna soţiei lui. Întrebat, cu aceeaşi nonşalanţă, atunci cine era Portia, Ciaran i-a răspuns detaşat că aceasta lucra pentru o galerie de artă din Londra şi că îl consilia în vederea achiziţionării unor tablouri.

— Tablouri? icni Maeve.

— Tablouri, răspunse Ciaran, evaziv. Sunt o investiţie sănătoasă într-un climat financiar şubred. Mă rog, cele reuşite.

Se uitase atunci la ea, o privire menită clar să dea de înţeles că picturile ei nu intrau în această categorie.

Maeve a rămas mută. Ideea că Ciaran, care nu ştia nimic despre artă, achiziţiona tablouri, era şi aşa destul de surprinzătoare. Însă faptul că o făcea fără ea, care ştia atât de multe despre artă, care se instruise în domeniu, care ar fi dat orice să meargă la Londra şi să arunce un ochi prin galerii, ei bine, era îngrozitor de dureros. Dacă n-o înşelase cu o altă femeie, iată că o făcuse cu alte tablouri, şi era foarte posibil – deşi deocamdată nu existau dovezi – să le fi făcut pe amândouă.

Încet, meticulos, Maeve îţi aduna lucrurile şi, echipată până-n dinţi, pornea în acel moment în josul colinei. Era, ghici ea, miezul amiezii. De undeva de departe venea un sunet sacadat, straniu, un bubuit sumbru, care o acompania în starea ei de depresie.

Ţinând pânzele pe jumătate pictate strâns, cu degetele, le căra la subsuoară. Ar fi preferat să le ţină cu faţa în jos, pentru ca nimeni să nu le poată vedea, dar asta era imposibil având în vedere că uleiurile nu se uscaseră încă.

Cu puţin noroc, în orice caz, avea să treacă neobservată. Unul dintre avantajele conacului era că se afla

la celălalt capăt al satului față de magazine. Așa că nu era nevoită să treacă pe sub lupa sătenilor curioși de la Oficiul Poștal și de la magazinul universal.

Cărăruia dinspre colină era mărginită de zidul conacului și de cimitirul Bisericii Aldeham. Era un drum umbros, grădina conacului fiind mărginită de mulți copaci. Strecurându-se prin spărtura îngustă a gardului în strada principală, Maeve recunoscu sunetul pe care-l auzea. Clopotnița Bisericii Aldeham bătea îndoliată. Se pregătea o înmormântare.

Văzu mașina din față, dricul, cu o caroserie orbitoare, lustruită în exces, în interior sicriul, îngropat în coroane. Maeve clipi în timp ce mașina aluneca pe lângă ea. Pe unul dintre aranjamentele așezate lângă sicriu scria „RIP YBA ZS". Nu-i spunea nimic. YBA ZS – o plăcuță de mașină, din aceea personalizată, cu mesaj indescifrabil. Deși își amintea că văzuse așa ceva la mașinile lui Kevin și Toni: „KS ACE".

YBA ZS, oricine ar fi fost el sau ea, avea puțini îndoliați, observă Maeve, cu oarecare milă. O singură mașină neagră ieșea pe poartă, în urma dricului. În ea era o singură persoană.

Slujba de înmormântare fusese neașteptat de tristă, se gândea Zeb. În mare parte din cauză c-a fost nevoit să stea acolo, nemișcat, timp de patruzeci și cinci de minute și să se gândească cât de idiot a fost și ce mult timp. La fel de sumbru a fost și momentul în care a trebuit să cânte „Crede în Mine", de unul singur, într-o biserică răsunătoare, în care se afla el, acompaniat de părintele Meek și de soprana tremurândă din spatele orgii, mai ales atunci când organista, ivindu-se la final, se dovedi a fi de fapt un organist la vârsta a treia.

Dar acum, că totul se terminase, Zeb se simțea cu inima mai ușoară. Se simțea iertat, într-un fel. Spovedit. Se uita prin geamul fumuriu, mișcat de frumusețea aceea picturală a satului pe care nu-și amintea să o fi observat până atunci. Apoi zări ceva.

— Hei, ţipă el. Încetineşte, Toombs. Vreau să zic, adăugă în grabă şi uşor mai umil, domnule Toombs, aţi putea, vă rog, să încetiniţi?

Maeve observă că maşina neagră ce trecea pe lângă ea încetinea în acel moment. Geamul fumuriu din dreapta a fost coborât şi un necunoscut îşi scoase capul afară. Un bărbat foarte arătos, foarte bronzat şi cu părul negru, tuns foarte scurt. Purta un costum negru şi o privea cu o expresie plină de curiozitate.

— Eşti artistă? întrebă. Ce întrebare stupidă, pe bune, adăugă. Vreau să spun, *cari* toate lucrurile alea.

Faptul că el se oprise şi o întrebase asta în mijlocul unei procesiuni funerare i se părea cel puţin ciudat lui Maeve. Pe de altă parte, durerea îi putea face pe oameni să reacţioneze în feluri dintre cele mai ciudate şi mai nefireşti. Conştiinţa îi dicta că trebuia să fie blândă şi sensibilă.

Stângace din cauza încărcăturii ei formate din şevalet, pânze şi o cutie cu vopsele, se aplecă anevoios către geamul lui.

— Nu sunt chiar o artistă, spuse cu modestie. E doar un, ăăă, hobby.

Îngrozită, observă că acesta se uita insistent la pictura ei. Încercă să o întoarcă pe partea cealaltă.

— Hei. Lasă-mă să văd, îi solicită, o voce care părea obişnuită să fie ascultată.

Maeve se hotărî să nu se simtă ofensată de tonul lui ascuţit. Amintindu-şi că era posibil ca el să fie distrus din cauza pierderii suferite, se învoi.

El privi lucrarea o vreme îndelungată, ignorând-o total pe Maeve, care agoniza de ruşine.

— E chiar bună, spuse sobru. Pari să ai ceva pregătire în domeniu.

— Am avut, la un moment dat, se confesă ea. Acum nu fac altceva decât să urmez ciudăţenia aia de cursuri de pictură de la Primărie.

— Cursuri de pictură, ha?

Pe chip i se întipări o expresie visătoare. Ca şi cum, se gândea Maeve, şi-ar fi amintit ceva plăcut din trecutul îndepărtat.

O întrebă unde şi când se ţineau cursurile. Ea îi spuse; în orice caz, în loc să pornească maşina, el rămase pe loc. Încă mai admira pictura.

— Chiar bună. Ce culori neobişnuite.

Îşi întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă.

— Nu s-a uscat încă, exclamă Maeve, trăgându-şi pânza. Ei, cel puţin albul.

— Vrei să spui că toate celelalte sunt uscate şi ăsta nu e?

Maeve era surprinsă de cât de interesat părea. Ea încuviinţă.

— Uleiurile nu se usucă în acelaşi timp. Albul rămâne mereu ultimul. Uneori trec săptămâni până se usucă.

— Pe bune?

Arta devenea uluitor de interesantă atunci când reveneai la principiile de bază, se gândea Zeb. Chiar şi detaliile tehnice. Odată ce scoteai banii şi faima din ecuaţie, totul devenea chiar distractiv. Super distractiv. Ceva ce lui îi lipsise enorm.

Observă că antreprenorii funerari se opriseră la celălalt capăt al satului şi îl aşteptau.

— Ei, ar fi bine să plec.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse Maeve compătimitoare.

— Să nu-ţi fie, i-o reteză Zeb. E mai degrabă un câştig.

Şi, spunând asta, maşina lui o luă din loc, în căutarea dricului. Maeve, în urma lui, privea siderată. Oare era beneficiarul unei moşteniri colosale, se întreba ea?

Capitolul 63

Alice se trezi şi examină atent camera ciudată în care se afla. Se simţea ca şi cum s-ar fi trezit între copertele unei reviste de amenajări interioare. În aer se simţea o aromă delicată de lavandă, geamurile aveau perdele albe, imaculate, iar patul în care se afla ea avea o cuvertură destul de *vintage*, cu un imprimeu mărunt cu boboci de trandafir pe un fond crem. Pe comoda vopsită alb, alături de veioza albastră Toile de Jouy, o vază albastră pe care erau pictaţi nişte trandafiri roşii avea înăuntru nişte bujori mari, roz.

Văzându-i, Alice îşi aminti că făcuse o mare greşeală. Nu era vorba despre David şi faptele lui, era vorba despre superbele flori aduse de Jasper, un gest minunat, romantic, de care uitase şi care acum se ofileau în chiuveta din OneSquared.

Pe parchetul lustruit zăceau, pe jumătate desfăcute, un teanc de prosoape pentru oaspeţi, albe, pufoase, care în mod cert căzuseră de pe pat. Alături, observă Alice, deloc împăturite, erau hainele pe care ea le purtase cu o zi înainte. Totul se întâmplase doar cu o zi înainte? I se părea că trecuseră ani de atunci. Suki sâsâind pe trepte. David, şocat şi umilit sub portic.

Privea fix înspre hainele ei boţite. Imaginea lor aproape că i se părea nostalgică; şi le pusese pe ea cu o dimineaţă în urmă fără să aibă habar ce avea

să i se întâmple în timp ce le purta, sau că avea să şi le scoată ceva mai târziu, într-un dormitor pe care nu-l mai văzuse în viaţa ei.

Dormitorul lui Caroline. Din motive pe care încă nu le înţelegea întru totul, dar pe care nu se simţea în stare să le investigheze, aparent ideea de a o suna pe Caroline a fost singurul gând coerent din capul ei, după episodul din faţa casei lui Suki.

Spre fericirea ei, Caroline i-a răspuns; şi spre fericirea ei şi mai mare, aceasta s-a arătat înţelegătoare, a priceput propoziţiile neterminate, gâfâite ale lui Alice, care îşi cerea scuze pentru a treia oară pentru faptul că n-o crezuse de la bun început, căreia i se confirma pentru a treia oară adevărul, şi care îi cerea ajutorul pentru a treia oară.

— Asta-i adresa mea, i-a spus scurt şi la obiect. Ne vedem acolo într-o jumătate de oră.

Şi într-acolo s-a pornit şi Alice, înspre apartamentul cu grădină cochetă, care nu era foarte departe de casa lui Suki, pe acelaşi gen de stradă cu ziduri albe uriaşe, oprindu-se în dreptul plăcuţei negre W11. Caroline o aştepta în uşa albă, aşa că o trase pe Alice înăuntru, închise uşa în urma ei, şi imediat îi întinse un păhărel de whisky.

Alice s-a uitat la el, surprinsă.

— Da' mie nu-mi place whisky-ul, spuse.

— Nu e vorba de plăcut. E pentru alinarea durerii, o instrui Caroline.

Alice se execută sârguincioasă. În scurt timp, peste ochii ei se lăsă o ceaţă.

Cu toate astea, gândurile n-o slăbeau. Suki. Cum putuse? Şi apoi să mintă atât de flagrant şi în nenumărate rânduri? Şi de cât timp se întâmplau toate acele lucruri? Dinainte de petrecere?

Pentru că lacrimile o ardeau pe interiorul pleoapelor, Alice îşi încleştă degetele în jurul paharului. În linişte, Caroline îi turnă încă puţin lichid din acela cu aromă de iod.

În acel moment, în capul oaselor, Alice își masa capul, delicat, cu degetele. A dormit neașteptat de bine. Cantitatea de whisky consumată – își amintea de cel puțin patru pahare – nu părea s-o fi afectat prea mult; abia dacă simțea o ușoară pulsație în tâmplă. Era uimitor: băutură tare, spirtoasă îndeosebi, și Alice nici măcar n-o încercase vreodată. Era ca și cum alcoolul turnat peste flacăra furiei ei o mistuise.

Aștepta un nou val de depresie; un val cumplit de amărăciune. Acest lucru nu se întâmplă, în orice caz. Aștepta în continuare, evocând imaginea lui David în minte și adunându-și toate forțele. Cu toate astea, nimic.

Se ridică din pat și porni în căutarea unei băi. Când reveni în cameră, după binecuvântarea unui duș lung, fierbinte și a prosoapelor pufoase și calde, observă că pe acolo a trecut cineva care i-a cules hainele de pe jos și i le-a așezat pe pat, împreună cu niște lenjerie curată.

Se îmbrăcă și porni în căutarea gazdei. Apartamentul lui Caroline se întindea pe tot demisolul unei vile spațioase. Dormitoarele și sălile de baie erau în partea din față; în spate, lângă canapeaua spațioasă, rabatabilă, masa mare și bucătărioara laterală, niște ferestre înalte dădeau spre o mică grădină. Soarele se strecura printre frunzele de glicină; aerul mirosea a cafea și a florile proaspete de pe masă. Totul era îngrijit, curat, elegant și în mod cert așa cum își dorea Caroline. Era apartamentul după care ar fi tânjit orice burlăciță. Alice simți cum o cuprinde o invidie puternică.

Un ceas imens, cu cifre romane, atârnat pe un perete, anunța oficial că era abia ora opt. Lumea ei poate că era năruită, se mira Alice, dar măcar se trezise suficient de devreme pentru o nouă zi. Putea chiar să meargă și la galerie.

Nimicnicia își făcea loc printre gândurile ei, urmată de o emoție cauzată de ceva ce putea fi

numit entuziasm, doar că așa ceva nu era posibil. Nu după ceea ce se întâmplase cu David. Probabil era prea rănită ca să mai simtă ceva, asta era tot.

Caroline își scoase capul din bucătărie. Avea o față netedă, îngrijită și veselă.

— Cum te simți?

— Bine, încuviință Alice, așteptând de la Caroline un strigăt de uimire în fața acelei resurecții.

Caroline, însă, se limită la un zâmbet, ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva.

— Bun, spuse ea, apoi capul ei dispăru din nou în bucătărie.

Își făcu apariția aducând o farfurie cu pâine prăjită într-o mână și o cafetieră în cealaltă. Alice simți cum stomacul ei ghiorăia și a fost surprinsă și de acest lucru. O femeie care descoperea că iubitul o înșală chiar trebuia să bocească pe la colțuri, cu ochii umflați și roșii, și să n-aibă poftă de mâncare sau de viață?

Ea nu se simțea deloc așa. Se simțea ciudat de neutră față de cele întâmplate. Faptul că trecuse odată prin oroarea unei simple ipoteze, aproape că nu-i mai lăsa energie pentru a face față situației așa cum era acum.

Sau poate – ideea abia o atinse în treacăt – descoperirea era într-o oarecare măsură o ușurare. Acum, că adevărul a ieșit la iveală, ce-a fost mai rău a trecut. Însă ciudat era faptul că acest lucru nu o surprindea deloc. Oare, de fapt, o suspectase pe Suki dintotdeauna? se întreba Alice. Știuse, de la un punct, că lucrurile acelea se întâmplau?

Caroline îi puse o farfurie în față, împreună cu o ceașcă enormă din porțelan albastru, gros, așezată pe o farfurioară.

— Mănâncă, o îndemnă, întinzându-i o felie de pâine prăjită cu unt.

Alice mușcă. Pâinea era crocantă, untul proaspăt și sărat. Parcă mâncarea n-a avut niciodată un gust

atât de bun. Își aminti că sărise peste cină cu o seară înainte.

Caroline o privea de după propria ceașcă albastră, groasă. Purta o cămașă albă elegantă și avea o înfățișare de femeie pragmatică și capabilă. Întocmai ca cineva care privește înainte, nu înapoi. Era exact acel gen de persoană de care avea nevoie Alice în acel moment.

Alice oftă.

— Doamne, ce idioată am fost.

— La fel de idioată ca orice femeie îndrăgostită.

Caroline se întinse după un cubuleț de zahăr pe care-l scufundă în ceașca ei.

— O să te muți de unde stai cu el, evident.

Alice clipi. Nu se gândise așa de departe. Să plece din Nutthouse? Dar unde să meargă?

— Poți să stai aici, se oferi Caroline, ridicându-și ochii. Până te mai limpezești, cel puțin.

— Mulțumesc, spuse Alice recunoscătoare.

Era înnebunită deja după apartamentul lui Caroline. Își dorea unul exact la fel. Începea să vizualizeze o viață în care lucrurile erau ordonate, plăcute și raționale, și miroseau frumos. Scena de pe scările lui Suki deja începea să pară ciudat de îndepărtată, iar ea începea să se detașeze de ea.

— Așadar.

Caroline sorbi din cafeaua ei și așeză ceașca la loc pe farfurioară, cu zgomot.

— Te duci la serviciu astăzi? Bineînțeles, dacă nu te simți în stare, ești binevenită să rămâi aici.

Flutură o mână indicând locul în care se aflau.

Ochii lui Alice se opriră asupra canapelei confortabile și curate, de un alb imaculat. Preț de o secundă se imagină tolănindu-se acolo, cufundată în lamentări și în grila de programe TV. Apoi scutură din cap.

— Mulțumesc, spuse. Dar ar fi mai bine să mă duc. Angelica e plecată și e petrecerea...

Caroline își aplica ruj pe buze. Alice urmări cum mâna ei aluneca hotărâtă, rezultatul fiind un contur perfect. Caroline părea să nu aibă probleme din cauza ridurilor sau a pielii lăsate. Ea o privi de Alice pe deasupra pudrierei.

— Ah, da. Petrecerea Gold Street.

Ochii ei scăpărau.

— O adevărată paranghelie, după câte îmi dau seama. Toată lumea a angajat câte un organizator de petreceri.

Alice încuviință.

— Al vostru e Penelope de la Diamond Snail, nu?

Caroline ridică o sprânceană ironică peste pudriera ei.

— Da, ea e. De unde știi?

— Ea se ocupă de toate. Fiecare galerie are o temă secretă, din câte am auzit.

Alice încuviință.

— Atât de secretă încât i-au trebuit cinci minute ca să-mi povestească totul despre ele. Se pare, tărăgănă Caroline, că Zeb Spaw nu mai e artistul pe care-l prezentați; s-a retras de la galerie. Adevărat?

— Adevărat.

— Iar Angelica e plecată pentru o perioadă nedeterminată și OneSquared este lăsată în seama asistentei celei noi. Asta ești tu, bănuiesc?

Ochii Alicei se holbară.

— Deci, toată lumea știe?

— Da. Știi cum merge bârfa pe Gold Street. Eu sunt ca o albinuță în căutare de polen, râse Caroline. Zbor din galerie în galerie, culegându-l pe tot.

Alice o cercetă atent cu privirea.

— Și ce se mai spune? întrebă ea. Despre OneSquared?

— Că nefericita de asistentă trebuie să găsească pe cineva super profitabil și de super actualitate, cu care să-l înlocuiască pe Zeb. Și asta înainte de petrecere, bineînțeles, și înainte ca ceilalți artiști ai galeriei să afle că spațiul nu mai are căutare. Toată lumea a fost de acord că-i o treabă complicată.

Se uită la Alice oarecum îngrijorată.

— Ce-ai de gând să faci?

Alice zâmbi.

— Păi, *am găsit* un artist. Un artist modern uluitor din elita artiștilor conceptuali, o apariție complet nouă pe scena artei.

— Serios?

Caroline lăsă pudriera din mână.

— Cine? vru să știe.

— Nu pot să-ți spun. E ultra secret.

— Ei, na. Dacă e de *asta*...

— Absolut, confirmă Alice. Nu pot să-ți spun nici un cuvânt. Mai întâi, adăugă ea, rânjind, trebuie să mă asigur că ai să le spui *tuturor* celor cu care te întâlnești pe Gold Street.

Caroline izbucni în râs și bătu din palme.

— S-a făcut.

— Și apoi, continuă Alice, după ce termini cu Gold Street, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea să arunci o vorbă și persoanelor influente din media cu care te întâlnești ocazional. Trebuie să se răspândească vorba, îți dai seama.

Caroline încuviință.

— Desigur. Am să fac tot ce pot. De fapt, adăugă gânditoare, aș putea să fac mai mult de atât. Am nevoie de un artist pentru documentarul meu. Acesta pare să fie ceva inedit. Cum îl cheamă? Povestește-mi despre el.

Alice începu să povestească entuziasmată. Se întreba, auzindu-și propria voce plină de elan, dacă acesta era lucrul care i-a absorbit durerea cauzată de David. Nimicnicia, până la urmă, era vehiculul perfect pentru furia și tristețea ei. O distrăgea de la nimicnicia din inima ei. Zero. Nimicnicie. Exista oare ceva, se gândea Alice amar, care să ilustreze mai bine relația ei tocmai încheiată?

— Mamă, spuse Caroline, când aceasta încheie. Incredibil. O idee strălucită. Super *distracție*.

— Şi va fi cea mai tare bombă aruncată vreodată pe Gold Street, adăugă Alice sarcastic.

Luase o decizie importantă în ultimele câteva minute. Viaţa ei amoroasă putea fi un dezastru absolut, însă cea profesională avea să fie un succes. Cu orice preţ. Suki şi David aveau să vadă ei. Avea să le arate ea lor.

Capitolul 64

Convingerea fermă a lui Ciaran că celebritatea lui avea să-i determine pe cei din consiliu să închidă ochii în faţa transformării generale, neautorizate, a clădirilor de serviciu ale Aldeham Manor s-a dovedit a fi eronată. Maeve se afla în grădină atunci când o tânără grăsuţă, cu părul vopsit roşu precum vinul, şi-a făcut apariţia, ţanţoşă, anunţând că venea din partea departamentului autorităţii locale însărcinate cu planificarea arhitecturală şi a solicitat să i se arate „proporţiile dezastrului".

Ciaran, întâmplător, era la Londra, pentru nişte întâlniri şi repetiţii, sau cel puţin aşa pretindea. Aşadar, sarcina de a o invita pe femeie la o cafea amicală şi de a stabili de comun acord data pentru o viitoare întâlnire, îi reveni lui Maeve. Maeve era convinsă că o ştia pe femeie de undeva şi asta i se confirmă în momentul în care realiză că reprezentanta Departamentului de Planificare Arhitecturală era nimeni alta decât Bo, modelul de la cursurile de pictură de la Primărie.

Transformarea era uluitoare. Maeve simţea că nimeni nu şi-ar fi putut imagina că Bo cea îmbrăcată într-o fustă rezonabilă, un sacou bleumarin şi bine înfiptă pe tocurile joase, ascundea o cascadă pubiană şi tot soiul de alte lucruri. Şi poate că era mai bine să fie aşa.

— Nu te-am recunoscut cu haine pe tine! exclamă, făcând-o pe Julie, care călca nişte rufe, în bucătărie,

undeva în spatele lor, să dărâme un vraf de cearşafuri, consternată.

Bo rânji.

— Te-ai mai văzut cu Dan? întrebă, poate cu o emfază subtilă, menită s-o tachineze uşor.

Maeve, roşie de furie, îngrozitor de conştientă de vecinătatea lui Julie, scutură din cap, violent.

— Cred că e plecat la Londra, mormăi.

— Ah, da, aşa e, confirmă Bo, sorbind zgomotos ultima picătură de cafea. Mi-a spus Tadeusz, zilele trecute, când a venit să-mi repare sifonul. S-a întors?

Maeve ridică din umeri.

— De unde să ştiu? întrebă, ceva mai înţepat decât intenţionase.

Bo o privi mirată.

— Nu ştiu. În fine. adăugă, plescăind din buze şi izbind cana de masă. Ar trebui să plec. Mă duc să mă lupt cu nişte mori de vânt acum. Multă bătaie de cap mi-au mai dat.

— Mori de vânt? repetă Maeve precipitându-se.

Nu prea suna firesc, dacă te gândeai că cel de-al doilea job al ei era să se dezbrace prin Primăria satului.

— Aplicaţii eoliene pentru ferme, rânji Bo. Plouă cu reclamaţii la noi la departament.

— Ah, clar.

— Atunci ne vedem vineri, o anunţă Bo, din uşă.

— Vineri? repetă Maeve, confuză.

Au stabilit ca Bo să revină vineri?

— La curs, o îndemnă Bo. La care, adăugă clipindu-i din ochi, tu eşti vedeta.

Dar se ducea la curs? Maeve se întreba, urmărind-o pe Bo cum se balansa în dreptul ferestrelor de la bucătărie. Era în stare? După tot ce se întâmplase între ea şi Dan pe colină, oare nu avea să-i fie prea ruşine?

Pe de altă parte, tocmai începuse să se ataşeze de lecţiile ei săptămânale de la Primărie, chiar şi de Roger Pryap şi de doamna de Goldsmith. Erau motiv

de distracție cumva. Acolo totul era infinit mai distractiv și mai plin de satisfacții decât să stea și să se veștejească în decorul imens numit Aldeham Manor.

Și, în plus, acolo era Dan. Zilele trecute îi lăsaseră timp să reanalizeze cele întâmplate. Fusese prea dură cu el? Ceea ce se întâmplase pe colină era numai din vina lui? Nu se întâmplase nimic rău, până la urmă; nu era ca și cum ar fi făcut sex. Doar s-au sărutat. Și, apoi, de câte ori i se întâmpla să retrăiască scena în minte, mereu era ea cea care îl trăgea la pământ. Convingerea că poate exagerase puțin creștea cu fiecare clipă.

Și îi era dor de el, realizase Maeve. Fuseseră niște zile lungi, pustii și neliniștite, și ea tânjea după o companie simpatică. După cineva care s-o consoleze pentru problemele ei, care nu erau deloc puține.

Lucrurile între ea și Ciaran nu se îmbunătățeau. Mai grav decât treaba cu planificarea arhitecturală era faptul că ascultase, pe robotul telefonului, un mesaj de la misterioasa Portia, în care aceasta își exprima, pe tonul răgușit caracteristic, emoția față de perspectiva întâlnirii cu Ciaran la petrecerea galeriei ce urma să aibă loc săptămâna următoare.

— Ce petrecere? întrebase Maeve.

Ciaran s-a prefăcut că nu știa despre ce era vorba.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, sunt un rock star. Primesc invitații la sute de petreceri. Ar trebui să vezi invitațiile de la biroul de presă Boyfriend Reunion World Tour. *Mormane*.

— Dar Portia nu lucrează la un birou de presă, sublinie Maeve.

Suspiciunii în ceea ce-i privea pe Ciaran și pe Portia i se adăugă și cea că petrecerea la care se făcuse referire era un alt eveniment important din lumea artei. Căutase deja pe internet evenimentul organizat de Klumpp; era evident că ratase ceva semnificativ, ceva la care și-ar fi dorit mult să participe. Hotărî că era ultima dată când se întâmpla

așa ceva și totodată, că trebuia să-l țină pe Ciaran sub observație.

— Mi-ar plăcea și mie să merg, spuse însuflețită. N-am mai mers la o petrecere de nu știu de când.

Ciaran a tușit afectat și a ieșit din cameră. După doar câteva clipe l-a auzit pornind mașina sport, cu scrâșnet de roți.

Singură printre scaunele uriașe ale lui Maeve Kandinsky-O'Halloran, Maeve realiză că întrebările directe nu o duceau nicăieri. Pe căi ocolite trebuia acționat; nu în starea naturală a unei persoane atât de obișnuite să fie sinceră.

Ideea îi veni odată cu șuierul ceainicului, în timp ce își pregătea o ceașcă de ceai sub privirea încruntată a menajerei. Dacă, se gândea Maeve, întinzându-i și lui Julie o cană, aș ști numele galeriei pentru care lucrează Portia, aș putea să sun și să mă dau drept secretara lui Ciaran, care dorește să afle detalii despre petrecere.

Dar nu, se gândea un minut mai târziu, privind, cu expresia unui criminal plătit, cum Julie, își mai turna un gât de lapte peste ceea ce decreta că ar fi o băutură nesatisfăcătoare. Ciaran probabil avea să afle că ea a sunat. Iar Portia putea fi o liber-profesionistă, în orice caz.

Trebuia să găsească o altă cale. Dar care?

Și era o zi de vineri. Trebuia să se decidă dacă se ducea sau nu la cursul de desen. Nu reușea să se hotărască; orice decizie părea de zece ori mai grea în acel moment.

Maeve își pusese frustrările pe pânză, și în consecință, terminase tabloul început pe colină, acea imagine abstractă a satului pe care străinul de la înmormântare i-o admirase. Însă admirația pe care o aștepta ea, simțea Maeve, era cea a lui Dan. Tânjea după părerea lui referitoare la pictura ei încheiată. Tânjea să-l vadă. Da, avea să se ducă la cursul lui. Avea și un titlu pentru asta: un colac de salvare în sătucul în care nu se întâmpla nimic.

Incidentul de pe colină nu avea importanţă, se hotărî într-un sfârşit. Era stupid să-l iei în serios. Ea fusese supărată, şi cam atât, iar Dan a încercat să fie amabil. El era întotdeauna foarte amabil. De altfel, era unul dintre cei mai amabili oameni pe care i-a întâlnit Meave vreodată. Şi nu doar amabil, nu. Era practic singurul prieten pe care-l avea ea în sat, şi, în plus – trebuia să recunoască – săruta foarte bine.

Maeve îşi înfrână acel gând brusc. Dan era un prieten. Cel mai apropiat prieten al ei din zonă, şi ăsta era principalul motiv pentru care ea lăsa în urmă cele întâmplate. Fusese mereu un sprijin, un coleg entuziast într-ale artei. Un ajutor. Orice s-ar fi întâmplat între ei, ea nu avea de gând să se îndrăgostească de el.

Da, avea să meargă la cursul de desen. Totuşi, nu intenţiona să-i arate lui Dan tabloul finalizat acolo. Şi ceilalţi oameni aveau nevoie de atenţia lui. Era mai bine să se vadă cu el înainte, între patru ochi. Din motive strict legate de artă, îşi spunea cu înverşunare. Sărutul de pe colină nu trebuia să se reitereze, sub nici o formă. Nici măcar o aluzie.

Maeve îşi luă tabloul la subsuoară şi porni către celălalt capăt al satului, cel mai puţin fiţos, aşa cum îi spusese la prima întâlnire. Avea să se găsească cineva care să-i arate casa.

Îşi luase măsuri de precauţie şi mergea pe partea de stradă opusă celei pe care se afla Poşta; spre uşurarea ei, nimeni nu părea s-o fi observat. Satul era, de fapt, neobişnuit de liniştit; dacă erai, aşa ca Maeve, soţia unei celebrităţi, ducând după sine ceva mare şi interesant, pe care nu dorea să-l arate nimănui, condiţiile erau optime.

Repeta în gând scena apropiată a întâlnirii. Bineînţeles, el avea să fie surprins s-o vadă. Ea avea să-şi ceară scuze pentru faptul că ţipase la el, să-i explice că fusese nervoasă, şi apoi să-l întrebe despre aventurile lui la Londra. Cum au reacţionat galeriile?

Poate, se întreba în acel moment cuprinsă de un uşor entuziasm, fusese preluat imediat şi deja îşi pregătea lucrările pentru o expoziţie.

Îşi aminti că spunea că locuieşte într-o zonă cu căsuţe identice, chiar la capătul satului. Acestea să fie? se întreba. Mai încolo nu se mai vedea nimic în afara unor pământuri împrejmuite. Chiar era capătul.

Căsuţele erau minuscule şi nu aveau grădiniţe în faţă, doar scări. Unele erau mai puse la punct decât altele. Uşa casei din capătul străzii, de exemplu, era dărăpănată şi scorojită şi prima treaptă era aproape invizibilă, înghiţită de buruienile din jur. Uşa vecină acesteia, în schimb, era îngrijit vopsită în albastru, iar treptele aproape agresiv de jumulite şi măturate, ca şi când acela ar fi fost un mesaj explicit pentru vecina.

Pe când Maeve privea, întrebându-se oare în care dintre acele case locuia Dan, uşa cea îngrijită se deschise şi o femeie tânără şi durdulie se arătă în prag. Era îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi maiou de alergat, şi avea părul blond lung până la umeri şi, pe faţa lată şi congestionată, avea o expresie suspicioasă. Maeve îşi înăbuşi teama instinctivă şi traversă strada cu gândul să ceară ajutor pentru a-l localiza pe Dan.

Blonda cea fioroasă tocmai încuia uşa căsuţei sale, întorcând cheia în uşă cu o forţă uluitoare. Se întoarse spre Maeve şi o privi din cap până-n picioare deloc zâmbitoare, pe măsură ce aceasta de apropia.

— Bună ziua, începu Maeve, agreabilă. Îl caut pe Dan.

La auzul numelui lui Dan, blonda se încruntă.

— Pictorul, adăugă Maeve, în caz că şirul de căsuţe ascundea doi de Dan: unul simpatic şi unul odios.

Blonda mormăi ceva într-o limbă străină pe care Maeve n-o identifică. Totuşi, îi era destul de clar că acelea nu erau complimente.

— În care dintre căsuţele astea locuieşte? perseveră Maeve.

Un pumn puternic şi cărnos indică în direcţia uşii vecine. Fără vreo altă completare, blonda se puse pe alergat în josul străzii. Pe căldura aceea, uitându-te la ea, activitatea părea una grea şi inconfortabilă.

Schimbând pânza dintr-o mână într-alta, Maeve avansă spre uşa indicată. Cea scorojită, dărăpănată şi năpădită de buruieni.

Dar gândurile ei erau departe de acea dezordine. Se bucura din plin că blonda cea cărnoasă nu era cuplată cu Dan. Era sigură că el nu avea pe nimeni; să se gândească la el cuplat era un gând chiar mai deranjant decât se aşteptase. Bineînţeles, viaţa lui personală nu era treaba ei, dar...

Spre surprinderea lui Maeve, o muzică sonoră şi zgomotoasă venea din spatele uşii lui Dan. Poate că avea nevoie de o schimbare, ascultase prea multă muzică clasică.

Bătu cu putere în vopseaua scorojită.

Uşa se deschise larg, trântindu-se de perete. În faţa lui Maeve, în holul ponosit, era o femeie cu gura până la urechi.

— Bună! exclamă ea, adunându-se. Tu venit pentru Dan? El nu aici. El în Londra. Ceva despre program TV.

Maeve era atât de şocată, încât tot ce reuşi să facă a fost să nu cadă din picioare. Femeia era tânără, zâmbitoare, drăguţă, blondă... şi goală puşcă.

— Eu sunt Birgit, zâmbi. Locuiesc cu Dan.

Capitolul 65

— Bineînțeles, se arătă entuziasmat faimosul critic de artă care se afla de partea cealaltă a paravanului, lucrarea ta este o trimitere la *Condiția umană*, acea pictură realizată de Magritte, în care o pânză invizibilă este așezată pe un șevalet.

Dan, dezbrăcat și ghemuit inconfortabil pe un taburet, făcu o pauză, ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri.

— Nu, spuse în cele din urmă. Nu e.

Alice i-a trasat ferm sarcina de a răspunde negativ la oricare întrebare ce i se adresa, după o pauză cât putea el de lungă.

— Te face să pari și mai nihilist.

Și Alice chiar părea mai nihilistă, se gândea Dan. Pe măsură ce îl instruia ce să spună și concepea răsturnări de comportament din ce în ce mai complexe ale persoanei Zero, părea că pierdea ceva din roșcovana încântătoare și entuziastă pe care o cunoscuse el la Galeria Palladio. Abia dacă trecuseră câteva săptămâni de atunci, dar parcă-ar fi trecut ani, și la fel era și Alice, dacă te uitai atent. Părea mai matură și mai sigură pe ea, într-adevăr, dar pe chipul ei era întipărit un zel, un entuziasm fioros care nu fusese acolo înainte. Susținea, cu privire la toată treaba cu Zero, că avea să condamne arta contemporană, dar părea să facă exact opusul și încă foarte conștiincios.

Aflase că ea s-a despărțit de prietenul ei. Care era, aparent, doctor. Nu unul bun, se gândea Dan,

judecând după prejudiciul fizic pe care i l-a adus lui Alice. De fiecare dată când se uita la ea, părea mai slabă, iar părul ei, odată atât de lucios şi strălucitor devenise uscat, despicat. Sub acea mască de femeie motivată, era, fără îndoială, nefericită.

Unde, se gândea Dan, mâhnit, era uriaşul cel blând când aveai nevoie de el? Iată oportunitatea; terenul era liber. Aşadar, ce se întâmplase cu Jasper cel amabil, jovial şi încărcat cu flori? Oare Dan îl descurajase de tot, prin speculaţiile făcute la adresa prietenului lui Alice? Spera că nu.

În spatele paravanului îşi schimbă poziţia într-una la fel de incomodă. I se părea ridicol, dar Alice fusese fermă în privinţa lui.

— Te face şi mai misterios, precizase ea.

Îl făcea şi mai penibil, aşa simţea Dan. Iată-l pe el, gol pe un taburet, răspunzând întrebărilor pline de suficienţă, referitoare la sensul artei, al vieţii şi al universului, şi în tot acest timp ascunzându-se de reporter. Şi nici prea cald nu-i era, în ciuda verii de afară, şi a spoturilor luminoase din galerie. Se bucura totuşi că ideea cu Nimicnicia nu le-a venit iarna. Şi momentul în care carnea lui se dezlipea de pe suprafaţa taburetului, de fiecare dată când îşi schimba poziţia, era unul absolut dureros.

Cu toate astea, Alice insistase ca el să acorde interviuri întotdeauna „din pielea personajului", aşa se exprimă. Caroline, prietena ei, producătoare la BBC, evident că n-a realizat că el era în pielea personajului. Alice nu o informase destul de clar cum stăteau lucrurile; Caroline a crezut cu adevărat că el era Zero, misteriosul artist contemporan. Aşa cum, bineînţeles, crezu şi reporterul, ceea ce era pe cât de amuzant, pe atât de terifiant.

Strategia lui Alice dăduse roade, Dan trebuia să-i recunoască acest merit. Speculaţiile cu privire la identitatea lui erau aparent febrile în acel moment; atât Prinţul Harry, cât şi Ronnie Wood erau pe lista

suspecților, așa îl informase Alice. Dan nu știa dacă să se simtă flatat sau insultat.

Nu o crezuse nici un moment pe Alice atunci când aceasta îi prorocise că în pielea lui Zero avea să ajungă extrem de faimos. S-ar fi mulțumit și cu o mică parte. Bârfa, însă, se răspândise în lumea artei contemporane precum focul scăpat de sub control. Din spusele lui Alice, reieșea că toată lumea de pe Gold Street vorbea numai despre asta. Că telefonul suna fără încetare – ei, asta era adevărat; îl auzea și el. Suna chiar și atunci.

Oamenii, aparent, înghițiseră gălușca în ceea ce privește întreg conceptul Zero și capodopera lui, *Nimicnicie*. Articolele fuseseră scrise. Cererile pentru interviu cădeau ca o ploaie, dar Alice – cu ajutorul lui Caroline – era foarte selectivă în alegerile ei. Bineînțeles, Dan bătuse drumul Londrei aproape zilnic. Avusese de-a face cu așa de mulți jurnaliști încât începea să se simtă mai ceva ca Barack Obama. Numai că el era dezbrăcat și pe un taburet, în spatele unui paravan.

Cât își dorea să nu fi acceptat. Nimic din toate acele lucruri. Dar era prea târziu.

Paravanul, se părea, urma să fie sfâșiat, într-un final, la începutul petrecerii de la galerie, unde el urma să fie atracția serii. „ZERO VĂ PREZINTĂ *NIMICNICIE*" apărea deja, scris cu litere roșii, de tipar, pe toată suprafața vitrinei. Firește, galeria era goală.

— Unii critici au spus că lucrarea ta este un comentariu la finitudinea noastră tragi-comică de ființe umane, spuse reporterul.

Dan făcu pauza obligatorie și auzi, în acel interval, șușotelile celor din echipa televiziunii, care era de partea cealaltă a paravanului. Caroline filma interviul pentru a-l difuza în cadrul serialului despre arta contemporană.

În momentul în care reporterul își drese glasul, Dan realiză că nu-i răspunsese la ultima întrebare.

Care era ultima întrebare? Pe de altă parte, ce importanță mai avea? Știa răspunsul. *Nu*.

Era, se gândea el, un sentiment ciudat, să știi răspunsul la oricare întrebare.

Reporterul își drese glasul din nou.

— Unii comentatori, spuse în continuare, văd *Nimicnicie* ca pe un scenariu iminent al artei. Cu alte cuvinte, dacă arta contemporană este o întrebare, tu ești răspunsul ei?

O parte din Dan se hlizea în sinea lui în acel moment. Cealaltă parte dispera. Să fie văzut ca un răspuns pentru artă, de către un critic de artă – ce glorios! Dar cât de infinit mai glorios ar fi fost să aibă o asemenea recunoaștere pentru lucrările lui adevărate, și nu pentru o glumă trasă de păr.

— Nu, spuse, totuși.

— Dar e adevărat, nu-i așa, întrebă în continuare criticul, că Fuchsia Klumpp s-a oferit să-ți cumpere toate lucrările terminate?

Dan nu răspunse. Răspunsul obișnuit era irelevant în acel caz, pentru că, deși incredibil, era adevărat. Mai devreme în acea zi mult celebrata colecționară dăduse un telefon pentru a-și exprima dorința de a cumpăra opera integrală Zero, înainte de expoziție. Faptul că nu era nimic de văzut – nimic, de fapt, de deținut – aparent nu-i zdruncinase cu nimic decizia luată.

— Se oferă să elibereze un etaj întreg al casei sale pentru a te expune, îi spuse Alice. Cu toate astea, adăugă, probabil nu ai nimic de pierdut. Ești lăudat pentru faptul că ești achiziționat de un mare colecționar, fără nici un risc.

— Cum vine asta? întrebă Dan, în dubii.

— Simplu. În momentul în care te scoate pe piață, așa cum a făcut-o cu Zeb Spaw, cum se poate demonstra lucrul ăsta? Nu e nimic de aruncat. Nimic de văzut.

Dar sfârșitul nebuniei se prefigura la orizont, reflectă Dan. După dezvelirea lui în cadrul petrecerii, care urma peste câteva zile, putea să se întoarcă la

Suffolk. Dar ca să facă ce? Abia dacă îndrăznea să se gândească.

Convingerea plină de vervă a lui Alice că celebritatea lui ca Zero putea fi ușor convertită într-un succes fulminant ca portretist, lui i se părea, în mod cert, ruptă de realitate. Dimpotrivă: odată adevărul ieșit la iveală, cel mai probabil nu avea să mai fie luat în serios niciodată. Dar era prea târziu. Era prins fără scăpare. Pe un drum spre nicăieri – sau spre Zero, oricum.

Trăgea speranță totuși că, odată dezvăluit, avea să nu fie recunoscut de oameni. Zero, în concepția lui Alice, nu era un tip cu ochelari, ceea ce însemna, Dan spera, că apariția lui în revistele șmechere care aparent licitau care să arate prima fotografie post-dezvelire, avea să nu semene prea mult cu el. Totuși, faptul că nu putea vedea clar în timpul interviurilor îi sporea vulnerabilitatea, neajutorarea și disconfortul general.

— Ai spune că părerile cu privire la moartea artei contemporane sunt foarte exagerate? a fost următoarea întrebare a criticului. Dat fiind faptul că Zeb Spaw tocmai și-a incinerat opera integrală?

— Serios?

Dan era impresionat peste măsură.

— Spaw și-a distrus așa-zisa artă?

Simți un puseu de admirație.

Deschise gura să întrebe despre asta, dar, în clipa imediat următoare, o umbră ambulantă apăru în câmpul lui vizual. Rapid, își acoperi organele genitale. Privi chiorâș și realiză că era Alice, care se strâmba furioasă la el să revină la mesaj. Să se limiteze la răspunsuri monosilabice, negative.

— Nu, îi spuse reporterului.

— Uitându-mă la operele tale, agățate pe pereți, spuse criticul apoi, stau și mă întreb...

Dan oftă. Nu exista nimic atârnat pe pereți. Pereții erau complet goi. Știa asta. Alice știa asta. Dar nici criticul de artă și, aparent, nici Caroline nu știau

asta, deşi era atât de evident. Se aşteptase să i se pară amuzant, dar, de fapt, era deprimant. Îşi imaginase specia umană ca fiind una mai inteligentă, mai impresionantă, într-un fel.

— Nu, spuse, când întrebarea fusese rostită.

Destul de straniu, răspunsurile lui monosilabice nu păreau să-l supere în vreun fel pe critic.

— Şi aici trebuie să ne oprim, spuse animat. Zero, o enigmă în artă şi un om al misterului – cel puţin până la marea seară a petrecerii Gold Street – îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

Dan trebui să aştepte în spatele paravanului în timp ce materialul era strâns cu sfinţenie şi criticul îşi luă rămas-bun de la Caroline, pe care, aparent, o cunoştea destul de bine. Dan îl auzi cum trâmbiţa din partea cealaltă a galeriei.

— Un interviu de excepţie, declară. Unii dintre tinerii artişti britanici pur şi simplu nu se mai opresc din trăncănit. Propoziţii interminabile, chinuitoare, teorii complexe, manifeste. Nici nu-ţi imaginezi ce desfătare sunt aceste răspunsuri monosilabice. Da, adăugă, reflectând. Zero e ceva. Personal, vreau să spun că abia aştept petrecerea ca să aflu cine e. Transmite-i cele bune Angelicăi. Ce păcat că nu ia parte la cele mai glorioase momente ale galeriei. Ciudat moment şi-a mai ales să plece în vacanţă, trebuie să recunosc.

După ce plecară inclusiv Caroline şi echipa de la televiziune, lui Dan i-a fost îngăduit, în sfârşit, să-şi decojească dureros fundul de pe taburet şi să se îmbrace. Dar tot în spatele paravanului. Alice nu voia să rişte deloc. Întreaga echipa TV precum şi Caroline trebuiau sa plece înainte ca el să intre în ochelarii lui şi în hainele ponosite atât de familiare.

În toaleta galeriei, Dan se privea în oglindă, neîncrezător. Era posibil ca el să fie cel mai discutat subiect în lumea artei contemporane?

— Trebuie să plec, îi spuse lui Alice, odată întors de la toaletă.

Ea își ridică privirea de pe biroul pe care zăceau ziare, carnețele, dosare cu șină și agende.

— Dar nu se poate, icni ea. Avem de lucru. Luni avem interviuri toată ziua.

Se apucă să desfășoare lista interminabilă a întrevederilor cu presa.

— Și mai e și petrecerea, după toate astea, bineînțeles.

Din pură obișnuință, Dan se uita după mapa lui. Apoi își aminti că nu exista nici o mapă. Nu exista nici o urmă de artă.

— Și trebuie să finalizăm și catalogul pentru expoziție, adăugă Alice.

Dan suspină. Văzuse mostra catalogului. Era alcătuită din pagini goale. I se păru o glumă dusă prea departe. Ceilalți, însă, păreau s-o trateze cu desăvârșită seriozitate.

— Nu poți să rămâi la Londra? întrebă Alice. Ideea e că... se poate întâmpla orice.

— Ce anume, să-mi vadă cineva lucrările în avanpremieră? întrebă Dan ironic, aruncând o privire în jur, la pereții goi. Sau să o fure?

— Știi ce vreau să spun, ripostă Alice.

Dan își dădu ochii peste cap.

— Stai liniștită. Mă întorc luni.

În timp ce părăsea galeria, ușurat să fie afară în aer liber și în lumina soarelui, un scârțâit strident de roți îi atrase atenția. O mașină sport, argintie, în mod cert foarte scumpă, parca în fața galeriei de vizavi de OneSquared. O fetișcană frumoasă cu părul negru răvășit și îmbrăcată cu un tricou alb și colanți lucioși se căznea să iasă din ea, hlizindu-se. Zornăia un mănunchi de chei cu care urma să deschidă galeria.

Individul care-i ținuse companie fetei, oricine ar fi fost, nu coborî din mașină. Dan își miji ochii. O lumină foarte puternică se reflecta în parbriz, dar cu toate astea reuși să întrezărească un chip; unul foarte arătos, sub povara unui păr negru ca un mop.

În momentul în care fetişcana plonjă înapoi în maşină şi-i aplică individului un sărut, lung, elaborat, Dan îşi luă privirea, politicos, nedorindu-şi să pară libidinos. Totuşi, rotiţele lui se puseseră cumva în mişcare, ceva la acel bărbat, în orice caz, îl făcu să privească încă o dată înspre ei.

Într-o oarecare măsură, părea familiar; de parcă Dan l-ar fi văzut undeva, recent. Dar asta era imposibil. În Aldeham nu exista nici un bărbat care să arate astfel, şi cu siguranţă nici în tren nu văzuse aşa ceva. Acela fusese ticsit de tot felul de manageri din clasa de mijloc care lătrau în telefoanele mobile, ceva despre obiective şi bilanţuri.

Şi, cu toate astea, Dan era sigur că-l mai văzuse undeva pe şofer. Îşi frământa creierii. Se presupunea că ar fi trebuit să aibă o memorie a feţelor. Era meseria lui.

— Pa, iubiţel, ţipă fetişcana, fluturând o geantă din piele de crocodil ce părea scumpă, în timp ce deschidea uşa lui Cornelius Sump. De-abia aştept diseară!

În fanfara claxonului asurzitor, şoferul maşinii sport porni de pe loc, după toate calculele, cu de trei ori viteza legală admisă pe străzile din centrul Londrei.

Capitolul 66

Maeve a luat în considerare – din nou – varianta de a se prezenta la cursul de pictură, dar – din nou – s-a răzgândit. Şi ce dacă era o femeie dezbrăcată în casa lui Dan? Asta nu era treaba ei. Ea era femeie măritată, chiar dacă soţul ei era reţinut la Londra, din motive misterioase, şi părea să nu aibă nici un gând să se întoarcă prea curând. Şi cum alternativa la cursul de desen era să stea de una singură în livingul lor ridicol de opulent, cu ochii pironiţi în faţa imensei plasme, atunci ce anume, mai exact, o împiedica?

Şi, acestea fiind spuse, îşi adună materialele, privi, pentru câteva clipe, tabloul tocmai terminat, şi apoi hotărî, în ultimul moment, să-l ia cu sine. Dacă ar fi fost acolo, Dan ar fi putut să o onoreze cu o părere.

Părăsi Manor şi coborî aleea lungă, năpădită de buruieni. Preferă să nu observe felul în care arăta. Prea puţin o îngrijora asta acum.

Ciaran, în schimb, o îngrijora ceva mai mult. Era şi mai sigură că între el şi Portia se întâmpla ceva. Totul îi indica asta – comportamentul lui din ultimele zile; mesajele Portiei; intuiţia ei. Fără îndoială că alte femei, în locul ei, ar fi lăsat lucrurile aşa. Ar fi acceptat tacit, făcând din asta un mod de viaţă, căutând compensaţie în celelalte aspecte ale vieţilor lor comode. Haine, călătorii, săli de fitness costisitoare, tratamente de înfrumuseţare, amanţi. Nimic dintre toate astea nu rezona cu Maeve.

Era surprinsă să descopere că nu era deloc nervoasă. Posibilitatea infidelității lui Ciaran o întrista mai mult decât o înverşuna sau o înfuria. Faptul că făcea sex cu altcineva era complet irelevant; o înşelase în mult mai multe feluri, mai importante. O întemniţase în creierii acelui sat şi o abandona acolo pentru perioade interminabile. O învinuise pentru faptul că nu aveau copii – în mod repetat – şi asta de faţă cu străini. Părea că nu mai are nici un chef să facă dragoste; ba mai mult, ea părea să fie pentru el un motiv de constantă iritare. Până în punctul în care se isteriza numai când îi vedea pensulele. Părea puţin probabil s-o mai iubească.

Dar ea, Maeve se întreba din ce în ce mai des, îl mai iubea? Era departe de a mai fi omul cu care se măritase, până la urmă. Menestrelul cel blajin cu ochi verzi, blânzi, cu care străbătuse întreaga Americă, revenise la Ciaran-cel-obsedat-de-propria-persoană de dinainte de ea, grandoman, gagicar şi bucurându-se din plin la gândul puştanilor, pe care-i apucau pandaliile de fiecare dată când apărea el. Că el şi ea nu aveau nimic în comun, şi posibil nici să nu fi avut vreodată, îi devenea din ce în ce mai evident. Oare n-ar fi fost mai fericită în altă parte? Sau, apropo, Ciaran n-ar fi fost mai fericit cu altcineva?

Ce sens avea să stea împreună? S-au distrat în trecut; s-au iubit cândva, poate, dar în acel moment, era clar că totul era sfârşit. Fără dragoste, nu mai rămânea nimic altceva decât bani, iar Maeve se plictisise, de timpuriu, de bani şi de captivitatea pe care i-o aduceau aceştia. Iar captivitatea era lumea ei. Din care, ei bine, îşi dorea să evadeze. Să o ia de la zero, cumva. Viaţa era scurtă, iar dacă arta putea fi nepieritoare, şansele ei de a duce acea viaţă artistică din ce în ce mai atrăgătoare pentru ea, erau categoric limitate.

Asta dacă nu acţiona rapid, se gândea ea. Faptul că descoperise relaţia lui Ciaran cu Portia era important

pentru ea, dar nu în sensul în care asta îi permitea să-l oprească şi să-l atragă înapoi în braţele ei, la Aldeham. Era important pentru că-i reda libertatea. Un divorţ? Bătăile inimii ei creşteau în intensitate şi ea simţi că i se taie respiraţia. Era posibil. Ajunşi în acest punct, şi după cum păreau să meargă lucrurile între ei, ar fi putut fi unul chiar sau aproape de comun acord.

Dar oare avea s-o lase să plece? Asta era ideea. Dacă pur şi simplu ar fi negat totul, ar fi refuzat divorţul? Nu era un om căruia să-i placă să admită că a greşit. Şi nici n-ar fi de acord să-i dea bani, chiar dacă nu asta urmărea ea. Era puţin probabil s-o lase să plece. Aşa că trebuia să vină cu dovezi clare. Să-l prindă în flagrant delict. Dar cum?

— Cine a fost aici? întrebă Dan din uşă, cu un picior înăuntru şi unul în afară.

Era răvăşit. Ajunsese panicat de la Londra având la dispoziţie mai puţin de jumătate de oră până la cursul de pictură. Trăgea speranţă deşartă că Maeve avea să fie acolo, deşi şansele erau aproape inexistente. Şi apoi, exact când aproape ieşea pe uşă, încărcat cu hârtie şi cărbune, Birgit aruncase bomba şi îi spulberase orice speranţă.

— Ai spus că o femeie cu păr castaniu, acuză el, cu un tremolo în glas.

Sânii lui Birgit săltară când ea încuviinţă.

— Avut pictură sub braţ. Ea nu lăsat numele ei.

— Şi *te*-a văzut?

Concluzia pe care Maeve trebuia s-o fi tras era mult prea evidentă.

— *Ia*.

Birgit ridică din umeri.

— De ce tu îngrijorat?

O privire maliţioasă i se aprinse pe chip.

— Ea prietena ta sau ceva?

— Bineînţeles că nu, mârâi Dan. E femeie măritată.

Birgit izbucni în râs.

— Știu. Ea doamna Pop Star.

Dan se holbă la ea.

— De unde știi?

Birgit abia dacă interacționa cu localnicii. Sau, mai bine spus, localnicii abia dacă interacționau cu ea.

Birgit își aruncă pleata blondă pe umeri și îl privi în cunoștință de cauză.

— Ciaran și cu mine, noi prieteni. Noi ne distrăm împreună.

Chicoti indulgent.

— Hei, spuse, o clipă mai târziu, fața ei având o expresie confuză, pe măsură ce-și chestiona colegul de casă. Ce problemă e?

Dan se holba la ea, cu gura deschisă. Ca fulgerat, își aminti cine era cel pe care-l văzuse în spatele volanului mașinii sport de pe Gold Street. Cel care o lăsase pe fetișcană în fața galeriei. Și pe care ea îl sărutase. Ciaran O'Sullivan. Bineînțeles. Nu încăpea nici un dubiu.

Cum nu încăpea nici un dubiu nici în ceea ce privește natura relației lor. Ce-i spunea Birgit era că și ea se bucurase de acest gen de atenții?

— Sigur, ne culcăm împreună, spuse cu detașare. Ciaran, el bărbat foarte sexy. Eu mergând pe lângă Manor într-o zi, el ieșit afară, pac, bang...

Bătu din palme și rânji.

— Dar e căsătorit, Birgit.

Dan era îngrozit.

Birgit căscă.

— *Ia*, dar el urmărit pe mine. Eu nu urmărit pe el. El spune soția nu înțelege pe el. Ea nu-i place sexul. Eu, îmi place sexul. Așa că merge.

Râse.

— Te mai vezi cu el? întrebă Dan.

Nu c-ar fi învinuit-o pe Brigit, care era un animal când venea vorba de sex, și cam așa era și sistemul ei moral. Dar gândul că Maeve, și nefericirea ei, și umilința, și că totuși temerile legate de soțul ei se dovedeau a fi adevărate...

Birgit scutură din cap.

— El are altcineva acum. O fată în Londra. Galerie de artă. Galeristă. Foarte fițoasă.

Ea ridică din umeri.

— E în regulă. Ciaran nu poate ținut pasul cu mine oricum.

Se hlizi din nou.

— Eu, de asemenea, am altcineva acum. Bărbat foarte sexy.

Dan aproape că nu auzi ultima bucată, și nici nu se sinchisi să speculeze asupra identității acestuia. Faptul că cea cu care împărțea casa nu se mai culca cu soțul femeii de care era îndrăgostit era tot ce-i trebuia să știe. Asta, cel puțin, era ceva.

Ieși pe ușă și o porni în josul străzii principale, înspre Primăria satului. În acel moment, se bucura că Maeve nu avea să fie acolo. Ce-ar fi putut să-i spună când o vedea? Avea să-i povestească de Ciaran?

Pe de o parte, cum ar fi putut să n-o facă, dacă știa cât era ea de îngrijorată? În mod cert avea nevoie să știe. Iar astea nu era simple speculații, erau probe irefutabile. I-a văzut cu ochii lui cum se sărutau.

Mergând mai departe, Dan realiză că recentele descoperiri îi luaseră gândul de la toată treaba cu Zero, complet. Oare să-i spună și asta lui Maeve? Dar Zero și *Nimicnicia* ar fi putut să-l pună într-o lumină proastă. Maeve lua arta foarte în serios. Poate că ea nu era de acord să se facă mișto pe această temă. Pentru ea arta nu era o glumă, la fel cum nici pentru el nu era. Poate că era mai bine să nu aducă vorba despre asta, și să spere că identitatea nu avea să-i fie descoperită. Maeve, cel puțin, nu avea să fie prezentă la petrecerea Gold Street ca martoră la dezvelirea lui întru goliciune. Momentul în care el era expus și, creativ vorbind, crucificat în fața mulțimii gâfâinde. Asta, cel puțin, era ceva.

Trebuia, știa asta, să încerce să se relaxeze. Să se bucure de acele zile de obscuritate care îi rămâneau, care ar fi putut fi ultimele, pentru o vreme. Huzurea

la gândul că acolo, în Aldeham cel puţin, nimeni nu auzise de Zero.

Ajunse la Primărie şi descoperi că luminile erau aprinse, iar Roger Pryap, Bo şi doamna de Goldsmith era deja acolo. Sporovăiau pe marginea unei bucăţi decupate dintr-un ziar. Dan se apropie pentru a li se alătura, apoi se dădu înapoi, alarmat, în momentul în care se apropie şi văzu despre ce era vorba în acea fotografie. Era o poză mare cu interiorul gol al galeriei OneSquared. *De la Zero la Erou*, era titlul.

Doamna de Goldsmith îşi ridică privirea emoţionată.

— Spune aici că acest tip Zero ar putea fi cel mai important artist contemporan de la Senzaţie încoace. Că ar putea să redefinească perspectiva noastră, a tuturor, asupra lucrurilor.

Dan abia dacă îşi mai putea controla bătăile inimii întrucât aceasta îi bubuia în piept precum un Stuka în picaj, într-un film de război.

— Numai că nu există nimic la care să te poţi uita. E un rahat, tună şi fulgeră Roger.

— Cică Zero ăsta ar fi Jeremy Clarkson de fapt, replică doamna de Goldsmith placidă. Deşi unii spun că e Simon Cowell.

— Cine dracu' o fi, se strâmbă Roger, zeflemitor, tre' să fii un adevărat erou să-i faci pe toţi artiştii aia contemporani de căcat să arate precum Picasso. Pe ei, cel puţin îi poţi *vedea*.

Scuturară din cap şi păru, pentru o clipă, aproape trist.

— Să mor dacă nu-i sfârşitul, pe bune, chiar e.

Dan îşi lăsă ochii în pământ, îngrijorat. Îşi dorea să fie sfârşitul? Aşa îşi dorea el să rămână în amintirea posterităţii?

Roger scoase o lucrare din mapă. Schiţele, pe o coală mare A3, reprezentau o femeie. Dan simţi un junghi de uimire. În ciuda calităţii deplorabile a curbelor trasate de Roger, puteai, totuşi, s-o recunoşti pe Birgit.

— Beergut, e dată dracului fata asta, spunea Roger în timp ce îi arăta plin de mândrie schițele doamnei de Goldsmith. Femeia visurilor mele, ea e. Suflet-pereche. Vrei să te uiți? îl întrebă pe Dan.

Dan privi silueta bine cunoscută care se întindea pe pagină. O mică părticică din el se bucura pentru Roger și Birgit, restul, însă, era cutremurat de teamă. El era omega artei. Avea să apară în dicționare, să fie studiat la cursurile de arte frumoase, să apară chiar întrebări despre el, la concursurile televizate, în calitate de punct care marchează sfârșitul unei propoziții lungi și glorioase, scrise de-a lungul a mii de ani.

Mai erau doar trei zile până marți. Trei zile îl despărțeau de momentul în care avea să apară în fața lumii în calitate de ce? Un tip care face glume sinistre? Un impostor scandalos? Un manipulator cinic? Și, cel mai grav, un artist în toată puterea cuvântului?

Era prea târziu să dea înapoi. Nu putea să le dezamăgească pe Alice și pe Caroline. Alice, mai ales, investise atât de mult în proiect. Asta i-ar fi produs o cădere nervoasă, cu siguranță. De ce, se văicărea Dan în sinea lui, se lăsase convins să intre în așa ceva?

Brusc, simți cum căldura și spațiul înghesuit din Primărie îl apăsau, așa că ieși afară pentru o gură de aer proaspăt. Îl sorbea cu guri mari când, pe strada satului, se ivi brusc Maeve, întocmai ca o fantasmă plăsmuită de creierul lui frenetic și neliniștit. Plăcut șocat, odată cu aerul, o sorbi și pe ea: culoarea din obrajii ei, emoția din ochii verzi, limpezi, părul ei fluturându-i pe lângă chip. Știa că din momentul în care o văzuse pentru prima oară, nu se putuse gândi decât la ea.

Ea îl văzu, îi făcu semn cu mâna, traversă parcarea și se îndreptă spre el. Avea la subraț ceva ce părea a fi o lucrare terminată.

Capitolul 67

Era frumos. Dan îşi dădu seama imediat. Când ea se apropiase îndeajuns, el îi apucase tabloul cu amândouă mâinile, neputându-se controla, şi, pe măsură ce se uita la el, inima îi bătea din ce în ce mai tare.

Îl văzuse în faza lui incipientă, dar se dovedea a fi chiar mai bun decât îşi imaginase.

Culorile, compoziţia, strălucirea transparentă. Felul în care, fără a reprezenta nici o formă concretă, dădea impresia uluitor de precisă a unei panorame văzute de pe vârful colinei din spatele conacului Manor. Strălucirea verde a ierbii, aerul sclipitor al verii, zidurile verzi, petele galbene ale florilor, negura fină din depărtare. Examina tabloul, nedumerit şi admirativ, fără a putea înţelege întru totul metoda prin care ea reuşise să-l redea astfel.

Ochii ei scăpărau.

— Îţi place cu adevărat?

— Mai mult de atât, o asigură Dan. Ai surprins acel simţ al inevitabilului. Odată ce l-ai văzut, nu-l mai poţi uita.

Se înroşi uşor, sperând că discursul să nu pară prea linguşitor. Poate că ar fi trebuit să pară mai puţin protocolar.

Ea îl privi mâhnită.

— O, Dan. Mă bucur aşa mult să te văd. Îmi pare aşa de rău pentru... pentru... îşi mută privirea şi-şi muşcă buza.

Buza pe care el își amintea atât de clar cum o sărutase, și o sărutase iar și iar noaptea, în visele lui.

— Ei, nu mai contează. A fost doar...

Făcu o pauză, întrebându-se ce anume, mai exact fusese de fapt.

Pur și simplu cel mai frumos moment din viața lui?

— Pur și simplu un moment din ăla, încheie, împingându-și ochelarii pe nas, stângaci.

Maeve se uita la el cu disperare.

— Am avut niște zile oribile. Acum sunt sigură că Ciaran mă înșală, numai că nu știu cu cine, și îmi doresc cu disperare să aflu...

Angoasa de pe chipul ei era prea mult pentru Dan. Înainte să se gândească prea mult, înainte să se stăpânească, îi spuse de Birgit.

Ochii ei se făcură enormi de uimire.

— În pragul casei lui! exclamă furioasă.

Dan, acum că aruncase bomba, nu mai avea nimic de spus. Stătea acolo, cu tabloul strălucitor al lui Maeve în mână, urmărind cum gândurile ei îi traversau chipul delicat, la fel cum treceau norii pe cer, împinși de vânt.

Se întoarse spre el, încruntată.

— Ea e doar colega ta de casă?

El încuviință.

— Ah. Am crezut...

Își lăsă privirea în pământ. Dar nu înainte ca el să apuce să zărească, undeva în adâncul ochilor ei, ceva ce părea a fi ușurare.

— Sunt... fără obligații, îi spuse cu stângăcie, înroșindu-se imediat la auzul cuvintelor pe care, nu se știe de ce, le alesese.

Maeve scutura din cap. Părea, se gândi el, mai mult uimită decât furioasă.

— Deci *ea* era, murmură. Birgit. Și eu care eram sigură că e Portia...

— Păi...

Până la urmă, hotărî Dan, tot un drac.

— Ei, bănuielile tale erau pertinente, începu el, apoi îi povesti cu blândeţe ce văzuse în faţa Galeriei Cornelius Sump.

Capul lui Maeve se aplecă într-o parte şi ochii ei scânteiau.

— Deci am avut dreptate!

Îşi duse o mâna la gură. Ochii verzi se făcură şi mai mari de emoţie.

— Bineînţeles, exclamă ea. Acum înţeleg eu! *Aia* trebuie să fie petrecerea.

— Ce petrecere?

Habar n-avea la ce se referea ea.

— Petrecerea Gold Street. Asta-i invitaţia despre care vorbea Portia. Trebuie să merg, adăugă, cu o voinţă de fier. Dacă reuşesc să-l prind acolo – cu *ea* – atunci nu mai are cum să nege.

— Gold Street? spuse Dan alarmat.

Abia dacă reuşea să ţină pasul cu învălmăşeala gândurilor ei, spre ce se îndreptau ele, însă era mai mult decât evident.

O, nu. *O, nu.*

Simţea că i se face rău.

— Obişnuita petrecere stupidă de pe Gold Street? De ce să te sinchiseşti? făcu el pe grozavul, inutil.

Maeve îl privi speculativ. Dacă i-ar spune ce simţea, oare el ar crede că ea îşi calcula meschin fiecare mişcare? Se hotărî să nu-şi asume acel risc. Ochii care o priveau în acel moment de după ochelarii cu rame mari, negre, aveau în ei doar îngrijorare afectuoasă. Dorea să-i stârnească dezaprobarea? Dimpotrivă. În acel moment era surprinsă de un fior de îndrăgosteală, şi realiză pentru prima dată cât de mult îşi dorea ca Dan să facă parte din viitorul ce se prefigura în mintea ei.

— Bineînţeles că vreau să merg la petrecere, bravă ea. Vreau să-l văd pe artistul ăsta incredibil, de care am tot auzit la televizor, Zero. O să fie dezvăluit. Va fi evenimentul artistic al ultimilor zece ani. Ce s-a întâmplat, Dan? Eşti tot...

Ridică o mână pentru a-i atinge faţa; el i-o prinse şi o opri cu disperare peste buzele lui.

Stăteau acolo, privindu-se în ochi, în momentul în care cineva intră în parcare, urmat de o explozie de zgomote. Amândoi se întoarseră ca să descopere un Mini răblăgit, pocnind din toate încheieturile, eşuând, apoi, cu un suspin, pe un loc de parcare.

Uşa se deschise cu zgomot. Din ea coborâră o pereche de şlapi, ataşaţi la o pereche de picioare acoperite de nişte pantaloni de trening maro. Şoferul era un mascul şi purta un tricou alb, lălâi, cu inscripţia heraldică „THE YBAs"[1] pe piept. Avea părul tuns extrem de scurt, şi cu toate astea Dan era sigur că-l recunoştea de undeva. Maxilarele acelea. Bronzul. Urieşenia. Tricoul. Toate acelea, bineînţeles, îl dădeau de gol.

— El e! şopti Maeve. Tipul de la înmormântare.

— Înmormântare?

— Una chiar foarte bizară. La biserică. El era singurul îndoliat, din cite-am reuşit să-mi dau seama. Şi părea să n-aibă nici o problemă cu toată situaţia aia.

El era, realiză Dan. Înmormântarea fusese în onoarea lucrărilor sale. Dar nimic din toate astea nu explica de ce se afla acolo. În *acea* maşină. Aruncă o privire spre Mini. Era greu să ţi-l imaginezi arând prin noroi aşa cum o făcea Lotus-ul; s-ar fi învârtit cu roţile pe loc, evident. Cât despre partea cu stropitul, nici pomeneală să ajungă la viteza scontată.

— Hei, rânji Zeb Spaw grăbindu-se înspre cei doi, cu un bloc de desen la subraţ. Am ghicit bine. Aici se ţin cursurile de pictură după model?

---

1. *The Young British Artists* – Tinerii Artişti Britanici.

Capitolul 68

Alice nu reuşise să pună nimic în gură la micul dejun. Nervii îi provocau convulsii stomacale. În acea seară avea loc petrecerea Gold Street; avea să fie o zi plină de interviuri şi pregătiri, urmate de dezvăluirea lui Zero. Şi dacă asta avea să fie un triumf – ceea ce era posibil – sau un dezastru – ceea ce era iarăşi posibil – un lucru era sigur: viaţa lor avea să se schimbe radical. Fie că urma să fie încoronată cu titlul de geniu într-ale meseriei de custode, fie că aveau s-o declare o infractoare de o idioţenie impardonabilă, ziua aceea avea să fie una de neuitat.

Mânată de un impuls ciudat, a ieşit de la metrou în staţia King's Cross, hotărâtă să meargă spre Gold Street pe vechiul drum. Era o dimineaţă frumoasă, iar soarele scălda în lumină zidul din cărămidă roşie translucidă care servea drept faţadă pentru fostul ei bloc. Instinctiv, aruncă o privire către ferestrele de la Nutthouse; în lumina zilei, în orice caz, era imposibil să-şi dea seama dacă David era acolo.

Cu siguranţă era la spital de ore bune. Nu mai ştia nimic despre viaţa lui din acele zile. Nu-şi vorbiseră de la scena din faţa casei lui Suki, cu toate că aceea numai conversaţie nu se putea numi. Iar dacă aceasta avusese vreo calitate, în orice caz, era aceea că fusese laconică. Până la urmă, ce-i mai rămânea de zis?

David, pe de altă parte, părea să aibă multe de spus. Îi trimisese mesaje pe telefon, deşi de pe un

alt număr, observă ea. Oare celălalt fusese exterminat de Rafael, se întreba Alice?

Voia s-o vadă; voia să fie iertat. Între el şi Suki se terminase tot; fusese un moment de nebunie, asta era tot. Şi văzuse, spunea David, o fotografie de-a ei într-un ziar, de la o petrecere de artă. Era foarte frumoasă.

Alice nu i-a răspuns la mesaje. A pus-o pe Caroline să-i scrie şi să-l roage să părăsească apartamentul cât timp ea avea să se întoarcă acolo să-şi strângă lucrurile. Caroline o însoţise; Alice se temea de o posibilă întâlnire cu el şi, în acelaşi timp, se temea să nu fie dezamăgită, dacă nu se întâlnea cu el. Dar la momentul respectiv el nu era acolo şi ea nu simţise nimic. S-a sfârşit.

— De cân' nu ne-am mai văzut.

Alice aproape că se prăbuşi peste persoana care stătea în faţa ei, pe trotuar. Îşi recăpătă echilibrul în ultimul moment, ca să descopere că persoana din faţa ei era nimeni alta decât doamna Nutt.

Care tocmai ieşea din bloc, târând în urma ei nelipsitul cărucior de cumpărături. Îşi schimonosi faţa gălbejită şi zbârcită către Alice.

— Bărbăţelu' tău nu prea mai are chef dă vorbă în ultima vreme, raportă ea.

— Nu e bărbăţelu' meu, i-o reteză Alice.

Doamna Nutt încuviinţă.

— Mi-a zis.

— V-a spus?

— Mi-a zis tot cân' a venit de-a plătit chiria. Părea cam afectat. Io l-am servit c-o vişinată, aşa am făcut, şi i-am zis că-i prost dă bubuie. Fătuci ca tine nu găseşti la toate colţurile.

— Mulţumesc, doamnă Nutt.

Alice era uimită şi mişcată.

— Doctori, în schimb.

Bătrâna îşi scutură capul protejat de pălărioara croşetată.

— Doi la leu. Şi toţi cred că dacă bat dă două ori dân gene am căzut în cur.

Alice îşi continuă drumul, zâmbind.

Nu mai făcuse de mult drumul acela. Avuseseră loc nişte transformări, aşa cum se întâmpla mereu la Londra, cum îţi întorceai capul pentru cinci minute.

Totuşi nu era pregătită pentru asta.

Coborând străduţa pe care se afla Palladio, prima dată crezu că o luase pe un drum greşit. Nu era nici urmă de galerie de artă acolo. Apoi, însă, văzu Tomley's şi Bella Umbria, şi realiză că magazinul străjuit de cele două era, într-adevăr, fostul ei loc de muncă. Exteriorul galben, scorojit al Galeriei Palladio dispăruse, în orice caz. Acesta era vopsit roz bombon şi părea să fie un magazin de ustensile retro pentru gătit.

Alice făcu ochii mari, uluită, în faţa grămezilor de tigăi albe, cu buline roşii, aflate pe locul unde stătea Hogarth, privea şorţurile de bucătărie înflorate agăţate pe locul unde erau artistele victoriene, şi cutiile pentru pâine, din email verde, aşezate pe locul unde erau înainte sălăşluiau lucrările lui Nicholson. Văzu nişte mănuşi de cauciuc imprimate cu linii şerpuite şi care, la încheieturi, erau decorate cu volănaşe din cauciuc negru. Fata dinăuntru – Alice a intrat să verifice – nu auzise în viaţa ei de Palladio, şi, la drept vorbind, Alice se trezi că se gândeşte, ea însăşi era în dubii dacă nu cumva totul era în imaginaţia ei, atât de radical şi rapid dispăruse vechiul loc. Era ca şi cum Adam şi tablourile lui nici n-ar fi existat.

Dar ele au existat cu adevărat. Şi chiar dacă nu mai erau de găsit nicăieri, existau încă, în inima ei. Se întrebă, nu tocmai în confort, ce-ar fi spus Adam despre Zero. Despre expoziţia *Nimicnicie*. Oare i s-ar fi părut amuzant? Aproape că-l auzea vorbind, plin de exasperare blândă. „O, *Beatrix*!"

Telefonul sună de undeva din geantă. Alice îl pescui, întrebându-se dacă era Angelica. Sunase cineva cu o zi înainte; cineva care urla din ceva ce părea a fi fundul unui puţ adânc, cineva bruiat de un

şuierat asurzitor. Îi fusese imposibil să înţeleagă vreun cuvânt, totuşi Alice avea o presimţire că fusese angajatoarea ei. Oare se întorcea până la petrecere? Şi dacă da, oare ce avea să creadă?

— Alice? Aici domnul Mister al artei moderne.

Alice simţi un fior de emoţie. Doi trecători, cu sacouri întinse şi încreţite sub povara rucsacurilor din spate, o priviră lung.

— A venit ziua cea mare, Dan. Sau ar trebui să-ţi spun „Zero"? Poftim? spuse imediat după.

Se încruntă. Mai nou, emoţiile îi jucau feste la telefon.

— Cred că-i din cauza conexiunii proaste de la Suffolk, Dan, dar cred că te-am auzit spunând că... nu poţi face asta.

— Exact. Nu pot s-o fac. Nu pot fi Zero.

— Dar... bolborosi Alice, timp în care simţi un spasm puternic în piept şi că rămâne fără aer.

— Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la asta, şi pur şi simplu nu pot s-o fac. Nu pot să joc *Nimicnicia*, Alice. Îmi pare rău.

Alice încerca din răsputeri să respire. Dar, din vocea lui, îşi dădea seama că nu avea nici un sens să-l contrazică, chiar dacă era loc de-o cuvântare.

— Dar nu-ţi face griji, continuă vocea din Aldeham.

Alice simţea cum îi vuieşte capul.

— Să nu-mi fac griji? reuşi să strecoare printre gâfâituri. Te sustragi din galeria mea în cea mai importantă seară din viaţa mea şi-mi spui să nu-mi fac *griji*?

— Exact, veni răspunsul lui Dan.

Ea sesiză furioasă că părea vesel şi entuziasmat.

— Am o...

Dar ce anume avea Dan rămăsese un mister, el dispărând în eter. Telefonul de la urechea lui Alice sună în gol. Ea făcu câţiva paşi pe trotuar, se clătină şi se prăbuşi de un zid.

— Eşti bine, domnişoară?

Cineva o prinse de braţ. Deznădăjduită, Alice îşi ridică privirea şi întâmpină un chip cunoscut. Chelneriţa de la Bella Umbria, cea care obişnuia să-i facă lui Adam sendvişurile lui cu pâine albă şi şuncă.

— Signorina Alice! exclamă cu vădită plăcere. Eşti bine?

— Bine, spuse Alice, cu voce îngroşată.

Se lăsă condusă spre cel mai apropiat scaun de pe terasă, unde se lăsă pe coate, cu capul prăbuşit în mâini.

— Tu băut prea mult, ha? o mustră chelneriţa, îngăduitoare. Aduc cappuccino. Din partea casei. Mă bucur să te văd, Alice. Vecinii de lângă acum, ei nu prea drăguţi. Nu ca tine şi Signor Adam. Tigăi cu buline! Pah!

Îşi înălţă nasul, indicând localul cu obiecte pentru bucătărie, şi se repezi înapoi în Bella Umbria.

Prin găurile decorative din masa metalică, Alice se holba la cercurile întunecate lăsate de guma de mestecat, pe asfalt. Zero era egal cu zero.

Închise ochii şi oftă, nepăsându-i că soarele dimineţii se înfrupta lacom din spatele ei dezgolit.

Gluma cea grozavă luase sfârşit. Înainte să înceapă. Iar asta era tot o glumă. Galeria era o glumă. Faptul că Angelica era plecată era o glumă. Cariera ei era o glumă, viaţa ei amoroasă era o glumă şi asta din cauza celor enumerate anterior, ea însăşi era o glumă.

— Mulţumesc, mormăi, în timp ce cappuccino-ul era plasat cu delicateţe, undeva lângă cotul ei.

— *Prego*, murmură chelneriţa.

Alice, cu privirea tot în pământ, o simţi cum ezită.

— Vrei chem doctor?

La asta Alice îşi ridică brusc capul. Părul ei roşu făcu o buclă sălbatică în aer.

— Ha. Nu. Nu, mersi. Ultimul lucru de care am nevoie e un doctor.

Chelneriţa, evident liniştită să aibă dovada clară că lui Alice încă îi curgea viaţă prin vene, zâmbi şi dispăru înăuntru din nou.

Alice sorbi din cafea, ochii ei plini de regret aţintiţi asupra faţadei roz ţipător a fostului loc de muncă. Era convinsă că Adam n-ar fi fost de acord cu Zero, atât de convinsă de parcă ar fi fost acolo cu ea la masă şi i-ar fi spus chiar el asta.

Arta nu era o glumă. Palladio nu fusese o glumă. Fusése real, onorabil. Ea a greşit că a pierdut asta din vedere, şi că s-a folosit de aparenta frivolitate a noului loc ca de o armă, în semn de răzbunare.

Arta era artă. Artă proastă, artă veritabilă. La o analiză simplă, reieşea că fără cea dintâi n-o puteai defini pe cea din urmă. Şi mai aveai nevoie de prima ca s-o finanţeze pe ultima. Alice înghiţi în sec. Arta contemporană poate că nu se situa printre preferinţele ei, dar nu încăpea îndoială că era cea care ţinea lucrurile în mişcare. Interesul pentru ceea ce aducea noua generaţie alimenta interesul pentru celelalte ramuri; şi asta le aducea şi bani. Cine era ea, să râdă de toate astea?

Fusese rănită, fără milă, de către David şi Suki, dar oare asta îi dădea dreptul să rănească, la rândul ei, pe cei din lumea artei? Chiar şi în glumă? Şi, până la urmă, cât de amuzant putea să fie? Intenţiile ei fuseseră cinice. Şi chiar aşa, lui Caroline, care era o persoană atât de amabilă şi care o ajutase, de ce i-a ascuns adevăratul traseu al lucrurilor?

Se simţea dezgustată de propria persoană, dar şi uşurată. Zero nu apucase să-şi intre în rol. Era salvată, scăpase de condamnare.

Telefonul sună iar. Era Dan, plin de păreri de rău.

— Mi-am pierdut semnalul exact în momentul crucial, explică. Tocmai când voiam să-ţi spun că am găsit un înlocuitor.

— Înlocuitor?

— Pentru diseară. Care să ocupe spaţiul galeriei.

— Nu, e OK, spuse Alice în grabă.

— De ce?

Dan abia acum părea alarmat, pentru prima oară.

— Ai găsit pe altcineva? Deja?

— Nu, n-am găsit. Dar nu vreau pe nimeni. Nu mai vreau să mai fac toată treaba asta cu Zero.

Alice pufni în râs, unul uşor amar.

— S-ar putea spune că mi-am dat seama, în ultimul moment, că am principii.

— Nu, nu. Nu vorbesc despre Zero, Dan o asigură entuziasmat. Am găsit pe altcineva. Alt*ceva*. Ceva genial şi nou, şi complet original. Ceva fantastic.

— Şi nu e invizibil? îl întrebă Alice epuizată.

— Poţi să fii sigură că nu, se entuziasmă Dan. Şi nici artista. Maeve O'Sullivan. Suntem pe drum, în tren. Am ce ne trebuie, Alice. Ea e revelaţia momentului. O artistă contemporană nouă şi adevărată, nicidecum o glumă.

Capitolul 69

Galeriile de pe Gold Street se îmbrăcau în hainele de petrecere de zor. Aşezată în locul cu cea mai mare vizibilitate, lângă vitrina principală a OneSquared-ului, Alice zărise deja un tir încărcat cu trunchi de copaci strecurându-se cu greutate în direcţia Galeriei Rabid, unde, la scurt timp, aceştia aveau să fie transformaţi într-o pădure de mesteceni. Zece minute mai târziu, spre surprinderea ei, îl văzu trecând înapoi, la fel de încărcat.

— Prea înalţi, pufni Caroline, care tocmai intra în OneSquared, în momentul în care camionul făcea colţul. Cine i-a comandat s-a cam zăpăcit la transformarea din picioare în metri. Pleacă pentru a fi reduşi cu o treime.

Caroline îi părea deosebit de calmă lui Alice. Dar, până la urmă, nu era ca şi cum soarta unei galerii, a unui artist şi a unui asistent de galerie ar fi depins în mod direct de deciziile luate de ea. Pentru Alice, în schimb, situaţia era următoarea: ceea ce se întâmpla în acea seară la petrecerea Gold Street avea să-i contureze viitorul nu doar ei, ci şi lui Maeve, şi Angelicăi. Dacă aceasta din urmă se mai întorcea vreodată.

Caroline avea parte, în orice caz, de distracţia lejeră pe care o presupunea realizarea documentarului ei, care îi solicita să străbată Gold Street-ul în lung şi-n lat toată dimineaţa, luând interviuri

tuturor, de la proprietari la contractori. Alice, în galerie, după ce agăţase pe perete singura lucrare de artă pe care OneSquared o expunea la petrecere, se trezi că regretă decizia ei referitoare la cateringul care asigura doar şampanie şi rulouri cu cârnaţi.

Pe acestea din urmă le cumpărase de la Marks and Spencer în drum spre serviciu; şampania, livrată în acea dimineaţă, suplimenta numărul sticlelor care se aflau deja în frigider. Paharele, livrate odată cu băutura, străluceau în bucătărie, gata să fie transferate pe birou la ora petrecerii. Nu exista personal pentru aşa ceva – Alice hotărâse să pună sticlele pe masă şi să lase oamenii să se servească singuri. Era mai simplu aşa. Dar mai simplu, îi trecu acum prin cap, însemna mai mult timp de îngrijorare pentru ea. Dacă ar fi avut pe cap, asemenea celor de la Rabid, o întreagă pădure de mesteceni supradimensionaţi, ziua ei ar fi trecut mult mai repede.

— Şi cred că nici cu spectacolul tăierii şuncii nu stau mai bine, adăugă Caroline, oprindu-se în uşă, aparent gata s-o ia din loc din nou. Şuncă *pata negra*, care urma să fie tăiată cu sabia de nişte cazaci, în cinstea oaspeţilor, explică ea, în timp ce Alice era total pierdută. Cei de la catering au trimis friptură de vită gata feliată.

— O, Doamne.

— Şi asta nu-i tot. Cazacii au crezut că ăla era micul lor dejun şi au mâncat-o.

Cazaci înarmaţi cu săbii, medita Alice. Îşi aminti că văzuse nişte creaturi sălbăticite cu nişte mustăţi ceruite şi pantaloni bufanţi, trecând pe stradă ceva mai devreme. I-a auzit cum râdeau în hohote la vederea unor lucrări din vitrinele multor galerii.

— Cu toate că ei stau mai bine decât bieţii oameni de la vechea galerie Miroslav Butterworth.

Caroline afişă o grimasă comică.

— Ştii că ei aveau tema asta cu Veneţia şi trebuiau să inunde galeria pentru a sugera Marele Canal?

Alice încuviință, încercând să anticipeze ce urma.

— Ei, se pare că nimeni nu s-a gândit la găurile dintre plăcuțele pardoselii. Toată apa s-a scurs; acum trebuie să trimită pe cineva după o căptușeală specială. O, și unul dintre gondolieri are roșu-n gât și nu poate că cânte. Mă rog.

Caroline rânji.

— Ne vedem mai târziu. Mă duc la echipa de filmare, în misiune de recunoaștere. Avem interviu cu anti-stripteuza de la Dystopia, deși sper să nu ne facă vreo demonstrație. Tocmai am luat micul dejun.

În momentul în care Alice îi făcu un semn vag cu mâna, rânjetul lui Caroline se topi ușor. Își băgă capul din nou pe ușă.

— Tu ești bine? Ești puțin cam palidă.

— Sunt bine, încuviință Alice forțat. Ăăă, păi, adăugă, înghițind, posibil puțin agitată de fapt.

Caroline scuturâ din cap, maimuțărindu-se exasperată.

— Haide, Alice. N-ai de ce să-și faci griji în privința geniului absolut, pe numele ei Maeve O'Sullivan, iar lucrarea ei o să facă furori.

— Da, dar e numai una, spuse Alice cu un tremolo în glas.

— Și ce? Calitatea contează, nu cantitatea, replică Caroline cu un dezvoltat simț al umorului.

În timp ce o privea îndepărtându-se și trecând hotărâtă prin dreptul geamului, Alice tânji să aibă măcar un sfert din convingerea prietenei ei. Își dorea să fie în locul lui Caroline punct, de fapt. Capabilă, inteligentă, amuzantă și generoasă. Aparent nici nu-i trecuse prin cap să se supere atunci când află de înșelăciunea numită Zero, pe care ei o puseseră în practică, fără s-o înștiințeze și pe ea.

— În dragoste și în artă totul e permis, afirmase ea cu detașare. Uită, Alice. Nu e nimic fatal.

Cu toate că nu asta era intenția ei, acesta era exact genul de remarcă pe care-ar fi făcut-o David.

Alice își luă gândul de la asta cu hotărâre. Stăruind asupra celor întâmplate se simțea și mai mâhnită de trecut și, în acel moment, cu petrecerea care bătea la ușă, avea nevoie să-și focalizeze toată energia spre a se gândi pozitiv la viitorul ei.

Aruncă o privire în jur, în galeria silențioasă, cu pereții ei goi și o întindere nestingherită de podea. Era greu să-și imagineze că tot acel spațiu, ceva mai târziu, avea să fie ticsit și fremătând de crema lumii artistice londoneze. Și ce se întâmpla dacă, se simți brusc cuprinsă de un frison de spaimă, nu avea să fie ticsit și fremătând de oameni? Dacă nu avea să vină nimeni?

Înghiți în sec, simțindu-se brusc complet amețită. Poate că ar fi fost mai bine să rămână cu Zero; interesul manifestat față de acesta fusese enorm, până la urmă. Odată ce oamenii ajungeau acolo și vedeau că el nu era dezvelit, și că expoziția, de fapt, consta într-un tablou amărât, oare nu aveau să facă pur și simplu cale întoarsă? Să se înfurie chiar?

Nu. Nu. Totul avea să fie în regulă. Eșecul trebuia eliminat din calcule. Pe de altă parte, o gură de aer proaspăt era în mod cert o opțiune. Și totodată, ieșind afară ar fi putut să evalueze impactul pe care-l avea tabloul lui Maeve de la distanță.

Pe trotuar, în stradă, Alice realiză că geamul gros al vitrinei o izolase complet de zgomotul și trepidația de pe Gold Street. Aerul era îmbâcsit din cauza motoarelor palpitânde ale numeroaselor furgonete de livrare; privind în josul străzii, Alice zări niște cuști aurite – dansurile sub țari, fără îndoială – fiind livrate Galeriei Rabid. Și niște stâlpi argintii – probabil pentru un alt gen de dansuri – fiind livrate către Dystopia, cea care găzduia petrecerea Sex. Sisteme PA și mese pentru DJ întoarse cu picioarele în sus păreau să ia calea mai multor galerii, la fel și cutiile cu șampanie.

Un leu înaripat, simbol al Sfântului Marcu, mare și aurit, aluneca de-a lungul străzii către Miroslav

Butterworth. Indivizi cu părul făcut țepi de culoarea neonului cărau pahare; cineva optase pentru chelnerii punk, ghici Alice. De mulți dintre stâlpii felinarelor de pe stradă erau proptite niște scări, iar în vârful lor niște omuleți înșirau imagini imprimate cu Andy Warhol pe o pânză pentru stegulețe. Dacă mijea ochii, Alice o vedea pe Penelope de la Diamond Snail cum pășea țanțoș în sus și-n jos, într-o rochie roz din două piese, foarte sexy, lătrând instrucțiuni, îngropată în dosare cu șină și acompaniată de o turmă de asistenți.

Urmărind întreg acel spectacol, simți un fior de reală și neașteptată afecțiune față de Gold Street. Dacă depășeai aspectele derizorii, era ceva emoționant în tot acel entuziasm, acea grijă, acel efort, toate îndreptate spre cea mai importantă noapte din calendarul colectiv al străzii. Se simțea cum toată lumea participa activ la eveniment. Ca o comunitate chiar.

Alice se simți copleșită de entuziasm în momentul în care realiză că făcea și ea parte din acea lume; o parte semnificativă chiar. Păi, nu fusese ea, odată cu plecarea Angelicăi, forțată să preia o funcție de conducere? Și o savurase din plin. Dacă totul avea să iasă bine, când se întorcea Angelica, o promovare nu era deloc imposibilă.

Dacă totul avea să iasă bine. Dar oare așa avea să fie? Euforia ei a fost imediat urmată de un val rece de teroare. Dacă expoziția lui Maeve era un fiasco? Ce-ar fi fost dacă, pentru tot timpul pe care Alice îl petrecuse în trecut făcând mișto de celelalte galerii, acum venea vremea să facă și ele mișto de *ea?*

Se strădui să alunge acele gânduri.

Clipind în soarele puternic al dimineții, ea traversă agale strada. Se postă în fața Galeriei Sump și privi înapoi, evaluând efectele pe care le avea vitrina ei de la distanță.

Se lăsă când pe un picior, când pe altul şi îşi încrucişă braţele iar şi iar. Îşi lăsă capul uşor într-o parte, apoi în cealaltă. Se întoarse cu spatele şi privi tabloul peste ambii umeri şi apoi, mânată de un impuls subit, se plecă şi îl privi cu susu-n jos, printre picioare. În acel moment hotărî că era cazul să se oprească. În afară de a se pune în cap – ceea ce nu era o idee bună, întrucât era în fustă – nu mai exista nici un unghi din care ar fi putut să-l contemple.

Însă, văzându-l din toate unghiurile, putea trage o singură concluzie. Pictura lui Maeve, *Viziune*, era un succes. Culorile suave, aprinse, străluceau în mod fascinant; era absolut superb cu totul, în ciuda, sau poate datorită, formei modeste de prezentare.

Pânza fără ramă – nu era timp pentru o înrămare profesionistă – atârna pe un paravan mic, alb, cam un metru pe un metru şi jumătate, pe care Caroline îl găsise în magazie. Întrucât paravanul era din polistiren şi avea un mic postament în partea din spate, era perfect pentru acel scop.

Uşa Galeriei Sump se deschise în spatele ei; Alice ghici după valul de parfum şi după troncănitul tocurilor înalte, că era nimeni alta decât Portia, şi evident nu Cornelius, cel care ieşea.

Prefăcându-se că n-o observă, ea continuă să stea cu spatele. Portia era, până la urmă, femeia cu care, chiar sub nasul lui Alice, Ciaran O'Sullivan îşi înşelase soţia. Soţia lui care era acum vedeta OneSquared-ului. Şi chiar dacă Alice nu reuşea să vadă în Portia un duşman, mai exact, prietenia cu ea era în afara discuţiei.

Cu ochii aţintiţi asupra umbrei ei întinse pe drum, ea speră ca Portia să treacă pe lângă ea sau să dispară cu desăvârşire. Speranţele ei se năruiră în momentul în care văzu conturul pneumatic al fetei oprindu-se fix în spatele ei.

— Mamă, spuse Portia. Extremal.

Alice se întoarse. Portia se holba peste drum la vitrina OneSquared.

— Ce vrei să spui prin „extremal"?

Portia rânji leneş şi îşi aruncă pe spate pleata neagră, stufoasă.

— Păi, e o *pictură*, nu-i aşa? Pânză, uleiuri, ăăă... ştii tu. Lucruri de genu' ăsta.

Ochii ei negri, mari, străluceau cumva admirativ; îşi încrucişă braţele îmbrăcate în mânecile negre, mulate, ale rochiei negre strâmte.

— Nici nu mai ştiu de când n-am mai văzut o pictură adevărată pe Gold Street.

Alice simţi cum atitudinea ei defensivă se înmoaie progresiv.

— Îţi... se aventură, privind înapoi spre *Viziune*, place?

— Dacă-mi place?

Portia părea surprinsă.

— Păi, se eschivă, eu nu prea ştiu mare lucru despre picturi. Noi nu ţinem aşa ceva la Sump...

Alice era sigură, în străfundurile stomacului ei înnodat, că Portia inventa scuze pentru a-şi ascunde opinia sinceră, aceea că *Viziune* era o prostie. Oare ea lăsase disperarea, se întreba ea, să-i întunece judecata? Oare singura calitate a lui Maeve era că umpluse un spaţiu gol? Dezvăluirea ei din acea seară, sub ochii întregii lumi artistice, oare avea să atragă după sine un eşec şi o umilinţă, în loc să aducă un nou nume în artă?

Portia încă mai trăncănea, realiză Alice.

— Dar după cum se arată, spunea ea, cred că e destul de bun, da.

Alice icni.

— Serios?

Se răsuci şi o prinse pe Portia de încheieturile mâinilor. Faptul că prima opinie independentă, referitoare la tablou, era pozitivă îi injecta fericire prin tot corpul.

— Mmm.

Una dintre sprâncenele incredibil de negre ale Portiei era incredibil de arcuită.

— Da', de fapt, dacă nu te superi că-ţi spun...

— Ce anume? se îmbrăţişă Alice îngrozită.

Cele spuse anterior fuseseră, în mod cert, din simplă politeţe.

— Ei, până la urmă toată treaba aia cu Zero. Nu mă aşteptam să vină cu chestia asta.

Alice izbucni în râs, uşurată.

— Ah, asta nu e realizată de Zero. El a... dispărut.

— Dispărut?

— Exact. S-a evaporat în aer. Aşa că, ăăă, a trebuit să găsim un înlocuitor, destul de repede.

Portia, în orice caz, încă medita la Zero.

— Şi cu opera lui ce s-a întâmplat? A lăsat totul în galerie?

Alice se uită la ea. Portia glumea? Părea că nu.

— Nu, spuse înmărmurită. A luat totul cu el.

Portia părea satisfăcută de răspuns.

— Şi, cine-i puştiul cel nou? întrebă, fluturând o mână în direcţia *Viziunii*.

Alice oscilă între a-i spune şi a nu-i spune, apoi realiză că oricum avea să afle curând. Informaţia era, până la urmă, inscripţionată cu litere roşii de tipar, uriaşe, pe plăcuţa de pe vitrina principală a galeriei. „MAEVE O'SULLIVAN. O NOUĂ OPERĂ PENTRU O NOUĂ ERĂ."

O urmări pe Portia citind numele. Nu părea să-i spună nimic.

— Atunci, ne vedem mai târziu, spuse Portia însufleţită, în timp ce se îndrepta spre galerie. Am ieşit numai ca să iau o gură de aer. Acum, înapoi la Barbie pe plajă.

Alice zâmbi, amintindu-şi descrierea pe care tipa de la Diamond Snail i-o făcuse referitor la tema Galeriei Sump. Aveau un grătar mobil pentru fructe de mare, dacă îşi amintea bine.

— Am tone de nisip de împrăştiat pe jos, şi o groază de grătare de pregătit.

— *Tu* pregăteşti grătarele?

Era dificil, se gândi Alice, să ţi-o imaginezi pe strălucitoarea Portia, roşie la faţă şi transpirată toată peste cârnaţi.

Portia îşi dădu ochii peste cap.

— Le montez, dacă-ţi vine să crezi aşa ceva. Cornelius le-a comandat prin poştă. Nu ne-am imaginat că vor veni nemontate. Din fericire, grătarul nostru mobil şi sexos a venit cu un echipament complet de scule. Cică-s pentru fructe de mare, dar îmi zice, adăugă cu un chicot, că are nişte şuruburi pur şi simplu *uriaşe*.

Alice privea în spatele ei, în vitrina Galeriei Sump. Văzu sacii cu nisip care zăceau pe jos, precum şi nişte cutii de carton enorme, albe, cu nişte fotografii ale unor grătare sfârâinde, doldora de hamburgeri. Chiar în centru, lângă vitrină, era ceva ce părea a fi un cărucior de supermarket, aurit cu spray-ul.

Alice clipi. Avu o senzaţie intensă de *déjà vu*. Dar n-avea cum să fie Zeb Spaw. Din câte auzise, el îşi incinerase întreaga operă. Poate avea vedenii; dată fiind meseria ei şi starea nervilor ei întinşi la maximum, nici nu era de mirare că spiritele neliniştite ale artei conceptuale prematur trimise pe lumea cealaltă se arătau în faţa ochilor ei.

Portia o văzu.

— Sharon Aura, remarcă ea. Lucrarea aleasă de noi pentru petrecere. Asta-i noua ei direcţie.

Alice era uimită.

— Dar e...

— Exact ca Spaw. Ştiu. Sharon spune că e un *hommage* ironic, da' eu cred că pur şi simplu e în pană de idei. Deja!

Portia scutură din cap şi, pentru o clipă, aproape că păru înţeleaptă.

Se bâţâi pe tocuri înapoi înăuntru; rochia ei strâmtă i se păru lui Alice cea mai nepotrivită toaletă pentru a ridica în erecţie nişte grătare. Grătarul mobil avea să isprăvească treaba imediat.

Alice traversă strada înapoi spre OneSquared, scăpând în ultimul moment din calea camionului ce făcea cale întoarsă spre Galeria Rabid cu pădurea de mesteceni redimensionată.

Capitolul 70

În scurtul timp cât Alice fusese plecată, robotul telefonului înregistrase zece mesaje. Toate de la artiști iritați ai OneSquared-ului, furioși că fuseseră nesocotiți pentru petrecerea din acea seară.

„...abandonarea criminală a datoriei voastre artistice..." tuna și fulgera Cruz Backhausen.

„...nici nu mă obosesc să-ți spun ție, dar când vine Angelica..." spumega de mânie Hero Octagon.

„...o insultă atroce; niciodată în cariera mea artistică nu mi s-a mai..." urla Balthazar Ponce.

„...n-ai recunoaște o operă de artă nici dacă ți-ar da o palmă la fund..." lătră Empathy Collective.

Alice ajungea la ultimele în momentul în care văzu, cu coada ochiului, o umbră ce cobora de pe ușa de sticlă. Se întoarse temătoare; oare artiștii aceia s-au hotărât să dea buzna și să-și verse năduful?

Recunoscu extrem de ușurată acea siluetă uriașă, prietenoasă a lui Jasper și se năpusti să-i dea drumul înăuntru.

Stătea stânjenit în ușă, ca și cum ar fi uitat, brusc, pentru ce venise. Alice simți un sentiment de afecțiune; sfiala lui era atât de atrăgătoare pentru cineva atât de obișnuit cu siguranța bombastică a lui David.

— Eu eram în trecere și m-am gândit să... începu Jasper, apoi se opri la mijlocul propoziției.

Ochii i se bulbucară.

— Arăți, ăăă, minunat, trânti el.

Alice zâmbi.

— Cu tristeţile astea? îl tachină, lăsând o mână să cadă pe partea din faţă a ţinutei ei.

Fără îndoială, se simţea încântată.

Hainele erau noi, foarte serioase şi, Caroline o asigurase, foarte *glam*. De fapt, Caroline fusese cea care insistase ca la prima apariţie publică în calitate de director artistic al OneSquared, Alice să fie pe cât de şic se putea, aşadar ea fusese cea care supraveghease achiziţia ameţitor de costisitoare a unei cămăşi negre cambrate, asortate la o fustă conică din satin negru, menită să sublinieze talia. Nişte dresuri negre, mate şi o pereche de pantofi negri, înguşti şi cu tocuri înalte, împrumutaţi de la Caroline, evidenţiau perfect picioarele zvelte ale lui Alice.

— Nu-i totul prea... negru? se îndoise Alice, fâţâindu-se în faţa oglinzii mari, antice, care împodobea dormitorul de vis, ca decupat dintr-o revistă, al lui Caroline.

Caroline îşi scuturase vehement părul negru, tuns scurt, într-o freză bob.

— Ar fi, pe mine. Dar nu şi pe tine, cu părul ăsta roşu splendid. Arăţi incredibil, zici că eşti o văduvă celtă, sexy şi fabuloasă, sau ceva de genul ăsta.

Jasper părea impresionat şi el, trebuia să recunoască. Precum şi uşor stingherit; se înroşise şi mai mult, ceea ce făcea ca faţa lui băieţească să fie şi mai băieţească. Părea bronzat, sesiză ea, ceea ce-i dădea un aer de prospeţime, iar albul cămăşii lui şi cenuşiul blând al costumului nu făceau decât să sublinieze şi mai mult acest lucru.

— Îţi mulţumesc pentru flori, zâmbi ea. Ador bujorii. Şi-au petrecut ceva zile aici, mi-e teamă, pentru că eu eram cumva... mă rog... pe drumuri, de fapt.

Trăncănea fără oprire, ştia asta, dar pur şi simplu nu se putea opri.

— M-am, ăăă, despărţit de prietenul meu, ştii, încheie ea, privindu-l în ochi.

— O, spuse Jasper, surprins. O, repetă, cu vădită ușurare. E foarte bine. Ei, bineînțeles, nu e bine, adăugă în grabă, împurpurându-se, rușinat. Vreau să zic, ce îngrozitor. Cred că ți-a fost foarte greu... ăăă... o, Doamne...

Își lăsă privirea în pământ și și-o plimba stângaci de pe un pantof lustruit pe celălalt.

— Nu tocmai, spuse Alice. A fost, mă rog, o adevărată ușurare.

Zâmbi.

— Așa că, dacă invitația ta mai e valabilă, mi-ar face mare plăcere s-o onorez.

Chipul lui Jasper era transfigurat, observă ea. Un zâmbet îi trona pe față, întinzându-se de la o ureche până la cealaltă, iar ochii îi scânteiau de plăcere.

— Ar fi minunat.

— Deci ar trebui să stabilim o întâlnire, sugeră Alice.

— Ești liberă în seara asta? întrebă imediat.

Ea își mușcă buzele plină de regret.

— Îmi pare rău. Am o petrecere.

O privi din cap până-n picioare, curios.

— Nu arăți ca și cum ai merge la o petrecere, adică, în comparație cu ultima.

Apoi roși.

— Scuze. Nu vreau să par nepoliticos. N-o lua ca pe o ofensă.

— N-am luat-o, murmură Alice, încercând să nu se zvârcolească odată cu imaginea ei în cizme înalte până la coapse, ultra moderne și sfârcurile mai mult sau mai puțin sub nas, așa cum arăta ultima dată când se văzuseră.

— Ești binevenit, dacă vrei, se oferi brusc. Să vii la petrecere. E organizată de toată strada. Toate galeriile sunt *en fête*, inclusiv asta.

Se trezi că își ține degetele cruciș, la spate. Începea să-i fie clar că prezența caldă a lui Jasper, odată cu urieșenia și generozitatea lui desăvârșite, aveau să

fie o sursă de liniște, în acea noapte în care avea să se decidă soarta atâtor vieți.

— Mi-ar plăcea să vin, spuse imediat. La drept vorbind, cred că mi-ar prinde bine. N-am mai avansat cu planurile de investiție în artă. Am fost cam ocupat. Aș putea să mai arunc un ochi. Și trebuie să recunosc că tabloul din vitrina voastră e foarte deosebit. Pentru asta am venit.

Se opri și zâmbi.

— Mă rog, Ăsta a fost unul din motivele pentru care am venit.

Odată cu acesta, înregistră Alice cu ușurare, număra două voturi independente în favoarea *Viziunii.*

— Mă bucur că-ți place, îi spuse ea. Să sperăm doar că și restul lumii artistice își va da binecuvântarea. Pentru că dacă nu...

Ochii îi căzură peste fusta ei neagră, lucioasă. Groaza o gâtuia pe dinăuntru. Oare aerul ei de văduvă scoțiană era destul de hidos de corespunzător, la moartea carierei sale de galeristă?

— Ce vrei să spui cu „dacă nu"? Jasper își coborî urieșenia, lăsându-se pe marginea biroului gol. Cum ar putea să nu?

Alice îl privi cu teamă, poziția corpului ei menținută până atunci cu atâta grație, dărâmându-se.

— Nu știu. Nu știu ce anume mai cred oamenii despre arta adevărată. Știu doar ce-mi place mie. Dar ideea e că...

Ea îi povesti care era ideea. Dacă acea unică pictură a lui Maeve O' Sullivan eșua în a capta imaginația lumii artistice, cariera ei era terminată.

Jasper o asculta cu atenție.

— Trebuie să îți faci scenarii pozitive, spuse hotărât, în momentul în care ea termină de vorbit.

Alice îl privi fix.

— Poftim?

Brațele lui erau strânse la piept, mina lui serioasă, și arăta și părea întru totul diferit de Jasper cel de

mai devreme, îmbujorat şi stăruind de pe un picior pe altul.

— Ori de câte ori treci printr-o situaţie delicată, îi spuse onest, trebuie să-ţi imaginezi pur şi simplu un scenariu ideal. Trebuie să crezi cu tărie că aşa are să se întâmple. Şi atunci ai toate şansele ca lucrurile să iasă aşa cum vrei.

Alice îl privi derutată.

— Ştiu ce crezi, spuse el. Că sună aşa, a psihoaberaţie. Ciudat e că, deşi aşa pare, funcţionează. Pe mine m-a ajutat mult în cariera mea profesională.

Alice simţi cum dubiile ei zboară pe fereastră. Dacă cineva atât de raţional, de blând şi de normal precum Jasper practica treaba asta cu scenariile, cine era ea s-o desfiinţeze din start? În momentul acela trebuia să profite de fiecare mână întinsă.

— Deci, spuse Jasper, aplecându-se atât de aproape de Alice încât ea îi simţi aftershave-ul lemnos.

O prinse de mână şi atingerea îi provocă un fior de plăcere care-şi făcea loc printre nervii ei.

— Spune-mi, Alice, îi vorbi cu delicateţe, privind-o în ochi. Care e scenariul tău ideal pentru această seară?

Capitolul 71

Pometi reconstruiți se ciocneau de tâmple redefinite chirurgical în timp ce buze țuguiate sărutau aerul. Celebrități și mondeni se luptaseră cu unghii cu manichiură franțuzească și colți îmbrăcați – și aceștia erau doar bărbații – ca să fie invitați la petrecerea Gold Street, cel mai exclusivist eveniment din lumea artei din acea vară.

Blițurile veneau în rafale ca de arme de foc; dopuri de șampanie trăgeau salve în replică. În fundal, sunetul pulsatil al muzicii se lua la întrecere cu zumzetul necontenit al bârfei cu cifră octanică ridicată.

Parfumurile costisitoare se amestecau cu mirosul de mâncare, în timp ce cei mai puternici oameni din domeniul artei își făceau loc, ușor, pe strada intens luminată, care gemea de lume. Mulțimea se dădea la o parte pentru a le face loc, dar și pentru a-i analiza în toată splendoarea.

Ei erau, până la urmă, cei care controlau piața, cei care făceau jocurile. Printre ei era Fuchsia Klumpp, înțolită în piele neagră, părul ei tuns scurt și vopsit blond platinat asortat cu cel al companioanei ei, ultima ei protejată, Sharon Aura. Unii susțineau că Aura era iubita ei. Alții spuneau că doamna Klumpp se cam săturase deja de toată treaba și se gândea la un nou abandon pe piață.

Erau acolo vedete de film, staruri rock, modele, stiliști celebri, aristocrați, plutocrați și tehnocrați. Erau adolescenți urmași ai celebrităților, oameni

celebri pentru simplul fapt că erau celebri, relicve, precum și tinere speranțe. Erau vedete de *reality-show*-uri televizate, bucătari celebri, fotbaliști, WAGs[1] și chiar artiști de ocazie. Erau miliardari, multimiliardari și plurimiliardari. Erau colecționari, hoți, *connaisseur*-i și ignoranți. Erau bărbați puternic parfumați, cu părul lipit pe spate și ceasuri de lux. Erau femei cu pometii ridicați aproape până la nivelul podoabelor capilare de culoarea mierii.

Sute de dinți supranatural de perfecți se întindeau ca urmare a sute de zâmbete supranatural de sincere. Oamenii se periau unii pe alții, schimbând zâmbete. Unii păreau chiar să se simtă bine : flirtau, făceau glume, pălăvrăgeau, vociferau, băteau apropouri și se îmbrățișau cu infinită grijă ca nu cumva să miște din loc vreun firicel de machiaj. Ochelarii de soare erau nelipsiți, cu toate că soarele apunea. Raza generoasă de lumină trimisă pe pământ era precum o sclipire de diamant, îmbogățită cu reflexe aurii peste tot, de la găuri și încheieturi, la urechi și dinți.

Unii dintre ei se mai uitau și la exponate.

Alice, care își făcea loc prin vânzoleala de la OneSquared, își ținea respirația cu așa o înverșunare încât suspecta c-ar fi albastră la față. Planul lui Jasper însă părea să dea roade. Ea preconizase succes și până în acel moment totul părea să fi decurs bine.

Avusese parte de un moment dificil la început, totuși. Mulțimea de petrecăreți venise glonț la OneSquared, așteptând să fie martoră la dezvelirea lui Zero. Auzind că enigma, departe de a fi descoperită, nu era nici măcar prezentă, ecouri sonore de nemulțumire se lăsaseră peste OneSquared. Și cum huiduielile începeau să ia amploare, Alice, care devenise mică de tot, într-un colț al galeriei, împreună cu Maeve, Dan și Jasper, realiză că era timpul să ia

1. WAG – acronim utilizat în presa tabloidă din Marea Britanie pentru a descrie soțiile și prietenele fotbaliștilor de succes, și ale sportivilor, în general.

frâiele în mână. Viitorul altor persoane, lăsându-l la o parte pe al ei, mai ales al artistei înfricoşate, atârna de ceea ce urma ea să facă.

— Pur şi simplu fă-ţi un scenariu pozitiv, îi şopti Jasper, şi Alice se strădui din răsputeri.

Îşi imagina cum ea îi convingea pe toţi cei prezenţi de genialitatea lui Maeve O'Sullivan. Apoi ieşi afară, luând cu ea taburetul de la biroul principal.

S-a aşezat pe taburet cât de elegant a reuşit, dată fiind natura asimetrică şi şleampătă a acestuia. Bălăbănindu-se, dar cu hotărâre, ea a început să se adreseze mulţimii.

Cuvintele ei au fost mai întâi primite în linişte mormântală. Inima îi era cât un purice şi simţea greaţă în stomac pe măsură ce liniştea se transforma uşor-uşor într-un murmur înăbuşit. Oamenii începuseră să vorbească prin semne şi să gesticuleze isteric către tabloul lui Maeve.

Apoi avu loc miracolul. Un bărbat impunător şi impresionabil, cu foarte mult păr negru pe cap, îşi făcuse loc pentru a ajunge în faţa mulţimii. Alice, recunoscând în el pe faimosul critic de artă, îl privi mută de emoţie. El o privise înapoi, cu ochi cruzi, de neclintit. Apoi îşi deschise gura şi declară, pe un ton bubuitor care probabil răsună până în partea cealaltă de oraş,

— Dragă, felicitările mele! S-a născut o nouă stea pe cer!

Alice aproape că se prăbuşise de pe scaun; Maeve, care se afla lângă ea, leşină. Din fericire, Dan era acolo şi o prinse la timp, iar Jasper, care se învârtea de colo-colo, reuşi s-o prindă pe Alice. Caroline, care aştepta undeva aproape, împreună cu echipa de filmat, arborând un zâmbet obraznic, reuşi să prindă toate acele momente pe film.

Astfel, raporturile se schimbară. În mijlocul mulţimii care murmura din ce în ce mai apreciativ, criticul continuă să le copleşească pe Maeve şi pe Alice cu laude.

— O campanie dusă la bun sfârşit cu genialitate, izbucni. Aţi înscenat promovarea lui Zero, când, de fapt, voi pregăteaţi *această* încântare.

Îi zâmbi lui Maeve.

— O lovitură de geniu în materie de PR. Chiar dacă, adăugă el, cu regret, eu chiar abia aşteptam să-l întâlnesc pe acest Zero.

Maeve, copleşită de uşurare, nu-l observă pe Dan fâţâindu-se în spatele ei, ca şi cum s-ar fi simţit foarte inconfortabil dintr-un oarecare motiv.

Alice, între timp, ar fi vrut să râdă, să plângă, să urle, toate în acelaşi timp. Simţea că-şi trăieşte cel mai fericit vis. Cu acel critic de artă în calitate de majoretă, mulţimea se pusese pe strigat urale, iar şi iar, pentru cea mai strălucitoare stea a artei britanice contemporane. Totul mersese ca pe roate. Momentul, până la urmă, era aşa cum îl imaginase ea.

Maeve era lansată. Cariera ei, salvată. Galeria OneSquared avea un viitor strălucit; cel mai strălucit viitor de pe Gold Street, dacă puneai la socoteală numai faptul că adunase mai mulţi oameni decât toate celelalte galerii. Angelica, atunci când avea să se întoarcă, avea să fie şocată. Uluită. Şi, cel mai important, recunoscătoare.

— Îţi mulţumesc, Jasper, murmură Alice, întorcându-se spre el şi aruncându-se în braţele lui.

Ea simţi cum spatele lui se crispează brusc şi se trage înapoi, tulburat. Îşi ridică ochii spre el, dar el nu o privea în ochi. Pentru o fracţiune de secundă o suspiciune hidoasă trecu prin ea, care-i spunea că poate ea îi citise intenţiile într-un mod greşit, şi, de fapt, el nu era deloc interesat de ea.

Apoi realiză că atenţia lui era în cu totul altă parte. La femeia în haine zdrenţuite şi codiţe rasta smotocite, care îşi făcea loc prin mulţime, înspre galerie.

Era nemachiată, iar faţa ei şifonată şi furioasă avea culoarea şi consistenţa unei perechi de pantofi *brogues* foarte eleganţi. Cu toate astea, Alice o recunoscu imediat.

— Angelica! Ce... vreau să spun... cum...

— Cum ce? veni tonul răstit atât de familiar, timp în care Angelica se împingea să ajungă în faţă. Cum am ajuns să arăt în halul ăsta? Mi-am petrecut ultimele trei săptămâni într-un autobuz de rahat, care vine din India, de aia.

— Păi, ăăă, ne bucurăm că te-ai întors, încercă Alice să ia lucrurile cu calm.

Un scenariu. Trebuia să-şi facă un scenariu. Imaginându-şi-o pe Angelica plăcut impresionată de recentul triumf, trecu direct la subiect.

— Petrecerea a fost un succes, Angelica. Avem cea mai tare nouă stea de pe Gold Street. Uite, e acolo, cu toţi cei din televiziune călare pe ea.

Îi arătă, nerăbdătoare, locul în care biata Maeve, care părea destul de copleşită, şi care îl strângea pe Dan de mână de parcă ar fi vrut să scurgă şi ultima picătură de sânge din el, se holba ca un iepure în farul unei maşini, în zece monitoare odată, în care nişte omuleţi trăncăneau despre ea în mai multe limbi străine.

— Nu mai contează, afirmă Angelica. Închid galeria.

Alice s-a întors la acel moment de multe ori, în anii următori, însă niciodată nu reuşea să-şi amintească vreun zgomot. Mulţimea zumzăitoare amuţise şi orice mişcare împietrise. Mereu îşi amintea un singur lucru, vocea ei zicând foarte încet:

— Poftim?

— Nick divorţează de mine, anunţă Angelica.

Orificiile nasului ei ascuţit pâlpâiau într-un mod aspru, triumfător, ceea ce pe Alice o ducea cu gândul la acele vrăjitoare din poveştile pentru copii.

— La sfatul *medicului* său, adăugă Alice, răutăcioasă. Înţelegerea e că nu mă aleg cu nimic. Abia dacă o să reuşesc să mă întreţin, în nici un caz să ţin o galerie de artă.

În timp ce Alice stătea nemişcată, fulgerată, printre ruinele viselor ei, o tânguială veni de undeva din

mulţime. Urmată de câteva huiduieli şi câteva strigăte de „Ruşine!".

— Dar... Alice forţa, disperată. Dar avem un viitor aici, Angelica. Maeve are să fie colosală. Am muncit atât de mult...

Sub privirea dispreţuitoare a Angelicăi, ea simţi, în ciuda eforturilor, cum convingerea i se stinge odată cu glasul. Încercă să facă un scenariu pozitiv, dar nu mai avea energia necesară pentru asta. Tot ce putea vedea, prefigurându-se acum, era sfârşitul. Sfârşitul tuturor lucrurilor pentru care muncise, şi care păruseră atât de ispititor de aproape.

— Te rog, imploră ea, într-un ultim efort disperat. Nu poţi abandona corabia acum.

— Nu pot? îşi arătă colţii Angelica, năpustindu-se asupra lui Alice, mişcarea eliberând un miros de paciuli amestecat cu transpiraţie. Păi, uite că asta fac. E prea târziu. Ce-ai să faci, ha? o înjunghie pe Alice fix în piept.

Alice nu avea ce să facă. Cuvintele erau mai presus de ea în acel moment. Se prăbuşi în braţele lui Jasper, izbucnind în lacrimi amare.

Capitolul 72

Trei luni mai târziu

În timp ce uvertura fantezie *Romeo şi Julieta* intona concluzia ei sumbră, Maeve, ridicându-şi ochii de pe pânză, văzu o ploaie de frunze ruginii ce coborau uşor, pe lângă fereastra camerei înalte, albe, luminoase. Venea toamna; vara era pe sfârşite. Şi, cu toate astea, ea avea acelaşi sentiment de nou început.

Dan o privea de după şevaletul lui.

— Cum stăm cu domnul Prim-Ministru? zâmbi Maeve.

Fusese recent contactat pentru a face primul portret oficial al liderului nou ales. O misiune prestigioasă, şi una care vorbea despre felul în care carierele celor doi luaseră avânt în tandem. În urma celor şase comenzi pe care le avea de onorat Maeve, plus cele cinci ale lui Dan, apăruseră o serie de articole, în diferite reviste, referitoare la artiştii soţ-soţie. Apăruseră încă şi mai multe în exclusivitate despre ea, a cărei carieră luase un avânt spectaculos odată cu petrecerea Gold Street din acea vară.

— Vino să vezi, o invită Dan.

Maeve lăsă pensula jos şi se poziţionă în spatele şevaletului lui.

Politicianul îi privea din tablou, cu picioarele depărtate, braţele împreunate, şi o expresie belicoasă. Portretul era excelent, aşa cum erau toate portretele lui Dan. Nu degeaba – cu toate că el dispreţuia orice formă de reclamă exagerată – fusese numit cel mai interesant portretist britanic al momentului.

Maeve, însă, care îi cunoştea munca extrem de bine, putea să citească portretul Prim-Ministrului ca pe o carte deschisă.

— Nu-ţi place de el, zâmbea.

— A fost extrem de arogant, încuviinţă Dan. Dar asta m-a motivat şi mai mult. E mai interesant să pictez pe cineva care nu-mi place, într-un fel. Îmi permite să las indicii pentru posteritate.

— Cum ar fi fundalul nămolos, îl tachină Maeve. Prin asta spui că trecutul lui e întunecos?

— Nămolos? Ţi se pare?

Îl privea cum îşi contempla panicat opera, cu capul lăsat într-o parte, ca o pasăre cu gât lung şi ochelari, şi cu un ciuf negru în creştet. Simţea cum iubirea îi inundă tot corpul. Totul se sfârşise atât de bine, şi ăsta era numai meritul lui. Şi al lui Alice, bineînţeles.

Chiar şi acum, amintirea sosirii ei la OneSquared pentru a o întâlni pe Alice o făcea să se înfioare. Graba nebună cu metroul prin Londra, cu tabloul ei la subsuoară, asta pentru că Dan insistase că metroul era mai rapid decât taxiul. Alergătura cu sufletul la gură pe Gold Street, prin căldura infernală; uşa galeriei deschisă larg de o Alice care în mod cert era un pachet de nerăbdare, şi de o Caroline nu mai prejos. Apoi corvoada aşteptării verdictului, cu inima galopândă şi genunchii moi. Bucuria la primirea acestuia. „În sfârşit" o auzise pe Alice spunând, aproape plângând. „Ceva de calitate."

Apoi petrecerea, toată nebunia...

— La ce te gândeşti? îşi ridică Dan ochii de la fundalul lui întunecos pentru a vedea o Maeve cu ochi visători, şi cu pensula ridicată fără ţintă, în aer.

În momentul în care se uită la el, clipi încântată, ca de obicei.

— Îmi aminteam de petrecere; de cum a venit Angelica, spuse Maeve cu un accent irlandez jos, care era pentru el o constantă sursă de încântare. Şi cum i-a spus lui Alice că e foarte bine c-a inventat

un nou artist de top, dar că ea nu-şi mai permite să ţină galeria.

Dan rânji pe măsură ce îşi amintea povestea.

— Şi apoi, cum Alice a izbucnit în plâns, spunând că totul e îngrozitor, după cât a muncit ea, mai ales în acel moment în care lumea manifesta atât de mult interes pentru Maeve O'Sullivan...

— Şi apoi, interveni Maeve, entuziasmată, cum Jasper s-a apropiat de ea şi i-a spus... zâmbi, şi adoptă un accent de bogătaş, cum că, de fapt, el se gândea de mult să investească într-o galerie de artă...

— Pe care s-o conducă Alice, se băgă Dan. A fost drăguţ momentul în care el a insistat s-o numească „Galeria Wonderland". Toată lumea s-a înveselit.

— E topit după ea, spuse Maeve veselă.

— Aşa cum sunt şi eu după tine, o asigură Dan, apropiindu-se şi luând-o în braţe.

Maeve scânci în momentul în care vopseaua de pe pensula pe care el n-o lăsase din mână îi lăsă o dungă lipicioasă pe obraz. Dan nu sesizase nimic, în orice caz. Ochii lui fixau degetul de pe care Maeve tocmai aruncase inelul, şi care urma să primească unul nou, de la el, odată ce divorţul de Ciaran era încheiat.

În cele din urmă, Ciaran n-a făcut prea mare tam-tam. Fusese uluit s-o găsească pe Maeve la petrecere; şi cu atât mai uluit de faptul că ea era centrul atenţiei şi principalul motiv de entuziasm. Faptul că el ajunsese la petrecere încununat de succes, proaspăt venit de la spectacolul bine primit de la *Brilliant Britain*, a avut, suspecta Dan, o mare contribuţie pentru bunul mers al lucrurilor. Altfel ar fi stat lucrurile după un început slab în turneul de reunire a trupei, urmărit de o audienţă de douăzeci de milioane de spectatori şi mai bine; astfel, în schimb, el a reuşit să privească triumful soţiei lui de pe picior de relativă egalitate. În mod cert mergeau în direcţii opuse; Ciaran chiar o făcea, îndreptându-se spre Japonia, pentru turneul Boyfriend.

Maeve se gândea la el acum. Faptul că Ciaran dorea şi el să rezolve toată treaba pe cale amiabilă fusese o mare şi neaşteptată uşurare. Îi oferise Aldeham Manor, în urma partajului; ea acceptase şi-l vânduse imediat. Acum privea fericită atelierul din grădina casei lor celei noi, o casa înaltă, elegantă, în stil georgian, din Richmond, pe care o cumpărase cu banii obţinuţi.

Dan rămăsese cu gândul la Aldeham. O parte din el îi simţea lipsa, în ciuda tuturor lucrurilor. Fără el n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Maeve, în primul rând. Şi lucrurile erau mult mai plăcute acolo, acum că Roger îl înlocuise pe Dan, devenind colegul de casă al lui Birgit, şi el o convinsese pe aceasta să facă puţină ordine. Între timp, odiosul Kevin Swift fusese forţat de autorităţile locale să readucă la viaţă trandafirul, să planteze alţi copaci, să acopere cu gazon eliportul lui şi, în general, să se comporte ca o fiinţă umană.

Amândoi reveniră la picturile lor. După un timp, Dan îşi ridică privirea, amintindu-şi de ceva.

— Alice mi-a spus că se gândeşte să-l treacă pe Zeb din nou pe lista Galeriei Wonderland, spuse. Din câte se pare, câteva dintre acele gravuri făcute de el având-o ca model pe Bo sunt cu adevărat excepţionale. Foarte Schiele.

— Încă un cuplu fericit, zâmbi Maeve. Trebuie să mai găsim pe cineva şi pentru doamna de Goldsmith.

Se întinse să ia o pensulă nouă de pe un raft de lângă şevaletul ei, apoi se trase înapoi, în momentul în care simţi o contracţie.

— Ar fi mai bine să te aşezi, iubito, spuse Dan, văzând că mâna ei stăruie pe proeminenţa subtilă, dar vizibilă de sub pieptul ei.

— Trebuie să-ţi găseşti timp să te şi relaxezi, aşa a spus medicul.

— Dar am de pictat cât pentru o expoziţie, se nelinişti Maeve.

Era adevărat, Dan știa asta. Galeria Wonderland primise atât de multe cereri în urma petrecerii, încât lui Maeve i-ar fi trebuit vreo cinci ani să le onoreze. Și, oricât de dornică era ea să recupereze timpul pierdut, exista un copil la mijloc, care ce îi spunea că trebuia s-o ia mai ușor, fie că-i plăcea sau nu.

— Ai tot timpul din lume, o asigură el. Alice o să găsească o modalitate să stăpânească pe toți fanii tăi și așa o să-i țină pe jar.

— Atât timp cât aceștia nu sunt Fuchsia Klumpp, replică Maeve.

Dan ridică din sprâncene. Lumea artistică londoneză aplaudase cu uimire vestea că Galeria Wonderland refuzase să-i vândă influentei colecționare lucrările lui Maeve O'Sullivan.

— N-o să fie. Alice are mare grijă de investițiile ei. Nu vrea să riște să fii abandonată pe piață așa cum s-a întâmplat cu Zeb.

— Deși Zeb susține că abandonul Fuchsiei a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla, îi aminti Maeve.

— Cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat tuturor, de fapt, medită Dan preocupat. Îi datorăm foarte multe lucruri lui Zeb. Poate dacă o să avem un băiat...

Se uită iscoditor la Maeve.

— S-o crezi tu c-o să-l strig „Zebedee".

Dan își ridică mâinile pătate de vopsea.

— OK.

— În orice caz, spuse Maeve. Persoana căreia chiar trebuie să-i mulțumim este Zero. El a existat în carne și oase, nu?

— Așa se pare, bolborosi Dan, lăsând capul în jos pentru a nu lăsa să se vadă roșeața care-i urca în obraji.

— Alice mereu schimbă subiectul când aduc vorba despre asta, se încruntă Maeve. Mi-ar plăcea *mult* să știu cine a fost...

ÎN COLECŢIA „CHIC"

au apărut :

Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetiţa prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua şansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*
Jane Fallon – *Ţi-am plătit-o!*
Sophie Kinsella – *Fata fantomă*
Jane Green – *Casa de pe plajă*
Jennifer Weiner – *Eu cu sora mea mai mică*
Cathy Kelly – *Secrete din trecut*
Katie Fforde – *Se poartă nunţile*
Rajaa al-Sanea – *Fetele din Riad*
Cathy Kelly – *Lecţii de iubire*
Catherine Alliott – *Viaţa secretă a lui Evie Hamilton*
Cathy Kelly – *Cineva ca tine*
Allison Pearson – *Cred că te iubesc*
Katie Fforde – *Cu dragostea la control*
Candace Bushnell – *Clubul de pe 5th Avenue*
Anne Fortier – *Julieta*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu Minnie*
Sheila O'Flanagan – *Nunta lui Isobel*

în pregătire:

Dorothy Koomson – *Fetele de îngheţată*

Colecția

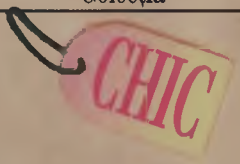

„Sexul şi snobismul transpuse într-o viziune contemporană, iată una dintre surprizele *Galeristei*."

Saga

„Wendy Holden este o scriitoare genială: are un formidabil simţ al umorului, ştie să-şi dozeze dialogurile şi să-şi pună personajele în cele mai imposibile situaţii."

Daily Mail

„Satira cu care ne-a obişnuit Wendy Holden are în *Galerista* o nouă înfăţişare, mai ascuţită, plină de surprize."

Guardian

Too Tasty for Men
REDD'S
Savurează din plin plăcerea cititului, alături de Redd's!

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-1865-1
www.polirom.ro

Pe coperți: ilustrație de Radu Răileanu